

Ellen G. White Estate

UNG I DAG

ELLEN G. WHITE

Ung i dag

Ellen G. White

1980

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Forord

Denne boken, som har spesiell adresse til unge mennesker, inneholder en samling utdrag av Ellen G. Whites omfattende forfatter-skap gjennom mange år. Materialet er hentet dels fra hennes bøker om familieliv og ungdomsproblematikk, dels fra hennes mange tids-skriftartikler.

Det var Adventistsamfunnets ungdomsavdeling som i sin tid foretok stoffvalget med tanke på å gi et bredest mulig spektrum av forfatterens tanker og idéer om disse sentrale spørsmål. På en klar og overbevisende måte blir de bibelske normer for atferd og livsutfoldelse gjort levende og dagsaktuelle. Unge mennesker som [6] ønsker en målrettet livskurs, vil her finne et vell av verdifulle råd.

[7]

Innhold

Information about this Book	i
Forord	ii
Innledning	ix
KARAKTEREN — ET EVIG BYGGVERK	10
Guds hensikt med de unge	13
ET KALL TIL DE UNGE	14
Prøv å være til behag for Gud	18
BETINGELSER FOR FREMGANG	19
ANLEDNINGENES DAG	23
HØYDER VI KAN NÅ OPP TIL	25
MÅL FOR DYKTIGHET	29
OPP PÅ HØYDENE	32
FELLESSKAP MED GUD	34
Kampen mot synd	37
SATAN, EN MEKTIG FIENDE	38
KAMPENS KARAKTER	40
SATANS SÆRSKILTE ANSTRENGELSE	42
FRISTELSE ER INGEN UNNSKYLDNING FOR SYND ..	46
ÅNDELIG STYRKE	47
SJELENS TEMPEL	49
DERE ER IKKE DERES EGNE	51
SANN OMVENDELSE	53
RÅD TIL EN NYTELSESSYK DATTER	56
KARAKTERSTYRKE GJENNOM KAMP	58
MOTSTÅ FRISTELSER	60
SYNDENS BEDRAG	62
ADVARSEL MOT SKEPTISISME	64
ETT SVAKT PUNKT	68
Å vinne seier	71
FREMOVER OG OPPOVER	72
EN FULLKOMMEN KARAKTER	75
TROENS KAMP	78
SEIEREN ER GITT	80
HVORDAN VI SKAL BLI STERKE	82

DET SEIERRIKE LIV	84
LEVENDE TRO	86
FORBINDELSE MED KRISTUS	91
Vandre i lyset	93
VEKST I NÅDEN	94
LIKHET MED VERDEN	98
EKTE KRISTEN ERFARING	102
SELVBEHERSKELSE	104
EN LEVENDE ERFARING	107
TROSKAP I SMÅ TING	111
ANSVARLIGE FOR LYSET	113
ALVORLIGE HENSIKTER	114
ØV VILJEN OPP	117
GUDDOMMELIG LEDELSE	121
DEN HELLIGE ÅNDS STILLE VIRKSOMHET	122
KRISTUS I OSS	124
SELVFORNEKTELSE	126
DEN KARAKTEREN GUD GODKJENNER	127
VARIG SAMFUNN MED KRISTUS	129
Forberedelse til livsgjeringen	131
KRISTEN UTDANNELSE	132
SANN UTDANNELSE	134
BEHOVET FOR EN KRISTEN UTDANNELSE	136
UTDANNELSE FOR EVIGHETEN	138
EN PRAKTISK UTDANNELSE	139
EN TROFAST ELEV	142
ELEVENS ANLEDNINGER	144
UTDANNELSE TIL TJENESTE	146
LYST TIL UTVIKLING	148
SANN VISDOM	149
SETT MÅLET HØYT	151
Tjeneste	153
DE UNGE KALT TIL Å VÆRE ARBEIDERE	154
ANSVARLIG FOR Å VINNE SJELER	156
Å VITNE FOR KRISTUS	157
PERSONLIG ARBEID	159
UNGE MENNESKER SOM SJELEVINNERE	160
TJENESTE PÅ FORSKJELLIGE OMRÅDER	163

USELVISK TJENESTE	164
BELØNNINGEN FOR FLID	165
ARBEIDETS VERDIGHET	167
SÅ VED ALLE VANN	170
MANGE ARBEIDSGRENER	172
EN GOD TJENESTE	177
TROFASTHET I TJENESTEN	179
Helse og dyktighet	181
LIVSVITENSKAP	182
VERN OM HELSEN	184
HELSENS HELLIGHET	185
EN ALLSIDIG UTDANNELSE	187
UTDANNELSE PÅ BEKOSTNING AV HELSEN	188
TEGN PÅ STORHET	189
Et liv i hengivenhet og hellighet	193
BØNN — VÅR FASTE BORG	194
BØNNENS MAKTE	196
VÅR STILLING UNDER BØNN	198
TRO OG BØNN	199
VERDIEN AV BIBELSTUDIUM	200
GRANSK SKRIFTEN SELVSTENDIG	204
UTHOLDENHET I BIBELSTUDIUM	205
BELØNNING FOR FLITTIG BIBELSTUDIUM	207
BIBELN SOM LÆREMESTER	208
ÆREFRYKT	210
ET VELGRUNNET HÅP	212
Litteratur og musikk	213
VALG AV LESESTOFF	214
EFESERNES EKSEMPEL	217
RIKTIG MENTAL FØDE	220
BIBELN ER DEN MEST INTERESSANTE BOKEN ..	223
BEVOKT NØYE INNGANGENE TIL SJELEN	225
Å UTVIKLE EN KRISTEN KARAKTER	227
VIRKNINGEN AV OPPDIKTET LITTERATUR	230
FORDELENE VED MUSIKK	231
BRUKEN AV MUSIKK	233
FEIL BRUK AV MUSIKK	235
Forvaltning	237

KUNNSKAP OM ØKONOMI	238
EN OPPOFRENDE ÅND	241
TIENDEN	242
ÆR GUD MED DET DU EIER	244
PERSONLIG ANSVAR	246
JULEGAVER	248
ØKONOMI I KLÆR	250
FORFENGELIGHET	253
ØKONOMI OG GODGJØRENHET	256
I hjemmet	259
ET KRISTENT HJEM	260
TROFASTHET I HJEMMETS PLIKTER	261
HJEMMETS RELIGION	262
HJEMMET ER EN SKOLE	264
RESPEKT FOR OG KJÆRLIGHET TIL FORELDRENE	266
TIL VELSIGNALSE I HJEMMET	268
KARAKTERUTVIKLING I HJEMMET	270
DE UNGE SKAL BÆRE ANSVAR	273
ANDAKTSTUNDEN	275
KRISTEN GJESTFRIHET	276
Klær og pynt	277
ELEMENTER I KARAKTERUTVIKLINGEN	278
KLESDRAKT OG KARAKTER	281
PASSENDE KLÆR	283
KLÆRNES INNFLYTELSE	285
ENKLE KLÆR	286
KLÆR SOM AVGUDER	289
SANN PRYDELSE	290
Rekreasjon og fornøyelse	293
VERDIEN AV REKREASJON	294
KJÆRLIGHET TIL VERDSLIGE FORLYSTELSER	297
GODE RÅD	300
FARLIGE FORNØYELSER FOR DE UNGE	302
Å TILEGNE SEG RIKTIGE PRINSIPPER I UNGDOMMEN	306
VANHELLIG INNFLYTELSE I VIRKSOMHET	308
GLEDE I RELIGIONEN	309
KRISTEN REKREASJON	311

SELSKAPELIGE SAMMENKOMSTER	313
HVORDAN SKAL VI BRUKE FRIDAGENE VÅRE? ...	317
LITTERÆRE FORENINGER	319
DANS	322
Vår omgang med andre	325
OMGANG MED ANDRE FOR Å HJELPE DEM Å BLI FRELST	326
KRISTEN OMGJENGELIGHET OG HØFLIGHET	328
LEDENDE PRINSIPPER	330
PÅVIRKET AV VENNER	333
INNFLYTELSE	337
VALG AV VENNER	339
DEN GYLNE REGEL	340
SANN DANNELSE	341
UNNGÅ VERDSLIG SELSKAP	343
EN OPPHØYD TALE	345
Å SÅ VILL HAVRE	348
VANTRO BESØKENDE	351
Frieri og ekteskap	353
SANN KJÆRLIGHET	354
FEIL FORM FOR FRIERI	356
FORBINDELSE MED VANTRO	358
Behov for råd og veiledning	361
FOR TIDLIGE EKTESKAP	367
KLOKE OG UKLOKE EKTESKAP	368
Å TA TIL EKTE OG GI TIL EKTE	370
ANSVAR I EKTESKAP	374
GOD DØMMEKRAFT OG SELVKONTROLL I EKTESKAPET	375
ISAKS EKSEMPEL	377

Innledning

KARAKTEREN — ET EVIG BYGGVERK

Jeg har stor interesse for de unge, og jeg ønsker inderlig å se at de anstrenger seg for å utvikle sin kristelige karakter, idet de ved nøye studium og alvorlig bønn søker å skaffe seg den utdannelse som er nødvendig for å kunne utføre en bruk-bar tjeneste i Guds verk. Jeg lengter etter å se dem hjelpe hverandre til å nå et høyere nivå i deres kristelige erfaring.

Kristus kom for å lære menneskeslekten frelsens vei, og han gjorde denne veien så enkel at et lite barn kan gå på den. Han ber sine disipler om å følge etter for at de kan bli kjent med Herren. Når de daglig følger hans ledelse, erfarer de at han går med dem like så sikkert som at solen står opp om morgenen.

Du har sikkert betraktet soloppgangen, hvordan daggry sprer seg gradvis over jord og himmel. Litt etter litt øker lyset inntil solen dukker opp, og så blir lyset sterkere og klarere inntil middagstidens fulle stråleglans er nådd. Dette er en vakker illustrasjon på hva Gud ønsker å gjøre for sine barn idet han modner deres kristelige erfaring. Når vi dag for dag vandrer i det lyset han sender oss, og er villige til å lyde alle hans bud, vokser og utvides vår erfaring inntil vi blir fullvoksne menn og kvinner i Kristus Jesus.

[14] De unge trenger hele tiden å ha for øye den livskurs Kristus fulgte. Hvert eneste steg var en ny seier. Kristus kom ikke til jorden som en konge for å herske over nasjonene. Han kom som et ydmykt menneske for å fristes, overvinne fristelsene og å vandre videre, slik vi må for å bli kjent med Herren. Når vi studerer hans liv, vil vi lære hvor mye Gud vil gjøre for sine barn gjennom ham. Da vil vi forstå at selv våre største fristelser aldri overgår dem som Kristus måtte utholde for at vi skulle lære å kjenne veien, sannheten og livet. Om vi lever etter hans eksempel, vil vi vise at vi verdsetter det offer han ga for oss.

De unge er blitt løskjøpt til en uendelig høy pris, selveste Guds Sønnns blod. Tenk over hva Faderen ofret da han lot sin Sønn gi dette offeret. Tenk over hva Kristus ga slipp på da han forlot himmelen

og den kongelige trone for å gi sitt liv som et daglig offer for menneskene. Han måtte tåle skam og skjellsord. Han tok imot all den fornærmelse og hån som onde mennesker kunne kaste over ham. Og da hans tjeneste på jorden var slutt, led han døden på korset. Tenk over hans lidelser på korset — naglene som ble slått inn i hans hender og føtter, hånletter og skjellsord fra dem han var kommet for å frelse, samtidig som han følte at Faderen hadde vendt seg fra ham. Men det var gjennom alt dette at Kristus gjorde det mulig for alle som vil, å få del i det liv som kan måle seg med Guds liv.

En trofast venn.— Da Kristus dro opp til Faderen, lot han ikke sine etterfølgere bli tilbake uten noen hjelp. Til dem som mot stor overmakt kjemper troens gode strid, har han sendt Den Hellige Ånd som sin stedfortreder og de himmelske engler som tjenende ånder. Du må alltid huske at Jesus vil hjelpe deg. Ingen forstår så godt som han alle særtrekk i din karakter. Han passer på deg, og dersom du er villig til å bli ledet av ham, vil han omgi deg med gode krefter som vil sette deg i stand til å oppfylle hans vilje med deg.

I dette livet forbereder vi oss til det kommende liv. Snart vil det bli holdt en stor mønstring der enhver som ønsker å få modnet sin kristelige karakter, må kunne møte Guds ransakende spørsmål: Har du vært et eksempel som andre trygt kunne følge? Har du søkt etter mennesker som en som skal avlegge regnskap? Himmelen hærskarer er interessert i de unge og ønsker inderlig at de skal bestå prøven, slik at de kan få høre de anerkjennende ordene: «Det er bra, du gode og tro tjener. . . Kom inn til gleden hos din herre.» [15]

Dere unge må huske at dere er her for å bygge en karakter for evigheten, og at Gud krever at dere gjør deres beste. De med større erfaring må ha omsorg for dem som er yngre, og be med og for dem når de ser at de blir fristet. Herren ønsker at vi skal ta imot Kristi store offer, ved at vi viser interesse for dem som han kom for å frelse. Dersom de unge vil søke hjelp hos Kristus, vil han la deres anstrengelser lykkes. — E. G. White: *The Youth's Instructor*, 21. november 1911. [16]

[17]

Guds hensikt med de unge

For at virksomheten må ha fremgang i alle sine forgreninger, gjør Herren krav på de unges styrke, nidkjerhet og mot. Han har utvalgt de unge til å være behjelpelige med hans saks fremgang. Til å legge planer med en klar tanke og til å handle med en modig hånd kreves det friske, uforkrøplede krefter. Unge menn og kvinner innbys til å gi Gud sin ungdoms styrke, for at de ved å bruke sine krefter, ved klar tenkning og energisk handling må bringe ham ære og sine medmennesker frelse. — Evangeliets tjenere, side 47.

ET KALL TIL DE UNGE

Gud ønsker at de unge skal være ivrige, at de kan være beredt til å arbeide i hans store verk og i stand til å bære ansvar. Gud kaller på sterke og modige unge menn med ufordervede hjerter, menn som har bestemt seg for å kjempe utholdende i den kampen som ligger foran dem, slik at de kan ære Gud og være til velsignelse for menneskeheten. Dersom de unge ville studere Bibelen, dersom de ville dempe ned sine heftige begjær og lytte til stemmen fra deres Skaper og Frelser, ville de ikke bare ha fred med Gud, men de ville også oppdage at de selv ble foredlet og opphøyet. Det vil ha evig betydning for deg, min unge venn, at du gir akt på undervisningen i Guds Ord, for den er av uvurderlig betydning for deg.

[18] Jeg trygler deg om å være vis og tenke på hva et vilt liv vil føre til dersom det ikke er ledet av Guds Ånd. «Ta ikke feil, Gud lar seg ikke spotte. Det et menneske sår, skal det også høste. Den som sår i sin syndige natur, skal høste undergang av den.» Gal. 6, 7. 8. For din sjels skyld, for Kristi skyld, han som ga seg selv for å redde deg fra ruin, bør du stanse opp på treskelen til ditt liv og nøye overveie ditt ansvar, dine anledninger og dine muligheter. Han har gitt deg en anledning til å utføre en stor oppgave. Gjennom deg kan Guds sannhet bli forkynt. Du kan bli Guds medarbeider i den store oppgaven å frelse mennesker.

Kalt til en stor oppgave. — Å, om de unge ville sette pris på den store oppgaven de er kalt til! Tenk nøye over hvilken sti dine føtter går på. Begynn ditt arbeid med høye og hellige hensikter, og bestem deg for at du ved hjelp av kraft fra Guds nåde ikke vil vike av fra rettferdighetens sti. Dersom du begynner å gå i feil retning, vil hvert steg være fylt med fare og ulykke, og du vil forville deg bort fra sannhetens, trygghetens og lykkens sti. Ditt sinn må bli styrket og dine moralske krefter gjort levende ved hjelp av guddommelig kraft.

Guds verk legger krav på menneskets høyeste krefter, og på mange felt er det et presserende behov for unge menn med litterære evner. På de vide markene som nå er hvite for høsten, er det behov

for menn som kan påta seg et ansvar. Unge menn med helt vanlige evner, som gir seg selv fullt og helt til Gud, og som ikke er fordervet av ondskap og urenheter, vil ha lykke med seg og være i stand til å gjøre et stort arbeid for Gud. Unge menn bør gi akt på advarselen og være sindige.

Hvor mange unge har ikke kastet bort den styrken de har fått av Gud, på dårskap og utsvevelser! Hvor mange smertefulle historier jeg kjenner til om unge som er blitt rene menneskevrak, mentalt, moralsk og fysisk, fordi de har hatt dårlige vaner. Deres helse er nedbrutt, og den nytten de kan gjøre, er sterkt svekket fordi de har tatt del i forbudte fornøyelser.

Jeg trygler dere, vår tids likegyldige unge, omvend dere og bli arbeidere sammen med Gud. La det bli deres livsoppgave å velsigne og frelse andre. Dersom dere søker hjelp fra Gud, vil hans kraft [19] arbeide i dere og fjerne alle motstridende krefter, og dere vil bli helliget ved sannheten. Synden er alarmerende utbredt blant de unge i dag, men la det være ditt mål å gjøre hva du kan for å redde sjeler fra Satans makt.

Vær lysbærere. — Bring lys med deg hvor du enn går. Vis at du er målbevisst og at du ikke er en ubestemt person som lett lar seg lede av dårlige kameraters overtalelser. Samtykk ikke uten videre i forslag som kommer fra slike som ikke ærer Gud, men prøv heller å forandre, omvende og redde sjeler fra det onde.

Ta tilflukt i bønn og overtal med et ydmykt og beskjedent sinn dem som står seg selv imot. En sjel frelst fra villfarelser og brakt inn under Kristi banner vil være årsak til glede i himmelen og gi deg en stjerne i din gledeskrone. En sjel som blir frelst, vil ved sin gode innflytelse bringe kunnskap om frelse til andre sjeler. Slik vil arbeidet bli mangfoldiggjort, og bare på dommens dag vil omfanget av arbeidet bli åpenbart.

Nøl ikke med å arbeide for Herren fordi du tror du bare kan gjøre så lite. Gjør det lille du kan i trofasthet, for Gud vil arbeide videre på dine anstrengelser. Han vil skrive navnet ditt i livets bok som en som er verdig til å gå inn til Herrens glede. La oss be Herren inntrengende om at arbeidere må stå frem, for markene er hvite for høsten. Høsten er stor, og arbeiderne få. . . .

Øv Jeg opp til å tenke dypt. — De unge bør tenke dypt og legge kloke planer, slik at de kan gjøre mest mulig ut av de anledningene

de har, og ta imot den inspirasjonen og det motet som oppildnet apostlene. Johannes sier: «Jeg skriver til dere unge, fordi dere er sterke. Guds ord bor i dere, og dere har seiret over den onde.» 1 Joh. 2, 14. De unge er blitt stilt overfor et opphøyet forbilde, og Gud innbyr dem til å gå inn i en virkelig tjeneste for ham. Oppriktige unge men-nesker som er glade for å være elever i Kristi skole, kan [20] gjøre et stort arbeid for Mesteren hvis de bare vil gi akt på høvdningens befaling, som har lydt ned gjennom tidene helt til våre dager: «Vær mandige og sterke!» 1 Kor. 16, 13.

Dere skal være mennesker som i ydmykhet vil vandre med Gud, som vil stå for ham som gudhengivne menn og kvinner uten den urenhet og sanselighet som forderver denne slekt. Dere må forakte all falskhet og ondskap, dere må være trofaste og modige og løfte opp først Immanuels banner. Deres talenter vil øke når dere bruker dem for Mesteren. De vil bli vurdert høyt av ham som har kjøpt dem til en uendelig pris. Sitt ikke ned og forsøm å gjøre noe bare fordi du ikke kan gjøre store ting, men utfør grundig og kraftig det hendene dine kan gjøre.

Kallet til tjeneste.— Kristus kaller på frivillige som vil stille seg til hans tjeneste og bære korsets banner ut til verden. Menigheten trenger sårt unge mennesker som vil gi et modig vitnesbyrd. Med sin brennende iver kan de gi liv til Guds folks trege krefter og på den måten øke menighetens makt i verden. Det trengs ungdom som vil motstå strømmen av verdslighet og løfte en advarende røst mot å ta de første stegene mot umoral og last.

Men de unge som vil tjene Gud og gi seg selv til hans verk, må først rense sjelens tempel for all urenhet og sette Kristus på hjertets trone. Først da vil de være i stand til å legge kraft til sine kristne anstrengelser og vise en begeistret iver for å overtale mennesker til å forene seg med Kristus. Vil ikke vår ungdom svare på Kristi innbydelse og si: «Her er jeg, send meg»? Es. 6, 8. Ungdom, skynd dere til de fremste rekkene og still dere frem som Kristi medarbeidere. Fortsett arbeidet der han forlot det, og fullfør det. — Review and Herald, 16. juni 1891.

Viktige karakteregenskaper. — Gud byr ikke de unge å sette seg mindre mål. De karaktertrekk som gjør at et menneske får fremgang og blir æret av mennesker — det ustyrlige ønsket om større goder, den utemmelige viljen, den ivrige anstrengelsen og den utrettelige

utholdenheden — skal ikke holdes nede. — Patriarchs and Prophets,
side 202.

[21]

Prøv å være til behag for Gud

Herren har en spesiell oppgave for hver enkelt av oss. Når vi ser verdens ondskap bli belyst i rettssalene og offentliggjort i dagspressen, så la oss dra nærmere Gud og med en levende tro holde fast på hans løfter, slik at Kristi nåde kan bli åpenbart i oss. Vi kan ha en innflytelse, en kraftig inn-flytelse på verden. Dersom vi har Guds overbevisende kraft i oss, vil vi bli i stand til å lede syndige sjeler til omvendelse.

Vår enkle livsstil kan føre til mye godt i dette arbeidet. Vi må ikke prøve å klatre opp til høye stillinger eller å vinne bifall fra andre mennesker. Det bør ikke være vårt mål å være den største. Vi skal arbeide med hele den forstanden Gud har gitt oss, og stille oss der lyset faller, slik at Guds nåde kan falle på oss og danne og forme oss etter det gud-dommelige bildet. Himmelen venter på å skjenke sine rikeste velsignelser til den som vil gi seg helt til Guds tjeneste i disse siste dager av verdens historie. Vi kommer til å bli undersøkt og prøvd, og kanskje vi blir bedt om å tilbringe mange våkenetter, men la dem bli brukt til inderlig bønn til Gud om at han må la deg få forstand og et våkent sinn, slik at du kan fatte de privilegiene som er gitt deg.» — Review and Herald, 1. april 1909.

[22]

BETINGELSER FOR FREMGANG

«Å frykte Herren er begynnelsen til visdom.» Sal. 111, 10. Mange av våre unge skjønner ikke hvor nødvendig det er å øve opp sine krefter til å bli sterke, slik at de alltid og under alle omstendigheter kan gjøre sitt beste. De har ikke gudsfrykten for øye, og deres tanker er ikke rene og opphøyde.

Hele himmelen kjenner til hver tanke og hver gjerning. Du kan skjule dine gjerninger for dem du omgås, men de er alle sammen åpenbare for englenes undersøkelser. Englene har fått i oppdrag å hjelpe dem som arbeider for å overvinne enhver dårlig vane og for å gå klar av Satans snarer.

Trofast rettskaffenhet. — Vi forstår ikke fullt ut den kraften som små onde gjerninger har, hvordan små uoverensstemmelser kan påvirke karakteren. De største og mest opphøyde prinsipper er blitt åpenbart for oss i Guds Ord. De er gitt oss for at de skal gi styrke til alle gode forsøk, for at de skal kontrollere sinnet og holde det i likevekt, for at de skal lede oss til å strekke oss mot et høyt mål.

I fortellingen om Josef, om Daniel og vennene hans ser vi hvordan den gylne sannhetslenken binder de unge til Guds trone. De kunne ikke fristes til å gå bort fra den rettskafnes vei. De verdsatte Guds gunst høyere enn gunst og ros fra fyrster, og Gud elsket dem og dekket dem med sitt skjold. På grunn av deres trofaste rettskaffenhet, og fordi de hadde bestemt seg for å ære Gud fremfor enhver menneskelig makt, æret Gud dem slik at mennesker tydelig kunne se det. De ble æret av Herren, hærskares Gud, som viser sin makt i sine henders gjerninger i himmelen og her på jorden. Disse unge var ikke redde for å tone rent flagg. Gjennom sine ord, sine vaner og sin oppførsel bekjente de til og med i kongens rettssal sin tro på Herren, himmelens Gud. De nektet å bøye seg for noen jordisk befaling som kunne lede dem bort fra å ære Gud. De fikk styrke fra himmelen til å gi til kjenne sin lydighet mot Gud. [23]

Du bør gjøre alt for å følge disse prektige unges eksempel. Skam deg aldri over hva du står for, men la det skinne klart, og fold det

ut slik at mennesker og engler kan betrakte det med forundring. La deg ikke lede av falsk beskjedenhets, av falsk forsiktighet som kan få deg til å velge noe som er imot hans råd. Avlegg en bekjennelse om din tro gjennom dine utvalgte ord, en konsekvent handlemåte og din fromhet, og bestem deg for at Kristus skal få innta tronen i sjelens tempel. Legg dine talenter uten betingelser ved hans føtter, slik at de kan bli brukt i hans tjeneste.

Fullstendig helligelse. — Det er best for deg i dette livet og for evigheten at du overgir deg fullstendig til det som er rett, slik at verden kan vite hvor du står. Mange har ikke fullt og helt gitt seg over til Guds sak, og deres vaklende holdning er en kilde til svakhet i dem selv og en snublesten for andre. Fristelsens bølger vil feie vekk dem som ikke har faste prinsipper, og som ikke har overgitt seg helt til Gud. De gjør ikke noe ærlig forsøk på å vinne over alle feil og fullkomme en rettferdig karakter ved Kristi rettferdighet.

Verden har rett til å få vite akkurat det den kan vente seg av alle forstandige mennesker. Den som er en levende legemliggjørelse av faste, bestemte og rettferdige prinsipper, vil være en levende kraft overfor dem han omgås, og han vil påvirke andre med sin kristendom. Mange kan hverken skjønne eller vurdere hvor stor innflytelse hver eneste en har til godt eller ondt. Alle elever burde forstå at de prinsippene de gjør til sine, vil ha en levende, oppdragende innflytelse på karakteren. Den som tar imot Kristus som sin personlige frelser, vil elske Jesus og alle dem som Kristus døde for, for Kristus vil være i ham en vannkilde til evig liv. Han vil uten forbehold underkaste seg Kristi ledelse.

[24] *Forsvar din frihet.* — Gjør det til en lov i ditt liv — en lov som hverken fristelser eller personlige interesser kan få deg til å endre — at du skal ære Gud fordi «så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den eneste, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv». Gud kaller på deg, du er løskjøpt med en uendelig stor pris, for at du skal få moralsk frihet. Du skal forsvare din frihet og bruke dine gudgitte krefter som det sømmer seg for en fri borger av himmelens rike. Bli ikke lenger i syndens treldom, men bevis din lydighet mot Gud som en trofast undersått av kongenes Konge.

Vis at du gjennom Kristus er verdig den hellige tillit som Herren har æret oss med ved å skjenke oss liv og nåde. Du må nekte å

være en undersått av den ondes makt. Som Kristi stridsmenn må vi med overlegg og forstand under alle omstendigheter godta hans betingelser for frelse, oppelske riktige prinsipper og etterleve dem. Guddommelig visdom må være en lykte for vår fot. Vær oppriktig overfor deg selv og overfor din Gud. Alt som kan rystes, vil bli rystet. Men dersom du er rotfestet og grunnfestet i sannheten, vil du holde fast på de tingene som ikke kan rystes. Guds lov er fast og uforanderlig, fordi den er et uttrykk for Jehovas karakter. Bestem deg for at du hverken ved dine ord eller ved din innflytelse i minste grad vil vanære dens autoritet.

Fullstendig overgivelse.— Å ha Kristi religion betyr at du helt og fullstendig har overgitt deg til Gud og samtykker i den Hellige Ånds ledelse. Ved den Hellige Ånds gaver får du moralsk kraft. Du vil da ikke bare kunne tjene Gud med de talenter du på forhånd er blitt betrodd, men kraften i disse talenter vil bli mangedoblet. Livets problemer blir sterkt forenklet når vi overgir alle våre evner og krefter til Gud. Det demper og forenkler tusenvis av kamper mot det naturlige hjertets lidenskaper. Kristendommen er som en gulltråd som binder både de unges og de eldres sjeler til Kristus. Den leder den som er villig og lydig, sikkert gjennom mørke og kronglete stier opp mot Guds stad.

Det finnes unge mennesker som bare har middelmådige evner, men dersom de blir utdannet og undervist av lærere som er besjelet av høye og rene prinsipper, kan de når de avslutter denne skolegangen, likevel bli kvalifisert til en betrodd stilling som Gud har kalt dem til. Men det finnes unge som vil komme til kort fordi de ikke har bestemt seg for å overvinne naturlige tilbøyeligheter, og fordi de ikke vil lytte til Guds stemme i hans ord. I sine hjerter har de ikke stengt opp for fristelser og bestemt seg for å gjøre sin plikt under alle livets omskiftelser. De ligner en som på en farlig reise nekter å ta imot råd og rettedning som kan få ham til å unngå ulykke og ødeleggelse og i stedet velger å gå mot en sikker undergang.

Velg din skjebne.— Tenk om hver enkelt kunne forstå at han selv bestemmer sin egen skjebne. Din lykke i dette liv og i det kommende avhenger av deg selv. Dersom du velger det, kan du få venner som ved sin påvirkning vil tilsmusse dine tanker, dine ord og din moral. Du kan gi frie tøyler til appetitt og lidenskaper, forakte autoritet, bruke et råttent språk og degradere deg til det laveste plan.

Din innflytelse kan være slik at du forgifter andre, og du kan være årsak til at de som du kunne ha brakt til Kristus, går undergangen i møte. Du kan lede andre bort fra Kristus, fra det som er rett, fra det som er hellig, og fra himmelen. I dommen vil de fortapte peke på deg og si: «Dersom det ikke hadde vært for hans påvirkning, ville jeg ikke ha snublet og gjort narr av kristendommen. Han hadde lys, han visste veien til himmelen. Jeg visste ikke bedre og gikk med bind for øynene på veien mot fortapelse.» Hvilket svar kan vi gi på en slik anklage? Hvor viktig det er at alle overveier på hvilken vei de leder sjelene! Hvor nøye vi, som har den evige verden i sikte, burde beregne den skadelige innflytelsen vi øver på andre. Vi må ikke forsømme å regne med evigheten, men ha som en regel alltid å spørre oss selv: Vil denne fremgangs-måten glede Gud? Hvordan vil mine gjerninger påvirke sinnene hos dem som har fått mye mindre lys og visshet om hva som er riktig?

[26]

Hjerteransakende spørsmål. — Å, om de unge ville granske Skriften og gjøre det de tror Kristus ville ha gjort under lig-nende omstendigheter! Den anledningen vi har til å få kunnskap fra himmelen, har lagt et stort ansvar på oss. I dypt alvor burde vi spørre oss selv: Vandrer jeg i lyset? Leder jeg mennesker på den rette veien, i samsvar med det store lyset jeg har fått, eller lager jeg en så kronglete sti at den halte kommer til å falle utfor veien? . . .

Vi burde være gjennomsyret av en dyp, vedvarende erkjennelse av sannhetens verdi, ukrenkelighet og autoritet. De klare himmelske lysstrålene skinner på vår sti, kjære unge, og jeg ber om at dere må gjøre mest mulig ut av de anledningene dere har. Ta med glede imot hver stråle som kommer fra himmelen, så vil deres sti bli klarere og klarere helt til høylys dag. — *The Youth's Instructor*, 2. februar

[27]

1893.

ANLEDNINGENES DAG

De som arbeidet for Gud i tidligere generasjoner, hadde erfaringer som vi kan dra lærdom av i dag. Hvor lite vi vet om de kamper, de prøvelser og det slit som disse menneskene måtte gå igjennom da de forberedte seg på å møte Satans hærer. Fordi de tok på seg Guds fulle rustning, var det mulig for dem å stå imot Satans list.

Disse menneskene som i fortiden ga seg selv til Gud for å fremme hans sak, hadde prinsipper som var faste som stål. Det var mennesker som ikke ville svikte eller bli motløse. Det var mennesker som i likhet med Daniel var fulle av ærefrykt og iver for Gud, fulle av edle hensikter og mål. De var like svake og hjelpeløse som hvem som helst av dem som nå tar del i verket, men de stolte fullt og helt på Gud. De var rike, men deres rikdom besto i en sunn sinnets og sjelens utvikling. Det er noe alle kan oppnå hvis de bare vil gjøre Gud til den første og den siste og den beste i alt. Selv om vi er blottet for visdom, kunnskap, godhet og kraft, så kan vi få alt dette dersom vi vil lære av Kristus det som det er vår forrett å lære.

Den rette slags arbeidere.— I dag har vi muligheter og fordeler som det ikke var lett å skaffe seg i tidligere generasjoner. Vi har større lys, og dette lys har vi fått på grunn av det trofaste arbeid som ble utført av tidligere tiders vektere som stolte på Gud og tok imot kraft fra ham for at lyset kunne skinne i klare, lyse stråler utover verden. På samme måte som edle menn og kvinner i fortiden benyttet seg av det lyset Gud ga dem, har vi i dag et enda større lys som vi skal benytte oss av. De slet lenge for å lære den leksen de fikk i Kristi skole, men de slet ikke forgjeves. De ble belønnet fordi de ikke ga opp å anstrenge seg. De forente seg med den mektigste av alle makter, men likevel ønsket de hele tiden å få en dypere, høyere og videre forståelse av hva de evige virkeligheter er, slik at de kunne ha fremgang når de la sannhetens skatter frem for en trengende verden.

[28]

Det er arbeidere med en slik karakter vi trenger i dag. De som er omtalt i himmelens bøker fordi de i Guds øyne er virkelige men-

nesker, er de som på samme måte som Daniel utvikler alle evner slik at de best kan representere Guds rike i en verden som er full av ondskap. Det er viktig å gå frem i kunnskap, for når kunnskapen blir brukt i Guds tjeneste, er den en kraft til det gode. Verden trenger tenkende mennesker, mennesker med faste prinsipper, mennesker med en stadig voksende forstand og innsikt. Pressen har bruk for mennesker som vil bruke den på den beste måten, slik at sann-heten kan få vinger og bli brakt ut til alle slekter, stammer, tungemål og folk.

Vår kraftkilde.— Vi må gjøre bruk av de unge som vil gjøre ærlige anstrengelser, og som ikke er redde for å legge alle krefter inn i oppgaven. Slike unge vil finne en plass hvor som helst, fordi de ikke vakler på veien. I sinn og sjel har de det guddommelige bildet. De er oppriktige, og hele tiden går de fremover og oppover mens de roper: Seier! Men de dovne blir ikke kalt, de som er redde, og de som ikke tror, de som på grunn av sin manglende tro og sin uvilje mot å fornekte selvet for Kristi skyld, hindrer verket i å ha fremgang.

Gud kaller på dem som vil arbeide sammen med ham. Den menneskelige natur blir ren og sann når den blir knyttet til Kristus. Han kan gjøre oss dyktige, og mennesket blir en kraft til det gode. Sannferdighet og rettskaffenhet er kjennemerker på Gud, og den som har disse kjennetegnene, eier en kraft som er uovervinnelig. — Review and Herald, 10. mars 1903.

[29] *Indre rettferdighet.*— Rettferdighet i hjertet kommer til uttrykk ved et rettskaffent liv. Den som er rettferdig av hjertet, er ikke hard og usympatisk, men vokser dag for dag til mer å ligne Kristus. Han går frem fra kraft til kraft. Den som er blitt helliget i sannheten, vil øve selvkontroll og følge i Kristi fotspor inntil han har gått over fra nåden til herligheten. Den rettferdigheten som rettferdiggjør oss, blir oss tilregnet, mens den rettferdigheten som helliggjør oss, blir oss tildelt. Den første gir oss adgang til himmelen, den andre gjør oss [30] skikket for himmelen. — Review and Herald, 4. juni 1895.

HØYDER VI KAN NÅ OPP TIL

Kjære unge, hva er målet og hensikten med deres liv? Er dere ivrige etter å få en utdanning for at dere kan få et navn og en stilling i verden? Har dere tanker som dere ikke tør uttrykke, om at dere en dag skal stå på den intellektuelle storhetens tinde, at dere skal sitte i rådgivende og lovgivende forsamlinger og være med på å utstede lover for landet? Det er ikke noe galt i å ha slike mål. Dere vil alle kunne vinne dere et slikt navn. Dere bør ikke være tilfreds med et lavt mål. Sikt høyt og gjør deres beste for å nå frem.

Religionen er livets grunnvoll.— Å frykte Herren er grunnlaget for all sann storhet. Ærlighet, urokkelig rettskaffenhet, er det prinsipp dere må ta med dere under alle livets forhold. Ta religionen med dere inn i skolelivet, inn i internatet, inn i alt det dere gjør. Det avgjørende spørsmålet for dere nå er hvordan dere skal velge og gjennomføre deres studier slik at dere kan bevare den fastheten og renheten som særpreger en uplettet kristen karakter. Dere må holde alle verdslige krav og interesser nede til fordel for Kristi evangeliums høyere krav.

Det er nå dere må bygge karakteren slik som dere senere vil at den skal være. Dere må forholde dere til samfunnet og til livet på en slik måte at dere kan svare til den hensikt Gud hadde da han skapte dere. Som Kristi disipler er dere ikke utelukket fra å ta del i verdslige foretak. Men dere bør ta deres religion med dere. Uansett hvilket yrke dere utdanner dere til, så må dere aldri nære den tanke at dere ikke kan klare dere uten å gi avkall på prinsipper.

Store ansvar.— Med kristelige prinsipper som ballast kan dere nå opp til hvilke som helst høyder. Det ville glede oss å se dere nå den edle høyden som Gud vil at dere skal nå. Jesus elsker de dyrebare unge, og han er ikke glad for å se dem vokse opp med ubrukte, uutviklede talenter. De kan bli sterke mennesker med faste prinsipper. De kan bli i stand til å bli betrodd store ansvar, og med dette for øye vil de på ærlig vis anspenne enhver nerve.

Men begå aldri den store forbrytelse det er å misbruke de kreftene Gud har gitt dere, slik at dere gjør det som er ondt og ødelegger

[31]

andre. Det finnes begavede mennesker som bruker sine evner til å spre moralsk ruin og fordervelse. Men alle slike sår en sæd som bringer en høst de ikke vil være stolte av å høste. Det er forferdelig å bruke de evnene Gud har gitt oss, på en slik måte at de sprer ulykke og fordervelse over samfunnet i stedet for velsignelse. Det er også fryktelig å pakke de talentene som er betrodd oss, inn i et stykke klede og gjemme dem bort i verden. Det er å kaste bort livets krone. Gud gjør krav på vår tjeneste. Alle har et ansvar å bære, og livets store misjon kan vi oppfylle bare når vi fullstendig aksepterer disse ansvar og trofast og sam-vittighetsfullt utfører dem.

Religionens innflytelse.— Vismannen sier: «Tenk på din skaper i din ungdoms dager.» Men tro ikke et øyeblikk at religionen vil gjøre deg trist og mørk og stenge veien til lykke. Kristi religion hverken utsletter eller svekker en eneste evne. På ingen måte vil den hindre deg i å nyte en virkelig lykke. Den er ikke beregnet på å skulle svekke dine interesser i livet eller å gjøre deg likegyldig overfor de kravene som venner og samfunnet stiller. Den kler ikke livet i sekkestrie, den lar seg ikke uttrykke i dype sukk og klager. Nei, nei! De som i alt gjør Gud til den første, den siste og den beste, er de lykkeligste menneskene i verden. Smil og solskinn viker ikke fra deres ansikter. Den som tar imot religionen, blir ikke grov, uordentlig eller uhøflig. Snarere tvert imot. Den høyner og foredler ham, lutralter smaken, gjør dømmekraften hellig og gjør ham skikket til å være sammen med himmelske engler og bereder ham for det hjemmet som Jesus bereder.

[32]

La oss aldri tape den kjensgjerning av syne at Jesus er en kilde til glede. Han har ikke behag i menneskenes elendighet, men vil gjerne se dem lykkelige. Kristne har mange kilder til glede, og de kan med ufeilbarlig nøyaktighet si hvilke fornøyelser er lovlige og riktige. De vil ta del i slike atspredelser som ikke vil ødelegge sinnet eller forringe sjelen, slike som ikke vil skuffe og gi en sørgelig ettervirkning som ødelegger selvspekten eller gjør en ute av stand til å være til nytte. Dersom de tar Jesus med seg og beholder en andek-tig ånd, kan de være helt trygge. . . .

Forvaltning av talentene.— Unge venner, å frykte Herren er grunnlaget for all fremgang. Det er begynnelsen til visdom. Deres himmelske Far har krav på dere, for uten at dere ber om det eller fortjener det, gir han av sitt forsyns gaver. Og mer enn det, han har

gitt dere hele himmelen i én gave, sin elskede Sønn. Til gjengjeld krever han en villig lydighet av dere. Fordi dere er kjøpt med selve Guds Sønnys dyrebare blod, forlanger han at dere på riktig måte gjør bruk av de privilegiene dere nyter. Deres intellektuelle og moralske evner er Guds gaver, talenter som er betrodd dere for at dere på en forstandig måte skal utvikle dem. Dere har ikke frihet til å la dem ligge i dvale av mangel på skikkelig utvikling, eller å la dem forkrøple og krympe inn av mangel på virksomhet. Det er deres plikt å avgjøre om dere trofast vil bære de tunge ansvar som hviler på dere, og om deres anstrengelser skal være det beste dere kan gjøre.

Vi lever i de siste dagers farefulle tid. Hele himmelen er interessert i de unges karakterutvikling. Alt er lagt til rette for dere for at dere skal slippe unna den fordervelsen som begjær skaper i verden, og få del i den guddommelige natur. Mennesker er ikke overlatt til å bekjempe de onde krefter med sine egne svake anstrengelser. Det er hjelp til rådighet, og den vil bli gitt enhver som virkelig ønsker den. Guds engler, som stiger opp og ned på den stigen Jakob så i synet, vil hjelpe enhver som er fast bestemt på å klatre opp til den høyeste himmel. De beskytter Guds folk og legger merke til hvordan hvert steg blir tatt. De som går oppover den skinnende veien, skal bli belønnet. De skal gå inn til sin Herres glede.» — Fundamentals of Christian Education, side 82 —86.

[33]

Et opphøyet ideal. — Guds ideal for sine barn er høyere enn noen menneskelig tanke kan fatte. Gudelighet — likhet med Gud — er det målet vi skal nå. Foran den som skal lære, ligger det en vei åpen med stadige fremskritt. Han har en oppgave å utføre, et mål å nå, som omfatter alt som er godt, edelt og rent. Innenfor hver eneste gren av sann kunnskap vil han nå frem så fort og så langt som mulig. Men hans anstrengelser vil være rettet mot mål som er hevet like høyt over egoistiske og verdslige interesser som himlene er høyere enn jorden. — Education, side 18, 19.

Kilder til Guds nåde. — Enhver sjel har den forrett å være en levende kanal som Gud kan bruke til å formidle sine nådeskatte gjennom til verden. Disse skatter er Kristi uransakelige rikdommer. Det er ikke noe Kristus mer ønsker enn talsmenn som vil representere hans Ånd og karakter i verden. Det er ingenting verden trenger mer enn Frelserens kjærlighet åpenbart gjennom mennesker. Hele himmelen venter på kanaler som hellig olje kan flyte gjennom til

[34] glede og velsignelse for menneskehjerner. — Christ's Object Lessons, side 419.

MÅL FOR DYKTIGHET

Det hviler et stort ansvar på de unge. Gud venter mye av de unge som lever i denne tid med så mye lys og kunnskap. Han venter at de skal la andre få del i dette lyset og denne kunnskapen. Han ønsker å bruke dem til å fordrive den villfarelse og overtro som skygger for manges sinn. De må opp-dra seg selv ved å samle sammen hvert grann og hver tøddel av kunnskap og erfaring. Gud holder dem ansvarlig for de anledninger og privilegier som er gitt dem. Det verket som ligger foran dem, trenger deres største anstrengelser for å kunne bli ført frem steg etter steg etter som tiden krever det.

Dersom de unge vil vie sitt sinn og sine hjerter til Guds tjeneste, vil de oppnå en høy grad av dyktighet og brukbarhet. Det er det mål Herren venter at de unge skal nå. Å gjøre mindre enn dette er det samme som å nekte å gjøre det beste en kan med anledninger som er gitt av Gud. Dette vil bli sett på som forræderi mot Gud, en svikt i arbeidet for menneskehetens beste.

Dyktiggjort til tjeneste.— De som streber etter å bli arbeidere for Gud, og som alvorlig prøver på å tilegne seg noe for å dele det med andre, kommer hele tiden til å ta imot lys fra Gud. Slik kan de være lyskilder for andre. Dersom unge menn og kvinner på samme måte som Daniel ville sørge for at alle deres vaner, lyster og lidenskaper ble underordnet Guds krav, ville de bli skikket til et større arbeid. De burde fjerne fra sitt sinn alt som er lavt og lettsindig. Tøv og lyst til fornøyelser må legges vekk, for slikt har ingen plass i liv og erfaring hos dem som lever i tro på Guds Sønn og spiser hans kjøtt og drikker hans blod.

De bør innse at selv om alle de fordelene tilegnelsen av kunnskap gir, er innenfor deres rekkevidde, kan de likevel komme til kort i å oppnå den utdannelsen som vil gjøre dem skikket til å arbeide i Herrens vingård. De kan ikke få en plass i Guds tjeneste uten at de har de nødvendige egenskapene som en intelligent gudhengivenhet gir. Det dyrebare sinnet, som burde styrkes til et høyt og edelt formål, må ikke overgis til lyster og fornøyelser. Da blir nemlig de krefter

[35]

Gud har gitt dem, nedverdiget, og de blir skyldige overfor ham fordi de forsømmer å utvikle sine talenter ved forstandig bruk.

De krenker Gud ved sin forkrøplede åndelighet. De forpester og forderver sinnet hos dem de omgås. Ved sine ord og handlinger oppmuntrer de til en likeglad uoppmerksomhet overfor alt som er hellig. De setter ikke bare sine egne sjeler i fare, men deres eksempel er skadelig for alle de kommer i kontakt med. De er fullstendig uskikket til å representere Kristus. Som syndens tjenere, likegyldige, likeglade og tåpelige, fjerner de seg fra ham.

De som er tilfreds med små resultater, kommer til kort som Guds medarbeidere. Overfor dem som lar sinnet drive der det selv vil, kommer Satan med forslag om hva de skal fylle sinnet med for at de kan bli opplært i hans hær til å føre andre sjeler vill. De kan ha en religiøs bekjennelse og et gudfryktighetens skinn, men de elsker sine lyster høyere enn de elsker Gud.

Dyktighet er ikke fromhet.— Det finnes ungdom som eier en viss slags dyktighet. De blir anerkjent og beundret av sine venner, men deres evner er ikke viet til Gud. De er ikke blitt styrket og grunnfestet gjennom nådens og prøvelsens erfaring, og Gud kan ikke bruke dem til beste for menneskeheten og til ære for hans navn. I en gudfryktig forkledning blir deres evner brukt til å reise et falskt forbilde, og den uomvendte peker på dem som en unnskyldning for ikke å gjøre det som er riktig. Satan påvirker dem til å underholde deres venner med tøv og såkalt åndrikkhet. Alt det de foretar seg, er nedverdiggende, for de er under fristerens kontroll. Han leder og danner deres karakter slik at de kan utføre hans arbeid.

[36]

De har evner, men disse evnene er ikke øvet opp. De har egenskaper, men disse er ikke blitt utviklet. De har fått talenter, men de misbruker og ødelegger dem med sin dårskap og drar andre ned på sitt eget nivå. Kristus betalte løsepenger for deres sjeler ved selvfornektelse, selvoppofrelse, ydmykelse og ved den skam og forhånelse han var utsatt for. Dette gjorde han for at han skulle kunne fri dem ut fra syndens trelldom, fra slaveriet under en herre som bryr seg om dem bare i den grad han kan bruke dem i sitt arbeid med å ødelegge andre sjeler. Men de går frem slik at Forløserens kjærlighet til dem er til ingen nytte, og han ser med bedrøvelse på det de gjør.

Slike unge går evig fortapelse i møte. Hvordan vil de se på sine fornøyer og sin lystighet den dagen da hvert menneske skal

få igjen etter sine gjerninger av all jordens dommer? De har lagt grunnvollen med tre, høy og strå, og hele deres livsverk skal forgå. For et tap!

Hvor mye bedre er det ikke da med dem som tar del i Guds tjeneste og søker anerkjennelse av Jesus! De holder regnskap med sine feil, mangler og sorger, med de seirene de har vunnet, så vel som med den glede og fred de har i Kristus. Slike unge vil ikke komme til å møte sitt livsregnskap med skam og frykt. — *The Youth's Instructor*, 22. juni 1899.

Et utvalgt middel.— Vår bekjennelse om hans trofasthet er det middel himmelen bruker for å åpenbare Kristus for verden. Vi må anerkjenne hans nåde slik tidligere tiders hellige menn har gjort den kjent. Men det mest virkningsfulle er vitnesbyrdet om vår egen erfaring. Vi er Guds vitner når vi åpenbarer at en guddommelig kraft virker i oss. Hver enkelt har et liv som er forskjellig fra alle andres, og en erfaring som skiller seg fullstendig ut fra deres. Gud ønsker at vår pris, merket med vår særegenhet, skal stige opp til ham. — *Ministry of Healing*, side 100.

[37]

OPP PÅ HØYDENE

Skal vi fullkommengjøre en kristen karakter, er det av største betydning at vi er utholdende i å gjøre det som er riktig. Jeg skulle ønske jeg kunne prege inn i de unge hvor viktig det er å ha utholdenhet og handlekraft i arbeidet med å bygge opp sin egen karakter. Det er viktig at de unge helt fra de tidligste årene vever strenge, rettskafne prinsipper inn i karakteren, slik at de kan nå det høyeste mål som er satt for kvinner og menn. De må aldri glemme den kjensgjerningen at de er dyrt kjøpt, og at de må ære Gud i sitt legeme og i sin ånd, som hører Gud til.

Daglige fremskritt.— Det er ungdommens oppgave dag for dag å gjøre fremskritt. Peter sier: «Derfor må dere sette alt inn på at troen viser seg i godhet, godheten i innsikt, innsikten i selvbeherskelse, selvbeherskelsen i utholdenhet, utholdenheten i gudsfrykt, gudsfrykten i brorskap, og brorskapet i kjærlighet. For dersom alt dette finnes i dere og får vokse, da vil dere ikke være uvirksomme og uten frukt i deres kunnskap om vår Herre Jesus Kristus.» 2 Pet. 1, 5—8.

Når du begynner, er det ikke nødvendig å ha i tanke alle disse skrittene som følger etter hverandre. Men dersom du fester blikket på Jesus og bare har Guds ære for øye, vil du gjøre fremskritt. Du kan ikke nå Kristi fylde endelige mål på en dag. Du ville komme til å synke ned i fortvilelse dersom du kunne se alle de vanskelighetene som du må møte og seire over. Du har Satan å kjempe mot, og han vil prøve alle mulige knep for å lede tankene dine bort fra Kristus.

[38] *Hindringer på veien.*— Men vi må møte alle hindringer som blir satt i veien for oss, og seire over dem en etter en. Dersom vi vinner over den første vanskeligheten, vil vi bli sterkere når vi skal møte den neste. Ved enhver anstrengelse vil vi bli bedre i stand til å gjøre fremskritt. Ved å se på Jesus kan vi bli seiervinnere. Hvis vi fester blikket på vanskelighetene og viker tilbake fra å kjempe alvorlig for sannheten, blir vi svake og mister troen.

Hvis vi tar et steg om gangen, kan vi klatre opp den bratteste skråningen og til slutt nå fjelltoppen. Bli ikke overmannet av alt det

arbeid du må utføre i livet, for ingen forlanger av deg at du skal gjøre alt på en gang. Ta alle dine krefter i bruk i arbeidet hver dag. Benytt enhver dyrebar anledning, verdsett den hjelpen Gud gir deg, og gå trinn for trinn oppover fremskrittstigen. Husk at du bare skal leve en dag om gangen, at Gud har gitt deg en dag, og at de himmelske regnskapsbøker vil vise hvordan du har verdsatt hver dags privilegier og anledninger. Gjør bruk av hver dag Gud har gitt deg, slik at du til slutt kan få høre Mesteren si: «Vel gjort, du gode og tro tjener.»
— The Youth's Instructor, 5. januar 1893.

[39]

FELLESSKAP MED GUD

Du har mer enn begrensede muligheter innen din rekkevidde. Et menneske er, slik Gud bruker uttrykket, et Guds barn. «Nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke blitt åpenbart hva vi skal bli. Vi vet at når han åpenbarer seg, skal vi bli ham lik, for vi skal se ham som han er. Enhver som har dette håp til ham, renser seg, likesom Kristus er ren.» 1 Joh. 3, 2. 3. Det er vår forrett å vende oss bort fra det som er lavt og mindreverdig og nå et høyt mål — å bli aktet av mennesker og elsket av Gud.

Den religiøse oppgaven som Herren pålegger unge mennesker, ja mennesker i alle aldre, viser at han akter dem som sine barn. Han lar dem bestemme over seg selv. Han kaller dem til å ta del med ham i det store forløsningsog gjenoppreisningsarbeidet. På samme måte som en far lar sin sønn få del i sitt arbeid, lar Herren sine barn få del med Gud. Vi er Guds medarbeidere. Jesus sier: «Likesom du har sendt meg til verden, har jeg sendt dem til verden.» Joh. 17, 18. Ville du ikke heller velge å være et Guds barn enn en tjener under Satan og synd og ha navnet ditt skrevet ned som en fiende av Kristus?

Unge kvinner og menn trenger mer av Kristi nåde, slik at de kan ta kristendommens prinsipper med seg ut i dagliglivet. Beredelsen for Kristi komme er en beredelse som blir gjort ved Kristus for å utvikle våre beste egenskaper. Alle unge har den forrett å kunne gjøre sin karakter til en vakker bygning. Men vi har et absolutt behov for å holde oss nær til Jesus. Han er vår styrke og dyktighet og kraft. Vi kan ikke et øyeblikk stole på oss selv. . . .

[40] *Nå høyere og høyere.*— Uansett hvor store eller små talentene dine er, så husk at det du har, bare er betroet gods. Slik prøver Gud deg og gir deg anledning til å bevise din troskap. Du står i gjeld til ham for alle dine evner. Alle dine krefter i legeme, sinn og sjel tilhører ham, og disse kreftene skal brukes for ham. Din tid, din innflytelse, dine evner, din dyktighet — alt dette må du stå til regnskap for overfor ham som gir alt. Den som gjør alvorlige anstrengelser når

det gjelder Herrens store plan for å høyne menneskeheten, bruker sine gaver best.

Fortsett med det arbeidet du har begynt, helt til du vinner seier etter seier. Utdann deg i en bestemt hensikt. Ha det høyeste forbilde for øye, slik at du kan utføre mer og mer godt og på den måten gjenspeile Guds herlighet.» — *The Youth's Instructor*, 25. januar 1910.

[41]

Kampen mot synd

Kristi eksempel viser oss at vårt eneste håp om seier består i en uavbrutt motstand mot Satans angrep. Han som vant seier over sjelefienden i fristelsens kamp, forstår Satans makt over menneskene og har beseiret ham for oss. Som seierherre har han latt oss dra nytte av sin seier, slik at vi i våre anstrengelser for å motstå Satans fristelser kan forene vår svakhet med hans styrke, vår verdiløshet med hans fortjeneste. Og når vi blir holdt oppe av hans utholdenhet under fristelsenes angrep, kan vi i hans allmektige navn stå imot og seire som han seiret. — The Signs of the Times, 4. mars 1880.

SATAN, EN MEKTIG FIENDE

Det falne mennesket er Satans rettmessige fange. Jesu Kristi misjon var å frigjøre det fra hans makt. Mennesket er av naturen tilbøyelig til å følge Satans forslag. Det kan ikke i seg selv klare å motstå en så fryktelig fiende uten at Kristus, den mektige seierherre, bor i det, leder dets ønsker og gir det styrke. Bare Gud kan sette en grense for Satans krefter. Den onde går på kryss og tvers over jordkloden. Ikke et øyeblikk forsømmer han å være på vakt av frykt for å miste en anledning til å ødelegge sjeler. Det er viktig at Guds folk forstår dette, så de kan unngå snarene hans.

[42] *Satan i forkledning.*— Satan forbereder sine bedrag mot Guds folk slik at de i hans siste felttog ikke skal forstå at det er ham. I 2 Kor. 11, 14 leser vi: «Det er ikke noe å undres over, for selv Satan skaper seg om til en lysets engel.» Mens noen bedratte sjeler hevder at han ikke eksisterer, tar han dem til fange og arbeider i stor utstrekning gjennom dem. Satan vet mer enn Guds folk om den makten de kan ha over ham når deres styrke er i Kristus.

Når de ydmykt bønnfaller den mektige seierherren om hjelp, og de stoler fast på ham, kan de svakeste i troen med hell slå Satan og hele hans hær tilbake. Han er for listig til å komme åpenlyst og dristig med sine fristelser, for da ville den kristnes døsigle handlekraft bli vekket opp, slik at han ville stole på den sterke og mektige befrieren. Men Satan kommer ubemerket, og i forkledning arbeider han gjennom ulydighetens barn som bekjenner seg til gudfryktighet. Satan vil bruke sin makt til det ytterste for å trette ut, friste og villedde Guds folk.

Han som torde møte og friste og håne vår Herre, og som hadde makt til å ta ham i armene sine og føre ham til en tempeltinde og opp på et høyt fjell, vil utøve sin makt på en fantastisk måte overfor den nålevende slekt, som er langt underlegen i visdom sammenlignet med sin Herre, og som er nesten fullstendig uvitende om Satans oppfinnsomhet og styrke.

På en underlig måte vil han påvirke legemet hos dem som av naturen er tilbøyelige til å gjøre som han befaler. Satan ser det som en stor fordel for sin egen sak at han blir sett på som en myte. Det passer ham godt når han ikke blir tatt alvorlig, og når han blir fremstilt ved en eller annen barnslig illustrasjon eller som et eller annet dyr. Han blir vurdert som så underlegen at sinnene er fullstendig uforberedt for de kloke planene hans, og nesten alltid har han hell med seg. Dersom folk forsto hans makt og oppfinnsomhet, ville sinnene være beredt til å motstå ham med hell. . . .

Kampen om hver sjel.— Jeg så at onde engler kjempet om sjeler, og at engler fra Gud kjempet mot dem. Kampen var hard. Onde engler samlet seg omkring dem og fordervet atmosfæren med sin giftige innflytelse og sløvet deres sanser. Hellige engler betraktet engstelig disse sjelene og ventet på å få drive Satans hærs-kare tilbake. Men de gode englene har ikke lov til å beherske menneskenes sinn med sin egen vilje. Dersom de gir etter for fienden og ikke anstrenger seg for å motstå ham, kan Guds engler ikke gjøre stort annet enn å holde Satans hærs-kare i sjakk, så de ikke skal ødelegge noen før nytt lys er blitt gitt dem som er i fare, for å få dem til å våkne og søke hjelp fra himmelen. Kristus vil ikke befale hellige engler å frigjøre dem som ikke gjør noe for å hjelpe seg selv.

[43]

Dersom Satan ser at han står i fare for å miste en sjel, vil han anstrenge seg til det ytterste for å beholde den ene. Og når et menneske blir klar over at det er i fare, og i sorg og iver ser hen til Jesus for å få styrke, frykter Satan for at han skal miste en fange. Da ber han englene sine om forsterknin-ger for å omringe den stakkars sjelen og danne en mur av mørke omkring ham, slik at lyset fra himmelen ikke kan nå ham. Men dersom den som er i fare, holder ut og i hjelpeløshet og svakhet klynger seg til Kristi blods fortjeneste, lytter Jesus til denne bedende sjel og sender forsterkninger i form av engler overlegne i styrke, for å befri ham.

Satan tåler ikke at noen henvender seg til hans mektige motstan-der, for han frykter og skjelver for hans [Kristi] styrke og majestet. Ved lyden av en inderlig bønn skjelver hele Satans hærs-kare. . . . Og når allmektige engler, kledd i himmelens rustning, kommer for å hjelpe den svake og forfulgte sjelen, drar Satan og hans hærs-kare seg tilbake fordi de vet så godt at slaget er tapt. — Review and Herald, 13. mai 1862.

[44]

KAMPENS KARAKTER

Menneskeviljen er stridslysten, og den gjør hele tiden det den kan for at alt skal bøye seg for den. Dersom den står på Guds og rettferdighetens side, vil Åndens frukter vise seg i livet, og Gud har lovt at «herlighet, ære og fred skal den få som gjør det gode».

Når Satan får tillatelse til å danne viljen, bruker han den til å gjennomføre sine planer. Han gjør at vantro teorier oppstår og egger menneskehjertet til krig mot Guds Ord. Med iherdige og utholdende anstrengelser prøver han å oppildne menneskene med sin egen hatefulle og motvillige innstilling overfor Gud og å samle dem til strid mot himmelens anordninger og krav og den Hellige Ånds gjerninger. Han samler under sitt banner alle onde makter og leder dem under sitt eget førerskap ut på slagmarken for å kjempe for det onde mot det gode.

Et kall til å bekjempe onde makter.— Det er Satans oppgave å styrte Gud fra hjertets trone og å forme menneskets natur etter sitt eget forkrøplede bilde. Han stimulerer alle onde lyster, vekker vanhellige lidenskaper og ærgjerrige mål. All denne makt og ære, disse rikdommene og syndige gledene, vil jeg gi deg, lover han. Men hans betingelse er at du skal gi opp rettskaffenhet og tillate samvittigheten å sove. Slik nedverdiger han menneskets evner og fører dem i syndens fangenskap.

Gud kaller på menneskene til å bekjenne de onde maktene. Han sier: «La altså ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere følger dets lyster. Og still ikke lemmene til rådighet for synden, som våpen for urett. Men still dere selv til tjeneste for Gud, så dere bruker lemmene for ham, som våpen for det som er rett.» Rom. 6, 12. 13.

Kristenlivet er en kamp. Men «vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot makter og myndigheter, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet». Ef. 6, 12. Det er bare ved guddommelig hjelp vi kan seire i denne rettferdighetens kamp mot urettferdighet. Vår begrensede vilje må bli brakt inn under den ubegrensedes vilje. Den menneskelige vilje må blandes

med den guddommelige. Da skal vi få den Hellige Ånds hjelp, og enhver kamp vil bidra til å gjenvinne Guds rettmessige eiendom, til å gjenopprette hans bilde i sjelen.

Den Hellige Ånds hjelp.— Herren Jesus virker gjennom den Hellige Ånd, for den er hans representant. Gjennom den tilfører han sjelen åndelig liv, oppliver dens kraft til å gjøre godt, renser den fra moralsk urenhet og gjør den skikket for hans rike. Jesus har store velsignelser å gi, rike gaver han vil dele ut blant menneskene. Han er den underfulle rådgiveren, ubegrenset i visdom og styrke. Dersom vi vil kjennes ved kraften fra hans Ånd og gå med på å bli formet av den, skal vi bli fullkomne i ham. Hvilken tanke er ikke dette! I Kristus «er hele guddomsfylden legemlig til stede», og dere er fylt i ham. Menneskets hjerte får aldri vite hva lykke er før det overgir seg til den Hellige Ånds ledelse. Ånden tilpasser den fornyede sjelen etter forbildet, Jesus Kristus. Gjennom Åndens påvirkning vil fiendskap mot Gud bli forandret til tro og kjærlighet, og stolthet til ydmykhet. Sjelen fatter hvor vakker sannheten er, og Kristus blir æret ved at karakteren blir forbedret og fullkommen. Når disse forandringene finner sted, bryter engler ut i en begeistret lovsang, og Gud og Kristus gleder seg over sjeler som blir dannet etter det guddommelige forbilde. . . .

Seierens pris. — Kampen mellom godt og ondt er ikke blitt mindre voldsom enn den var på Frelserens tid. Stien til himmelen er ikke blitt jevnere enn den var da. Alle syndene våre må bli fjernet. Enhver tilfredsstillelse vi er glade i, men som vil hindre vår åndelige fremgang, må vekk. Det høyre øyet og den høyre hånden må ofres dersom de får oss til å synde. Er vi villige til å gi avkall på vår egen visdom og ta imot himmelens rike som et lite barn? Er vi villige til å skille oss med vår selvrettferdighet? Er vi villige til å ofre menneskers bifall? Det evige liv er av uendelig verdi. Er vi villige til å ønske den Hellige Ånds hjelp velkommen og samarbeide med den ved å anstrenge og oppofre oss i forhold til verdien av de godene vi kan oppnå? — Review and Herald, 10. februar 1903.

[46]

[47]

SATANS SÆRSKILTE ANSTRENGELSE

Det er blitt vist meg at vi må være på vakt på alle kanter og holde ut i vår motstand mot Satans list og påfunn. Han har forvandlet seg til en lysets engel og fører tusener inn i fangenskap. Han drar store fordeler av vitenskapen om menneskesinnet. Umerkelig som en slange kryper han inn for å forderve Guds verk. Alle Kristi mirakler og gjerninger gjør han til menneskeverk.

Dersom Satan hadde gjort et åpent og dristig angrep på kristendommen, ville det lede den kristne i angst og kval til Frelserens føtter, og den sterke og mektige befrieren ville skremme den dristige motstanderen bort. Men ikledd en lysets engels skikkelse arbeider Satan på sinnet for å lokke det bort fra den eneste sikre og riktige stien. Vitenskapene frenologi, psykologi og mesmerisme er blitt til kanaler som Satan virker gjennom direkte til denne generasjon. Han bearbeider den med den kraften som skulle kjennetegne hans virksomhet like før nådetiden slutter. . . .

Etter hvert som vi nærmer oss tidens avslutning, blir menneskesinnet lettere påvirket av Satans bedrag. Han får be-dratte dødelige mennesker til å forklare Kristi gjerninger og mirakler ut fra alminnelige prinsipper. Satan har alltid vært ivrig etter å forfalske Kristi gjerning og innføre sin egen makt og sine krav. Vanligvis gjør han ikke dette åpenlyst og dristig. Han er slu og vet at den mest virksomme metoden han kan bruke for å gjennomføre sin plan, er å komme til det stakkars falne menneske i en lysets engels skikkelse.

Satan kom til Kristus i ørkenen i en vakker ung manns skikkelse, mer lik en konge enn en fallen engel. Han kom med Skriften i munnen. «Det står skrevet,» sa han. Vår lidende frelser møter ham med Skriften og sier: «Det står skrevet.» Såtan dro fordel av den svake og lidende tilstanden Kristus var i. Han tok på seg vår menneskelige natur. . . .

[48]

Skjebnesvanger selvtillit.— Dersom Satan kan tåkelegge og bedra menneskesinnet og få dødelige mennesker til å tro at det finnes en iboende kraft i dem som får dem til å utføre store og gode gjer-

ninger, så slutter de å stole på at Gud kan gjøre det for dem som de nå tror de har kraft til å utføre selv. De anerkjenner ikke en høyere makt. De gir ikke Gud den æren som han krever på grunn av sin store og opphøyde majestet. Satan oppnår på den måten sitt mål. Han fryder seg når det falne mennesket overmodig opphøyer seg på samme måten som han selv opphøyet seg i himmelen slik at han ble kastet ut. Han vet at menneskets undergang er like sikker som hans dersom det opphøyer seg selv.

Ødeleggende tillit.— Han lyktes ikke i sitt forsøk på å friste Kristus i ørkenen. Frelsesplanen er blitt fullført. En høy pris er betalt for menneskets frelse. Og nå forsøker Satan å rive bort grunnlaget for den kristnes håp og føre sinnene inn i en slik retning at de ikke skal få hjelp eller frelse ved det store offeret som blir tilbudt. «Med all slags urett forfører han» det falne menneske (2 Tess. 2, 10) til å tro at det kan klare seg ganske bra uten et sonoffer, at det ikke behøver å være avhengig av en korsfestet og oppstanden Frelser, at menneskets egen fortjeneste vil gjøre det berettiget til Guds gunst. Og så ødelegger han menneskets tillit til Bibelen fordi han vet at dersom han har hell med seg her og får ødelagt den boken som stempler ham som den han er, er han trygg.

Han bedrar mennesket og får det til å tro at det ikke finnes noen personlig djevel. De som tror dette, gjør ikke noe forsøk på å motstå eller kjempe mot det som ikke finnes. Stakkars blinde, dødelige mennesker antar til slutt leveregelen: «Alt som er, er riktig.» De anerkjenner ingen regler de skal leve etter. Satan får mange til å tro at det ikke er noen hjelp i å be til Gud, og at det bare er en formsak. Han vet så godt hvor viktig andakt og bønn er for Kristi etter-følgere for å kunne holde seg våkne så de kan motstå hans list og bedrag. Satans list vil vende sinnet bort fra disse viktige vanene, slik at sjelen ikke skal søke hjelp og støtte fra den allmektige og ta imot styrke fra ham til å motstå hans angrep. . . .

[49]

Det vil passe godt inn i hans plan at vi unnlater å be, for da blir vi lettere mottakelige for hans falske under. Det som det ikke lyktes Satan å utføre da han fristet Kristus, utfører han nå ved å komme til menneskene med sine forførende fristelser. Noen ganger kommer han i en tiltalende ung manns skikkelse eller som en vakker skygge. Han helbreder og blir dyrket av bedratte dødelige mennesker som en velgjører for menneskeslekten. . . .

Kontroll over sinnet.— Det ble vist meg at Satan ikke kan kontrollere sinnene uten at menneskene gir etter forhans kontroll. De som viker av fra det som er riktig, står i alvorlig fare nå. De skiller seg fra Gud og fra englenes beskyttelse. Satan, som alltid er på vakt for å ødelegge sjeler, begynner å sette frem sine bedrag for slike mennesker, og de er i den ytterste fare. Dersom de ser dette og prøver å stå mørkets makter imot og fri seg ut fra Satans snarer, kommer de til å oppdage at det ikke er noen lett sak. De har våget seg ut på Satans område, og han gjør krav på dem. Han vil ikke nøle med å ta i bruk sine krefter og be om hjelp fra alle sine onde herskarene for å vriste et eneste menneske ut fra Kristi hånd.

De som har lokket djevelen til å friste dem, må gjøre fortvilte anstrengelser for å fri seg fra hans makt. Når de begynner å arbeide for seg selv, vil Guds engler, som de har bedrøvet, komme for å befri dem. Satan og hans engler er ikke villige til å gi slipp på sitt bytte. De kjemper og slåss med de hellige englene, og striden er hard. Dersom de som har feilet, fortsetter å be om hjelp og i dyp ydmykhet bekjenner sine feil, vil engler som overgår alle i styrke, få overtaket og vriste dem ut av de onde englenes makt.

[50] *Forhenget blir løftet.* — Da forhenget ble løftet og jeg fikk se fordervelsen i vår tid, ble mitt hjerte sykt, og jeg holdt på å besvime. Jeg så at jordens beboere holdt på å fylle ondskapens beger. Guds vrede er tent og vil ikke bli dempet igjen før synderne på jorden er utryddet.

Satan er Kristi personlige fiende. Han er opphavsmannen til og lederen av enhver form for opprør i himmel og på jord. Hans vrede øker, og vi fatter ikke hans makt. Dersom øynene våre kunne åpnes så vi kunne se de falne englene arbeide med dem som tar det rolig og mener at de er trygge, ville vi ikke føle oss så sikre. Onde engler er etter oss til alle tider. Vi undrer oss ikke over at onde mennesker er villige til å gjøre som Satan vil. Men mens vårt sinn står ubeskyttet mot Satans usynlige representanter, kommer de til å vinne nytt terreng og utføre under og mirakler for våre øyne. Er vi beredt til å stå dem imot med Guds Ord, det eneste våpenet som kan hjelpe oss?

Noen vil bli fristet til å ta imot disse undrene som om de var fra Gud. De syke vil bli helbredet for våre øyne. Mirakler vil bli utført mens vi ser på. Er vi beredt for prøven når Satans falske under vil

vise seg i en større grad? Mon ikke mange sjeler vil bli overlistet og tatt til fange? Villfarelser og frafall fra Guds klare forskrifter og bud samt en trang til å lytte til fabler, gjør sinnene klar til å ta imot disse falske undrene fra Satan. Nå må vi alle prøve å ruste oss til den kampen vi snart må ta del i. Troen på Guds Ord, som vi må studere under bønn og anvende på rette måte, skal være vårt vern mot Satans makt, og det vil til slutt gjøre oss til seier-herrer ved Kristi blod. — Review and Herald, 18. februar 1862.

[51]

FRISTELSE ER INGEN UNNSKYLDNING FOR SYND

Det finnes ikke en impuls i vår natur, ikke en sinnsegenskap eller en hjertets tilbøyelighet som ikke trenger å stå under den Hellige Ånds ledelse hvert eneste øyeblikk. Det finnes ikke en velsignelse som Gud skjenker mennesket, eller en prøvelse som han tillater å ramme det, som ikke Satan både kan og vil gjøre bruk av for å friste, plage og ødelegge sjelen dersom vi gir ham den minste anledning til det. Derfor bør vi, uansett hvor stort åndelig lys vi har, eller hvor mye vi nyter av guddommelig vern og velsignelse, alltid gå ydmykt frem for Herren og i tro bønnfalle ham om å styre våre tanker og lede våre følelser.

De som bekjenner seg til å være gudfryktige, har en hellig forpliktelse til å bevare sin åndelighet og å utøve selvbeherskelse selv under de største fristelser. Den byrden som ble lagt på Moses, var ganske stor. Det er få mennesker som noen gang blir så hardt prøvd som han ble, men likevel var dette ikke noen unnskyldning for hans synd. Gud har gitt sitt folk rikelig med hjelpeskilder. Dersom de stoler på hans styrke, vil de aldri bli et bytte for omstendighetene. Den sterkeste fristelsen kan ikke unnskyld synd. Uansett om prøvelsene er aldri så store, så er overtredelse vår egen handling. Ingen hverken på jorden eller i helvete har makt til å tvinge noen til å gjøre det onde. Satan angriper oss på våre svakeste punkter, men vi trenger ikke la oss overmanne. Uansett hvor hardt eller uventet angrepet er, så har Gud beredt hjelp for oss, og ved hans styrke kan vi seire.

[52] — Patriarchs and Prophets, side 421.

ÅNDELIG STYRKE

De som til sist skal seire, kommer i sitt kristenliv til å få fryktelige vansker og prøvelser. Men de må ikke gi slipp på tilliten til Gud, for det er en del av undervisningen i Kristi skole. Den er nødvendig for at man skal bli rensset for alt slagg. En Guds tjener må ha åndelig styrke til å stå imot fiendens angrep og bitre hån, og overvinne de hindringene som Satan legger i veien.

Satan prøver å gjøre Kristi etterfølgere motløse for at de ikke skal be og studere Skriften. Han vil kaste sin motbydelige skygge over deres sti for å skjule Jesus for deres blick og for å holde synet av hans kjærlighet og glansen av den himmelske arv borte fra dem. Han fryder seg når han får dem til å gå nølende, skjelvende og ulykkelige omkring i en stadig tvil. Han forsøker å gjøre stien så sørgelig som mulig. Men dersom du hele tiden ser opp og ikke ned på vanskelighetene, så kommer du ikke til å falle om på veien, men snart se at Jesus rekker sin hånd ut for å hjelpe deg. Da trenger du bare i enkel tillit gi ham din hånd og la ham lede deg. Når du viser større tillit, vil du få et sterkere håp.

I Herrens styrke.— Jesus er verdens lys, og du skal danne ditt liv etter hans. Du skal få hjelp hos Kristus til å danne en sterk, symmetrisk og vakker karakter. Satan kan ikke tilintetgjøre det lyset som skinner fra en slik karakter. Herren har en oppgave for hver enkelt av oss. Det er ikke hans plan at vi skal holdes oppe av den innflytelse som menneskers ros og berømmelse gir. Han vil at enhver sjel skal stå urokkelig i Herrens styrke. Gud har gitt oss sin beste gave, sin enbårne Sønn, for å høyne oss, foredle oss og gjøre oss skikket til et hjem i hans rike. Derfor ifører han oss sin egen fullkomne karakter. Jesus kom til vår verden og levde slik som han venter at hans etterfølgere skal leve. Dersom vi er svake og altfor dovne til å gjøre et alvorlig forsøk på å samarbeide med Gud i hans vidunderlige verk, vil vi komme til kort i dette liv og gå glipp av det fremtidige, udødelige liv.

[53]

Det er Guds plan at vi skal arbeide med en sterk tro og et sterkt håp, og det ikke på en fortvilt måte. Når vi gransket Skriften og får lys til å se hvilken vidunderlig nedlatenhet Faderen viste da han ga Jesus til verden, for at alle som tror på ham, ikke skulle fortapes, men få evig liv, burde vi fryde oss med en ubeskrivelig glede full av herlighet. Alt det vi kan oppnå ved utdanning, vil Gud vi skal bruke til fremme for sannheten. Livet og karakteren må gjenspeile en sann, levende gudsfrykt. Kristi kors må bli løftet opp for verden og sjelens verdi bli åpenbart i korsets lys. Vi må åpne våre sinn slik at vi kan forstå Skriften, så vi kan få åndelig kraft ved å ta imot det himmelske brød. — Review and Herald, 8. april 1890.

[54]

SJELENS TEMPEL

En trofast lydighet overfor Guds krav vil ha en overraskende virkning når det gjelder å høyne, utvikle og styrke alle menneskets evner. De som har viet seg til tjeneste for Gud mens de ennå er unge, vil vise seg å være mennesker med en sunn dømmekraft og et skarpt klarsyn. Og hvorfor skulle det ikke være slik? Samvær med den største læreren verden noen gang har kjent, styrker forstanden, opplyser sinnet og rensker hjertet. Det høyner, forfiner og foredler hele mennesket. «Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Sal. 119, 130.

Guds ideal.— Blant de unge som bekjenner seg til å frykte Gud, er det en stor gruppe som synes å motsi sin bekjennelse. De gjør ingen fremskritt i kunnskap og åndelighet. Deres evner forkrøples mer enn de utvikles. Men Salmistens ord er sanne når det gjelder den ekte kristne. I virkeligheten er det ikke den tomme bokstaven i Guds Ord som gir lys og forstand, men det ordet som den Hellige Ånd åpenbarer og påvirker hjertet med. Når et menneske blir virkelig omvendt, blir det en sønn eller en datter av Gud og får del i den guddommelige natur. Det er ikke bare hjertet som blir fornyet, men forstanden blir også styrket og gitt ny kraft. Det er mange eksempler på personer som før de ble omvendt, ble ansett for å ha helt vanlige eller til og med små evner, men som synes å være fullstendig forvandlet etter omvendelsen. Da viste de en bemerkelsesverdig evne til å forstå sannhetene i Guds Ord og til å forklare disse sannhetene for andre. Mennesker med høy intellektuell anseelse har betraktet det som en forrett å ha omgang med disse menneskene. Rettferdighetens sol sender sine klare stråler inn i deres sinn og ansporer alle deres evner til en mer intens virksomhet. [55]

Gud vil utføre et stort verk for de unge dersom de ved den Hellige Ånds hjelp vil ta imot hans ord i hjertet og følge det i livet. Hele tiden forsøker han å vende deres oppmerksomhet til seg. Han er jo kilden til visdom og opphavet til godhet, renhet og sannhet. Det sinn som er opptatt av opphøyde emner, blir selv foredlet.

Vanhellige ting.— De som bekjenner seg til å tjene Gud og likevel ikke gjør fremskritt i kunnskap og gudhengivenhet, er kristne bare i navnet. Sjelens tempel blir fylt av vanhellige ting. Lettsindig lesestoff, tom samtale og verdslige gleder opptar sinnet så fullstendig at det ikke blir plass for Guds Ord. Verdslighet, lettsindighet og stolthet tar den plassen i sjelen som Kristus burde ha. . . .

Nedverdiggelse ved sanselig nytelse.— De som betrakter det som deres største gode å gi etter for appetitt og lidenskap, er aldri gode eller virkelig store mennesker. Uansett hvor høyt verden mener de står, er de lave, ynkelige og fordervet i Guds øyne. Himmelen har bestemt at merket på deres laster skal bli skrevet i selve deres ansiktsuttrykk. Tankene deres er av jorden, jordiske. Ordene deres åpenbarer deres sinns lave nivå. De har fylt hjertet med fordervelse og nesten slettet ut Guds bilde av det. Fornuftens stemme er kvalt og dømme-kraften fordreiet. Se hvordan hele menneskets natur er blitt forkvaklet ved sanselige nytelser! Hvor dypt vil ikke mennesket synke i last og dårskap når viljen blir underlagt Satan! Sannheten appellerer da forgjeves til fornuften, for hjertet er fiendtlig innstilt overfor sannhetens rene prinsipper. — *The Signs of the Times*, 1. desember 1881.

[56] *Hjelp i fristelse.*— Ved tro og bønn kan alle oppfylle evangeliets krav. Ikke noe menneske kan tvinges til å overtre disse kravene. Det må selv først samtykke. Sjelen må ønske å synde før lidenskapene kan få makt over fornuften eller ugudeligheten seire over samvittigheten. Uansett hvor stor en fristelse måtte være, så er den ingen unnskyldning for synd. «For Herrens øyne følger de rettferdige, og han vender øret til deres bønn.» 1 Pet. 3, 12. Rop til Herren, du fristede sjel. Kast deg hjelpeløs og uverdigg inn til Jesus og gjør krav på alle hans løfter. Herren vil høre. Han vet hvor sterke tilbøyelighetene i det naturlige hjertet er, og han vil hjelpe når som helst fristelsene måtte komme.

[57] Har du falt i synd? Så nøl da ikke med å gå til Gud for å be om nåde og tilgivelse. . . . Nåden blir ennå tilbudt synderen. Herren kaller oss hvor vi enn går: Vend om, dere frafalne barn, og «jeg vil lege deres frafall». Hos. 12, 5. — *Testimonies V*, side 177.

DERE ER IKKE DERES EGNE

Av og til hører vi spørsmålet: Får jeg aldri gjøre det jeg vil? Får jeg aldri lov til å gå mine egne veier? Skal jeg alltid bli holdt i tømme? Kan jeg aldri følge mine egne tilbøyeligheter?

Jo mindre du følger dine egne tilbøyeligheter, desto bedre vil det være for deg og for andre. Den naturlige tilbøyelighet er blitt fordervet, og de naturlige kreftene er blitt misbrukt. Satan har brakt mennesket i strid med Gud. Hele tiden arbeider han for å ødelegge det guddommelige bildet i men-nesket. Derfor må vi ha kontroll over våre ord og våre hand-linger.

Resultat av full overgivelse.— Når Guds nåde tar hjertet i eie, viser det seg at de nedarvede og utviklede tilbøyeligheter til å gjøre galt, må korsfestes. Et nytt liv under en ny ledelse må begynne i sjelen. Alt som blir gjort, må gjøres til Guds ære. Dette verket omfatter så vel det ytre som det indre mennesket. Hele mennesket, legeme, sjel og ånd, må underordne seg Gud for at det kan bli brukt av ham som et rettferdighetens redskap.

Det naturlige mennesket underkaster seg ikke Guds lov, og det kan i sannhet heller ikke gjøre det av seg selv. Men den som ved tro er blitt fornyet, lever Kristi liv fra dag til dag. Dag for dag viser han at han er klar over at han er Guds eiendom.

Legeme og sjel tilhører Gud. Han ga sin Sønn for å frelse verden, og på grunn av dette er vi blitt lovet en ny livsfrist, en prøvetid da vi kan utvikle en fullkommen lydig karakter. Gud har befridd oss fra syndens slaveri og gjort det mulig for oss å leve et nytt, omskapt liv i hans tjeneste.

[58]

All vår styrke tilhører ham.— Gud har satt sitt stempel på oss. Han har kjøpt oss, og han ønsker at vi skal huske at våre fysiske, mentale og moralske krefter tilhører ham. Alt, både tid, innflytelse, fornuft, sinnsstemning og samvittighet, tilhører Gud og skal bli brukt i overensstemmelse med hans vilje. De skal ikke brukes slik verden vil, for verden står under en leder som er fiendtlig innstilt mot Gud.

Legemet, der sjelen har sin bolig, tilhører Gud. Enhver sene og muskel er hans. Ikke under noen omstendighet må vi ved forsømmelse eller misbruk svekke et eneste organ. Vi skal samarbeide med Gud ved å holde legemet i den aller best mulige helsetilstand, slik at det kan være et tempel hvor den Hellige Ånd kan oppholde seg for å danne alle fysiske og åndelige krefter etter Guds vilje.

Sinnet må fylles med rene prinsipper. Sannheten må risses inn på sjelens tavler. Hukommelsen må fylles med Ordets dyrebare sannheter. Da vil disse sannhetene stråle ut fra livet som vakre juveler.

Verdien av en sjel.— Den pris Gud setter på sine henders gjerninger, og den kjærlighet han har til sine barn, er åpenbart i den gaven han brakte for å forløse menneskene. Adam falt under Satans herredømme. Han førte synden inn i verden, og med synden kom døden. Gud ga sin enbårne Sønn for å frelse mennesket. Det gjorde han for å være rettferdig og gjøre rettferdig alle som godtar Kristus. Mennesket solgte seg til Satan, men Jesus kjøpte menneskeslekten tilbake. . . .

Du er ikke din egen. Jesus har kjøpt deg med sitt blod. Grav ikke talentene dine ned i jorden. Bruk dem for ham. Uansett hva du arbeider med, så la Jesus være med deg. Dersom du oppdager at du mister kjærligheten til Frelseren, så slutt med det du holder på med, og si: «Her er jeg, Frelser, hva vil du jeg skal gjøre?» Han vil i sin nåde ta imot deg og elske deg storlig. Han vil rikelig tilgi, for han er nådig og langmodig og vil ikke at noen skal gå fortapt. . . .

[59] Vi og alt det vi har, tilhører Gud. Vi burde ikke betrakte det som et offer å elske ham av hele vårt hjerte. Vi bør gi vårt hjerte til ham som et frivillig offer. — *The Youth's Instructor*, 8. november 1900.

[60] *Beslutningen vi bør ta.*— Det er farlig å stanse for å over-veie de fordeler det skulle kunne ha å følge Satans innskytelse. Synd fører alltid vanære og ulykke med seg for den som begår den, og den forfører og forblinder og gjør alt så tillok-kende. Våger vi oss med vilje inn på Satans område, har vi ikke lenger noe løfte om beskyttelse mot hans makt. Så langt det står til oss, bør vi stenge alle dører fristeren kunne finne en vei igjennom. — I naturens tempel, side 117, 118.

SANN OMVENDELSE

«Og jeg vil sprengre rent vann på eder, og I skal bli rene; fra alle eders urenheter og fra alle eders motbydelige avguder vil jeg rense eder. Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av eders kjød og gi eder et kjødhjerte.» Esek. 36, 25. 26.

Mange som snakker med andre om hvor nødvendig det er å få et nytt hjerte, vet ikke selv hva disse ordene betyr. Særlig de unge stusser over dette uttrykket «et nytt hjerte». De vet ikke hva det betyr. De venter at en spesiell forandring skal finne sted med deres følelser. Dette kaller de omvendelse. På grunn av denne feilen har tusener snublet til sin egen undergang fordi de ikke forstår uttrykket «dere må fødes på ny».

Ikke en følelse, men et forandret liv.— Satan får folk til å tro at fordi de har hatt en følelse av henrykkelse, så er de omvendt. Men deres erfaring forandrer seg ikke. Deres gjer-ninger er de samme som før. Deres liv viser ingen gode frukter. De ber både ofte og lenge og viser rett som det er til de følelsene de hadde på den og den tiden. Men de lever ikke det nye livet. De er bedratt. Deres erfaring går ikke dypere ned enn til følelsen. De bygger på sand, og når motgangens vind kommer, blir huset deres feid bort.

Mange stakkars sjeler famler i mørket og venter på å få de følelsene som andre sier at de har erfart. De glemmer den kjensgjerningen at den som tror på Kristus, må med frykt og beven arbeide på sin egen frelse. Den omvendte synderen må gjøre noe. Han må omvende seg og vise en sann tro.

Når Jesus taler om det nye hjertet, mener han sinnet, livet, hele mennesket. Å forandre hjertet betyr at vi ikke lenger har kjærlighet til verden, men til Kristus. Å få et nytt hjerte betyr

å få et nytt sinn, nye hensikter, nye motiver. Hva kjennetegner et nytt hjerte? Et forandret liv. Det betyr at vi hver dag og hver time lar egenkjærlighet og stolthet dø.

[61]

Hvordan ekte religion kommer til uttrykk. — Det er noen som begår den store feilen å anta at en storslått bekjennelse vil erstatte en virkelig tjeneste. Men en religion som ikke er praktisk, er ikke ekte. Sann omvendelse gjør oss strengt ærlige i vår omgang med våre medmennesker. Den gjør oss trofaste i vårt daglige arbeid. Enhver oppriktig Kristi etterfølger vil vise at Bibelens religion gjør ham i stand til å bruke sine talenter i Mesterens tjeneste.

«Vær ivrige og bli ikke slappe.» Rom. 12, 11. Disse ordene vil bli oppfylt i enhver sann kristens liv. Selv om du synes at arbeidet ditt er et slit, så kan du forbedre det ved den måten du utfører det på. Gjør det som om du gjorde det for Herren. Vær glad når du gjør det, og utfør det med verdighet. Det er de edle prinsippene som arbeidet blir utført med, som gjør at det fullt ut blir godtatt av Herren. En sann tjeneste knytter den ringeste av Guds tjenere på jorden til den høyeste av hans tjenere i himmelens saler. . . .

De kristne bør som Guds sønner og døtre strebe etter å nå det høye ideal som blir stilt opp for dem i evangeliet. De burde ikke være tilfreds med noe mindre enn fullkommenhet, for Kristus sier: «Vær da helhjertet i godhet, slik deres Far i himmelen er det.» Matt. 5, 48.

Et helliget liv. — La oss gjøre Guds hellige Ord til vårt studium og føre dets hellige prinsipper inn i vårt liv. La oss i saktmodighet og ydmykhet gå frem for Gud og hver dag rette på våre feil. La oss ikke ved egenkjærlig stolthet skille sjelen fra Gud. Vi må ikke nære en følelse av overlegenhet og tro at vi er bedre enn andre. «Derfor må den som tror han står, passe seg så han ikke faller.» 1 Kor. 10, 12. Fred og hvile vil komme til deg når du legger din vilje inn under Kristi vilje. Da vil Kristi kjærlighet råde i hjertet og ta de hemmelige kilder til handling til fange i Frelseren. Det

[62]

heftige, lett påvirkelige temperament vil bli beroliget og dempet av Kristi nådes olje. Vissheten om at syndene er til-gitt, vil gi oss den freden som overgår all forstand. Vi vil med alvor strebe etter å overvinne alt som hindrer en kristen full-kommenhet. Strid vil forsvinne. Den som før fant feil hos dem han omgikkes, vil se at langt større feil finnes i hans egen karakter.

Det finnes noen som lytter til sannheten og blir overbevist om at de har levd i strid med Kristus. De føler seg fordømt og angrer sine overtredelser. Fordi de stoler på Kristi gjeminger og viser en

sann tro på ham, får de tilgivelse for sine synder. Når de holder opp med å gjøre det onde og lærer å gjøre godt, vokser de i nåden og i kunnskapen om Gud. De forstår at de må ofre dersom de skal skille seg fra verden. Og etter at de har beregnet omkostningene, betrakter de alt som tap dersom de bare kan vinne Kristus. De har sluttet seg til Kristi hær. Kampen ligger foran dem, og modige og glade tar de del og kjemper mot sine egne naturlige tilbøyeligheter og egenkjærlige ønsker idet de bringer viljen inn under Kristi vilje. Hver dag ber de Herren om nåde til å lyde ham, og de blir styrket og hjulpet. Det er sann omvendelse. Den som har fått et nytt hjerte, stoler på Kristi hjelp i ydmyk og takknemlig tillit. Han åpenbarer rettferdighetens frukter i sitt liv. En gang elsket han seg selv. Verdslige gleder var hans lyst. Nå er avguden hans avsatt, og Gud er enerådig. Nå hater han de syndene han en gang elsket. Fast og bestemt vandrer han på stien som fører til hellighet. — *The Youth's Instructor*, 26. september 1901.

Satans bånd.— Pliktens smerte og syndens gleder er de bånd Satan bruker for å binde menneskene i sine snarer. De som heller vil dø enn gjøre det som er galt, er de eneste som vil bli funnet trofaste. — *Testimonies V*, side 53.

RÅD TIL EN NYTELSESSYK DATTER

Du har i det siste året etterlatt deg et fryktelig regnskap som ligger åpent til skue for himmelens Majestet og de store skarer av rene, syndfrie engler. Dine tanker og gjerninger, dine ville og vanhellige følelser er kanskje skjult for andre dødelige mennesker. Men husk at ditt livs mest ubetydelige handlinger er synlige for Gud. Du har et flekket regnskap i himmelen. Alle de syndene du har begått, er nedtegnet der.

Gud er ikke tilfreds med deg, men likevel ser det ut som du er blottet for følelse. Du forstår ikke at du er i en fortapt og ødelagt tilstand. Noen ganger har du samvittighetsnag, men ditt stolte, uavhengige sinn hever seg snart over dette, og du kveler samvittighetens stemme.

Du er ikke lykkelig, men likevel innbiller du deg at dersom du uten noen innskrenkninger kunne få det som du ville, så ville du være lykkelig. Stakkars barn! Du har det på samme måte som Eva i Eden. Hun trodde at hun skulle bli høyt opphøyet dersom hun bare kunne få spise av frukten på det treet som Gud hadde forbudt henne å røre, for at hun ikke skulle dø. Hun spiste og mistet alle herlighetene i Eden.

[64] *Behersk din fantasi.* Du må beherske dine tanker. Det blir ikke noen lett oppgave, for du kan ikke gjennomføre det uten at du prøver grundig og alvorlig. Likevel krever Gud dette av deg. Det er en plikt som hviler på alle ansvarlige mennesker. Du er ansvarlig overfor Gud for dine tanker. Dersom du hengir deg til forfengelige forestillinger og tillater sinnet å dvele ved urene ting, så er du på en måte skyldig overfor Gud som om tankene dine ble ført ut i livet. Det er bare

Det er en dårlig og umåtelig farlig vane at man dag og natt drømmer og bygger luftslott. Når man en gang har begynt med denne vanen, er det nesten umulig å bli kvitt den og lede tankene mot rene, hellige og opphøyde emner. Du må få en hellig vakt til å passe på øynene, ørene, ja, på alle dine sanser dersom du skal

få makt over ditt sinn og hindre at tomme og fordervelige tanker forurenser sjelen. Det er bare nådens kraft som kan gjennomføre denne så sterkt tiltrengte forandringen. Du er svak på dette området.

Undertrykk lidenskaper og tilbøyeligheter.— Du er blitt egensindig, dristig og freidig. Guds nåde har ingen plass i ditt hjerte. Bare ved Guds kraft kan du motta hans nåde og bli et redskap for rettferdigheten. Gud krever ikke bare at du skal beherske tankene dine, men også de lidenskapene og tilbøyelighetene du har. Din frelse er avhengig av at du har selvbeherskelse på dette området. Lidenskaper og tilbøyeligheter er sterke krefter. Dersom de blir misbrukt og får virke uten de rette motivene, er de mektige nok til å ødelegge deg og gjøre deg til et usselt vrak, uten Gud og uten håp.

Dersom lidenskapene og tilbøyeligheten blir underlagt fornøften, samvittigheten og karakteren, kan du bestemt og iherdig beherske fantasien. Du er i fare, for du står i ferd med å ofre dine evige interesser på lidenskapens alter. Lidenskapene er ved å få fullstendig herredømme over deg. Og hvilke lidenskaper er det? Det er lidenskaper av en lav og ødeleggende natur. Hvis du gir etter for dem, gjør du livet bittert for dine foreldre, fører skam over dine søstre, ofrer din egen karakter og går glipp av himmelen og et herlig, udødelig liv. Er du villig til å gjøre det? Jeg ber deg om å stanse der du er. Ta ikke enda et steg frem på den egensindige og tankeløse veien du er inne på, for foran deg ligger elendighet og død. Hvis du ikke øver selvkontroll, vil du ganske sikkert føre vanry over deg selv hos alle du er sammen med, og din karakter vil få merker som kommer til å vare hele livet.

Du er ulydig mot foreldrene dine, nesevis, utakknemlig og ugudelig. Disse sørgelige karaktertrekkene er frukter av et fordervet tre. Du er frekk. Du elsker gutter og vil gjerne ha dem til samtaleemne. «Det hjertet er fullt av, det taler jo munnen.» Matt. 12, 34. Vaner er blitt så sterke at de behersker deg, og du har lært å bedra for at dine hensikter og begjær skal bli gjennomført. — Testimonies II, side 560— 562.

[65]

[66]

KARAKTERSTYRKE GJENNOM KAMP

Kristus tilbrakte de første tretti årene av sitt liv i den ugudelige byen Nasaret. Innbyggerne i denne byen var blitt til et ordtak på grunn av sin ondskap, og det var derfor Natanael spurte: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?» Joh. 1, 46. Evangelistene forteller svært lite om den første delen av Kristi liv. Bortsett fra en kort skildring av hans reise sammen med foreldrene til Jerusalem har vi bare det ene utsagnet: «Gutten vokste og ble sterk i sin ånd.» «Og gutten vokste og ble sterk, fylt av visdom, og Guds nåde var over ham.» Luk. 1, 80; 2, 40.

Kristus er vårt eksempel i alle ting. Under Guds forsyn tilbrakte han den første delen av sitt liv i Nasaret, der inn-byggerne var slik at han hele tiden ble utsatt for fristelse, og det var nødvendig for ham å søke beskyttelse for å kunne holde seg ren og plettfri midt blant så mye synd og ondskap. Kristus valgte ikke ut stedet selv. Hans himmelske Far valgte stedet for ham for at hans karakter kunne bli undersøkt og prøvd på alle mulige måter. I første delen av sitt liv ble Kristus utsatt for harde prøvelser, vanskeligheter og konflikter for at han skulle kunne utvikle en fullkommen karakter, som gjør ham til et fullkomment eksempel for barn, unge og voksne.

[67] Barn og unge må ofte oppholde seg på steder der miljøet ikke er fordelaktig for en kristen. Derfor gir de svært lett etter for fristelser og viser til det uheldige miljøet som en unnskyldning for å fortsette i synd. Kristus foretrakk å leve tilbaketrukket, og ved å la hendene være opptatt med praktisk arbeid holdt han fristelsene borte og unngikk å være sammen med dem som ville utøve en moralsk nedbrytende innflytelse på ham. Kristus satte sine føtter på den mest ujevne stien som barn og unge noen gang vil komme til å gå på. Han ble ikke tildelt et liv i overflod og dovenskap. For-eldrene hans var fattige og avhengige av sitt daglige strev for å opprettholde livet. Derfor var Kristi liv et liv i fattigdom, selvfornektelse og savn. Sammen med foreldrene sine levde han et nøysomt liv.

Renhet ikke avhengig av miljøet.— Ingen vil noen gang bli bedt om å utvikle en fullkommen karakter under mer ufordelaktige forhold enn dem vår Frelser levde under. Den kjensgjerningen at Kristus levde tretti år i Nasaret, der mange anså det som et under om noe godt kunne komme fra, er en irettesettelse til de unge som mener at deres religiøse karakter må føye seg etter miljøet. Dersom de unge lever i et ubehagelig og avgjort dårlig miljø, så bruker mange dette som en unnskyldning for ikke å fullkommengjøre en kristen karakter. Kristi eksempel tilbakeviser den tanke at hans etterfølgere er avhengige av sted, hell og velstand for å kunne leve uklanderlig. Kristus ville lære dem at ethvert sted eller enhver stilling hvor de under Guds ledelse er blitt kalt til å være, vil være aktverdig dersom de er trofaste, uansett hvor beskjedent de måtte leve.

Det var meningen at Kristi liv skulle vise at rene, faste og bestemte prinsipper ikke er avhengig av et liv fritt for vanske-ligheter, fattigdom og motgang. De prøvelser og savn som så mange klager over, holdt Kristus ut uten å klage. Og det er nettopp denne erfaringen de unge trenger, for den vil gjøre deres karakter fast og gjøre dem lik Kristus, så åndelig sterke at de kan motstå fristelse. De blir ikke overvunnet av Satans angrep dersom de fjerner seg fra mennesker som vil lede dem på avveier og ødelegge deres moral. Ved daglig bønn til Gud vil de få visdom og nåde fra ham til å tåle livets motganger og harde virkeligheter og til sist å bli seiervinnere. Troskap og et rent sinn kan vi bevare ved å være på vakt og be. Kristi liv var et eksempel på utholdende kraft som ikke fikk lov til å bli svekket av bebreidelse, spott, savn eller vanskeligheter.

Det er slik det burde være med de unge. Dersom de får flere prøvelser, bør de vite at Gud setter deres troskap på prøve. Og i samme grad som de bevarer karakteren uberørt under vanskeligheter, vil deres sjelsstyrke, fasthet og utholdenhet øke, og de vil vokse seg sterke i ånden. — *The Youth's Instructor*, mars 1872. [68]

Heller dø enn å vanære.— Velg fattigdom, forakt, atskillelse fra venner eller hvilken som helst lidelse fremfor å tilsøle sjelen med synd. Heller dø enn å vanære eller overtre Guds lov, burde være mottoet for alle kristne. — *Testimonies* V, side 147. [69]

MOTSTÅ FRISTELSER

De som har fått del i den guddommelige natur, vil ikke gi etter for fristelser. Fienden arbeider med all sin makt for å overvinne dem som streber etter å leve et kristent liv. Han kommer til dem med fristelser i det håp at de vil gi etter. Han håper at han på den måten kan gjøre dem motløse. Men de som har plantet føttene sine fast på den evige Klippe, vil ikke gi etter for hans påfunn. De vil huske at Gud er deres far, og at Kristus er deres hjelper. Frelseren kom til vår verden for å gi alle som blir prøvd og fristet, styrke til å stå imot slik som han sto imot. Jeg vet hvor sterke fristelsene kan være, og jeg vet at det ligger farer i veien. Men jeg vet også at det til enhver tid er stilt nok styrke til rådighet for dem som kjemper mot fristelser.

Sky unødvendige fristelser.— «Gud er trofast, han vil ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan klare det.» 1 Kor. 10, 13. Vi har også vårt ansvar. Vi skal ikke unødvendig stille oss på fristelsens vei. Gud sier: «Dra bort fra dem, og skill dere fra dem, rør ikke ved noe urent! Da vil jeg ta imot dere, jeg skal være deres far, og dere skal være mine sønner og døtre.» 2 Kor. 6, 17. 18. Hvordan kan vi vente at Gud skal fri oss fra å falle dersom vi setter føttene våre på fristelsens og syndens sti ved å blande oss med verdslige mennesker for forlystelsens skyld og rette oss etter verdslige vaner og forener våre interesser med vantro menneskers interesser?

Hold dere borte fra verdens nedbrytende innflytelse. Gå ikke unødvendig til steder som er omgitt av fiendens makter.

[70] Gå ikke dit hvor dere blir fristet og ført på avveier. Men dersom dere har et budskap til de vantro, og dersom dere lever så nær Gud at dere kan gi dem et ord i rette tid, kan dere utføre en gjerning som vil hjelpe dem, og som vil ære Gud. «Jeg ber ikke,» sa Kristus, «at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.» Joh. 17,15. — Review and Herald, 14. april 1904.

Plikten foran tilbøyeligheten.— Når de unge forsøker å rive seg løs fra Satans herredømme, vil han fordoble sine fristelser. Ved å

dra fordel av deres uvitenhet og manglende erfaring prøver han å utjevne forskjellen mellom rett og urett. Han skaper seg om til en lysets engel, og ved lofter om forlystelser narrer han de unge inn på en forbudt sti. Dersom de unge har fått for vane å følge sin egen tilbøyelighet i stedet for plikten, så vil de synes det er vanskelig å motstå fristelser. De ser ikke hvor farlig det er bare en eneste gang å ta del i forbudte forlystelser. Satans lokkemidler vil vekke alle fordervelige elementer som måtte finnes i hjertet. — The Signs of the Times, 19. januar 1882.

[71]

SYNDENS BEDRAG

Det finnes ikke noe mer forræderisk enn syndens bedrag. Det er denne verdens gud som lokker, forblinder og fører til ødeleggelse. Satan kommer ikke med alle fristelsene på en gang. Han forkler disse fristelsene med et skinn av noe godt. Han blander små forbedringer inn i fornøyelser og tåpeligheter, og bedratte sjeler unnskylder seg med at de kan hente store goder ved å ta del i dem. Dette er bare den villedende delen. Det er en maskering av Satans helveteskunster. Bedratte sjeler tar ett steg og er så klar til å ta det neste. Det er så mye mer behagelig å følge tilbøyelighetene som kommer fra deres egne hjerter, enn å forsvare seg og stå imot den listige fiendens første forsøk på å smigre seg inn, og på den måten hindre ham i å få innpass.

Å, hvor Satan ligger på lur for å se hvor lett vi tar den lokkematen han legger ut, og om de går på den stien som han har stukket ut. Han vil ikke at de skal slutte å be og formelt utøve religiøse plikter, for da kan han gjøre mer nytte av dem i sin tjeneste. Han forener sine spissfindigheter og bedrageriske snarer med deres erfaring og bekjennelse, og slik fremmer han sin sak på en vidunderlig måte.

Selvransakelse.— Det er nødvendig at vi nøye ransaker oss selv, og at vi i lyset av Guds Ord undersøker nøye og spør: Er mitt hjerte friskt eller råttent? Er jeg fornyet i Kristus, eller har jeg fremdeles et kjødelig hjerte, bare med en ny utvendig kledning på? Still deg frem for Guds domstol og undersøk i Guds lys om det finnes noen hemmelige synder, noen onde handlinger eller noen avguder som du ikke har ofret. Be, ja, be som du aldri før har bedt, om at du ikke [72] må bli narret av Satans bedrag, om at du ikke må gi deg over til en tankeløs, likegyldig og tom ånd og utføre religiøse plikter bare for å berolige din egen samvittighet.

En av de synder som er tegn på de siste dager, er at be-kjennende kristne elsker sine egne lyster høyere enn de elsker Gud. Vær ærlig overfor deg selv. Ransak deg nøye. Hvor få det er som etter en grundig ransakelse kan si: «Jeg er ikke en av dem som er beskrevet

slik. Jeg elsker ikke mine egne lyster høyere enn jeg elsker Gud.» Hvor få det er som kan si: «Jeg er død for verden. Det livet jeg lever nå, er ved tro på Guds Sønn. Mitt liv er skjult med Kristus i Gud, og når han som er mitt liv, blir åpenbart, da skal også jeg bli åpenbart i herlighet.»

Guds kjærlighet og nåde! Hvilken dyrebar nåde! Mer verdifull enn rent gull. Den opphøyer og foredler ånden mer enn noe annet. Den vender hjerte og sinn mot himmelen. Mens menneskene omkring oss tar del i verdslig forfengelse, fornøyelse og tomhet, samtaler vi med himmelen, og derfra venter vi vår Frelsers komme. Sjelen strekker seg ut mot Gud for å få tilgivelse og fred, rettferdighet og sann hellighet. Samfunn med Gud og en lengsel etter de himmelske ting forvandler sjelen til likhet med Kristus. — *Review and Herald*, 11. mai 1886.

[73]

ADVARSEL MOT SKEPTISISME

Jeg har den aller største angst for våre unge. Jeg vet hvor farlig det er, så jeg advarer dere mot å bli fanget av Satan på grunn av det dere har tilegnet dere av verdslig kunnskap. Det er bedre å ha et rent og ydmykt hjerte enn all den kunnskapen det er mulig for dere å få uten gudsfrykt.

De unge i dag vil sannsynligvis komme til å møte skeptikere og vantro overalt. Hvor viktig det er at de er utrustet slik at de med saktmodighet og frykt kan gi en grunn for sin tro. Thomas Paine er lagt i graven, men verkene hans lever til forbannelse for verden, og de som tviler på sannheten i Guds Ord, vil legge disse hedenske produktene i hendene på de unge og uerfarne og fylle hjertene deres med tvilens giftige atmosfære. Satans ånd arbeider gjennom onde mennesker for å gjennomføre sine planer om å ødelegge sjeler.

Faren ved omgang med skeptikere.— Vi lever i en tøylesløs tid. Eldre og yngre turer frem i synd. Dersom de unge ikke blir beskyttet som noe hellig, dersom de ikke blir styrket ved faste prinsipper, dersom det ikke blir vist større omhu i valget av venner og den litteraturen som gir føde for sinnet, vil de bli utsatt for et samfunn som er like moralsk forurenset som innbyggerne i Sodoma. Verdslige menneskers ytre kan virke veldig tiltrekkende, men dersom de hele tiden kommer med uttalelser mot Bibelen, så er de farlige kamerater, for de vil alltid forsøke å undergrave grunnlaget for din tro og å forderve hengivenheten til gammeldags, evangelisk religion.

[74] De unge kommer ofte i kontakt med slike som er skeptisk innstilt, og foreldrene deres vet ingenting om det før den ondes fordervelige verk er fullført og de unge er ødelagt. De unge burde bli omhyggelig undervist, slik at de ikke vil bli bedratt når det gjelder disse menneskenes sanne karakter, og ikke inngå vennskap med den slags mennesker eller lytte til deres sarkastiske og spissfindige ord. Dersom våre unge ikke har moralsk mot til å bryte forbindelsen med disse menneskene når de oppdager deres vantro, vil de bli fanget, og

de vil tenke og snakke slik som vennene deres, og tale likegyldig om Bibelens religion og tro.

Selvtillit og blindhet.— Dersom de bedratte unge men-neskene kunne få øynene åpnet, ville de se hvordan Satan triumferer fordi han har hatt hell med seg i å ødelegge sjeler. På alle tenkelige måter prøver han å tillempe sine fristelser etter de ulike forhold og omstendigheter som omgir dem han ønsker å fange. Han vil forsøke alle knep, og dersom de som blir utsatt for disse fristelsene, ikke søker Gud, vil de bli blendet av hans bedrag og være selvgode, tro de kan klare seg selv og ikke vite hvilken stilling de er i, og hvordan faren truer. Snart vil de komme til å forakte den troen som en gang ble gitt til de hellige.

Jeg taler til de unge som en som vet hva hun taler om, som en som Herren har vist hvilke farer som lurar på veien. Selv-tillit vil føre dere inn i fiendens snarer. De unge spør ikke Gud om råd og gjør ikke ham til sin tilflukt og styrke. Med all sin selvtillit blander de seg med andre og mener de fullt og helt er i stand til å velge det som er riktig og forstå guddommelige mysterier med sin egen fornuft, som om de av seg selv kunne oppdage sannheten.

Vi frykter mer for dem som stoler på seg selv, enn for noen andre, for de vil helt sikkert komme til å bli fanget inn i det gamet som er satt ut av Guds og menneskers store fiende. En kamerat som er blitt valgt som en nær venn av familien, og som er blitt smittet av tvilens fordervelse, vil blande sin vantro surdeig inn blant denne klasse mennesker. Han vil smigre dem for deres evner og intellektuelle overlegenhet og oppmuntre dem til å strebe etter en høy stilling. Slik vil han vinne deres oppmerksomhet, og en moralsk pest vil senke seg over dem. De som opphøyer seg gjennom sine egne meninger, kommer til å forakte forsoningens offerblod og trosse nådens ånd. [75]

Barn av sabbatsholdende foreldre, som har fått stort lys og vært gjenstand for den ømmeste omsorg, kan bli slike som vil etterlate seg en skammens arv, som vil så vind og høste storm. I dommen vil navnene til dem som har syndet mot stort lys, bli skrevet ned sammen med dem som er dømt til å være skilt fra Herrens nærvær og hans makts herlighet. De kommer til å gå fortapt og bli regnet blant dem som håner Kristi nåde.

Jeg ville heller se at barna mine ble lagt i graven enn at de skulle velge den stien som fører til døden. Den forferdelige kjensgjerningen

at jeg hadde oppdratt barn til å kjempe mot himmelens Gud, at de skulle fylle opp i rekkene til de frafalne i de siste dager, at de skulle marsjere under Satans svarte banner, ville i sannhet være en fryktelig tanke for meg.

Moralsk mot nødvendig.— Våre unge møter fristelser overalt. Derfor må de bli oppdratt slik at de stoler på en høyere makt, en høyere undervisning enn noen dødelige men-nesker kan gi. Overalt finnes det mennesker som forakter Herren, og som stadig viser ringeakt for kristendommen. De kaller det et leketøy for barn, som er oppfunnet for å narre de uvitende i deres godtroenhet.

De som ikke har moralsk kraft, kan ikke forsvare sann-heten. De har ikke mot til å si: «Dersom du ikke slutter med å snakke slik, kan jeg ikke være sammen med deg. Jesus, verdens Forløser, er min Frelser, og hele mitt håp om et evig liv dreier seg om ham.» Men det er den eneste måten vi kan få dem til å tie på. Dersom du begynner å diskutere med dem, vil de møte deg med argumenter, og ingenting av det du kommer til å si, vil røre dem. Men dersom du lever for Kristus, dersom du er fast i din troskap mot himmelens Gud, kan du gjøre for dem noe som argumenter ikke kan gjøre. Du kan overbevise dem ved gudfryktighetens kraft at deres læresetninger er villfarelser.

[76] Det finnes ikke noe tristere syn enn at de som er kjøpt med Kristi blod og blitt betrodd talenter som de kan bruke til å ære Gud med, driver gjøn med de budskapene som av nåde er sendt til dem i evangeliet, forneker Kristi guddom, stoler på sin egen begrensede fornuft og bruker argumenter som mangler alt grunnlag. Når de blir prøvd med sykdom, og de står ansikt til ansikt med døden, vil alle disse villfarelsene de har holdt seg til, smelte bort som dugg for solen.

Hvor fryktelig er det ikke å stå ved kisten til en som har nektet å ta imot den guddommelige nådes kall! Hvor fryktelig å måtte si: «Her er et forlatt liv. Her er en som kunne ha nådd det høyeste mål og sikret seg evig liv, men han overga seg til Satan, ble fanget av menneskenes tomme filosofier og var et leketøy for den onde. Den kristnes håp er et sikkert og fast anker for sjelen. Det er forankret bak forhenget der Kristus har gått inn som vår forløper. Vi har et personlig arbeid å utføre for å berede oss for de store begivenhetene som ligger foran oss.

Uværet kommer.— De unge bør mer alvorlig søke Gud. Uværet kommer, og vi må gjøre oss klar til å møte dets raseri ved å omvende oss til Gud og tro på vår Herre Jesus Kristus. Herren vil reise seg og riste jorden på en fryktelig måte. Vi kommer til å møte problemer på alle kanter. Tusener av skip vil bli kastet i havets dyp. Flåter vil gå under, og millioner av mennesker gå fortapt. Helt uventet vil branner bryte ut, og ingen menneskelige anstrengelser vil kunne slokke dem. Jordens palasser vil bli feid vekk i flammenes raseri. Jernbaneulykker vil bli mer og mer vanlige. Forvirring, kollisjoner og død uten et øyeblikks varsel inntreffer på de store reiserutene. Endetiden er nær, nådetiden er ved å slutte. La oss søke Gud mens han ennå finnes, kalle på ham den stund han er nær. Profeten sier: «Søk Herren, alle I saktmodige i landet, som holder hans lov! Søk rettferdighet, søk saktmodighet! Kanskje I blir skjult på Herrens store dag.» — *The Signs of the Times*, 21. april 1890.

Daglig avhengig av Gud.— Føler du hvor hjelpeløs du er, og at du trenger Guds styrke når du står opp om morgenen? Gjør du ydmykt og inderlig dine behov kjent for din himmelske Far? Dersom du gjør det, vil engler merke seg dine bønner, og dersom disse bønner ikke er kommet fra hykleriske lepper mens du står i fare for å gjøre noe galt og øve en innflytelse som vil lede andre til å gjøre urett, så vil din vaktende engel være ved din side, lede deg i den riktige retning, velge dine ord for deg og påvise dine handlinger.

Dersom du ikke føler at du er i fare, og dersom du ikke ber om hjelp og styrke til å motstå fristelser, kan du være sikker på at du kommer på avveier. Det vil bli nedskrevet i Guds bok i himmelen at du forsømmer din plikt, og på prøvens dag vil du bli funnet for lett. — *Testimonies III*, side 363, 364.

[77]

[78]

ETT SVAKT PUNKT

Vi kan smigre oss med at vi er fri for mange ting som mange andre er skyldige i, men dersom vi har mange sterke punkter i vår karakter og bare ett svakt punkt, så er det likevel en forbindelse mellom synden og sjelen. Hjertet er delt i sin tjeneste og sier: «Noe selv og litt for deg.» Guds barn må finne frem den synden som de har kjælt for og ligget under for, og la Gud få lov til å slette den ut fra hjertet. De må vinne over den ene synden, for den er ingen bagatell i Guds øyne.

Den ene sier: «Jeg er ikke det minste sjalu, men når jeg blir opphisset, sier jeg stygge ting, selv om jeg alltid blir lei meg etter at jeg har gitt etter for mitt temperament.» En annen sier: «Jeg har denne eller hin feil, men jeg rett og slett avskyr å se hvor simpel en av mine kjente kan være.» Herren har ikke gitt oss en liste der syndene er gradert, slik at vi kan anse noen som mindre betydningsfulle og si at de bare vil gjøre liten skade, mens andre er av større betydning og vil gjøre stor skade.

En lenke er ikke sterkere enn det svakeste leddet. Vi kan si at en slik lenke er god, men dersom bare ett ledd er svakt, kan vi ikke stole på den. Enhver sjel som går inn i Guds rike, må studere hvordan han skal seire. Det utålmodige ordet som du har på tungen, må ikke bli uttalt. Du må legge fra deg den tanken at din karakter ikke blir tilstrekkelig verdsatt, for det svekker din innflytelse, og resultatet vil helt sikkert være at du ikke står høyt i andres omdømme. Du bør undertrykke den tanken at du er en martyr, og feste tillit til Kristi løfter som sier: «Min nåde er nok for deg.» 2 Kor. 12, 9.

[79] *Ha tankene under kontroll.*— Dere bør holde dere borte fra Satans forheksede grunn og ikke tillate at deres sinn blir ledet bort fra troskap mot Gud. Gjennom Kristus kan og bør dere være lykkelige, og dere bør venne dere til å øve selvkontroll. Endog deres tanker må legges inn under Guds vilje, og følelsene må legges under fornuftens og religionens kontroll. Dere fikk ikke fantasien for at den skulle få lov til å løpe løpsk og gjøre det den selv vil uten noe forsøk

på be-grensning eller disiplin. Dersom deres tanker er dårlige, blir følelsene dårlige. Og det er tankene og følelsene som sammen utgjør den moralske karakteren. Når dere mener at det ikke kreves av dere som kristne at dere legger tøyler på tankene og følelsene, blir dere ført inn under de onde englenes innflytelse og ber dem være til stede og ta kontroll. Dersom dere gir etter for deres inntrykk og tillater tankene å løpe i retning av mistenksomhet, tvil og klage, vil dere bli blant de mest ulykkelige dødelige mennesker, og deres liv vil vise seg å være forspilt. — Testimonies V, side 310.

[80]

Å vinne seier

Ingen er tilsynelatende mer hjelpeløs og likevel i virkelig-heten mer uovervinnelig enn den sjelen som føler at han er ingenting og stoler fullt og helt på Frelserens fortjeneste. Gud vil heller sende alle himmelens engler for å hjelpe en slik sjel enn å tillate at han blir beseiret, — Testimonies VII, side 17.

FREMOVER OG OPPOVER

Jeg skulle ønske jeg kunne skildre hvor vakkert kristenlivet er. Det begynner ved livets morgen, og styrt av naturens og Guds lover beveger den kristne seg stadig fremover og opp-over og blir for hver dag dratt nærmere sitt himmelske hjem. Der venter livets krone på ham sammen med et nytt navn «som ingen kjenner uten han som får det». Åp. 2, 17. Hele tiden vokser hans lykke, hans hellighet og hans brukbarhet. For hvert år blir fremgangen større enn i det foregående.

Gud har gitt de unge en stige som de skal klatre oppover, en stige som når fra jorden til himmelen. Gud står ved toppen av denne stigen, og de klare strålene fra hans herlighet faller på hvert trinn. Han holder øye med dem som klatrer, og er klar til å sende hjelp når grepet er ved å løsne eller foten begynner å skjelve. Ja, fortell det med de mest oppmuntrende ord at ingen som holder ut med å klatre oppover stigen, skal gå glipp av å gå inn i den himmelske stad.

[81] Satan kommer til de unge med mange fristelser. Han leker med deres liv og lar ingen midler være ubrukt når det gjelder å forføre og ødelegge dem. Men Gud lar dem ikke kjempe mot fristeren uten hjelp. De har en allmektig hjelper.

Han som i denne verden og i menneskelig natur møtte Satan og beseiret ham og motsto enhver fristelse som kommer til de unge i dag, er langt sterkere enn deres fiende. Han er deres eldre bror. Han nærer en dyp og øm interesse for dem. Hele tiden holder han vakt over dem, og han gleder seg når de forsøker å behage ham. Når de ber, blander han røkelsen fra sin rettferdighet med deres bønner og overlater dem til Gud som et velbehagelig offer. Ved hjelp av hans styrke kan de unge tåle motgang som gode korssets stridsmenn. Når de får styrke fra ham, blir de i stand til å nå de høye idealene som er satt for dem. Det offeret som ble brakt på Golgata, er garantien for deres seier.

Gud er ikke urimelig.— Guds menighet består av store og små kar. Herren ber ikke om noe urimelig. Han venter ikke at de små karene skal romme like mye som de store. Han venter å få igjen i

forhold til det som et menneske har, og ikke i forhold til det det ikke har. Gjør ditt beste, og Gud vil godta dine anstrengelser. Ta fatt på den plikten som ligger nærmest, og utfør den trofast, så vil Mesteren fullt og helt godta ditt arbeid. Du må ikke overse de små oppgavene som ligger og venter på deg, fordi du ønsker å gjøre noe stort.

Pass på så du ikke forsømmer å be i lønnkammeret og å studere Guds Ord. Det er det som er ditt våpen mot ham som arbeider for å hindre deg i å gjøre fremskritt på veien mot himmelen. Når du først har forsømt bønn og bibelstudium en gang, vil det være lettere å gjøre det neste gang. Når du først har stått imot Åndens kall en gang, vil det være lettere å stå imot en gang til. På den måten blir hjertet og samvittigheten forherdet.

På den andre siden vil det være lettere å motstå en fristelse en annen gang når du først har gjort det en gang. Enhver selvfornektelse gjør selvfornektelse lettere. Enhver seier som blir vunnet, bereder vei for en ny seier. Enhver motstand mot fristelse, enhver selvfornektelse, enhver seier over synd, er en sæd som blir sådd til evig liv. Enhver uegennyttig handling gir ny styrke til det åndelige liv. Ingen kan forsøke å være lik Kristus uten å vokse seg mer edel og sann.

[82]

Vis tillit.— Herren vil anerkjenne alle forsøk på å nå hans ideal for deg. Når du begår en feil, når du er blitt ledet inn i synd, så føle ikke at du ikke kan be, at du ikke er verdig til å komme frem for Herren. «Mine barn, dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Men om noen synder, har vi en som taler vår sak hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige.» 1 Joh. 2, 1. Han venter med utstrakte armer for å ønske den fortapte sønnen velkommen tilbake. Gå til ham og fortell ham om dine feil og mangler. Be ham om å gi deg styrke til en ny anstrengelse. Han vil aldri skuffe deg, aldri misbruke din tillit.

Du vil komme til å møte prøvelser. På den måten pusser Herren vekk ujevnheten i din karakter. Knurr ikke. Du gjør bare prøvelsen verre når du klager. Ær Gud ved å underkaste deg ham med glede. Behold Guds kjærlighet i hjertet selv når det er begått en feil mot deg. «Hold din tunge fra ondt og dine leber fra å tale svik! Vik fra ondt og gjør godt, søk fred og jag etter den! Herrens øyne er vendt til de rettferdige, og hans ører til deres rop.»

Vokt deg for fortvilte skritt. Om du venter til i morgen, vil selv den mørkeste dag være forbi. «I stillhet og tillit skal eders styrke

være.» Es. 30, 15. Kristus vet hvor sterke fristelsene deres er og hvor stor kraft dere har til å motstå dem. Hånden hans er alltid strakt ut i medfølende ømhet mot alle lidende barn. Han sier til den fristede og motløse: Barn, jeg har lidd og dødd for deg. Kan du stole på meg? Som dagen er, skal din styrke være.

«Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal gjøre det.» . . . Han skal være for deg «som skyggen av et veldig fjell i et tørstende land». Sal. 37, 5; Es. 32, 2. Han sier: «Kom til meg, ... så vil jeg gi dere hvile,» en hvile som verden hverken kan gi eller ta bort. . . .

[83]

Det er ikke mulig å beskrive med ord den fred og glede en får når en tar Gud på hans ord. Prøvelser forstyrrer ham ikke, list engster ham ikke. Selvet er korsfestet. Kanskje blir pliktene hans tyngre, fristelsene sterkere og prøvelsene alvorligere. Men han vakler ikke, for han får den styrke som svarer til hans behov. — The Youth's Instructor, 26. juni 1902.

Hva seieren kostet. — Kristus ofret alt for menneskene for at det skulle være mulig for dem å nå himmelen. Nå gjelder det for de falne menneskene å vise at de fra sin side vil ofre for Kristi sak, slik at de kan vinne en udødelig herlighet. De som har en klar forståelse av frelsens storhet og av hva den har kostet, vil aldri knurre over at de må så med tårer, og at kamp og selvfornektelse er den kristnes lodd i dette liv. — Signs of the Times, 4. mars 1880.

[84]

EN FULLKOMMEN KARAKTER

Kristus har ikke gitt oss noen forsikring om at det å nå frem til fullkommenhet i karakteren er noen lettvint sak. En edel, allsidig karakter er ikke noe som arves. Den kommer ikke til oss ved et slumpetreff. Nei, en edel karakter er noe en tilkjemper seg ved hard, personlig innsats gjennom Kristi fortjenester og Kristi nåde. Gud gir talentene, sjelsevnene. Men det er vi som må danne karakteren. Den bygges opp gjennom harde kamper med selvet. Stadig kommer vi i konflikt med nedarvede tilbøyeligheter. Vi får øve nøye kritikk over oss selv og ikke tåle at et eneste ufordelaktig trekk blir stående uten å bli rettet på.

La ingen si som så: «Jeg kan ikke rå med mine karaktermangler.» Om du kommer til en slik slutning — eller be-slutning — vil du visselig gå glipp av det evige liv. Umuligheten ligger bare i din egen vilje. Hvis du ikke vil seire, da er det klart at du ikke kan seire. Den virkelige vanskelighet skyldes fordervelsen på bunnen av et hjerte som ikke er blitt helliget, og uvilligheten til å underkaste seg Guds kontroll.

Sett målet høyt.— Gud har kvalifisert mange for et ut-merket arbeid. Men de utfører kanskje svært lite. Hvorfor? Simpelthen fordi de tar initiativet til svært lite. Tusenvis av mennesker går gjennom livet som om de ikke hadde noen bestemt sak å leve for, ikke noe mål å nå frem til. Slike vil få lønn i forhold til sine gjerninger.

Husk at du aldri når noen høyere standard enn den du setter for deg selv. Så sett da målet høyt, manøvrer deg oppover fremskrittstigen i hele dens lengde, trinn for trinn, om det så skal koste deg den mest smertefulle anstrengelse. La ikke noe hindre deg. Skjebnen har ikke snørt sitt nett så fast omkring noe menneske at det behøver å hengi seg til hjelpeløshet og uvisshet. Vanskelige forhold bør skape bare en desto fastere beslutning om å vinne seier. Straks den første barriere er brukket ned, vil evnen og motet til å rykke lenger frem øke. Treng deg da beslutsomt videre i den riktige retning, så vil forholdene bli dine hjelpere, ikke bare hindringer på veien.

[85]

Oppelsk alle gunstige karaktertrekk.— Vær ærgjerrig på Mesterens vegne. For hans æres skyld skal du pleie enhver skjønnhet i karakteren. Med hver eneste side av din karakterutvikling skal du være Gud til behag. Dette er absolutt mulig for deg. Enok behaget Gud, selv om han levde i en degenerert tidsalder. Og det finnes Enok'er den dag i dag.

Stå urokkelig som Daniel, den trofaste statsmannen, som ingen fristelse kunne bestikke. Skuff ikke ham som elsket deg så høyt at han ga sitt liv for å slette ut dine synder. Han sier: «Uten meg kan dere intet gjøre.» Joh. 15, 5. Husk det. Om du har gjort feil, så vil du enda kunne vinne seier. Det er nødvendig at du ser dine feil og tar dem som advarsler for fremtiden. Derved kan du vende nederlag til seier, skuffe fienden og gi din Forløser ære.

En karakter dannet etter det guddommelige mønster er den eneste skatt vi kan ta med oss fra denne verden inn i den kommende. De som er under innflytelse av Kristi lære i denne verden, vil kunne føre hver guddommelig erobring med seg til de himmelske boliger. Og i himmelen skal de stadig gjøre fremskritt. Hvor viktig er det ikke da å utvikle karakteren allerede i dette liv.

Det er mulig å gjøre det han byr deg.— De himmelske vesener vil arbeide med det menneskelige redskap som med besluttsom tro søker den fullkommenhet i karakteren som strekker seg ut mot en tilsvarende fullkommenhet i handling. Til alle som er engasjert i dette arbeid, sier Kristus: Jeg står ved din høyre hånd for å hjelpe deg.

Når menneskets vilje samarbeider med Guds vilje, blir den allmektig. Alt det som den pålegger oss å gjøre etter hans

befaling, kan vi gjøre i hans kraft. Å motta et påbud fra ham er ensbetydende med å motta evnen til å utføre det. — Ord som lever, side 215, 216.

Vår stadige avhengighet.— De som ikke fatter sin stadige avhengighet av Gud, vil bli overvunnet av fristelse. Vi kan i øyeblikket mene at våre føtter står trygt, og at vi aldri skal rokkes. Vi sier kanskje tillitsfullt: «Jeg vet hvem jeg har trodd på. Ingenting kan rokke min tro på Gud og hans ord.» Men Satan legger planer for å dra fordel av våre nedarvede og utviklede karaktertrekk og å blinde våre øyne for våre egne behov og mangler. Bare når vi fatter vår egen

skrøpелighet og ufravendt ser på Jesus, kan vi vandre i sikkerhet.
— Slektenes håp, side 258.

[87]

TROENS KAMP

Mange av de unge har det ikke som et fast prinsipp å tjene Gud. De synker sammen for hver sky som kommer, og har ikke kraft til å holde ut. De vokser ikke i nåden. Tilsynelatende holder de Guds bud, men de er ikke underordnet Guds lov og kan heller ikke være det. Deres kjødelige hjerte må forandres. De må se skjønnheten i hellighet. Da vil de hige etter det som hjorten higer etter vann. Da vil de elske Gud og hans lov. Da vil Kristi åk bli gagnlig og hans byrde lett.

Dersom dere styrer deres steg etter Herrens befaling, kjære unge, må dere ikke vente at den stien dere går på, alltid vil gi ytre fred og velstand. Den stien som fører til den evige dag, er ikke lett å ferdes på. Til tider vil den virke både mørk og full av torner. Men dere har forsikringen om at Guds evige armer omslutter dere for å beskytte dere mot ondt. Han ønsker at dere skal vise en oppriktig tro på ham og lære å stole på ham i skyggen så vel som i solskinnet.

Levende tro.— Kristi etterfølgere må ha en varig tro i hjertet, for uten den er det umulig å behage Gud. Troen er den hånden som griper fatt i den ubegrensede hjelp. Den er det middelet som gjør det mulig for det nye hjertet å slå i harmoni med Kristi hjerte.

Når ørnen strever for å nå hjem til redet, blir den av uværet ofte presset ned i de trange fjellpassene. De svarte, ville skymassene skjuler den for de solrike høydene der den har redet sitt. En stund virker den forvirret, flagrer hit og dit og slår med vingene som om den vil feie vekk de tette skyene. Den vekker duene i fjellkløftene med sine ville skrik i sine forgjeves forsøk på å finne en vei ut av fengselet. Til slutt kaster den seg oppover og gir fra seg et skingrende skrik idet den kommer opp i det rolige solskinnet ovenfor. Alt mørket og uværet er under den, og himmelens lys skinner omkring den. Den når sitt kjære hjem på den høye klippen og er fornøyd. Det var gjennom mørket den nådde lyset. Det kostet den anstrengelse å gjøre det, men den ble belønnet da den nådde det målet den lette etter.

[88]

Det er den eneste kursen vi som Kristi etterfølgere kan følge. Vi må vise den levende troen som kan trenge gjennom skyene som ligger som en tykk mur mellom oss og himmelens lys. Vi skal nå opp til troshøyder der alt er fred og glede i den Hellige Ånd.

En livsvarig strid.— Har du noen gang sett på en hauk som forfølger en redd due? Instinktets lærer duen at dersom hauken skal kunne gripe sitt bytte, må den fly høyere enn duen. Derfor stiger den høyere og høyere opp mot himmelen, hele tiden forfulgt av hauken, som forsøker å komme ovenpå. Men forgjeves. Duen er trygg så lenge den ikke lar noe stanse den i flukten eller trekke den ned mot jorden. Men dersom den nøler og flyr lavere ned, er fienden på vakt og vil kaste seg over sitt offer. Om og om igjen har vi sett denne scenen med en interesse som nesten tar pusten fra oss, og all vår sympati er hos den vesle duen. Hvor sørgelig det ville være å se den falle som offer for den grusomme hauken.

Vi har for oss en kamp, en livsvarig strid mot Satan og hans besnærende fristelser. Fienden vil bruke alle argumenter, alle bedrag, for å besnære sjelen, og dersom vi skal vinne livets krone, må vi legge en alvorlig og utholdende anstrengelse for dagen. Vi må ikke legge fra oss rustningen eller forlate slagmarken før vi har vunnet seieren og kan triumfere gjennom vår Frelser. Så lenge vi fortsetter å feste øynene våre på vår tros opphavsmann og fullender, kan vi være trygge. Men vår kjærlighet må være rettet mot høyere ting og ikke mot ting på jorden. Ved tro må vi stadig stige høyere i tilegnelsen av Kristi nåde. Ved daglig å betrakte hans enestående skjønnhet må vi bli mer og mer lik hans herlige bilde. Når vi lever i samfunn med himmelen på den måten, vil Satans forsøk på å fange oss i sitt garn være forgjeves. — The Youth's Instructor, 12. mai 1898.

SEIEREN ER GITT

Vi forstår så lite hvilken styrke vi kunne få dersom vi ville forene oss med kilden til all styrke. Om og om igjen faller vi i synd, og vi tror at slik må det alltid være. Vi klynger oss til svakhetene våre som om de er noe å være stolt av. Kristus forteller oss at vi må gjøre ansiktene våre harde som flint dersom vi skal kunne seire. Med sitt eget legeme bar han våre synder opp på treet, og gjennom den kraften han har gitt oss, kan vi motstå verden, kjødet og djevelen. Så la oss ikke snakke om hvor svake og udyktige vi er, men om Kristus og hans styrke. Når vi snakker om Satans styrke, får fiendens makt et enda fastere tak i oss. Når vi snakker om den All-mektiges makt, blir fienden drevet tilbake. . . .

Mange av oss benytter oss ikke av de privilegiene vi har. Vi gjør noen få svake forsøk på å gjøre det som er rett, og faller så tilbake til vårt gamle syndige liv. Dersom vi noen gang skal komme inn i Guds rike, må vi gå inn der med en fullkommen karakter, uten noen flekk eller rynke eller noe slikt. Satan arbeider med større energi etter hvert som vi nærmer oss tidens avslutning. Han legger snarene sine uten at vi merker det, slik at han kan få herredømmet over vårt sinn. Han forsøker på alle måter å tilsløre Guds herlighet i sjelen. Det står til oss å avgjøre om han skal få kontrollere våre hjerter og sinn, eller om vi skal få en plass på den nye jord og eiendomsretten til Abrahams land.

[90] Vi vil kunne få en herlig seier dersom Guds kraft blir forent med menneskelige anstrengelser. Skal vi ikke sette pris på det? Alle himmelens goder er blitt gitt oss gjennom Jesus. Gud vil ikke at ondskapens makter skal si at han kunne ha gjort mer enn det han har gjort. De verdener som han har skapt, og himmelens engler vil kunne bevitne at han ikke kunne ha gjort mer. Gud har kraftkilder som vi ennå ikke vet noe om, og han vil forsyne oss fra disse når vi trenger det. Men våre anstrengelser må alltid forenes med de guddom-melige. Vår forstand, våre sanser og alle våre evner må bli vekket til virksomhet. . . . Dersom vi vil reise oss til strid og ruste

oss som dem som venter på sin herre, dersom vi vil arbeide for å vinne over enhver mangel i vår karakter, vil Gud gi oss større lys og styrke og hjelp. — *The Youth's Instructor*, 4. januar 1900.

Tro og plikt.— Tro er ikke følelse. Tro er det man håper, overbevisning om det som ikke ses. Det finnes en slags religion som ikke er noe mer enn egoisme. Den finner glede i verdslige fornøyelser. Den er tilfreds med å betrakte Kristi religion, men kjenner ikke til dens frelsende kraft. De som eier denne religionen, tar synden lett fordi de ikke kjenner Jesus. Når de har det slik, tar de også plikten svært lett. Men en trofast utføring av plikten går hånd i hånd med en korrekt forståelse av Guds karakter. — *Review and Herald*, 28. feb-ruar 1907.

[91]

HVORDAN VI SKAL BLI STERKE

Kristus har gjort alt som trengs for at vi skal bli sterke. Han har gitt oss sin Hellige Ånd, som har til oppgave å minne oss om alle de løftene som Kristus har gitt, slik at vi kan få fred og en herlig følelse av tilgivelse. Dersom vi bare vil holde øynene våre festet på Frelseren og stole på hans kraft, så skal vi bli fylt med en følelse av trygghet, for Kristi rettferdighet skal bli vår rettferdighet. . . .

Vi vanærer ham når vi snakker om vår udugelighet. I stedet for å se på oss selv så la oss hele tiden betrakte Jesus og bli mer og mer lik ham for hver dag som går, bli mer og mer i stand til å snakke om ham, bli bedre beredt til å benytte oss av hans vennlighet og hjelpsomhet, og å ta imot de velsignelsene han tilbyr oss.

Når vi på den måten lever i samfunn med ham, vokser vi oss sterke i hans styrke, og vi blir til hjelp og velsignelse for dem vi omgås. Dersom vi bare ville gjøre slik Herren ønsker vi skal, så ville vi bli som hellige harper hvor hver streng ville lyde som en pris og takk til Forløseren som Gud sendte for å bære verdens synd.

Se hans herlighet.— Når fristelsene tar fatt i deg, noe de ganske sikkert kommer til å gjøre når du er omgitt av be-kymring og forvirring, når du er utmattet og motløs og har lyst til å gi etter for fristelse, så løft blikket opp, ja, se dit hvor du sist så lyset med troens øye, og mørket som omgir deg, skal bli spredd ved det klare lyset fra hans herlighet. Når synd tynger din samvittighet og kjemper for å få herredømmet, når vantroens sky formørker sinnet, så gå til Frelseren. Hans nåde er nok for deg til å seire over synd. Han vil tilgi oss og fylle oss med gleden i Gud. . . .

[92] La oss ikke lenger snakke om vår udugelighet og mangel på kraft. La oss glemme det som ligger bak og jage fremover på veien mot himmelen. La oss ikke overse noen anledning som, hvis den blir riktig brukt, vil gjøre oss dyktige i Guds tjeneste. Da vil hellighet bli vevd inn i vårt liv som tråder av gull, og englene som ser hvordan vi helliger oss, vil gjenta løftet: «Jeg vil gjøre folk sjeldnere enn fint gull og mennesker sjeldnere enn gull fra Ofir.» Es. 13, 12. Hele

himmelen gleder seg når svake og feilende mennesker gir seg selv til Jesus for å leve hans liv. — Review and Herald, 1. oktober 1908.

Omvendelsens glede.— Betingelsene for menneskets frelse er fastsatt av Gud. Den angrende synderen må fornedre seg selv og bære sitt kors dersom han skal finne hvile og fred. Tanken om at Jesus fant seg i en ydmykelse og et offer som mennesker aldri vil bli kalt til å tåle, burde få all klage og knurr til å forstumme. Mennesket opplever den søtteste glede når det oppriktig omvender seg til Gud fra overtredelse av hans lov, og når det tror på Jesus Kristus som synderens Frelser og Talsmann. — The Signs of the Times, 4. mars 1880.

[93]

DET SEIERRIKE LIV

Vi får fred når vi stoler på guddommelig kraft. Straks sjelen bestemmer seg for å handle i samsvar med det lyset som er gitt, gir den Hellige Ånd mer lys og styrke. Vi får nådens Ånd for at den skal samarbeide med de beslutningene vi fatter i sjelen, men den skal ikke stå i stedet for vår personlige utøvelse av tro. Fremgang i kristenlivet er avhengig av hvordan vi tar imot det lyset som Gud har gitt. Det er ikke overflod av lys og beviser som frigjør sjelen i Kristus. Nei, det er når alle sjelens krefter og all dens vilje og energi reiser seg i et oppriktig rop: «Jeg tror, hjelp meg i min vantro!» Mark. 9, 24.

Jeg gleder meg over de lyse utsiktene for fremtiden, og det samme kan dere gjøre. Vær glade og pris Herren for hans godhet. Overlat til ham det dere ikke kan forstå. Han elsker dere og har medynk med alle deres svakheter. Han «har velsignet oss med all Åndens velsignelse i himmelen». Ef. 1, 3. Det ville ikke tilfredsstillte den Eviges hjerte å gi mindre velsignelse til dem som elsker hans Sønn, enn han gir til Sønnen selv.

Satan forsøker å dra våre sinn bort fra den mektige hjelpe-ren for å få oss til å gruble over hvor fordervet sjelen er. Men selv om Jesus ser hva vi har gjort oss skyldige i tidligere, så sier han at han tilgir, og vi bør ikke vanære ham ved å sette hans kjærlighet i tvil. Skyldfølelsen må legges ved korsets fot, ellers vil den forgifte livets kilder. Når Satan trenger seg inn på deg med sine trusler, så vend deg fra dem, og la Guds løfter være en trøst for sjelen. Skyen kan være mørk i seg selv, men når den blir fylt med himmelens lys, blir den klar som gull, for Guds herlighet faller på den.

[94] Guds barn skal ikke la seg drive av følelser og stemninger. Kristi hjerte blir såret når de vakler mellom håp og frykt, for han har gitt dem sikre bevis for sin kjærlighet. . . . Han vil at de skal utføre det arbeidet han har lagt på dem. Da vil hjertene deres bli som hellige harper i hans hender, og hver streng vil gi pris og takk til ham som Gud sendte for å ta bort verdens synd.

Kristi kjærlighet til sine barn er like så øm som den er sterk. Og den er sterkere enn døden, for han døde for å kjøpe vår frelse tilbake og gjøre oss til ett med ham, den uransakelige og evige. Hans kjærlighet er så sterk at den behersker alle hans krefter og bruker himmelens veldige hjelpemidler for å gjøre godt mot hans folk. Den er uten en skygge av forandring eller omskiftelse. Den er den samme i går, i dag og til evig tid. Selv om synden har eksistert i århundrer og forsøkt å motarbeide hans kjærlighet og hindre den i å strømme til jorden, så flyter den fremdeles i rike strømmer til dem som Kristus døde for. — *Testimonies to Ministers*, side 518,519.

Den dominerende innflytelsen.— Husk at religion ikke bare er en av mange andre ting som har innflytelse på ditt liv, men den må bli den innflytelsen som dominerer alle andre. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 489.

[95]

LEVENDE TRO

Mange av dem som oppriktig søker etter hellighet i hjertet og renhet i livet, synes å være forvirret og mismodige. Hele tiden ser de på seg selv og beklager sin mangel på tro. Og fordi de ikke har tro, føler de at de ikke kan forlange at Gud skal velsigne dem. Disse menneskene forveksler tro med følelse. De overser hvor enkel sann tro er og fører på den måten et stort mørke over sjelen. De burde vende sinnet bort fra seg selv og dvele ved Guds nåde og godhet og på nytt overveie hans løfter, og så ganske enkelt tro at han vil oppfylle sitt ord.

Vi skal ikke stole på vår tro, men på Guds løfter. Når vi vender oss bort fra våre tidligere overtredelser av hans lov og bestemmer oss for at vi skal være lydige for fremtiden, bør vi tro at Gud for Kristi skyld godtar oss og tilgir syndene våre.

Noen ganger vil mørke og mismot komme over sjelen og true med å overmanne oss. Men vi må ikke kaste bort vår frimodighet. Vi må ha blikket festet på Jesus samme hva vi føler. Vi må forsøke trofast å utføre alle pliktene vi vet om, og så hvile rolig på Guds løfter.

Stol ikke på følelser.— Til tider kan vi bli grepet av en følelse av uverdighet som vil bringe oss redsel. Men det er ikke noe bevis for at Gud har forandret sin holdning overfor oss, eller vi overfor ham. Vi skal ikke anstrenge oss for å oppnå en viss grad av følelse eller stemning i sinnet. Vi føler kanskje ikke den fred og glede i dag som vi følte i går, men i tro bør vi gripe Kristi hånd og stole like mye på ham når det er mørkt som når det er lyst.

Satan vil kanskje hviske: «Du er en altfor stor synder til at Kristus kan frelse deg.» Men når du vedgår at du i sannhet er syndig og uverdig, kan du møte fristeren med ropet: «Jeg påberoper meg Kristus som min Frelser ved forsoningens blod. Jeg stoler ikke på min egen fortjeneste, men på Jesu dyrebare blod, som rensar meg.

[96] I dette øyeblikk klynger jeg meg i min hjelpeløshet til Kristus.»

Kristenlivet må være et liv i stadig, levende tro. En ubøyelig tillit til Kristus og en fast tro på ham vil gi sjelen fred og trygghet.

Vær ikke mismodig.— Vær ikke mismodig fordi du synes at hjertet ditt er hardt. Alle hindringer, alle indre fiender, øker bare ditt behov for Kristus. Han kom for å ta bort stenhjertet og gi deg et hjerte av kjøtt. Se til ham for å få særlig nåde til å vinne over dine spesielle feil. Stå fast mot alle onde tilskyndelser når du blir angrepet av fristelser, og si til din sjel: «Hvordan kan jeg vanære min Forløser? Jeg har overgitt meg til Kristus. Jeg kan ikke gjøre Satans gjerninger.» Rop til den kjære Frelseren etter hjelp til å ofre alle avguder og å legge bort alle de syndene du kjæler for. La troens øye se Jesus der han står foran Faderens trone og viser sine sårede hender frem når han ber for deg. Tro at det kommer styrke til deg fra din dyrebare Frelser.

Betrakt Kristus.— Betrakt i tro de kronene som er lagt til side for dem som seirer. Hør de frelstes jublende sang: «Verdig, verdig er Lammet som ble slaktet og har kjøpt oss til Gud!» Forsøk å oppfatte disse scenene som en virkelighet. Da Stefanus, den første kristne martyr, utkjempet sin fryktelige kamp mot makter og myndigheter og mot ondskapens åndehær i himmelrommet, utbrøt han: «Jeg ser himmelen åpen og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd.» Ap. gj. 7, 56. Verdens frelser ble åpenbart for ham. Han skuet ned til ham fra himmelen med den dypeste interesse, og det herlige lyset fra Kristi åsyn skinte på Stefanus med en slik klarhet at selv hans fiender så hans ansikt lyse som en engels ansikt.

Dersom vi lot tankene våre dvele mer ved Kristus og den himmelske verden, ville det bli en mektig inspirasjonskilde og støtte for oss mens vi kjemper Herrens kamper. Stolthet og kjærlighet til verden vil tape sin kraft når vi tenker på de herlighetene som finnes i det fagre landet som snart skal bli vårt hjem. Alle jordiske tillokkelser er av liten verdi når de blir sammenlignet med Kristi ynde.

[97]

Vend tankene i en annen retning.— Ingen må tro at de kan oppnå forvissningen om Guds kjærlighet uten at de selv gjør alvorlige anstrengelser. Når man lenge har tillatt sinnet å dvele utelukkende ved jordiske ting, er det vanskelig å forandre tankemønsteret. Det som øyet ser og øret hører, legger altfor ofte beslag på oppmerksomheten og opptar interessen.

Men dersom vi ønsker å gå inn i Guds stad og betrakte Jesus i hans herlighet, må vi venne oss til å se på ham med troens øye her. Kristi ord og hans karakter bør ofte være det som opptar tankene våre, og som vi samtaler om. Hver dag bør vi benytte en viss tid til bønn og meditasjon over disse hellige emner.

Helliggjørelsen et daglig verk.— Helliggjørelsen er et verk som foregår daglig. Ingen må bedra seg selv ved å tro at Gud vil tilgi dem og velsigne dem mens de trækker på et av hans krav. Når man med forsett begår en eneste synd, bringer man Åndens vitnende stemme til taushet og skiller sjelen fra Gud. Til tross for alle oppløftende religiøse følelser kan Jesus ikke bo i det hjertet som tilsidesetter den guddommelige lov. Gud vil ikke ære andre enn dem som ærer ham.

«Når dere går i tjeneste hos noen og adlyder ham, da blir dere hans slaver.» Rom. 6, 16. Dersom vi hengir oss til vrede, lyst, begjær, hat, egoisme eller noen annen synd, blir vi syndens tjenere. «Ingen kan tjene to herrer.» Matt. 6, 24. Dersom vi tjener synden, kan vi ikke tjene Kristus. En kristen kan merke tilskyndelsen til synd, for kjødet begjærer imot ånden, men ånden strider mot kjødet og vedlikeholder en uavbrutt kamp. Det er her vi trenger Kristi hjelp. Menneskelig svakhet forenes med guddommelig styrke, og troen utbryter: «Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» 1 Kor. 15, 57.

[98] Dersom vi ønsker å utvikle en karakter som Gud kan god-kjenne, må vi danne oss riktige vaner i vårt religiøse liv. Dersom vi skal vokse i nåden og i det åndelige liv, er daglig bønn like viktig som mat for det fysiske velvære. Vi bør venne oss til ofte å løfte tankene opp til Gud i bønn. Dersom tankene farer hit og dit, må vi samle dem igjen. Ved iherdig anstrengelse vil dette etter hvert falle lett. Vi kan ikke uten fare skille oss fra Kristus et eneste øyeblikk. Han kan være med oss på ethvert steg, men bare dersom vi er oppmerksom på de vilkårene han har stilt.

Gjør kristendommen til en livsoppgave.— Vi må gjøre kristendommen til vår store livsoppgave og betrakte alt annet som underordnet. Alle sjelens, legemets og åndens krefter må ta del i den kristnes kamp. Vi må vende oss til Kristus for å få styrke og nåde, og når vi gjør det, skal vi gå av med seieren like visst som Jesus døde for oss.

...

Vi må komme nærmere Kristi kors. Det første vi må lære om vi skal finne fred, er å vise anger ved korsets fot. Jesu kjærlighet — hvem er i stand til å forstå den? Den er uendelig ømmere og mer selvfornektende enn en mors kjærlighet. Dersom vi ønsker å forstå hva en menneskesjel er verd, må vi i levende tro betrakte korset og på den måten begynne å studere det som skal være emnet for de frelstes gransking og sang gjennom alle evighet. Verdien av vår tid og våre talenter kan bare bli vurdert når vi ser på den store summen som ble betalt for vår frelse. Hvilken utakknemlighet vi viser mot Gud når vi ved å holde tilbake fra ham vår kjærlighet og vår tjeneste berøver ham det som tilhører ham! Er det for mye at vi overgir oss til ham som har ofret alt for oss? Kan vi foretrekke verdens vennskap fremfor den udødelige heder som Kristus tilbyr — å «sitte sammen med meg på min trone, likesom jeg selv har seiret og satt meg med min Far på hans trone»? Åp. 3, 21.

Helliggjørelse, et fremadskridende verk.— Helliggjørelse er et fremadskridende verk. Det trinnvise fremskrittet skildrer Peter for oss i disse ordene: «Derfor må dere sette alt inn på at troen viser seg i godhet, godheten i innsikt, innsikten i selvbeherskelse, selvbeherskelsen i utholdenhet, utholdenheten i gudsfrykt, gudsfrykten i brorskap, og brorskapet i kjærlighet. For dersom alt dette finnes hos dere og får vokse, da vil dere ikke være uvirksomme og uten frukt i deres kunnskap om vår Herre Jesus Kristus.» 2 Pet. 1, 5—8. «Derfor, brødre, må dere sette enda mer inn på å befeste deres kall og utvelgelse. Gjør dere dette, skal dere aldri falle; da skal det gis dere en full og fri adgang til vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike. 2 Pet. 1, 10. 11.

[99]

Her er nevnt en fremgangsmåte som kan gjøre oss sikker på at vi aldri skal falle. Den som arbeider slik for å føye den ene kristne dyd til den andre, har forsikring om at Gud vil følge mangfoldiggjørelsens plan når han skjenker dem Åndens gaver.

Til dem som har tatt imot den samme dyrebare tro, sier Peter: «Måtte dere få nåde og fred i rikt mål gjennom kunnskapen om Gud og vår Herre Jesus!» 2 Pet. 1, 2. Alle som vil, kan ved Guds nåde stige oppover den lysende stigen som går fra jorden til himmelen, og til sist gå gjennom portene inn i Guds stad «med frydes ang og evig glede». Es. 35, 10.

Prøvelsens verdi.— De prøver og vanskeligheter som møter oss i livet, er Guds redskaper til å rense og foredle vår karakter. Denne tilpasningsprosessen er ofte smertefull. Stenen skal hugges til og formes for å passe inn på sin plass i Herrens tempel. Det kan være en hard erfaring å bli slipt til på slipeskiven, men når stenen er ferdig tilpasset, fyller den sin plass. Herren legger ikke så meget og omhyggelig arbeid på verdiløst materiale. Bare hans egne dyrebare stener blir slipt til og formet så de vil passe inn i Herrens tempel. — I naturens tempel, side 19.

[100] *Kraftens hemmelige sted.*— Nå og da vender mennesker seg til den Høyestes hemmelige sted og til den Allmektiges skygge. De blir der en tid, og resultatet viser seg ved edle handlinger. Så svikter deres tro, forbindelsen blir avbrutt, og livsgjerningen lider skade. Men Jesu liv var et liv i stadig tillit. Det ble opprettholdt gjennom et stadig samfunn med Gud, og hans tjeneste for himmelen og jorden var uten svikt eller vakling.

[101] Som menneske ba han ydmykt foran Guds trone inntil hans menneskeskikkelse ble fylt av en himmelsk kraft som forente det menneskelige med det guddommelige. Han tok imot livet fra Gud og ga det videre til menneskene. — Education, side 80, 81.

FORBINDELSE MED KRISTUS

En forening med Kristus ved levende tro er varig. Alle andre forbindelser må forgå. Kristus valgte oss først og betalte en uendelig pris for vår frelse, og den oppriktige troende velger Kristus som den første og siste og beste i alt. Men denne forbindelsen koster oss noe. Det er et forhold som bygger på den sterkeste avhengighet som et stolt menneske noen gang kan gå med på. Alle som inngår i denne forbindelsen, må føle at de trenger blodet fra Kristi forsoning. De må forandre hjertet. De må legge sin egen vilje inn under Guds vilje. Det vil bli en strid med ytre og indre hindringer. Det kreves et smertefullt arbeid der noe må legges vekk, mens noe annet må tilegnes. Stolthet, egoisme, forfengelig-het, verdslighet — synd i alle sine former — må bli overvunnet dersom vi skal komme i samfunn med Kristus. Grunnen til at så mange beklager seg over at kristenlivet er så vanskelig, hvorfor de er så ustadige og vinglete, er at de forsøker å knytte seg til Kristus uten at de først river seg løs fra de avgudene de har så kjær.

Etter at foreningen med Kristus er blitt dannet, kan den bare bevares gjennom alvorlig bønn og utrettelige anstrengelser. Vi må motstå, vi må fornekte, vi må overvinne selvet. Ved Kristi nåde og ved å være modige, ved å være på vakt, kan vi vinne seier. — Testimonies V, side 231.

[102]

Vandre i lyset

Frelseren betrakter dem som han har kjøpt med sitt blod, og spør med usigelig ømhet og medlidenhet: «Vil du bli frisk?» Han byr deg stå opp og ta imot helse og fred. Vent ikke til du føler at du er blitt frisk, men tro Frelserens ord. Legg din vilje på Kristi side. Bestem deg for å ville tjene ham, og når du handler etter hans ord, vil du få styrke. Kristus er i stand til og lengter etter å gi befrielse, uansett hvilke onde vaner vi ligger under for, og uansett de sterke lidenskaper som i tidens løp har bundet både sjel og legeme. Han vil gi liv til dem som er døde på grunn av synd. Han vil gi frihet til de fangne, som blir holdt bundet av svakhet og uhell og av syndens lenker. — Ministry of Healing, side 85.

VEKST I NÅDEN

«Dere skal vokse i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus.» 2 Pet. 3, 18. Det er de unges forrett at når de vokser i Jesus, kan de vokse i åndelig nåde og kunnskap. Ved å granske Skriften med interesse og å følge de sannhetens og rettferdighetens veier som er åpenbart der, kan vi få mer og mer kunnskap om Jesus. De som hele tiden vokser i nåden, vil stå faste i troen og gå fremover.

[103] *Vekst nødvendig for å stå fast.*— Alle de unge som har bestemt seg for å være Jesu Kristi disipler, burde ha et alvorlig ønske i hjertet om å nå det høyeste kristne mål: å arbeide sammen med Kristus. Dersom vi setter oss som mål å være blant dem som skal stå feilfrie frem for Guds trone, må vi stadig gjøre fremskritt. Det eneste som kan få oss til å stå fast, er å gjøre fremskritt hver dag i det åndelige liv. Troen vil bli sterkere dersom vi seirer over tvil og hindringer som vi kommer i strid med. Sann helliggjørelse er fremadskridende. Dersom du vokser i nåde og kjennskap til Jesus Kristus, vil du gjøre bruk av ethvert privilegium og alle anledninger til å få mer kunnskap om Kristi liv og karakter.

Troen på Jesus vil vokse etter hvert som du blir bedre kjent med din Frelser ved å dvele ved hans plettfrie liv og hans uendelige kjærlighet. Du kan ikke vanære Gud mer enn ved å bekjenne deg til å være hans disippel på samme tid som du holder deg på avstand fra ham og ikke får føde og næring fra hans Hellige Ånd. Når du vokser i nåden, vil du være glad for å være med på religiøse møter, og med glede vil du vitne om Kristi kjærlighet i forsamlingen. Ved sin nåde kan Gud gjøre den unge klok og forsiktig, og han kan gi barna sine kunnskap og erfaring. Hver dag kan de vokse i nåden. Du må ikke la følelsene dine være en målestokk for din tro.

Hjerteransakelse.— Ransak nøye ditt eget hjerte og din kjærlighet til Gud. Spør deg selv: Har jeg benyttet den dyrebare tiden i dag til å tilfredsstille meg selv og søkt mine egne fornøyelser, eller har jeg gjort andre glade? Har jeg hjulpet dem som er sammen med meg, til en større hengivenhet til Gud og til å verdsette evige ting?

Har jeg tatt min religion med meg inn i hjemmet og åpenbart Kristi nåde ved mine ord og handlinger? Har jeg æret foreldrene mine ved å vise respekt og lydighet og på den måten holdt det femte bud? Har jeg med glede tatt opp de små hverdagspliktene mine og trofast utført dem? Har jeg gjort det jeg kan for å lette andres byrder? Har jeg holdt leppene mine rene fra det som er ondt, og tungen min fra svik? Har jeg æret Kristus min Frelser, som ga sitt dyrebare liv for at jeg skulle kunne nå frem til evig liv?

[104]

Våk og be.— Forsøm ikke, kjære unge, å be alvorlig til Jesus ved begynnelsen av dagen om at han vil gi dere styrke og nåde til å motstå fiendens fristelser i alle deres former. Dersom du ber alvorlig, i tro og med en angrende sjel, vil Herren høre din bønn. Men du må ikke bare be. Du må også våke. Jesus har sagt: «Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, blir det lukket opp for. Eller er det noen av dere som vil gi sin sønn en stein når han ber om brød, eller gi ham en orm når han ber om en fisk? Når selv dere som er onde, vet å gi barna gode gaver, hvor mye mer skal ikke da den Far dere har i himmelen, gi gode gaver til dem som ber ham.» Matt. 7, 7—11.

Barn og unge kan komme til Jesus med sine byrder og vanskeligheter og vite at han vil godta bønnene deres og gi dem akkurat det de behøver. Vær alvorlig og bestemt. Vis til Guds løfter og tro så uten å tvile. Vent ikke til du kjenner noen spesielle følelser før du tror at Herren svarer. Tenk ikke ut noen eiendommelig måte som Herren må arbeide for deg på, før du tror at du får det du ber om. Stol på hans ord og overlat det hele i Herrens hender i fast tro på at bønnen din vil bli hørt. Svaret vil da komme akkurat på den tiden og på den måten som din himmelske Far ser er til beste for deg. Lev deretter i samsvar med bønnene dine. Gå fremover i ydmykhet.

«For Herren Gud er sol og skjold, Herren gir nåde og ære; han nekter ikke dem noe godt som vandrer i uskyld.» Sal. 84, 12.

«Frykt Herren, I hans hellige! For intet fattes dem som frykter ham. De unge løver lider nød og hungrer, men dem som søker Herren, fattes ikke noe godt.» Sal. 34, 10. 11.

«Hold din tunge fra ondt og dine lepper fra å tale svik! Vik fra ondt og gjør godt, søk fred og jag etter den! Herrens øyne er vendt til de rettferdige, og hans ører til deres rop. Herrens øyne er imot dem

[105] som gjør ondt, for å utrydde deres ihukommelse av jorden. Hine roper, og Herren hører, og av alle deres trengsler utfrir han dem. Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte, og han frelser dem som har en sønderknust ånd.» Sal. 34, 14—19.

Her er overflod av løfter som vil bli oppfylt på betingelse av at du slutter med å gjøre det onde og lærer å gjøre godt. Så sett deg et høyt mål i livet, som Josef, Daniel og Moses gjorde. Beregn hva det vil koste å oppføre en karakterbygning, og bygg så for tid og evighet. . . .

Vi er svake og uten visdom, men Gud har sagt: «Dersom noen av dere mangler visdom, skal han be til Gud, og han skal få; for Gud gir til alle, villig og uten bebreidelser.» Jak. 1, 5. Lær bare å være grundig, slipp aldri det taket du har i Gud, men hold ut i hans tjeneste, så skal du bli en seierherre ved lammets blod.

Ubegrensede muligheter til det gode.— Når du utfører dette verket på deg selv, påvirker du mange andre av dem du omgås. Hva godt kan ikke et ord i rette tid utføre! Hvor mye styrke kan ikke et ord som bringer håp og mot, og en bestemmelse om å følge den riktige kursen, gi en som er i ferd med å gli inn i vaner som ødelegger moralen! Det faste forsett du viser når du praktiserer gode prinsipper, vil påvirke sjeler til å vende om og gå i den riktige retningen.

Det er ingen grenser for det gode du kan utrette. Dersom du gjør Guds Ord til regel for ditt liv, lar alle dine handlinger bli styrt av de forskriftene som finnes der, og gjør alle dine hensikter og bestrebelsers i å utføre din plikt til en velsignelse og ikke en forbannelse for andre, så vil anstrengelsene dine bli kront med hell. Du har satt deg selv i forbindelse med Gud. Du er blitt en lysbærer for andre. Du blir æret som en av Jesu medarbeidere, og du kan ikke motta noen større ære enn velsignelsen fra Frelserens lepper: «Det er bra, du gode og tro tjener. . . . Kom inn til gleden hos din herre!» Matt. 25, 23. — *The Youth's Instructor*, 1. septem-

[106] *Overgivelse av selvet.*— Gjenløseren vil ikke ta imot en delt tjeneste. Den som arbeider for Gud, må daglig lære hva det betyr å overgi seg. Han må granske Guds Ord, lære å forstå dets mening og lyde dets forskrifter. Slik kan han oppnå idealet for kristelig fullkommenhet. Dag for dag arbeider Gud med ham og foredler den karakter som skal bestå i den siste prøvestund. Og i menneskers og englers påsyn utvirker den troende dag for dag et opphøyd eksper-

ment og viser hva evangeliet formår å utrette for falne mennesker.
— Evangeliets tjenere, side 80.

[107]

LIKHET MED VERDEN

De som går på den trange veien, snakker om den glede og lykke de skal nå ved avslutningen av reisen. Ansiktstrekene deres er ofte bedrøvet, men stråler likevel ofte av en salig og hellig glede. De kler seg ikke på samme måte som flokken på den brede veien, snakker ikke som den og oppfører seg heller ikke slik. Det er stilt opp et mønster for dem. En sorgens mann som var kjent med smerte, har åpnet denne veien for dem og gått på den selv. Hans etterfølgere ser fotsporene hans og finner trøst og oppmuntring. Han gikk trygt igjennom, og det kan også de dersom de følger i hans fotspor.

Den brede veien.— På den brede veien er alle opptatt av sin egen person, sine klær og gledene på veien. De gir seg uhemmet over til lystighet og munterhet og tenker ikke på avslutningen av reisen, på den sikre ødeleggelsen ved veiens ende. Hver dag nærmer de seg ødeleggelsen, men de haster likevel blindt av sted fortere og fortere. Å, hvor fryktelig det var for meg å se dette!

Blant dem som gikk på den brede veien, så jeg mange som disse ordene var skrevet på: «Død for verden. Alle tings ende er nær, vær også dere beredt!» De så nøyaktig ut som alle de forferdelige menneskene omkring dem med unntak av en skygge av tristhet som jeg la merke til i deres ansikter. De førte nøyaktig den samme samtale som de lystige og tankeløse omkring dem førte. Men av og til pekte de med stor tilfredshet på det som sto skrevet på klærne deres, og oppfordret andre til å få det samme skrevet på deres klær. De var på den brede veien, men bekjente seg likevel til å være blant dem som gikk på den trange veien. De som var omkring dem, sa: «Det er ingen forskjell mellom oss. Vi er like. Vi kler oss, snakker og oppfører oss likt.»

[108]

Det ble vist meg hvordan noen bekjennende sabbatsholdere lignet verden. Det er til vanære for deres bekjennelse og til vanære for Guds sak. Det de bekjenner, er løgn. De tror at de ikke er lik verden, men de og verden er så like i klesdrakt, i det de snakker om, i handlinger, at det ikke er noen forskjell. Jeg så at de pyntet de

stakkars dødelige legemene sine, disse som når som helst kan bli berørt av Guds finger og lagt på smertens leie. Og så, når de kommer til den siste anledning til å vende om, og ansiktene deres er pint av dødsqual, er det store spørsmålet dette: «Er jeg rede til å dø? Rede til å tre frem for Gud i dommen og gjennomgå den store ransakelsen?»

Spør dem da hva de mener om å pynte sine legemer. Der-som de har noen forståelse av hva det er å være rede til å tre frem for Gud, vil de fortelle deg at hvis de kunne gå tilbake og leve om igjen den tiden som er gått, ville de forandre sitt levesett, avsky verdens dårskap, dens forfengeligheit og stolt-het, og de ville pynte legemet med en beskjeden klesdrakt og være et eksempel for omgivelsene. De ville leve til Guds ære.

Hvorfor er det så vanskelig å føre et selvfornektende og ydmykt liv? Fordi bekjennende kristne ikke er døde overfor verden. Det ville ikke være så vanskelig hvis de virkelig var døde. Men mange lengter etter Egypts purre og løk. De har en hang til å kle seg og handle så likt verden som mulig og likevel komme til himmelen. Disse klatrer opp en annen vei. De går ikke gjennom den trange porten og på den smale stien. . . .

Disse har ikke noen unnskyldning. Mange kler seg som verden for at de skal kunne øve innflytelse. Men her begår de en sørgelig og skjebnesvanger feil. Dersom de skal øve en ekte og varig innflytelse, må de leve det de bekjenner, vise sin tro ved rettferdige gjerninger og gjøre forskjellen mellom den kristne og verden stor. Jeg så at både ordene, klesdrakten og handlingene burde vitne for Gud. Da ville en hellig innflytelse gjøre seg gjeldende over alle, og alle ville vite at de hadde vært sammen med Jesus. De vantro ville se at den sannheten vi bekjenner, har en hellig innflytelse, og at troen på Jesu gjenkomst påvirker menns og kvinners karakter. Dersom noen vil at deres innflytelse skal være til fordel for sannheten, må de leve sannheten og på den måten etterligne det ydmyke mønsteret.

[109]

Forberedelse for Jesu gjenkomst.— Jeg så at Gud hater stolthet, og at alle de stolte og de som synder, skal bli til stry, og dagen som kommer, skal sette dem i brann. Jeg så at den tredje engels budskap fremdeles må virke som surdeig på mange hjerter som sier at de tror det. Deres stolthet, egen-kjærlichkeit, begjær og kjærlichkeit til verden må renses bort.

Jesus kommer snart. Skal han finne et folk som ligner ver-den? Vil han anerkjenne dem som sitt folk, som han selv har rensset? Å nei. Ingen andre enn dem som er rene og hellige, vil han godta som sine. De som er rensset og gjort hvite gjennom lidelse og har holdt seg atskilt og uplettet fra verden, vil han anerkjenne som sine.

Da jeg så den fryktelige kjensgjerningen at Guds folk ble lik verden, at det ikke var noen forskjell, unntatt i navnet, mellom dem som sier at de er disipler av den saktmodige og ydmyke Jesus, og de vantro, følte jeg en dyp smerte i min sjel. Jeg så at Jesus ble såret og hans navn gjort til skamme. Da engelen med sorg så Guds bekjennende folk elske verden og være grepet av dens ånd og følge dens skikker, sa han: «Riv dere løs! Riv dere løs! Ellers vil han gi dere del med hyklerne og de vantro utenfor staden. Bekjennelsen deres vil bare gi dere større kvaler, og straffen deres vil bli større fordi dere kjente hans vilje, men fulgte den ikke.»

De som bekjenner seg til å tro den tredje engels budskap, skader ofte Guds sak ved lettsindighet, spøk og fjas. Jeg så at dette onde finnes i alle våre rekker. Jeg så at vi burde ydmyke oss for Herren. Guds Israel burde sønderrive sine hjerter og ikke sine klær. Det er sjelden å se barnslig enkelhet. Vi tenker mer på å bli anerkjent av mennesker enn på å behage Gud.

[110] Engelen sa: «Bered deres hjerter, ellers vil han møte dere med dom og skjære over den skjøre livstråden, og dere vil synke ubeskyttet i graven, uforberedt til dommens dag. Eller dersom dere ikke blir lagt i graven, vil dere, om dere ikke snart slutter fred med Gud og river dere løs fra verden, opp-dage at hjertene deres blir hardere, og dere vil lene dere til en falsk støtte, en innbilt forberedelse, og dere vil oppdage feiltagelsen for sent til å sikre dere et velgrunnet håp. — Testimonies I, side 127—134.

Hva gagnar det?— Kristus formaner alle til å tenke seg om. Avlegg regnskapet ditt ærlig og oppriktig. Legg Jesus i den ene vektskålen. Det betyr en evig skatt, livet, sannheten, himmelen, og så hele gleden i Kristus over frelste sjeler. Legg hver lyst som verden kan gi, i den andre vektskålen. Legg på den ene siden tapet av din egen sjel og av de sjeler som du kunne ha blitt et redskap til å frelse. Legg på den andre siden et liv — for deg og for de andre — som kan måle seg i lengden med Guds eget liv. Vei så for og imot — i tid og evighet. Mens du engasjeres på denne måten, sier Kristus til

deg: «Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men forspiller sitt liv?» Mark. 8, 36.

Gud ønsker at vi skal velge det himmelske, og ikke det jordiske. Han åpner for oss muligheten av en himmelsk investering. Han vil gi oppmuntring til våre mest høytflyvende mål, trygghet for våre mest utsøkte skatter. Han er-klærer: «Jeg vil gjøre folk sjeldnere enn fint gull og mennesker sjeldnere enn gull fra Ofir.» Es. 13, 12. De rikdommer som møllen eter opp og rusten fortærer, skal snart feies vekk i en fart. Men da skal Kristi etterfølgere fremdeles kunne glede seg over sin himmelske skatt, de uforgjengelige rikdommer.» — Ord som lever, side 247, 248.

[111]

EKTE KRISTEN ERFARING

Jeg så at dersom det ikke skjer en fullstendig forandring hos de unge, en grundig omvendelse, har de ikke noe håp om en plass i himmelen. Etter det som ble vist meg, er ikke mer enn halvdelen av de unge som bekjenner seg til kristendommen og sannheten, virkelig omvendt. Hadde de vært omvendt, ville de bære frukt til Guds ære. Mange støtter seg til et sannsynlig håp uten noe sant grunnlag. Kilden er ikke rensset, og derfor er det vannet som strømmer ut fra den, ikke rent. Rens kilden, så blir strømmene rene.

Dersom hjertet er godt, vil alt være godt — deres tale, deres klesdrakt og deres handlinger. Sann gudsfrykt mangler. Jeg ville ikke en gang vanære min Mester ved bare å innrømme at en likegyldig, tøyseende, ikke-bedende person er en kristen. Nei, en kristen seirer over sine skjødesynder, over sine lidenskaper. Det finnes et legemiddel for den sjel som er tynget av synd. Legemidlet er i Jesus. Dyrebare Frelser! Hans nåde er nok for den svakeste. Og den sterkeste må også ha kraft, ellers må han forgå.

Frelsende nåde.— Jeg så hvordan du kan oppnå denne nåde. Gå inn i ditt lønnkammer, der du er alene, og be inderlig til Gud: «Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg!» Sal. 51, 12. Vær alvorlig, vær oppriktig! Inderlig bønn utretter så mye. Kjemp som Jakob gjorde da han ba! Kjemp i bønn! Jesus svettet store bloddråper i hagen. Du må gjøre en anstrengelse. Gå ikke ut av ditt lønnkammer før du føler deg sterk i Gud. Så må du våke. Og akkurat så lenge som du våker og ber, kan du underkue dine skjødesynder, og Guds nåde kan og vil vise seg i deg.

[112] Gud forby at jeg skulle holde opp med å advare dere! Unge venner, søk Herren av hele deres hjerte. Kom med nid- kjærhet. Og når dere oppriktig føler at dere går fortapt uten Guds hjelp, når dere skriker etter ham likesom hjorten skriker etter rennende vann, vil Herren hastig styrke dere. Da vil deres ferd overgå all forstand. Dersom dere venter å bli frelst, må dere be. Ta tid til det. Forhast dere ikke, og vær ikke likegyldige i deres bønner. Be Gud om å

gjennomføre en grundig forandring i dere, slik at Åndens frukter må bo i dere, og dere må kunne skinne som lys i verden. Vær ikke en hindring eller en forbannelse for Guds sak. Dere kan være til hjelp, til velsignelse. Forteller Satan dere at dere ikke kan ha en full og fri frelse? Ikke tro ham!

Det første steget.— Jeg så at det er en forrett for enhver kristen å kunne oppleve den dype påvirkningen av Guds Ånd. En herlig, himmelsk fred vil gjennomsyre sinnet, og det vil være kjært for dere å gi dere over til betraktninger om Gud og himmelen. De herlige løftene i hans Ord vil for dere bli som et åndelig festmåltid. Men bli først forvissnet om at dere har begynt på den kristnes løpebane. Forviss dere om at dere har tatt de første skrittene på veien til evig liv. Bli ikke bedratt! Jeg er redd for, ja, jeg vet at mange av dere ikke vet hva kristendom er. Dere har følt litt sinnsbevegelse, merket noen sinnsinntrykk, men dere har aldri sett synden i dens heslighet. Dere har aldri følt den hjelpeløse tilstanden dere er i, og med bitter sorg vendt dere bort fra de onde veiene. Dere er aldri avdøde fra verden. Dere elsker fremdeles dens fornøyelser. Dere vil gjerne ta del i samtaler om verdslige ting. Men når Guds sannhet blir brakt frem i samtalen, har dere ingenting å si. Hvorfor er dere så tause? Hvorfor er dere så snakksomme når det gjelder det verdslige, og så tause om det emne som burde oppta dere mest — det emne som burde legge beslag på hele deres sjel? Guds sannhet bor ikke i dere. — Veiledning for menigheten I, side 44,45.

Ban vei for Guds velsignelse.— Det er ikke noe Satan frykter mer enn at Guds folk skal rydde veien og fjerne alle hindringer, slik at Herren kan skjenke sin Ånd til en utmattet menighet og en ubotferdig forsamling. Dersom Satan fikk det som han ville, ble det aldri en vekkelse, hverken stor eller liten, så lenge tiden varer. Men vi er ikke uvitende om planene hans. Det er mulig å motstå hans kraft. Når veien blir beredt for Guds Ånd, vil velsignelsen komme. Satan kan ikke mer hindre at velsignelse strømmer ned over Guds folk enn at han kan lukke himmelens sluser slik at regnet ikke kan falle på jorden. Onde mennesker og djevler kan ikke hindre Guds verk eller stenge ham ute fra det sted der hans folk er samlet, dersom hans folk med bøyde og sønderknuste hjerter bekjenner og legger vekk sine synder og i tro påberoper seg hans løfte. — Review and Herald, 22. mars 1887.

[113]

[114]

SELVBEHERSKELSE

«Den langmodige er bedre enn en veldig helt, og den som styrer sitt sinn, er bedre enn den som inntar en by.» Ord.16, 32. Han har overvunnet selvet, den sterkeste fienden mennesket noen gang har møtt.

Det største beviset på en kristens adelskap er selvbe-herskelse. Den som kan stå uberørt midt i en storm av skjells-ord, er en av Guds helter.

Å styre sitt sinn er å holde sinnet under kontroll, å motstå det onde, å ordne alle ord og handlinger inn under Guds store mønster for rettferdighet. Den som har lært å styre sitt sinn, vil heve seg over de uhøfligheter, den motbør og de ergrelser som vi daglig blir utsatt for, og de vil ikke lenger formørke hans sinn.

Det er Guds hensikt at den kongelige kraft en helliggjort forstand har når den er styrt av guddommelig nåde, skal ha herredømmet i menneskenes liv. Den som styrer sitt sinn, eier denne kraft.

Selvkontroll.— I barndommen og ungdommen er karak-teren mest mottakelig for inntrykk. Det er da man burde tilegne seg selvkontrollens styrke. Ved peisen og familiebordet blir det øvd en innflytelse som har følger like varige som evigheten. De vanene som blir lagt i de tidlige årene, vil mer enn noen medfødt gave bestemme om et menneske skal seire eller bli overvunnet i livets kamp.

Det er neppe noen feil som gamle og unge har så lett for å trekke på skulderen av som det å tale overilt og utålmodig. De tror det er nok å unnskyldte seg med å si: «Jeg passet meg ikke og mente egentlig ikke det jeg sa.» Men Guds Ord tar det ikke så lett. Skriften [115] sier: «Har du sett en mann som forhaster seg i sine ord — det er mer håp for dåren enn for ham.» Ord. 29, 20. «Som en by hvis murer er brutt ned og borte, er en mann som ikke kan styre sitt sinn.» Ord. 25, 28.

Storparten av livets ergrelser, hjertesår og irritasjoner skyldes et ubehersket temperament. På et øyeblikk kan noen overilte, heftige og ubetenksomme ord gjøre så mye ondt at et helt livs anger ikke kan

gjøre det godt igjen. Hvor mange hjerter er det ikke som er knust, venner som er støtt bort, liv som er ødelagt av harde, overilte ord fra slike som kunne ha kommet med hjelp og lindring!

Overanstrengelser kan til tider gjøre at vi mister selv-beherskelsen. Men Herren vil ikke at vi skal arbeide så intenst og fort at vi blir overanstrengt. Det er mange som tar på seg byrder som den nådige himmelske Far ikke har lagt på dem. Plikter som det aldri har vært hans mening at de skal utføre, forfølger hverandre i vill fart. Gud vil ha oss til å forstå at vi ikke ærer hans navn når vi tar på oss så mange byrder at vi blir overbelastet og trette i hjerte og hjerne, irriterte, ergerlige og slik at vi bruker munn på andre. Vi skal bare bære de ansvarene som Herren legger på oss, stole på ham og på den måten holde hjertene rene, gode og sympatiske.

Styr sinnet.— Det er en vidunderlig makt i taushet. Når du blir tiltalt med utålmodige ord, skal du ikke svare igjen. Ord som blir brukt som svar til en som er sint, virker som oftest som piskeslag som får temperamentet til å stige til et større raseri. Men vrede som blir møtt med taushet, dør fort bort. Den kristne må legge tungen i tømme og være fast bestemt på ikke å tale harde, utålmodige ord. Når tungen er i tømme, kan han seire i alle de tålmodighetsprøvene som møter ham.

I sin egen styrke kan mennesket ikke styre sitt sinn. Men ved Kristus kan det vinne selvkontroll. Ved hans styrke kan det legge sine tanker og ord under Guds vilje. Kristi religion legger følelsene inn under fornuftens kontroll og styrer tungen. Under dens påvirkning blir det heftige temperamen tet underkuet, og hjertet blir fylt med tålmodighet og venn-lighet. [116]

Hold fast på ham som har all makt i himmel og på jord. Selv om du ofte ikke viser deg å være tålmodig og rolig, må du ikke gi opp kampen. Bestem deg igjen, denne gangen enda fastere for å være tålmodig uansett hvor irritert du blir. Og ta aldri øynene bort fra det guddommelige eksempel du har fått. — Review and Herald, 31. oktober 1907.

Ingen unnskyldning for å synde.— Det middel fristeren gjør bruk av, må ikke regnes som en unnskyldning for en eneste uriktig handling. Satan jubler når han hører dem som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, komme med unnskyldninger for sin forkrøplede karakter. Det er disse unnskyldninger som leder til synd. Det finnes

[117] ingen unnskyldning for det å synde. Et kristelig lynne er tilgjengelig for ethvert botferdig, troende Guds barn. — Slektenes håp, side 207.

EN LEVENDE ERFARING

Livets og herlighetens Herre kledde sin guddommelighet i menneskelighet for å demonstrere for mennesket at gjennom Kristi gave ville Gud forene oss med ham. Det er ikke mulig for noen å være lykkelig uten at de er forent med Gud. Det falne mennesket må lære at vår himmelske Far ikke kan være tilfreds før hans kjærlichkeit får grepet den angrende synderen, som da blir forvandlet ved Guds lyteløse lams fortjeneste.

De himmelske vesenene arbeider for å fremme denne hen-sikt. Under deres generals kommando må de arbeide for å vinne tilbake dem som ved synd har skilt seg fra sin himmelske Far. En plan som skal åpenbare den vidunderlige Kristi nåde og kjærlichkeit til verden, er blitt lagt. Ved den uendelige prisen som er blitt betalt av Guds Sønn for å løskjøpe mennesket, er Guds kjærlichkeit åpenbart. Denne herlige frelsesplanen er vidtrekkende nok til å frelse hele verden. Det syndige og falne mennesket kan bli fullkomment ved Jesus, for han tilgir dets synder og tilregner det sin rettferdighet.

Korsets makt.— Jesus Kristus iførte seg menneskelighet for at han kunne omslutte hele menneskeheten med sin menneskelige arm, mens han grep den Eviges trone med sin guddommelige arm. Han plantet sitt kors midt mellom jord og himmel og sa: «Når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg.» Joh. 12, 32. Korset skulle være sentrum for tiltrekningskraften.

Det skulle tale til alle mennesker og dra dem over den kløften som synden hadde laget for å forene det dødelige mennesket med den evige Gud. Det er bare korset som kan rive mennesket løs fra syndens sterke forbund. Kristus ga seg selv for å frelse synderen. De som har fått syndene sine tilgitt, og som elsker Jesus, vil bli forent med ham. De vil bære Kristi åk. Dette åket vil ikke hemme dem eller gjøre deres religiøse liv til et utilfredsstillende slit. Nei, Kristi åk vil bli selve det midlet som vil gjøre kristenlivet til en lyst og glede. Den kristne vil finne glede i å tenke på det som Herren har gjort ved

[118]

å gi den eneste Sønnen sin til å dø for verden «for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv». Joh. 3,16.

Troskap mot Kristus.— De som står under fyrst Immanuels blodstenkte banner, burde være trofaste stridsmenn i Kristi armé. De må aldri være illojale og utro. Mange av de unge vil melde seg frivillig til å stå sammen med Jesus, livets fyrste. Men skal de fortsette å stå på hans side, må de hele tiden se på Jesus, deres leder, og følge hans ordre. De kan ikke være Kristi stridsmenn og på samme tid gå i forbund med Satan og hjelpe til på hans side, for da ville de være Kristi fiender. De ville forråde hellige oppgaver. De ville være et bindeledd mellom Satan og de oppriktige soldatene, slik at fienden kunne bruke disse levende redskapene til hele tiden å arbeide for å vinne innpass i hjertene hos Kristi soldater.

Jeg spør dere, kjære unge, dere som bekjenner dere til å være Jesu Kristi soldater: Hvilke kamper har dere kjempet? Når Guds Ord tydelig har åpenbart oppgaven for dere, har dere da nektet å utføre den fordi den ikke passet for deres tilbøyeligheter? Har verdens tiltrekningskraft lokket dere bort fra Kristi tjeneste? Satan er opptatt med å planlegge besnærende tillokkelser, og med å få dere til å synde i det som kanskje synes uskyldig, drar han dere bort fra Jesus. Så kommer han med store fristelser for at dere skal bli lokket helt bort fra Gud.

[119] Det kan være at du har navnet ditt i menighetens bøker, og at du sier du er et Guds barn, men likevel representerer du ikke Kristi karakter ved det eksempelet du gir og den inn-flytelsen du øver. Det finnes ingen lykke, ingen fred og ingen glede for den som bekjenner seg til å tro, men ikke har hele sin sjel med i det arbeidet Herren har gitt ham. Han bringer hele tiden verden inn i menigheten, ikke ved å angre og bekjenne og overgi seg til Gud, men ved å overgi mer og mer av seg selv til verden og kjempe på Satans side i stedet for på Kristi side.

Behov for erfaringsmessig kunnskap.— Jeg vil oppfordre de unge til å rive over selv den tynneste tråden som i ånd og gjerning knytter dere til verden. «Derfor sier Herren: Dra bort fra dem, og skill dere fra dem, rør ikke noe urent! Da vil jeg ta imot dere, jeg skal være deres far, og dere skal være mine sønner og døtre, sier Herren, Den Allmektige.» 2 Kor. 6, 17. 18.

Vil våre unge gi akt på denne invitasjonen? Hvor lite våre unge forstår hvor nødvendig det er å sette et Kristus-lik eksempel i liv og karakter for sine unge venner! Mange av våre unge forstår sannhetens teori, men hvor få det er som ved erfaringsmessig kunnskap fatter den praktiske innflytelsen sannheten burde ha på alt det de gjør. Hvor er de unge misjonærene som utfører et arbeid som monner på den store høstmarken? Hvor er de som daglig er elever i Kristi skole? De må aldri føle at de er gode nok til å avlegge eksamen. De må vente i Herrens saler slik at de kan få lære hvordan de skal arbeide sammen med de himmelske vesener. Kjære unge, jeg ønsker å tale bestemt til dere fordi jeg vil at dere skal bli frelst. Mist ikke mer tid. Dere kan ikke tjene både Gud og mammon. Dere kan tilsynelatende være kristne, men gir dere ikke som regel etter når fristelser kommer og dere blir sterkt prøvd?

Kristent samhold.— Den striden som dere må ta aktiv del i, foregår i hverdagslivet. Vil dere ikke, når dere blir prøvd, legge deres vilje på det skrevne ords side og i alvorlig bønn søke Jesus om råd? Det er mange som hevder at det så visst ikke er skadelig å gå på en konsert og å forsømme bønnemøtet eller å være borte fra de møtene der Guds tjenere forkynner et budskap fra himmelen. Det er tryggest for dere å være akkurat der hvor Kristus har sagt at han vil være. [120]

De som setter pris på Kristi ord, vil ikke holde seg borte fra bønnemøter eller møter der Herrens sendebud fremholder emner av evig interesse. Jesus har sagt: «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem.» Matt. 18, 20. Har du råd til å velge fornøyelsen og miste velsignelsen? Det å gi etter i disse tingene har en stor innflytelse ikke bare på ditt eget liv og din egen karakter, men også på dine venners liv og karakter.

Dersom alle som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, i virkeligheten var det, ville de ha Kristi sinnelag og utføre Guds gjerninger. De ville motstå fristelsen til å gi etter for selvet og vise at de ikke setter mer pris på verdens lettsindige fornøyer enn på den forretten de har i å samles for å møte Kristus. Da ville de ha en avgjørende innflytelse over andre og lede dem til å følge deres eksempel.

Gjerninger taler høyere enn ord, og de som elsker fornøyer, setter ikke pris på de rike velsignelsene de får ved å være sammen med Guds folk. De setter ikke pris på den forretten de har til å

påvirke vennene sine til å gå med dem til møter der hjertene deres vil bli rørt av Herrens Ånd. Hvem går med dem inn i verdslige forsamlinger? Jesus er ikke der for å velsigne dem som er til stede. Men Satan vil påvirke sinnet for å fortrenge saker av evig interesse. Han benytter anledningen til å forvirre ved å blande det som er rett, med det som er galt.

Når man er til stede ved verdslige sammenkomster, får man smak for opphissende fornøyer, og den moralske kraften blir svekket. De som elsker fornøyer, kan nok opprettholde en formell gudsfrykt, men de har ingen levende forbindelse med Gud. Deres tro er død, deres iver er borte. De føler ikke noe ansvar for å tale et ord i rette tid til sjeler som lever uten Kristus, og nøde dem til å gi sine hjerter til Herren. — *The Youth's Instructor*, 23. april 1912.

Religion er ikke en følelse.— Ren og ubesmittet religion er ikke en følelse, men en utfoldelse av nådens og kjærlighetens gjerninger. Denne religionen er nødvendig dersom man skal eie helse og lykke. Den trenger inn i sjelens forurensede tempel og driver de syndige, ubudne gjestene ut med en pisk. Når den inntar tronen, helliger den alt ved sitt nærvær og opplyser hjertet med de klare strålene fra Rettferdighetens Sol. Den åpner sjelens vinduer mot himmelen og slipper solskinnet fra Guds kjærlighet inn. Den fører renhet og sinnsro med seg. Fysisk, mental og moralsk styrke vokser fordi himmelens atmosfære fyller sjelen som en levende, virksom kraft. Kristus, det salige håp, får sin skikkelse i det indre. — *Review and*

[121]

[122]

Herald, 15. oktober 1901.

TROSKAP I SMÅ TING

«Den som er tro i smått, er også tro i stort.» Luk. 16, 10.

Når man er samvittighetsfull i det som verden kaller «små ting», får man fremgang i livet. Små barmhjertighetsgjerninger, små selv-fomektende handlinger, enkle oppmuntrende ord, motstand overfor små synder — det er kristendom. At vi i takknemlighet erkjenner at vi daglig mottar velsignelser, at vi benytter de daglige anledningene på en vis måte, at vi omhyggelig utvikler de talentene som er oss betrodd — det er det Mesteren venter av oss.

Den som trofast utfører små plikter, blir i stand til å påta seg større ansvar. Den som er vennlig og høflig i dagliglivet, edelmodig og overbærende i familien, og som hele tiden arbeider for å gjøre hjemmet lykkelig, vil være den første til å fornekte selvet og oppofre seg når Mesteren kaller.

En velbalansert karakter.— Vi kan være villige til å gi alt vi eier til Guds sak, men det vil ikke telle noe uten at vi også gir ham et kjærlig og takknemlig hjerte. De som ønsker å være ekte misjonærer på fremmede felter, må først være ekte misjonærer i hjemmet. De som ønsker å arbeide i Mesterens vingård, må gjøre seg i stand til dette ved omhyggelig å dyrke det vesle stykke vingård som han har betrodd dem.

Som en mann «tenker i sin sjel, så er han». Ord. 23, 7. Mange tanker utgjør en enkelt dags uskrevne historie, og disse tankene har mye å si for karakterdannelsen. Tankene våre må bli strengt bevoktet, for én uren tanke gjør et dypt inntrykk på sjelen. En ond tanke etterlater seg et ondt inntrykk på sinnet. Dersom tankene er rene og hellige, gjør de den som nærer dem, til et bedre menneske. Den åndelige pulsen blir opplivet av dem, og kraften til å gjøre godt blir øket. På samme måten som en regndråpe forbereder veien for en annen ved å fukte jorden, forbereder en god tanke veien for en annen.

Man foretar den lengste reisen ved å ta ett steg om gangen. [123]
Ved at ett og ett steg blir tatt om gangen, kommer vi til veis ende.

Den lengste kjeden består av de enkelte ledd. Dersom et av disse leddene er svakt, er kjeden uten verdi. Slik er det med karakteren. En velbalansert karakter blir dannet av enkle handlinger som blir riktig utført. En feil som blir dyrket i stedet for å bli overvunnet, gjør mennesket ufullkomment og stenger portene for ham til den hellige stad. Den som skal inn i himmelen, må ha en karakter som er uten plett eller rynke eller noe slikt. Ikke noe urent kan komme inn der. Ikke en feil vil bli sett i hele den frelste skaren.

Tro i hverdagslivet.— Guds verk er fullkomment som et hele fordi det er fullkomment i hver enkelt del, uansett hvor små disse delene er. Han former den vesle gresspiren med like stor omhu som han ville vise når han skulle lage en verden. Dersom vi ønsker å være fullkomne som vår Far i himmelen er fullkommen, må vi være trofaste i å utføre de små tingene. Det som i det hele tatt er verd å utføre, er verd å utføre godt. Utfør arbeidet ditt trofast, samme hva det er. Snakk sant også når det gjelder de minste ting. Gjør kjærlige handlinger og tal oppmuntrende ord hver eneste dag. Strø smil langs din livsvei. Dersom du arbeider slik, vil Gud anerkjenne deg, og en dag vil Kristus si til deg: «Det er bra, du gode og tro tjener.» Matt. 25, 23.

På dommens dag skal de som har vært trofaste i hverdags-livet, som har vært raske til å forstå sin oppgave og utført den uten å tenke på ros eller belønning, høre ordene: «Kom hit, dere som er velsignet av min Far, og ta det rike i eie som er gjort i stand til dere fra verdens grunnvoll ble lagt.» Matt. 25, 34. Kristus roser dem ikke for de veltalende foredragene de har holdt, for den intellektuelle kraften de har utvist, eller for de ukentlige gavene de har gitt. De blir belønnet for de små tingene de har gjort, og som vanligvis blir oversett. «For jeg var sulten, og dere ga meg mat,» sa han. «Det dere gjorde mot en av mine minste brødre, gjorde dere mot meg.» Matt. 25, 35. 40.

[124] — The Youth's Instructor, 17. januar 1901.

ANSVARLIGE FOR LYSET

Unge menn og kvinner, dere skal overfor Gud avlegge regn-skap for det lyset han har gitt dere. Dersom dere ikke gir akt på dette lyset og disse ansvar, kommer de til å vitne mot dere

I dommen. Deres farer er blitt klart påvist. Dere er blitt advart og vaktet i alle retninger, omhegnet av advarsler. I Guds hus har dere lyttet til de høytideligste og mest hjerteransakende sannheter som ble fremholdt av Guds tjenere med Åndens bevis. Hvor meget veier disse høytidelige formaninger for deres hjerter? Dere vil bli holdt ansvarlig for enhver av disse formaninger og advarsler. De vil stå opp i dommen og fordømme den som lever et liv i forfengeligheit, lettsindighet og stolthet.

Kjære unge venner, det dere sår, skal dere også høste. Nå er det deres såtid. Hva vil høsten bringe? Hva sår dere? Hvert ord dere taler, hver handling dere utfører, er et frø som kommer til å bære god eller dårlig frukt, og som vil bringe såmannen glede eller sorg. Slik som sæden er, vil høsten bli. Gud har gitt dere stort lys og mange privilegier. Etter at dette lyset er gitt, og etter at deres farer klart er blitt fremstilt for dere, blir dere selv ansvarlige. Den måten dere behandler det lyset på som Gud gir dere, vil vippe vektskålen til lykke eller smerte. Dere bestemmer selv deres skjebne. — Veiledning for menigheten I, side 299.

[125]

ALVORLIGE HENSIKTER

Da de fire unge hebreerne fikk sin utdanning ved kongens hoff i Babylon, følte de ikke at Herrens velsignelser skulle erstatte de harde anstrengelsene som ble krevd av dem. De studerte flittig, for de forsto at ved Guds nåde var deres skjebne avhengig av deres egen vilje og handling. De måtte bruke alle evnene sine i arbeidet, og ved en full og hel anvendelse av de kreftene de hadde, skulle de få mest mulig ut av de anledningene de hadde til å studere og arbeide.

Samarbeid med Gud.— Mens disse unge menn arbeidet på sin egen frelse, virket Gud på dem til å ville og å gjøre etter hans velbehag. Her blir betingelsene for å ha fremgang åpenbart for oss. Vi må gjøre vår del for at Guds nåde skal komme oss til nytte. Herren har ikke til hensikt å tvinge oss til å ville eller å handle. Hans nåde er gitt oss for at den skal virke i oss til å ville og å handle, men ikke for at den skal erstatte våre egne anstrengelser. Våre sjeler må vekkes til samarbeid. Den Hellige Ånd virker i oss slik at vi kan arbeide på vår egen frelse. Dette er den praktiske lærdommen som den Hellige Ånd forsøker å lære oss. «For det er Gud som virker i dere både å ville og å gjøre etter hans gode vilje.» Fil. 2, 13.

På samme måte som Herren samarbeidet med Daniel og de tre vennene hans, vil han samarbeide med alle som alvorlig forsøker å være trofaste i hans tjeneste. Fine mentale egen-skaper og en høyverdig moralsk karakter er ikke et resultat av tilfeldigheter. Gud gir oss anledninger, og fremgang er avhengig av om vi gjør bruk av dem. Når forsynet baner vei for oss, må vi være raske til å oppfatte det og ivrige til å benytte oss av det. Det er mange som kan bli mektige dersom de slik som Daniel ville stole på Gud for å få nåde til å seire og styrke og evne til å utføre det arbeidet de er satt til.

[126]

Helhjertet tjeneste.— Jeg vender meg til dere unge. Vær trofaste. La hjertet være med i arbeidet deres. Etterlign ikke dem som er late og viser en delt tjeneste. Handlinger som ofte blir gjentatt, danner vaner, og vaner danner karakteren. Utfør tålmodig de små pliktene i livet. Så lenge dere undervurderer betydningen av å være trofast

når det gjelder de små pliktene, vil deres karakterbygging være utilfredsstillende. I Den All-mektiges øyne er alle plikter viktige. Herren har sagt: «Den som er tro i smått, er også tro i stort.» Luk. 16, 10. I en sann kristens liv er enhver plikt viktig.

Mange som sier at de er kristne, motarbeider Gud. Det er mange som venter at en eller annen stor oppgave skal bli gitt dem. Hver dag mister de anledningen til å vise sin trofasthet overfor Gud. Hver dag unngår de å utføre helhjertet de små pliktene i livet som de anser som uinteressante. Mens de venter på å få en eller annen stor oppgave der de kan bruke de store talentene de tror de har, og på den måten tilfredsstillende de ærgjerrige lengslene sine, ebber livet deres ut.

Mine kjære unge venner, utfør det arbeidet som ligger nærmest. Vend oppmerksomheten mot en beskjedne oppgave som er innenfor rekkevidde. La sinn og hjerte være med når dere utfører dette arbeidet. Tving tankene deres til på for-standig måte å utføre de tingene dere kan gjøre hjemme. Da vil dere bli skikket for større oppgaver. Husk det som er skrevet om kong Esekias: «Alt det som han tok seg fore, . . . det gjorde han av alt sitt hjerte, og det lyktes for ham.» 2 Krøn. 31,21.

Verdien av å konsentrere seg.— Evnen til å samle tankene om den oppgaven en har for seg, er til stor velsignelse. Gud-fryktige unge mennesker burde streve etter å oppfylle sine plikter med omtanke, holde tankene i de riktige banene og gjøre sitt beste. De burde forstå de pliktene de har nå, og utføre dem uten at tankene får lov å fare hit og dit. Den slags mentale øvelse vil være til nytte hele livet. De som lærer å samle tankene om det de er opptatt med uansett hvor ubetydelig oppgaven måtte synes, vil være til nytte for verden. [127]

Kjære unge, vær alvorlige og hold ut. «Spenn derfor beltet fast om livet.» 1 Pet. 1, 13. Stå som Daniel, den trofaste hebreeren som satte seg fore i sitt hjerte å være tro mot Gud. Skuff ikke foreldre og venner. Og det er en annen dere må huske. Skuff ikke ham som elsket dere så høyt at han ga sitt liv for at det skulle bli mulig for dere å være Guds med-arbeidere.

Det høyeste motivet.— Ønsket om å ære Gud burde være det viktigste motivet for oss. Det burde få oss til å gjøre vårt ytterste for å benytte de privilegiene og anledningene som blir gitt oss, slik at vi kan lære hvordan vi skal bruke Herrens goder på en forstandig måte. Det burde få oss til å holde hjerne, ben, muskler og nerver i den aller

sunneste tilstand, slik at vår fysiske styrke og mentale klarhet kan gjøre oss til trofaste forvaltere. Dersom egoistiske interesser får lov til å handle, vil det forkrøple sinnet og forherde hjertet. Og dersom de får lov til å ta kontrollen, vil de ødelegge den moralske kraften. Og så kommer skuffelsene. . . .

Den Gud som ga Daniel fremgang, gir sann fremgang til menn og kvinner i dag. Han som leste Daniels hjerte, så med velbehag på de rene motivene tjeneren hans hadde, og på hvor fast besluttet han var i å ære Herren. De som i sitt liv oppfyller Guds hensikt, må anstrenge seg omhyggelig og gjøre seg alvorlig flid med nøye å utføre det han krever av dem. — *The Youth's Instructor*, 20. august 1903.

Varig glede.— Langs hele den bratte veien som leder opp til evig liv, finnes det kilder til glede og forfriskning for den trette vandreren. De som vandrer på visdoms veier, er glade selv i trengselen, for han som de elsker, vandrer usynlig sammen med dem. For hvert skritt oppover merker de mer tydelig hans hånd som leder dem, og for hvert skritt blir stien klarere opplyst av strålene fra hans herlighet. Deres lovsang tiltar i styrke, for endelig å blande seg med englenes sang foran Guds trone. — *I naturens tempel*, side 139.

[128]

ØV VILJEN OPP

Sann religion har med viljen å gjøre. Viljen er den styrende makt i den menneskelige natur, og alle andre egenskaper er underordnet den. Viljen er ikke smaken eller tilbøyeligheten, men den bestemmende makten som virker i menneskene til å være lydige eller ulydige mot Gud.

Usikkerhet og tvil.— Du er et ungt, intelligent menneske som ønsker å leve slik at du til slutt skal nå himmelen. Du mister ofte motet og er en slave under tvil fordi du ser at du har en svak moralsk kraft og blir styrt av de vanene og skik-kene som stammer fra ditt gamle, syndige liv. Du oppdager at følelsene dine ikke svarer til dine beste beslutninger og dine mest høytidelige løfter. Ingenting synes virkelig for deg. Din egen usikkerhet får deg til å tvile på oppriktigheten hos dem som ønsker å gjøre deg godt. Jo mer du kjemper i din tvil, desto mer uvirkelig blir alt for deg, helt til det synes som om det ikke er noen fast grunn for deg noe sted. Løftene dine er som rep av sand, og du betrakter ordene og gjerningene hos dem som du burde stole på, i det samme uvirkelige lyset.

Styrke ved bruk av viljen.— Du vil være i stadig fare til du forstår viljens sanne makt. Du kan tro og love alt mulig, men løftene dine og troen din er uten verdi dersom du ikke legger din vilje på troens og gjerningens side. Dersom du kjemper troens kamp med all din viljekraft, skal du seire. Du kan ikke stole på de følelsene, inntrykkene og stemningene du har, for de er ikke pålitelige, særlig ikke med de fordreide idéene du har, og bevisstheten om dine egne brutte og forspilte løfter svekker den tilliten du har til deg selv og andres tro på deg.

[129]

Men du behøver ikke å fortvile. Du må bestemme deg til å tro, selv om du synes at ingenting er sant og virkelig. Jeg trenger ikke fortelle deg at det er du selv som har brakt deg inn i denne alt annet enn misunnelsesverdige stillingen. Du må få tilbake tilliten til Gud og til dine brødre. Du må bøye viljen din inn under Jesu Kristi vilje. Når du gjør det, vil Gud øyeblikkelig gripe inn og virke i deg til å

ville og gjøre etter hans gode vilje. Hele din natur vil da bli brakt inn under Kristi Ånds kontroll, og til og med tankene dine vil legge seg inn under ham.

Du kan ikke kontrollere impulsene og følelsene slik du skulle ønske, men du kan kontrollere viljen, og du kan gjøre en fullstendig forandring i ditt liv. Når du overgir din vilje til Kristi vilje, vil ditt liv bli skjult med Kristus i Gud og forent med den makten som står over alle fyrstendømmer og makter. Du vil få styrke fra Gud. Han vil holde deg fast ved sin styrke, og et nytt lys, ja, den levende tros lys vil du kunne få. Men din vilje må samarbeide med Guds vilje og ikke med slike venners vilje som Satan stadig arbeider gjennom for å besnære og ødelegge deg.

Vil du ikke uten å nøle stille deg i det rette forholdet til Gud? Vil du ikke si: «Jeg vil gi min vilje til Jesus, og jeg vil gjøre det nå,» og fra det øyeblikket stå helt på Herrens side? Bry deg ikke om skikker, men stå imot appetittens og lystens sterke krav. Gi ikke Satan noen anledning til å si: «Du er en elendig hykler!» Steng døren slik at Satan ikke kan anklage deg og gjøre deg mismodig. Si: «Jeg vil tro. Jeg tror at Gud er min hjelper,» og du vil oppdage at du seirer ved Guds hjelp. Når du stadig holder viljen på Herrens side, vil enhver følelse bli tatt til fange av Jesu vilje. Da vil du oppdage at føttene dine står på en fast klippe. Til tider vil det kreve ethvert grann av den viljekraften du eier, men det er Gud som arbeider for deg, og du vil komme ut av smeltedigelen som et ærens kar.

[130] *Guds og menneskets vilje forent.*— Tal tro. Hold deg på Guds side av linjen. Sett ikke foten din på fiendens side, og Herren vil hjelpe deg. Han vil utføre for deg det som det ikke var mulig for deg selv å utføre. Resultatet vil være at du blir som «en seder på Libanon». Esek. 31, 3. Livet ditt vil bli edelt, og gjerningene dine vil bli gjort i Herren. Du vil komme til å eie en kraft, et alvor og en enkelhet som vil gjøre deg til et skinnende redskap i Guds hender.

Du må drikke av sannhetens kilde hver dag, slik at du kan forstå hemmeligheten med lyst og glede i Herren. Men du må huske at viljen din er kilden til alle dine handlinger. Denne viljen, som utgjør en så viktig faktor i menneskets karakter, ble ved syndefallet underlagt Satans kontroll. Og han har helt siden den gangen arbeidet med mennesket for å få det til å ville og handle etter hans behag, men til menneskets undergang og elendighet.

Men Guds uendelige offer da han ga Jesus, sin elskede Sønn, til å bli et offer for synd, gjør det mulig for ham å si, uten å bryte et eneste prinsipp i hans styresett: «Overgi deg til meg og gi meg din vilje. Riv den løs fra Satans kontroll, og jeg vil ta den i eie. Da kan jeg virke i deg både å ville og gjøre etter min gode vilje.» Når han gir deg Kristi sinn, blir din vilje som hans vilje, og din karakter blir forvandlet til å bli som Kristi karakter. Har du til hensikt å gjøre Guds vilje? Ønsker du å være lydig mot Skriften? «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg.» Matt. 16, 24.

Det går ikke an å følge Kristus uten at du holder opp med å tilfredsstille dine tilbøyeligheter og bestemmer deg for å lyde Gud. Det er ikke følelsene eller sinnsbevegelsene dine som gjør deg til et Guds barn, men det at du gjør Guds vilje. Dersom du retter deg etter Guds vilje, ligger et nyttig liv foran deg. Da kan du i din modne alder stå som et eksempel på gode gjerninger. Da vil du hjelpe til med å holde liv i gode leveregler i stedet for å hjelpe til med å bryte dem ned. Da vil du hjelpe til med å opprettholde orden i stedet for å forakte den og lede andre til å leve et uregelmessig liv på grunn av din egen handlemåte.

Jeg sier deg i Herrens frykt at jeg vet hva du kan bli der som viljen din blir lagt på Guds side. «Vi er Guds medarbeidere.» 1 Kor. 3, 9. Du kan utføre din gjerning for tid og evighet slik at den vil stå dommens prøve. Vil du forsøke? Vil du vende helt om nå? Vil du overgi deg til Gud nå og hjelpe dem som er satt som vakter for å vokte Guds gjernings interesser i stedet for å gi dem sorg og bekymring? — Testimonies V, side 513—516.

[131]

Nødvendig med en spesiell anstrengelse.— Gud har gitt oss midler, og dersom vi vil bruke dem flittig og under bønn, vil ikke noe skip gå på grunn, men ri gjennom uvær og storm og til slutt ankre opp i lykksalighetens havn. Men dersom vi forakter og overser disse hjelpemidlene og privilegiene, vil Gud ikke utføre et mirakel for å frelse noen av oss, og vi kommer til å gå fortapt som Judas og Satan.

Tro ikke at Gud vil utføre et mirakel for å frelse de svake sjelene som holder av det onde og gjør synd, eller at et eller annet overnaturlig vil komme inn i deres liv og løfte dem opp av deres eget jeg og inn i en høyere sfære, hvor det vil bli et forholdsvis lett arbeid,

uten noen spesiell anstrengelse, noen spesiell kamp eller uten å fornekte selvet. For alle som flørter med Satan for at dette skal skje, skal omkomme sammen med de onde. De kan ikke reddes, men vil plutselig bli ødelagt. — Testimonies to Ministers, side 453.

GUDDOMMELIG LEDELSE

Det er tre måter Herren bruker når han skal åpenbare sin vilje for oss for å lede oss. . . .

Gud åpenbarer sin vilje for oss i sitt Ord, den Hellige Skrift.

Stemmen hans blir også åpenbart i hans forsyns gjerninger, og vi vil kunne høre den dersom vi ikke skiller våre sjeler fra ham ved å vandre på våre egne veier, handle etter vår egen vilje og følge et vanhellig hjertes tilskyndelser inntil sansene er blitt så sløve at evige ting ikke blir skjelnet, og Satans stemme er så fordreiet at den blir godtatt som Guds røst.

En annen måte som Guds røst blir hørt på, er den Hellige Ånds kall når den gjør inntrykk på hjertet, noe som igjen påvirker karakteren.

Dersom du er i tvil om et eller annet, må du først spørre Skriften om råd. Dersom du virkelig har begynt å leve troens liv, vil du ha overgitt deg til Herren for helt å være hans, og han har tatt deg for å forme og danne deg etter sin vilje, slik at du kan bli et ærens kar. Du bør ha et alvorlig ønske om å være bøyelig i hans hender og om å gå hvor som helst han måtte lede deg. Da stoler du på at han vil gjennomføre sin plan med deg, mens du samtidig samarbeider med ham ved å arbeide på din egen frelse med frykt og beven. — Testimonies V, side 512.

[133]

DEN HELLIGE ÅNDS STILLE VIRKSOMHET

Den kristnes liv er ikke en omforming eller forbedring av det gamle, men en forvandling av naturen. Det foregår en død fra selvet og synden, det blir et helt igjennom nytt liv. Denne forandring kan bare skje ved den Hellige Ånds virkningsfulle gjerning. Nikodemus var fremdeles forlegen, og Jesus henviste til vinden for å belyse hva han mente: «Vinden blåser dit den vil, du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen. Slik er det med den som er født av Ånden.»

Vinden høres i trærnes grener og får bladene og blomstene til å rasle. Likevel er den usynlig, og intet menneske vet hvor den kommer fra, eller hvor den går hen. Slik er det med den Hellige Ånds arbeid på hjertet. Den kan like så lite forklares som vindens bevegelser. En person er kanskje ikke i stand til å påvise det nøyaktige tidspunkt eller sted eller til å etterspore alle omstendighetene i forbindelse med omvendelsens gang. Men det beviser ikke at han er uomvendt. Ved et middel som er like usynlig som vinden, arbeider Kristus stadig på hjertet. Litt etter litt, kanskje uten at mottakeren er seg det bevisst, blir det gjort inntrykk som bidrar til å lede sjelen til Kristus. Disse inntrykk kan skyldes at vedkommende tenker på ham, eller de kan komme ved lesning av Skriften eller ved den muntlige forkynnelse. Ved Åndens mer direkte påvirkning kan sjelen plutselig med glede overgi seg til Jesus. Mange kaller dette en plutselig omvendelse, men den er resultatet av Guds Ånds langvarige dragning — en tålmodig, langtrukken prosess.

[134] Mens vinden selv er usynlig, forårsaker den virkninger som kan ses og føles. Slik vil Åndens gjerning på sjelen vise seg i enhver handling hos den som har merket dens frelsende kraft. Når Guds Ånd tar hjertet i besittelse, forvandler den livet. Syndige tanker legges bort, onde handlinger oppgis. Kjærlighet, ydmykhet og fred trer i stedet for vrede, avind og strid. Glede trer i stedet for bedrøvelse, og ansiktet gjenstråler himmelens lys. Ingen ser den hånden som løfter

byr-den, eller skuer det lys som kommer ned fra boligene hisset. Velsignelsen kommer når sjelen overgir seg til Gud i tro. . . .

Det er umulig for det begrensede menneskesinn å begripe gjenløsningens verk. Dets hemmelighet overstiger menneskelig kunnskap. Men likevel vil den som går over fra døden til livet, vite at det er en guddommelig virkelighet. Gjenløsningens begynnelse kan vi gjennom personlig erfaring kjenne her nede. Dens følger strekker seg gjennom evige tidsaldrer. Slektenes håp, side 107, 108.

Bevis på guddommelig hjelp.— Hvis du har en lengsel i ditt indre etter noe bedre, hvis du hungrer og tørster etter rettferdighet, så er dette et bevis på at Jesus kaller på deg. Han ønsker at du skal søke ham i bønn, slik at han ved sin gode Hellige Ånd skal kunne gjøre det for deg som du selv ikke kan make. — I naturens tempel, side 27.

[135]

KRISTUS I OSS

Dersom vi er rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, vil vi «bli i stand til å fatte bredden og lengden, høyden og dybden, ja, kjenne hele Kristi kjærlighet, som er mer enn noen kan fatte, og bli fylt av hele Guds fylde». Ef. 3, 18. 19. Hvilken dyrebare mulighet og oppmuntring! I menneskehjertet som er rensset fra all moralsk urenhet, bor den dyrebare Frelseren for å foredle og helliggjøre hele naturen og gjøre mennesket til et tempel for den Hellige Ånd.

Hans svar på vår tro.— Vi blir i Kristus ved en levende tro. Han blir i hjertene våre ved vår personlige tilegnelse av tro. Vi har samfunn med guddommen, og når vi innser at han er til stede, blir tankene våre tatt til fange av Jesus Kristus. Vår åndelige oppdragelse er avhengig av hvor levende vi oppfatter dette samfunnet. Enok vandret med Gud på denne måten, og Kristus bor i hjertene våre ved troen når vi tenker over hva han er for oss og hvilken gjerning han har utført for oss i frelsesplanen. Vi blir i høyeste grad lykkelige når vi tilegner oss en klar forståelse av hvor stor denne gaven fra Gud til vår verden og oss personlig er.

Disse tankene har en kontrollerende makt over hele karakteren. Jeg ønsker å gjøre det helt klart for dere at dere alltid har en guddommelig venn med dere, dersom dere vil. «Hvordan kan Guds tempel og avgudene forlikes? For vi er den levende Guds tempel. Gud har jo sagt: Jeg vil bo og ferdes blant dem, jeg skal være deres Gud, og de skal være mitt folk.» 2 Kor. 6, 16.

[136] *Formet ved hans kjærlighet.*— Når sinnet dveler ved Kristus, blir karakteren formet etter det guddommelige bildet. Tanken gjennomstrømmes av en følelse av hans godhet, hans kjærlighet. Vi betrakter hans karakter, og slik er han i alle våre tanker. Hans kjærlighet omslutter oss. Dersom vi bare et lite øyeblikk ser rett på solen, vil bildet av den vise seg på alt vi ser på når vi vender øynene bort fra den.

Slik er det også når vi ser på Jesus. Alt vi ser på etterpå, vil gjenspeile hans bilde, Rettferdighetens Sol. Vi kan ikke se noe annet eller tale om noe annet. Hans bilde er prentet inn i sjelens øye og

påvirker hele vårt daglige liv. Det bløtgjør og overvinner hele vår natur. Ved betraktning blir vi omskapt etter det guddommelige bildet, slik at vi kommer til å ligne Kristus. Hans rettferdighets klare og vennlige stråler vil skinne fra oss på alle vi omgås. Karakteren vår er blitt omskapt, for hjerte, sjel og sinn er blitt bestrålt av lyset fra ham som elsket oss og ga seg selv for oss. Her er igjen en virkeliggjøring av en personlig, levende innflytelse som virker ved tro i hjertene våre.

Når vi har tatt imot undervisningen i hans Ord, og det har inn-tatt oss, blir Jesus boende i oss og kontrollerer våre tanker, idéer og handlinger. Vi er under innflytelse av den undervisningen som kommer fra den største læreren verden noen gang har kjent. Når vi forstår det ansvaret vi har overfor mennesker, og den innflytelsen vi øver, setter det sitt preg på det synet vi har på livet og på våre daglige plikter.

Jesus Kristus er alt for oss — den første, den siste, den eneste. Jesus Kristus, hans Ånd, hans karakter, setter farge på alt. Det er trådene på kryss og tvers i vår livsvev. Kristi ord er ånd og liv. Da kan vi ikke la tankene kretse om oss selv. Det er ikke lenger vi som lever, men Kristus som lever i oss, og han er det herlige håpet. Selvet er dødt, men Kristus er en levende Frelser. Dersom vi fortsetter å se på Jesus, vil vi gjenspeile hans bilde til alle som omgir oss. Vi kan ikke stanse og tenke på skuffelsene våre eller tale om dem, for det er et behageligere bilde som tiltrekker seg vår oppmerksomhet, nemlig Jesu dyrebare kjærlighet. Han bor i oss ved sannhetens ord. — Testimonies for Ministers, side 387—390.

Den kostbare perlen.— Vi må overgi oss selv til Kristus for å leve et liv i lydighet mot alle hans krav. Alt hva vi er, og alle de evner og krefter vi eier, tilhører Herren og bør helliges til hans tjeneste. Når vi slik gir oss selv helt til ham, da gir også Kristus seg selv til oss med alle himmelens skatter. Dermed kommer vi til å eie den kostbare perlen.» — Ord som lever, side 69.

[137]

[138]

SELVFORNEKTELSE

Jesus ga avkall på å være Gud lik, og i alt han foretok seg, kom aldri selvet til syne. Han gikk ikke sine egne veier, men lot seg lede av sin far. Da hans misjon på jorden nærmet seg slutten, kunne han si: «Jeg har forherliget deg på jorden da jeg fullførte den gjerning du ga meg å gjøre.» Joh. 17, 4. Og han sier til oss: «Lær av meg, for jeg er tålsom og ydmyk av hjertet.» Matt. 11, 29. «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv.» Matt. 16, 24. Selvet må ikke lenger ha herredømme over sinnet.

Den som ser hva Jesus ga avkall på og hvordan han ydmyket seg, vil måtte si som Daniel, den gang han så en som lignet en menneskesønn: «Mitt ansikt mistet sin friske farge, så jeg så rent ille ut.» Dan. 10, 8. . . . Det er naturlig for et menneske å ville hevde seg. Vi er rede til å kjempe for våre interesser, men et menneske som lærer av Jesus, vinner over seg selv og er rede til å gi avkall på sine rettigheter, sin stolthet og ærgjerrighet. Da blir det fred i vårt hjerte, og vi overlater oss til den Hellige Ånds ledelse. Da er det ikke om å gjøre å nå lenger opp enn andre. Da forsøker vi ikke å albue oss frem på de andres bekostning til den beste plassen. Men vi føler at det sted vi bør være, er ved Frelserens føtter. Der ser vi opp i Jesu ansikt og ber om at hans hånd må lede oss på den rette veien, og at hans røst må si oss hvor vi skal gå. Apostelen Paulus hadde en slik erfaring: «Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det liv jeg nå lever her på jorden, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og ga seg selv for meg.»

[139] Gal. 2, 20. — I naturens tempel, side 22, 23.

DEN KARAKTEREN GUD GODKJENNER

De unge trenger å bli undervist omhyggelig og under bønn om at de kan bygge sin karakter på en varig grunnvoll. Grunnen til at så mange begår store feil, er at de ikke tar lærdom av erfaringer. De bryr seg ikke om råd fra foreldre og lærere, og de gir etter for fiendens fristelser. Gud elsker de unge. Han ser i dem store muligheter til det gode, hvis de bare vil erkjenne sitt behov for Kristus og bygge på den sikre grunnvollen. Han kjenner også prøvelsene deres. Han vet at de må kjempe mot mørkets makter som forsøker å vinne kontrollen over menneskesinnet. Og han har åpnet en utvei for unge menn og kvinner slik at de kan få del i den guddommelige natur. . . .

Det kreves vedvarende anstrengelser.— En karakter blir ikke formet tilfeldig. Den blir ikke bestemt av et hissig utbrudd eller et steg i feil retning. Det er når en handling blir gjentatt at vaner blir skapt og en god eller dårlig karakter blir formet. En god karakter kan bare dannes ved vedvarende og utrettelige anstrengelser og ved at alle de talentene og evnene som er betrodd oss, blir benyttet til Guds ære. I stedet for å gjøre dette er det mange som bare driver dit impulsene eller omstendighetene måtte føre dem. Det skjer ikke fordi de ikke er godt materiale, men fordi de ikke forstår at Gud ønsker at de skal gjøre sitt aller beste mens de er unge.

Dersom de unge i dag ville stå slik Daniel sto, måtte de anstrenge hver åndelig nerve og muskel til det ytterste. Herren vil ikke at de skal fortsette å være nybegynnere. Han ønsker at de skal nå til det aller høyeste trinnet på stigen, slik at de kan gå fra det og over i Guds rike.

Innflytelse fra venner.— De unge som forlater hjemmene sine og ikke lenger er i foreldrenes varetakt, er i stor utstrekning fri til å velge vennene sine selv. De bør huske at deres himmelske Fars øye hviler på dem, og at han ser alle deres behov og fristelser. I skolene finner vi alltid noen unge som ved sin oppførsel viser at tankene deres går i en lav retning. På grunn av dårlig oppdragelse i barneårene har de utviklet en ensidig karakter, og etter som de er

[140]

blitt eldre, har disse manglene fortsatt å ødelegge deres oppførsel. Disse kan ved ord og eksempel villedde dem som har en svak moralsk kraft.

Tid er gull, kjære unge. Dere må ikke utsette deres sjeler for fare ved å så vill havre. Dere har ikke råd til å være like-gyldige i valg av venner. Dersom dere legger merke til det som er edelt i andres karakter, vil disse trekkene bli til en moralsk kraft for dere når det gjelder å motstå det onde og velge det gode. Sett dere et høyt mål. Foreldrene og lærerne deres, som elsker og frykter Gud, kan følge dere i sine bønner dag og natt. De kan bønnfalle og advare dere, men alt dette vil være forgjeves dersom dere er likeglade når dere velger venner. Dersom dere ikke ser noen virkelig fare og mener at det like gjerne kan være riktig som galt det dere velger, vil dere ikke oppdage at ondskapens surdeig på en lumsk måte besmitter og forderver deres sinn.

Kristus er vårt eneste håp.— Kristus ble pint, hånt og utskjelt. Både fra sin høyre og fra sin venstre side ble han utsatt for fristelser, men likevel syndet han ikke, men viste Gud en fullkommen lydighet som på alle måter var tilfreds-stillende. Derfor har han for evig fjernet alt som ligner på en unnskyldning for ulydighet. Han kom for å vise mennesket hvordan det skulle være lydig, hvordan det skulle holde alle budene. Han gjorde bruk av guddommelig kraft, og dette er synders eneste håp. Han ga sitt liv for at mennesket kunne få del i guddommelig natur når det har kommet seg bort fra den moralske forurensningen som på grunn av begjær finnes i verden. . . .

[141] Gud har gitt de unge talenter som de skal bruke til hans ære. Men det er mange som bruker disse gavene med vanhellige og urene motiver. Mange har evner som kunne gi en

rik høst av mentale, moralske og fysiske ferdigheter dersom de ble utviklet. Men de stanser ikke for å tenke seg om. De beregner ikke hva det vil koste dem å handle slik de gjør. De utvikler en likeglad og tåpelig innstilling som ikke vil lytte til råd eller irettesettelser. Det er et forferdelig feilgrep. Unge mennesker ville være nøkterne dersom de forsto at Guds øye hviler på dem, at Guds engler betrakter karakterutviklingen og veier deres moralske verdi. — The Youth's

[142] Instructor, 27. juli 1899.

VARIG SAMFUNN MED KRISTUS

Kristi religion betyr mer enn bare tilgivelse fra synd. Den betyr at synden blir tatt bort og tomrommet blir fylt med den Hellige Ånds nådegaver. Den betyr at hele mennesket blir gjennomstrålt av Gud og fryder seg i ham. Den betyr at hjertet blir tømt for selvet og velsignet med et varig samfunn med Kristus. Når Kristus hersker i sjelen, er den ren og fri for synd. Evangeliets plan finner sin fullbyrdelse i livet. Idet vi antar Frelseren, bringes en glød av fullkommen fred, fullkommen kjærlighet, fullkommen visshet inn i det. Den skjønne duft av Kristi karakter, åpenbart i livet, bærer vitnesbyrd om at Gud virkelig har sendt sin Sønn inn i verden for å bli dens Frelser. . . .

For sine trofaste etterfølgere har Kristus vært en daglig ledsager og en fortrolig venn. De sanne kristne har alltid levd i nær kontakt og i stadig samfunn med Gud. Over dem har Herrens herlighet gått opp. I dem har lyset fra kunnskapen om Guds herlighet, slik det først strålte ut fra Kristi ansikt, fått sitt gjenskinn. Nå kan de bare glede seg ved den fulle glans av herligheten fra Kongen i hans majestet. De er beredt til å ta del i samfunnet med himmelen, for de har himmelen i sine hjerter. — Ord som lever, 278, 279.

[143]

Forberedelse til livsgjerningen

Sann utdanning betyr mer enn å ta et bestemt studiekurs. Den omfatter den harmoniske utviklingen av alle fysiske og mentale evner og krefter. Den lærer oss kjærlighet og guds-frykt og er en forberedelse til en trofast oppfyllelse av livets plikter. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 64.

Sann utdanning eller sann oppdragelse vil si en forberedelse av de fysiske, de sjelelige og de moralske krefter for utførelsen av hver eneste plikt. Det vil si å øve opp legeme, sinn og ånd til tjeneste for Gud. Dette er den opplæring og danning som vil ha varig verd og føre til evig liv. — Ord som lever, side 214.

KRISTEN UTDANNELSE

Menneskesinnet er i stand til å gjennomgå den høyeste ut-vikling. Et liv som er viet til Gud, bør ikke være et liv i uvitenhet. Det er mange som taler imot utdanning fordi Jesus valgte ulærde fiskere til å forkynne evangeliet. De hevder at han foretrakk de ulærde. Det var mange lærde og ansette mennesker som trodde det han lærte. Dersom disse hadde vært lydige mot sin samvittighets overbevisning uten frykt, ville de ha fulgt ham. Deres evner ville blitt godtatt og brukt i Kristi tjeneste dersom de hadde overlatt dem til ham. Men de hadde ingen moralsk kraft til å bekjenne seg til Kristus overfor de truende prestene og mistenksomme herskerne og på den måten sette sin anseelse på spill ved å slutte seg til den ydmyke galileeren.

[144] Han som kjente alles hjerter, forsto dette. Dersom de som hadde utdanning og anseelse, ikke ville utføre det arbeidet de var skikket til, ville Kristus velge slike som var lydige og trofaste i å gjøre hans vilje. Han valgte ydmyke menn og knyttet dem til seg slik at han kunne utdanne dem til å føre det store verket på jorden videre når han skulle forlate den.

Kristus den store læreren.— Kristus var verdens lys. Han var kilden til all kunnskap. Han var i stand til å utdanne de ulærde fiskerne til å ta imot det opphøyde oppdraget han ville gi dem. De sannhetene som disse uanselige mennene fikk lære, fikk en veldig betydning. De skulle komme til å sette verden i bevegelse. Det syntes som om det bare var en bagatell at Jesus knyttet disse ydmyke menneskene til seg, men det var en begivenhet som hadde veldig følger. Deres ord og arbeid skulle revolusjonere verden.

Jesus ringeaktet ikke utdanning. Dersom den er helliget ved kjærlighet og gudsfrykt, vil den høyeste utviklingen av sinnet bli godtatt av ham. De ydmyke mennene som Jesus valgte ut, var sammen med ham og ble i tre år underkastet den himmelske majestets oppbyggende innflytelse. Kristus var den største læreren verden noen gang har kjent.

Gud vil ta imot de unge med de evnene de har og med den rikdom av hengivelse de eier, dersom de vil vie seg til ham. De kan nå opp til den høyeste form for intellektuell storhet, og dersom de forener det med religiøse prinsipper, kan de utføre det arbeidet som Kristus kom fra himmelen for å utføre, og på den måten bli Mesterens medarbeidere.

Elevene ved skolene våre har verdifulle privilegier. De oppnår ikke bare kunnskap i vitenskapelig retning, men lærer også hvordan de skal utvikle og benytte de dydene som vil gi dem en velbalansert karakter. De er Guds ansvarlige moralske talsmenn. Gud har betrodd menneskene talenter som rikdom, stilling og forstand for at de skal bli benyttet på en forstandig måte. Disse forskjellige talentene har han fordelt i forhold til de krefter og evner hans tjenere har. Enhver har fått sin oppgave. — *Review and Herald*, 21. juni 1877.

[145]

SANN UTDANNELSE

Sann utdanning er å innprente de tankene som skal forsyne sinn og hjerte med kunnskap om Gud som Skaperen og Jesus Kristus som Frelseren. En slik kunnskap vil fornye sinnet og forvandle karakteren. Den vil styrke sinnet til å stå imot sjelefiendens svikefulle hvissing og sette oss i stand til å forstå Guds stemme. Den vil gjøre eleven skikket til å bli en av Kristi medarbeidere.

Dersom våre unge får denne kunnskapen, vil de bli i stand til å ta imot resten av det som er nødvendig. I motsatt fall vil de ikke få noen plass i Herrens rekke, selv med all den kunnskapen verden kan gi dem. De kan få all den kunnskap som bøker kan gi og likevel være uvitende om det første prinsippet for den rettferdigheten som kunne gi dem en karakter som Gud kan godkjenne.

De som forsøker å oppnå kunnskap i verdslige skoler, bør huske at det også er en annen skole som krever dem som elever, nemlig Kristi skole. I denne skolen blir elevene aldri ferdige. De som gir akt på den undervisningen den guddom-melige læreren gir, vinner mer og mer visdom, og sjelen blir hele tiden foredlet. På den måten forbereder de seg til å bli opptatt i den høyere skolen, der utviklingen vil fortsette gjennom evigheten.

Den evige visdom setter for oss livets store lærdommer, lærdommer om plikt og lykke. Disse er ofte vanskelige å lære, men vi kan ikke gjøre noen virkelig fremgang uten dem. De kan koste oss anstrengelser, tårer og til og med sjeleangst, men vi må ikke vakle eller bli trette. Det er i denne verden, midt i alle dens prøvelser og fristelser, vi skal skikke oss til samfunn med rene og hellige engler. De som blir så opptatt med mindre viktige studier at de slutter å lære

[146] i Kristi skole, går en evig fortapelse i møte.

Alle evner og egenskaper som Gud har utstyrt menneske-barna med, bør brukes til hans ære. I hans gjerning finnes den reneste, edleste og lykkeligste oppgave. Himmelenes prinsipper bør settes høyest i livet, og alle steg som blir tatt for å tilegne seg kunnskap eller for å utvikle forstanden, bør være et steg i retning av å smelte

det menneskelige sammen med det guddommelige. — *Fundamentals of Christian Education*, side 543, 544.

Det viktigste i utdannelsen.— Den aller viktigste utdannelsen våre unge i dag kan få, er den som vil skikke dem for de høyere klassene i den himmelske skolen. Det er en utdannelsen som vil lære dem hvordan de skal åpenbare Guds vilje for verden. — *Review and Herald*, 24. oktober 1907.

Den høyeste utdannelsen.— De som gir seg til å lære Guds vei og hans vilje å kjenne, får den høyeste utdannelsen som det er mulig for noe menneske å oppnå. De bygger ikke sin erfaring på verdens spissfindigheter, men på evige prinsipper. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 36.

[147]

BEHOVET FOR EN KRISTEN UTDANNELSE

Gud krever en oppøving av åndsevnene. Hans plan går ut på at hans tjenere skal ha større intelligens og en klarere dømmekraft enn det verdslige menneske, og han er meget misfornøyd med slike som er for skjødesløse eller for dorske til å bli effektive, velorienterte arbeidere. Herren ber oss elske ham av hele vårt hjerte, av all vår sjel, av all vår styrke og av all vår hu. Dette legger på oss en forpliktelse til å utvikle intellektet til dets ytterste kapasitet, slik at vi «av all vår sjel» og «all vår hu» kan kjenne og elske vår Skaper.

Det gjelder bare å bringe forstanden inn under kontroll av hans Ånd. Da vil den kunne brukes i Guds tjeneste desto mer effektivt, jo mer grundig den blir pleiet. Mennesker uten utdanning er vel gudhengivne nok og lengter alvorlig etter å være til velsignelse for andre. Da kan de brukes — og de blir brukt — i Herrens tjeneste. Men hvorfor ikke kombinere de to ting: på den ene side en full helligelse, på den annen fordelene ved en grundig utdanning? En med begge disse egenskapene i forening kan gjøre langt mer vidt-omfattende arbeid for Kristus. Han står på den høyere grunn som gir ham en særlig slagkraft.

Oppøving til en høyere tjeneste.— Gud ønsker at vi skal oppnå så mye utdanning som mulig, men vel å merke med det mål for øye å gi vår kunnskap videre til andre. Ingen kan vite akkurat hvor eller hvordan de kan bli kalt til å virke eller tale for Gud. Vår himmelske Far alene ser hva han kan gjøre ut av et menneske. Foran oss ligger det muligheter som vår svake tro ikke forstår rekkevidden av. Våre sjelsevner burde være slik opplært at vi, om så skulle kreves, kunne legge frem sannheten i hans Ord for de høyeste jordiske autoriteter på en måte som ville kaste glans over Kristi navn. Vi bør ikke la den minste anledning gå fra oss til å kvalifisere oss også intellektuelt til å arbeide for Gud.

En allsidig utdanning.— La de unge som trenger en utdanning, gå løs på dette arbeidet med målbevissthet. Vent ikke til anledningen byr seg. Skap selv anledningen. Ta fatt der en aldri så liten sjanse

byr seg. Innøv sparsommelighet. Spill ikke midlene dine på å tilfredsstille dine lyster eller å jage etter fornøyelser. Vær fast bestemt på å være så nyttig og effektiv som Gud har kalt deg til å være. Vær grundig og trofast i alt hva du tar deg fore. Utnytt enhver anledning innen rekkevidde til å styrke forstanden. La boklig studium gå hånd i hånd med kroppslig arbeid. Med trofast strev, under våking og bønn, må du sikre deg den visdommen som er ovenfra. Dette vil gi deg en allsidig utdanning. Med den vil også din karakter nå høyere. Din innflytelse over andres tankeliv vil bli sterkere. Du vil virkelig bli i stand til å lede dem inn på de rette stier med kurs for hellige mål.

Langt mer kunne utføres i retning av selvstudium enn om vi bare var på vakt for å gripe våre anledninger og forstå våre privilegier. Sann utdanning er mer enn det som høyere skoler kan gi. Et studium av naturvitenskapene må ikke forsømmes. Men det finnes en høyere opplæring å gjennomføre ved en levende forbindelse med Gud. La hver elev ta sin bibel fatt og søke samkvem med sin Gud. La tankelivet bli vel trent og veldisiplinert i kampen med vanskelige problemer, mens det letes etter guddommelig sannhet.

Kunnskap og selvdisiplin.— De som tørster etter kunnskap med tanke på å velsigne sine medmennesker, vil selv høste uante velsignelser fra Gud. Ved å granske Guds Ord vil deres intellektuelle krefter bli vekket til alvorlig virksomhet. Det vil finne sted en utfoldelse og utvidelse av evnene. Tanken vil bli kraftfull og effektiv.

Selvdisiplin må praktiseres av enhver som vil være en arbeider for Gud. Dette vil utføre mer enn veltalenhet eller den mest strålende begavelse. — Ord som lever, side 216—218. [149]

Møt foreldrenes forventninger.— Det er alltid best og sikrest å gjøre rett fordi det er rett. Vil du ikke tenke alvorlig over det nå? Korrekt tankegang er grunnlaget for rette handlinger. Bestem deg for at du vil svare til det foreldrene dine venter av deg, at du virkelig vil anstrenge deg for å overgå forventningene, slik at du sørger for at de pengene som er blitt brukt på deg, ikke er blitt misbrukt. Ta en fast beslutning om å samarbeide med foreldre og lærere i deres anstrengelser for deg, så vil du nå et høyt mål når det gjelder kunnskap og karakter. Vær bestemt på ikke å skuffe dem som elsker deg så høyt at de stoler på deg. Det er modig å gjøre rett, og Jesus vil hjelpe deg til å gjøre det dersom du vil gjøre det fordi det er rett. — Fundamentals of Christian Education, side 248. [150]

UTDANNELSE FOR EVIGHETEN

Johannes skriver: «Jeg skriver til dere unge, fordi dere er sterke; Guds ord bor i dere, og dere har seiret over den onde.» 1 Joh. 2, 14. Og Paulus formaner Titus å by de unge «å være støe». Tit. 2, 6. Du må øve din sjel opp til å bli slik som Daniel var, en trofast og stødig tjener for hærskares Herre. Overvei vel den stien du setter føttene dine på, for du står på hellig grunn, og Guds engler er omkring deg.

Det er godt og vel at du føler at du må nå opp til det overste plan på utdannelsesstigen. Filosofi og historie er viktige studier. Men det du ofrer av tid og penger, vil ikke være til noen hjelp dersom du ikke benytter dine ferdigheter til Guds ære og menneskehetens gode. Hvis den vitenskapelige kunnskap ikke blir et middel til å nå de høyeste mål, er den verdiløs.

Den utdannelsen som ikke gir kunnskaper som varer for evigheten, er til ingen nytte. Hvis du ikke har himmelen og det fremtidige evige liv for øye, er det du oppnår, ikke av varig verdi. Men dersom Jesus er læreren din, ikke bare en dag i uken, men hver dag, hver time, kan du ha hans bifall i dine anstrengelser for å oppnå boklig viten. — Fundamentals of Christian Education, side 191, 192.

[151]

EN PRAKTISK UTDANNELSE

Nyttig kroppsarbeid er en del av evangeliets plan. Da den store lærer var innhyllet i skystøtten, ga han anvisninger til Israel om at alle unge skulle bli undervist i et eller annet nyttig arbeid. Derfor var det skikk blant både rike og fattige jøder å lære sine sønner og døtre opp i et nyttig håndverk. Da ville de ikke være avhengige av andre dersom ugunstige situasjoner skulle oppstå, men være i stand til å sørge for seg selv. Noen ble kanskje undervist i boklig retning, men de måtte også opplæres i et håndverk. Dette ble ansett som en absolutt nødvendig del av utdannelsen.

En balansert utdanning.— På samme måte som i Israels dager burde alle unge også nå bli undervist i det praktiske livs plikter. Alle bør skaffe seg kjennskap til en eller annen form for håndverk, slik at de kan opprettholde livet om det skulle være nødvendig. Dette er viktig, ikke bare som en sikkerhet mot livets omskiftelser, men også på grunn av den betydningen det har for den fysiske, mentale og moralske utviklingen. Selv om det var sikkert at en aldri skulle behøve å ty til et håndverk for å livnære seg, burde en likevel lære å arbeide. Uten fysiske øvelser kan ingen få en sunn kropp og en kraftig helse. Og den disiplinen som et velordnet arbeid gir, er ikke mindre viktig når det gjelder å oppnå et sterkt, aktivt sinn og en edel karakter.

Elever som har tilegnet seg boklig kunnskap uten å ha kjennskap til praktisk arbeid, kan ikke hevde at de har en balansert utdanning. De kreftene som burde vært benyttet til virksomhet i forskjellige retninger, er blitt forsømt. Utdanning består ikke i at man bare bruker hjernen. Fysisk aktivitet er en viktig del av utdannelsen hos alle unge. Dersom eleven ikke blir undervist i hvordan han skal utføre et nyttig arbeid, mangler et viktig ledd i utdannelsen. Når hele mennesket får en sunn øvelse, kan man snakke om en utdanning som er vid og omfattende. Alle elever bør bruke en del av hver dag til aktivt arbeid. Da vil de øve seg opp i flid, og de blir oppmuntret til å stole på seg selv. Samtidig vil den unge bli beskyttet mot mange

[152]

onde og nedbrytende vaner som så ofte er resultat av lediggang. Og alt dette er i tråd med den viktigste hensikten med utdanning, for ved å oppmuntre til arbeidsomhet, flid og renhet, kommer vi i harmoni med Skaperen.

Fordelen med nyttig arbeid.— Den største nytten får vi ikke fra øvelser som vi foretar for moro skyld eller som mosjon. Det er en fordel å kunne være i frisk luft eller å kunne trene opp musklene, men dersom vi bruker den samme mengden energi til å utføre nyttig arbeid, vil fordelene være større. Vi vil føle oss tilfreds, for en slik mosjon vil gi oss en følelse av å være til nytte, og samvittigheten vil vitne om at vi har gjort vår plikt.

Elevene burde gå ut fra skolene våre etter at de er blitt lært opp til å være praktiske, slik at de når de skal stå på egne ben, har kunnskap som de kan bruke og som er nødvendig for å komme frem i livet. Det er viktig å studere flittig, men det er også viktig med flittig og hardt arbeid. Det er ikke så viktig å leke. Det er ikke det gunstigste for et avbalansert sinn å bruke de fysiske kreftene på fornøyelser. Dersom den tiden som blir brukt til fysisk trening, som litt etter litt kan lede til overdrivelse, ble brukt til arbeid innenfor Kristi rekke, ville Guds velsignelse hvile over arbeideren.

Den opplæringen til det praktiske liv som finner sted når fysisk arbeid blir forbundet med mental virksomhet, kjennes mer behagelig når vi tenker over at den gjør sinn og legeme bedre i stand til å utføre det arbeidet som det er Guds plan at menneskene skal utføre. Jo mer fullstendig de unge forstår hvordan de skal utføre pliktene i det praktiske liv, desto større glede vil de ha over å være til nytte for andre dag for dag. Det sinnet som er opplært til å glede seg ved nyttig arbeid, blir utvidet. Gjennom øvelse og disiplin blir det skikket til å [153] være til nytte, for det har tilegnet seg den kunn-skapen som er viktig for at en skal være til velsignelse for andre.

Jeg kan ikke finne noe eksempel i Kristi liv på at han brukte tiden til lek og fornøyelser. Han var den store læreren for sin samtid og for etterslekten, men likevel har jeg ikke kunnet finne et eneste eksempel på at han lærte disiplene til å ta del i fornøyelser for å oppnå fysisk trening. . . .

Lær å lage mat.— Både unge menn og unge kvinner burde lære hvordan de kan lage mat på en økonomisk måte og å greie seg uten alt som har med kjøtt å gjøre. Ingen må oppmuntres til å berede

retter som består av kjøtt, for det peker mer hen på Egypts mørke og uvitenhet enn på helsereformens renhet.

Særlig kvinner burde lære å lage mat. Hvilken del av en pikes utdanning er så viktig som dette? Samme hva hun måtte bli til her i livet, er det en kunnskap som hun kan gjøre praktisk bruk av. . . .

På misjonsmarken.— Dersom våre unge ble utdannet i alle deler av det praktiske liv, ville de bli dyktige nok til å dra til fremmede land etter at de har forlatt skolen. Da ville de ikke være avhengige av de folkene de drar til, for at de skal koke eller sy eller bygge hus for dem. Og de vil øve en mye større innflytelse dersom de viser at de kan lære den ukyndige til å arbeide etter de beste metoder og til å få de beste resultater. Det er ikke nødvendig med så mange penger for å underholde slike misjonærer, for de bruker kreftene sine til det ytterste for å utføre nyttig, praktisk arbeid samtidig som de studerer. Det vil man sette pris på der det er vanskelig å skaffe midler. Det vil vise at misjonærer kan lære folk hvordan de skal arbeide. Og alt det de har lært i denne retningen, vil gi dem anseelse, samme hvor de måtte komme.— *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 307— 314.

EN TROFAST ELEV

De elevene som bekjenner seg til å elske Gud og være lydige mot sannheten, burde eie så mye selvkontroll og så sterke religiøse prinsipper at de ville være i stand til å bestå uberørte midt i fristelsene, og til å bekjenne åpent på skolen, i internatet eller hvor de måtte være, at de tilhører Jesus. Religionen skal ikke bare bæres som en kappe i Guds hus. Religiøse prinsipper bør prege hele livet.

Karakter og oppførsel.— De som drikker av livets kilde, vil ikke ha en sterk lengsel etter forandring og forlystelser slik som de verdslige. I deres oppførsel og karakter kan man se den hvile og fred og lykke som de har funnet i Jesus. Hver dag legger de sine bekymringer og byrder ved hans føtter. De viser at det er tilfredshet, ja, til og med glede på lydighetens og pliktens sti. Slike vil øve en innflytelse på sine medelever som vil virke på hele skolen. . . .

En eneste alvorlig, samvittighetsfull og trofast ung mann på en skole er en uvurderlig skatt. Himmelen engler ser på ham med kjærlighet, og alle rettferdige gjerninger, alle fristelser som blir motstått og alle onder som blir overvunnet, blir skrevet ned i himmelens bøker. Han legger et godt grunnlag for tiden som skal komme, slik at han kan sikre seg et evig liv.

Det avhenger i stor grad av de unge om de institusjonene Gud har ment skal være et middel til å fremme hans verk, skal fortsette å bestå. Det har aldri vært en tid da resultater er så avhengige av en generasjon mennesker. Hvor viktig det derfor er at de unge blir kvalifisert til dette store arbeidet, slik at Gud kan bruke dem som sine redskaper! Mer enn noen andre har deres skaper krav på dem. . . .

[155] *Verdien av skoledisiplin.*— Jeg blir syk i hjertet av å se den lettsindige og likeglade karakteren mange av de unge har i denne tid. Å, om de kunne forstå at ved å etterkomme lovene og reglene i institusjonene våre gjør de bare det som vil forbedre deres stilling i samfunnet, høyne karakteren, foredle sinnet og øke lykken! Kunne de forstå dette, ville de ikke gjøre opprør mot rettferdige regler og

sunne krav eller være med på å skape mistenksomhet og fordom mot disse institusjonene.

Våre unge bør med kraft og troskap møte de kravene som blir stilt dem. Det vil være en garanti for fremgang. De unge som aldri har hatt hell med seg i livets timelige plikter, vil være like lite i stand til å påta seg høyere plikter. Det er bare gjennom kamp og skuffelse, gjennom streng selvdisciplin og alvorlig bønn vi kan få en religiøs erfaring. Ethvert skritt fremover gir styrke til det neste. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 98—100.

[156]

ELEVENS ANLEDNINGER

Dere elever må samarbeide med lærerne deres. Når dere gjør det, gir dere dem mot og håp. Dere hjelper dem, og på samme tid hjelper dere dere selv til å gå fremover. Husk at det i høy grad står til dere å gjøre det lettere for lærerne å utføre sitt arbeid. I ordets fulle betydning bør dere være elever. Dere bør forstå at Gud står bak læreren, og at læreren samarbeider med Gud.

De anledningene dere har til å arbeide, forsvinner fort. Dere har ikke noen tid til å bruke på egne lyster. En sann lykke får dere bare når dere strever alvorlig for å nå frem. De anledningene som er blitt tilbudt dere i den tiden dere er på skolen, er dyrebare. Gjør den tiden dere er elever, til en så fullkommen tid som mulig. Denne tiden får dere bare en gang. Og det står til dere om arbeidet skal lykkes eller ikke. Når det lykkes for dere å oppnå kunnskap om Bibelen, samler dere skatter som skal deles med andre.

Å hjelpe andre.— Dersom dere har en medelev som ligger tilbake, så forklar for ham det han ikke forstår. Det vil hjelpe dere til selv å forstå. Bruk enkle ord og forklar tankene deres med klare ord som er lette å forstå.

Når dere hjelper de andre elevene, hjelper dere også lærerne. En som tilsynelatende er treg, vil ofte gripe tankene lettere fra en medelev enn fra en lærer. Det er den form for samarbeid Kristus anbefaler. Den store læreren står ved siden av dere og hjelper dere til å hjelpe ham som står tilbake.

Mens dere går på skolen, kan dere få anledninger til å fortelle de fattige og uvitende om de vidunderlige sannhetene i Guds Ord. Benytt alle slike anledninger. Herren vil velsigne hver stund som blir
[157] brukt på denne måten. — Testimonies VII, side 275, 276. *Fullstendig herredømme over de elementære skolefag.*— Vær aldri tilfreds med et lavt mål. Vær sikker på at dere har et edelt og hellig mål for øye mens dere er på skolen. Gå på skole fordi dere har lyst til å utdanne dere til å gjøre en tjeneste i en eller annen del av Herrens vingård. Gjør alt dere kan for å nå dette målet. Dere kan gjøre mer for dere

selv enn andre kan gjøre for dere. Og hvilken byrde kan dere ikke fjerne fra skolestyreren og lærerne dersom dere gjør det dere kan for dere selv.

Vær sikker på at dere har forstått de enkleste reglene i morsmålets grammatikk, og at dere har lært å lese og skrive og stave riktig, før dere prøver å studere de høyere grenene av boklig lærdom. . . .

Kast ikke bort tiden på slikt som dere får liten bruk for senere i livet. Lær først og fremst å tale morsmålet riktig i stedet for å strekke dere ut etter kunnskap om klassikerne. Lær dere å føre regnskap. Skaff dere kunnskap innenfor slike fag som vil hjelpe dere til å være til nytte, samme hvor dere er. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 218,219.

[158]

UTDANNELSE TIL TJENESTE

Når vi betrakter det lyset Gud har gitt, er det merkelig at det ikke er en mengde unge menn og kvinner som spør: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre?» Ap. gj. 9, 6, eldre overs. Det er farlig å tro at dersom en ung mann ikke har viet seg til predikearbeidet, så blir det ikke krevd særlige anstrengelser av ham i hans arbeid for Gud. Samme hva som måtte være ditt kall, så er det viktig at du gjør bruk av de evnene du har, ved flittig studium.

Det burde bli sterkt fremholdt for unge menn og kvinner at de bør sette pris på den himmelske velsignelsen det er å ha anledning til å skaffe seg gode kunnskaper og få en god oppdragelse. De burde benytte seg av de skolene som er blitt opprettet for at de skal få del i den beste undervisningen. Det er synd å være likegyldig og forsømme å skaffe seg en utdanning. Tiden er kort, og nettopp derfor — fordi Herren snart kommer for å avslutte jordens historie — er det enda mer nødvendig at vi gjør bruk av de anledninger og privilegier vi har nå.

Våre evner innviet til Gud.— Unge menn og kvinner bør gå på våre skoler og stille seg der de kan oppnå kunnskap og oppdragelse. De bør vie sine evner til Gud og bli flittige bibelgranskere. Da vil de få styrke til å møte falske læresetninger og ikke bli ført bort av den ondes villfarelser. For det er ved flittig bibelgransking vi skaffer oss kunnskap om det som er sannhet. Når vi følger den sannheten vi allerede kjenner, vil større lys skinne på oss fra de hellige skrifter. .

De som virkelig har viet sitt liv til Gud, vil ikke gå til arbeidet med de samme motivene som leder mennesker til å ta del i verdslig arbeid, nemlig bare for å ha et levebrød. De vil gå til arbeidet uten å tillate at noen verdslige hensyn styrer dem, fordi de forstår at Guds sak er hellig. *Forberedelse for fremtiden.*— Verden må advares, og ingen bør derfor slå seg til ro med en overflatisk kunnskap om sannheten. Dere vet ikke hvilken ansvarlig oppgave dere kan bli kalt til. Dere vet ikke hvor dere kan bli kalt til å vitne om sannheten.

Mange kommer til å stå i lovgivende forsamlinger, noen kommer til å stå frem for konger og jordens lærde menn for å svare for sin tro.

De som bare har en overflatisk forståelse av sannheten, vil ikke være i stand til å utlegge Skriftene tydelig og gi bestemte grunner for sin tro. De blir forvirret i stedet for å være arbeidere som ikke behøver å skamme seg. Ingen må tro at han ikke behøver å studere, fordi han ikke skal forkynne sannheten fra prekestolen. Dere vet ikke hva Gud kommer til å kreve av dere.

Det er en beklagelig kjensgjerning at sakens fremgang blir hindret av mangel på utdannede arbeidere som har gjort seg skikket til betrodde stillinger. Herren har bruk for tusener til å arbeide på sin store høstmark, men mange har unnlatt å gjøre seg skikket til arbeidet. Men hver eneste en som har påtatt seg Kristi oppgave og stilt seg som en stridsmann i Herrens hær, bør stille seg der hvor han kan få øvelse. Alt i alt har religionen betydd for lite for dem som bekjenner seg til å følge Kristus, for det er ikke Guds vilje at noen skal forbli uvitende når visdom og kunnskap finnes innenfor rekkevidde. — *Fundamentals of Christian Education*, side 216,217.

Avbalansert ved hjelp av riktige prinsipper.— Det er ikke tilfellet at begavede unge mennesker alltid har størst fremgang. Hvor ofte er ikke talentrike mennesker med utdanning blitt satt i betrodde stillinger og har vist at de ikke makter oppgaven. Alt strålte som om det var gull, men da det ble prøvd, viste det seg bare å være glitter og skrap. De maktet ikke oppgaven, for de var ikke trofaste. De var ikke arbeid-somme og utholdende, og de gikk ikke til bunns i tingene. De var ikke villige til å begynne nederst på stigen og ved tålmodig slit gå trinn for trinn oppover til de nådde toppen. De vandret i gnistene fra sin egen ild, sine hastig oppblussende flammer. De stolte ikke på den visdommen som bare Gud kan gi. Grunnen til at de mislyktes, var ikke at de ikke hadde mulighet til det, men de var ikke nøkterne. De forsto ikke å verdsette den fordel de hadde ved å få en utdanning. Derfor gjorde de ikke slike fremskritt som de kunne ha gjort i religiøs og vitenskapelig kunnskap. Deres sinn og karakter var ikke avbalansert av høye rettferdighetsprinsipper. — *Fundamentals of Christian Education*, side 193.

[160]

[161]

LYST TIL UTVIKLING

Dersom hver enkelt forsto sitt ansvar overfor Gud for den innflytelsen han øver på andre, ville han på ingen måte være doven. Da ville han utvikle sine evner og øve opp alle krefter slik at han kunne tjene ham som har kjøpt oss med sitt eget blod.

Særlig de unge burde føle at de må øve opp sine åndsevner og bruke enhver anledning til å utvikle intelligensen, slik at de kan utføre en brukbar tjeneste for ham som har gitt sitt dyrebare liv for dem. Og ingen må begå den feil å betrakte seg selv som så velutdannet at de ikke lenger har behov for å studere bøker eller naturen. Alle må gjøre bruk av enhver anledning som blir gitt av Guds forsyn, så de kan tilegne seg det som er mulig gjennom åpenbaring eller vitenskap.

Vi burde lære å verdsette på rette måte de evner Gud har gitt oss. Dersom den unge må begynne ved stogens nederste trinn, må han ikke miste motet, men heller bestemme seg for å klatre opp trinn etter trinn helt til han kan høre Krisd stemme si: «Barn, kom høyere opp!» «Det er bra, du gode og tro tjener. Du har vært tro i lite, jeg vil sette deg over mye. Kom inn til gleden hos din herre.» Matt. 25,

[162] 21. — Fundamentals of Christian Education, side 213.

SANN VISDOM

Unge menn og kvinner kan få den høyeste verdslige utdannelsen, men likevel ikke vite noe om de høyeste prinsip-pene som kan gjøre dem til borgere i Guds rike. Menneskelig lærdom kan ikke gjøre noen skicket til det himmelske rike. Vi blir ikke borgere i Kristi rike ved former og seremonier, eller ved langvarige studier av bøker. «Dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus.» Joh. 17, 3. . . .

Bibelen og vitenskapen.— Hver dag må vi studere Skrif-tene i Det gamle og Det nye testamente. Guds kunnskap og visdom kommer til den eleven som hele tiden tar imot lærdom om hans veier og gjerninger. Bibelen skal være vårt lys, vår lærebok. De unge må lære å tro at Gud sender duggen, regnet og solskinet fra himmelen for at plantene skal vokse. De må forstå at alle velsignelser kommer fra ham, og at vi skylder å takke og prise ham. Da vil de bli ledet til å anerkjenne Gud hvor de enn går, og trofast utføre sine plikter fra dag til dag. Gud vil være til stede i alle deres tanker.

Det er mange unge mennesker som når de taler om viten-skap, er klokere enn det som er skrevet. De forsøker å for-klare Guds veier og Guds gjerninger med noe som svarer til deres begrensede forstand. Men der tar de storlig feil. Sann vitenskap og det inspirerte Ord er i fullkommen harmoni. Falsk vitenskap er noe som ikke har noe med Gud å gjøre. Det er en uvitenhet som mener seg å være noe stort.

Et av de største ondene som har fulgt med jakten etter kunnskap og vitenskapelig gransking, er at de som tar del i disse undersøkel-sene, altfor ofte mister av syne den guddom-melige karakteren i en ren og uforfalsket religion. Verdens vise har ut fra vitenskape-lige prinsipper forsøkt å forklare Guds Ånds påvirkning på hjertet. Det minste skritt i den retningen vil lede sinnet inn i skaptisismens labyrinter. Bibelens religion er ganske enkelt gudsfryktens hemme-lighet. Ikke noe menneskelig sinn kan fullt ut fatte det, og det er helt ufattelig for det ugjenfødte hjertet.

[163]

Opplært av Gud.— De unge blir ikke innskrenket eller udyktige om de vier seg til tjeneste for Gud. For mange er utdannelse det samme som boklig kunnskap, men «å frykte Gud er begynnelsen til visdom». Ord. 9, 10. I Guds øyne er det minste barn som elsker og frykter ham, større enn det mest begavede og lærde menneske som forsømmer sin egen frelse. De unge som vier sine hjerter og sitt liv til Gud, setter seg selv i forbindelse med kilden til all visdom og fullkommenhet.

Dersom de unge bare vil lære av den himmelske læreren slik som Daniel gjorde, vil de selv forstå at å frykte Herren er i sannhet begynnelsen til visdom. Når de på denne måten har lagt en sikker grunnvoll, kan de, som Daniel, få det aller beste ut av ethvert privilegium og enhver anledning, og de kan nå hvilken som helst høyde i intellektuelle ferdigheter. Dersom de vier seg til Gud og blir beskyttet av hans nåde og får livgivende kraft fra hans Hellige Ånd, vil de legge for dagen en dypere intellektuell kraft enn verdens barn.

Å studere vitenskap ved hjelp av fortolkninger som mennesker har gitt, er å få en falsk utdannelse. Å lære om Gud og om Jesus Kristus som han har sendt, er å lære Bibelens vitenskap. De rene av hjertet ser Gud i ethvert forsyn, i enhver gren av sann utdannelse. De anerkjenner med en gang lyset som stråler ut fra Guds trone. Det er opprettet forbindelse med himmelen for dem som vil ta imot de første strålene av åndelig kunnskap.

Elevene i våre skoler bør betrakte kunnskapen om Gud som noe som står over alt annet. Denne kunnskapen kan vi bare få ved å granske Skriftene. «For ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det Guds kraft. For det står skrevet: Jeg vil ødelegge de vises visdom, og de klokes klokskap vil jeg gjøre til intet. ... For Guds uforstand er forstandigere enn menneskers visdom, og Guds svakhet er sterkere enn menneskers styrke. ... Dere er hans verk ved Kristus Jesus, han som er blitt vår visdom fra Gud, vår rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, for at den som roser seg, skal rose seg av Herren, slik det står skrevet.»

[164]

[165]

1 Kor. 1, 18—31. — The Youth's Instructor, 24. november 1903.

SETT MÅLET HØYT

Gud vil at vi skal gjøre bruk av enhver anledning til å gjøre oss skikket for hans verk. Han venter at vi setter alle våre krefter inn for å utføre det, og at vi alltid husker hvilket hellig og fryktelig ansvar det er.

Mange av dem som har evner til å utføre et utmerket arbeid, utretter lite fordi de forsøker så lite. Tusener går gjennom livet som om de ikke hadde noen stor oppgave å leve for, ikke noe høyt mål å nå. En av grunnene til dette er at de verdsetter seg selv så lavt. Kristus betalte en uendelig pris for oss, og han ønsker at vi skal vurdere oss selv på grunnlag av den prisen han betalte.

Vær ikke fornøyd med å nå et lavt mål. Vi er ikke det vi kunne være, eller det Gud vil vi skulle være. Gud har gitt oss forstanden, ikke for at den skal ligge uvirksom eller misbrukes til jordiske eller intetsigende formål, men for at den kan bli utviklet til det ytterste, rensset, helliget og foredlet og brukt for å fremme hans rikes interesser.

Vær en personlighet.— Ingen bør være tilfreds ved å være bare en maskin og bli styrt av et annet menneske. Gud har gitt oss evnen til å tenke og å handle, og det er ved å handle med forsiktighet og se opp til ham for å få visdom at du vil bli i stand til å bære byrder. Bruk den personligheten Gud har gitt deg. Vær ikke en annens skygge. Tro at Herren vil virke i deg, ved deg og gjennom deg.

Tro aldri at du har lært nok, og at du nå kan slappe av med dine anstrengelser. Sinnets utvikling er menneskets målestokk. Utdannelsen bør du fortsette med livet igjennom. Hver dag bør du lære og sette ut i livet det du har lært.

Husk at samme hvilken stilling du måtte ha, så åpenbarer du dine motiver og utvikler din karakter. Uansett hvilket arbeid du måtte ha, så utfør det nøyaktig og med flid, og vinn over lysten til å søke en lett oppgave.

Helhjertet tjeneste.— Den samme ånd og de samme prinsipper som en viser i det daglige arbeid, vil en vise ellers i livet. De som

[166]

ønsker en bestemt mengde arbeid og en bestemt lønn, og som ønsker å vise at de passer til dette arbeidet uten å ville ta problemet med å tilpasse seg eller å lære, blir ikke kalt av Gud til å arbeide for hans sak. De som søker å finne ut hvordan de kan bruke minst mulig av sine fysiske, mentale og moralske krefter, er ikke de arbeidere han kan øse rikelig med velsignelser over. Eksempelet deres er smittsomt. Egne interesser er de herskende motiv hos dem. De som må passes på, og som bare arbeider etter hvert som hver eneste plikt blir vist dem, vil ikke bli omtalt som gode og tro tjenere. Vi trenger arbeidere som viser kraft, rettskaffenhet og flid, som er villige til å gjøre alt som trenger å bli gjort.

Mange får ikke gjort noe fordi de unngår ansvar av frykt for ikke å få det til. Derfor skaffer de seg ikke den utdannelsen som er et resultat av erfaring, og som lesing og studering og all de fordelene som ellers kan oppnås, ikke kan gi dem.

Mennesket kan forme omstendigheter, men omstendigheter bør ikke få lov til å forme mennesket. Vi bør gripe omstendighetene som om de var redskaper vi skal arbeide med. Vi skal herske over dem, men bør ikke tillate dem å herske over oss.

De som har kraft med seg i arbeidet, er slike som har møtt motgang, skuffelser og nederlag. Ved å sette sine krefter i virksomhet har de gjort de hindringene de har møtt, til velsignelser. De vinner selvtillit. Når de har hatt kamper og vanskeligheter, er de blitt ledet til å stole på Gud og vise den fasthet som utvikler styrke. — Ministry of Healing, side 498—500.

- [167] *Gjør det beste ut av livet.*— Selv om en god utdannelse er en stor fordel når den blir forent med gudsfrykt, må likevel de som ikke har hatt den forrett å nå høyt i boklig lærdom, ikke tro at det er umulig for dem å gjøre fremskritt i det intellektuelle og det åndelige liv. Dersom de vil gjøre best mulig bruk av de kunnskapene de har, dersom de hver dag vil forsøke å legge litt til sitt kunnskapsforråd og vinne over det dårlige hos seg selv, ved å være ivrige etter å utvikle kristne karaktertrekk, vil Gud åpne visdomskilder for dem. Da kan det bli sagt om dem som det ble sagt i gammel tid om de unge hebreerne — Gud ga dem visdom og forstand. — Fundamentals of Christian Education, side 192, 193.
- [168]

Tjeneste

Med en slik hær av arbeidere som våre unge ville utgjøre dersom de ble riktig opplært, kunne budskapet om en kors-festet og oppstanden Frelser som snart skal komme igjen, hurtig bli brakt ut til hele verden! Hvor snart ville ikke da enden komme — enden på lidelse, sorg og synd! Hvor snart kunne ikke barna våre motta sin arv der hvor «de rettferdige skal arve landet og bo i det evindelig» (Sal. 37, 29), i stedet for å få en stilling her hvor synd og smerte bringer ødeleggelse. Da ville de komme dit hvor «ingen innbygger skal si: Jeg er syk» (Es. 33, 24), og der hvor «sorg og sukk skal fly» (Es. 35,10). — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 555.

DE UNGE KALT TIL Å VÆRE ARBEIDERE

Det er mange unge kristne som kan utføre et godt arbeid dersom de vil gå og lære av den store lærer i Kristi skole. Selv om predikanter, evangelister og lærere skulle forsømme å oppsøke de fortapte, må ikke barna og de unge forsømme å være ordets gjørere. . . .

[169] Unge menn og kvinner og barn må gå til sitt arbeid i Jesu navn. De bør samle seg om en eller annen plan eller frem-gangsmåte. Kan dere ikke organisere en gruppe arbeidere og ha bestemte tider der dere kan søke Gud sammen og be Herren om å gi dere av sin nåde? Når dere har gjort dette, kan dere gå til handling sammen. Dere bør søke råd hos mennesker som elsker og frykter Gud og som har erfaring fra arbeidet. Når dere gjør det, kan dere under Guds Ånds ledelse legger planer og utarbeide metoder som dere kan arbeide alvorlig med mot bestemte mål. Herren vil hjelpe dem som vil bruke de evnene han har gitt dem, til hans ære. Ønsker våre unge menn og kvinner som tror på sannheten, å bli levende misjonærer? . . .

Arbeid i tro.— Når dere arbeider for andre, vil Åndens guddommelige kraft virke på deres sjeler, for de er kjøpt med Guds Sønnss blod. Dersom det skal lykkes for oss å vinne sjeler som Kristus har dødd for, må vi stole på Guds nåde og kraft til å overbevise og forvandle hjertet. Når dere fremholder Guds sannhet for dem, vil vantro og usikkerhet kjempe for å holde sinnet fast. Men dere må la løftene i Guds Ord drive tvilen bort fra deres hjerter.

Ta Gud på ordet og arbeid i tro. Satan vil komme med sine forslag for å få dere til å tvile på deres himmelske Fars ord, men tenk over at «alt som ikke skjer i tro, er synd» (Rom. 14, 23). La din tro trenge gjennom Satans mørke skygge, helt frem til nådestolen, og nær ikke en eneste tvilstanke. Det er den eneste måten dere kan oppnå en erfaring på og finne det beviset som er så nødvendig for å eie fred og tillit.

Etter hvert som erfaringen deres vokser, vil dere få en større sjelsiver og en varmere kjærlighet til tjeneste for Gud, fordi dere og Kristus har felles mål. Deres interesse blir holdt oppe av den Hellige

Ånd. Dere bærer åket sammen med Kristus og er Guds medarbeidere.
— The Youth's Instructor, 9. august 1894.

Et kall til frivillige.— Herren kaller på frivillige som fullt og fast vil stille seg på hans side og love å forene seg med Jesus fra Nasaret i å utføre akkurat det arbeidet som nødvendigvis må bli gjort akkurat nå. — Fundamentals of Christian Education, side 488. [170]

ANSVARLIG FOR Å VINNE SJELER

Det hviler et alvorlig ansvar på de unge. Gud venter mye av dem som lever i denne tiden med større lys og kunnskap. Han ønsker å bruke dem til å fjerne den villfarelse og overtro som skygger for manges sinn. De må utdanne seg ved å samle sammen hver prikk og tøddel av kunnskap og erfaring. Gud holder dem ansvarlige for de anledningene som blir gitt dem. Foran dem ligger et arbeid som venter på at de skal vise alvorlige anstrengelser, slik at de kan bli ført steg for steg fremover etter som tiden krever det.

Dersom de unge vil vie sinn og hjerter til Herrens tjeneste, kan de nå et høyt nivå av dyktighet og brukbarhet. Det er det målet Herren venter at de unge skal nå. Å utføre mindre enn dette er det samme som å nekte å gjøre det beste ut av de anledningene Gud gir. Det vil bli betraktet som forræderi mot Gud, en svikt i å arbeide for menneskehetens beste.

Hva gjør dere, kjære unge, for at andre skal få vite hvor viktig det er å ta Guds Ord som en rettleder og å holde Jehovas bud? Gjør dere det klart i ord og eksempel at det bare er ved lydighet mot Guds bud mennesker kan bli frelst? Dersom dere vil gjøre det dere kan, vil dere bli til velsignelse for andre. Når dere bruker de evnene dere har, i arbeidet, vil nye veier og anledninger til å gjøre mer åpne seg for dere.— The Youth's Instructor, 1. januar 1907.

[171]

Å VITNE FOR KRISTUS

Alle som er på Herrens side, må bekjenne seg til Kristus. «Dere er mine vitner,» sier Herren. Den ekte troendes tro på Kristus vil vise seg i en ren og hellig karakter. Troen er virksom ved kjærlighet og renser sjelen, og med tro følger lydighet, en trofast utøvelse av Kristi ord. Kristendommen er alltid ytterst praktisk fordi den omfatter alle forhold i dagliglivet. «Dere er mine vitner.» Vitner overfor hvem? Overfor verden, for dere skal bringe en hellig innflytelse med dere. Kristus skal bo i dere, og dere skal tale om ham og åpenbare skjønneten i hans karakter.

Vår tale.— Vår tids moderne religioner har endret karakter i den grad at de unge som bekjenner seg til å være kristne, neppe nevner Kristi navn for sine venner. De samtaler om så mye, men den dyrebare frelsesplanen blir ikke gjort til sam-taleemne. Det er meningen at vi som praktiske kristne bør forandre dette forholdet og «forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys». 1 Pet. 2, 9. Dersom Kristus ved tro bor i hjertet, kan du ikke tie stille. Dersom du har funnet Jesus, vil du være en sann misjonær. Du må være begeistret for denne saken og la dem som ikke setter pris på Jesus, vite at du har funnet ham som en verdifull sjelevenn, og at han lagt en ny sang i din munn, en pris til Gud selv.

Mine unge venner, vil dere begynne å leve som kristne som har fått hjertene varmet opp av Jesu kjærlighet? Dere kommer aldri til å få vite hvor mye godt dere kan gjøre ved å tale om sjelens frelse med kjærlige, følsomme og alvorlige ord til dem som ikke utgir seg for å være Guds barn. På den andre siden vil dere aldri få vite før i dommen hvor mange anledninger dere har forsømt til å være Kristi vitner. I denne verden kommer dere aldri til å få vite hvilken skade dere har påført en sjel ved tilsynelatende uskyldig, lettsindig oppførsel og overflatisk snakk som var fullstendig i strid med deres tro.

Å vinne våre kjære.— Det er sant at du kan føle en slags angst for dem som du har kjær. Du kan forsøke å vise sann-hetens skatter

[172]

for dem og i alvor felle tårer for deres frelse. Men når det virker som om ordene dine bare gjør lite inntrykk på dem, og at det ikke er noe tydelig svar på bønnene dine, har du nesten lyst til å kritisere Gud for at arbeidet ditt ikke bærer frukt. Du føler at dine kjære har uvanlig harde hjerter og at de ikke reagerer på anstrengelsene dine. Men har du for alvor tenkt over at feilen kan ligge hos deg selv? Har du tenkt over at du med den ene hånden river ned det som du strever for å bygge opp med den andre?

Noen ganger har du tillatt Guds Ånd å ha herredømmet over deg, og andre ganger har du fornektet din tro ved dine gjerninger. Da har du ødelagt ditt arbeid for dine kjære, for anstrengelsene dine for dem er blitt virkningsløse på grunn av dine gjerninger. Ditt temperament, din taushet, din oppførsel, din utilfredshet, din mangel på kristen vellukt, din mangel på åndelighet, ja, selve ansiktsuttrykket ditt har vitnet mot deg. . . .

Du må aldri undervurdere betydningen av småting. Det er i virkeligheten de små tingene som gir oss lærdom i livets skole. Det er de som gjør at sjelen får øvelse slik at den kan utvikle seg til å ligne Kristus eller den onde. Gud hjelper oss til å utvikle vaner både i tanke, ord, blick og gjerninger som vil vitne overfor dem vi kommer i kontakt med, at vi har vært sammen med Jesus og lært av ham. — *The Youth's Instructor*, 9. mars 1893.

[173] *Alvor*.— Et liv som blir brukt til aktivt arbeid for Gud, er et vel-signet liv. En mengde mennesker som kaster bort tiden på bagateller, på unødvendige sorger og unyttige klager, kunne ha hatt det helt annerledes dersom de ville ha verdsatt det lyset Gud har gitt dem og latt det skinne på andre. Det er mange som ødelegger livet fordi de er egenkjærlige og har lyst til makelighet. Dersom de var flittige i sin gjerning, ville deres liv bli til klare solstråler som kunne lede dem som er på den mørke dødens vei, over på den veien som fører til himmelen. Dersom de tar fatt på dette, vil deres egne hjerter bli fylt med fred og glede i Jesus Kristus. — *Review and Herald*, 25. oktober 1881.

[174]

PERSONLIG ARBEID

Kristi virksomhet besto stort sett av personlige samtaler. Han hadde en forkjærlighet for å snakke med en om gangen, og denne ene har brakt den undervisningen han fikk, ut til tusener.

De slitere som har størst fremgang, er de som med glede vil arbeide for å tjene Gud i små ting. Alle mennesker må arbeide med sin egen tråd, veve den inn i tøyen som danner vevet, og gjøre mønsteret fullstendig. . . .

Lær de unge til å hjelpe de unge. Når de forsøker å utføre dette arbeidet, vil de alle få en erfaring som vil gjøre dem skikket til å bli hengivne arbeidere i større omfang. Tusener av hjerter kan bli nådd på den aller enkleste måten.

De mest forstandige, de som blir vurdert og prist som verdens store og begavede menn og kvinner, blir ofte styrket ved de mest ydmyke og enkle ord dersom de blir talt av en som elsker Gud, en som kan tale om kjærlighet til Gud like naturlig som de verdslige kan tale om det som opptar og gir føde til deres tanker. Ord har i alminnelighet liten virkning selv om de er nøye forberedt og overveid, men dersom et av Guds trofaste og ærlige barn taler eller utfører en liten tjeneste i naturlig enkelhet, vil de kunne sprengte opp døren som lenge har stengt mange sjeler inne. — Review and Herald, 9. mai 1899.

[175]

UNGE MENNESKER SOM SJELEVINNERE

Satan er en våken fiende som er opptatt med å lede de unge til å handle stikk imot det Gud vil. Han er fullt klar over at unge menn og kvinner som har viet seg til Gud, kan utføre mer godt enn andre mennesker. Dersom de unge gjorde det som var riktig, kunne de øve en mektig innflytelse. Predikanter eller lekmenn som er kommet opp i årene, kan ikke øve halvparten så stor innflytelse på unge mennesker som gudfryktige unge kan ha på vennene sine. De bør føle at det hviler på dem et ansvar til å gjøre alt de kan for at deres medmennesker kan bli frelst, selv om det skulle bety at de må ofre både fornøyelser og naturlige begjær. Tid og om nødvendig midler bør vies til Gud om det skulle kreves.

Alle som bekjenner seg til gudsfrykt, burde føle hvilken fare de er i når de lever uten Kristus. Deres nådetid vil snart ta slutt. De som kunne ha øvd en innflytelse til sjelers frelse om de hadde stått på Guds side, men som unnlot å gjøre sin plikt fordi de var egenkjærlige, likegyldige, eller fordi de skammet seg over Kristi kors, vil ikke bare miste sine egne sjeler, men kommer også til å ha blodet til stakkars syndere på sine klær. Slike vil bli krevd til regnskap for det gode de kunne ha gjort dersom de hadde viet seg til Gud, men som var utro og ikke gjorde noe.

De som virkelig har smakt hvor søt den frelsende kjærlig-heten er, hverken vil eller kan hvile før alle vennene deres er gjort kjent med frelsesplanen. De unge burde spørre: «Herre, hva vil du jeg skal gjøre? Hvordan kan jeg ære og forherlige navnet ditt her på jorden?» Sjeler går til grunne overalt om-kring oss, men hvilken byrde har de unge for å vinne sjeler for Kristus?

[176] *Omsorg for andre.*— De som går på skole, kunne ha på-virket andre til å søke Frelseren, men hvem nevner Kristi navn? Og hvem bønnfaller i kjærlig alvor vennene sine om å forlate syndens veier og velge stien som fører til hellighet?

Dette er den kursen de troende unge burde følge, men de gjør det ikke. Det er mer tiltalende for deres følelser å gå sammen med

synderen til sport og fornøyelser. De unge kan være til nytte på mange områder, men de ser det ikke. Tenk om de nå ville bruke sine åndsevner til å finne nye veier å gå for å nærme seg syndere som er i ferd med å omkomme, slik at de kunne gjøre dem kjent med stien som fører til hellighet, og gjennom bønn og overtalelse vinne i hvert fall en sjel for Kristus!

Hvilken edel oppgave! En sjel til å prise Gud gjennom evigheten! En sjel til lykke og evig liv! En juvel i kronen som skal skinne som en stjerne i all evighet! Men det er mer enn en det går an å få til å vende seg fra villfarelse til sannhet, fra synd til hellighet. Herren sier ved profeten: «Og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindeligg og alltid.» Dan. 12, 3. De som tar del sammen med Kristus og englene i arbeidet med å frelse fortapte sjeler, vil altså bli rikelig belønnet i himmelens rike.

Jeg så at mange sjeler kunne blitt frelst dersom de unge var slik de burde være, nemlig trofaste mot Gud og sannheten. Men som regel er det slik at det hele tiden må arbeides for dem for at de ikke selv skal bli som verden. De er en kilde til stadig engstelse og smerte. Det strømmer tårer for dem, og kvalfulle bønner strømmer ut fra foreldrenes hjerter på grunn av dem. Likevel fortsetter de, likegyldige overfor den smerten som deres atferd er årsak til. De planter torner i brystet til dem som ville dø for å frelse dem og for at de skal bli det som Gud gjennom Kristi blods fortjeneste bestemte dem til. . . .

Et arbeid å utføre.— Unge menn og kvinner, jeg så at Gud har arbeid som dere skal utføre. Ta deres kors opp og følg Kristus, ellers er dere uverdige for ham. Hvordan kan dere fortelle hva som er Guds vilje med dere så lenge dere fortsetter å være slappe og likegyldige? Og hvordan kan dere vente å bli frelst uten at dere gjør deres Herres vilje som trofaste tjenere? Alle som kommer til å eie evig liv, vil ha gjort vel. Herlighetens Konge vil opphøye dem til å sitte ved hans høyre hånd mens han sier til dem: «Det er bra, du gode og tro tjener!» Matt. 25, 23. Hvordan kan dere vite hvor mange sjeler dere kunne ha frelst fra undergang dersom dere prøvde å finne ut hvilket arbeid dere kunne utføre i deres Mesters vingård, i stedet for å tilfredsstille deres egne lyster? Hvor mange sjeler er blitt frelst ved de samværene dere har hatt for å tøyse og musisere? Dersom dere ikke kan peke på en sjel som er blitt frelst ved hjelp av dette, så vend om og prøv en ny

[177]

fremgangsmåte. Begynn å be for sjeler. Kom nærmere Kristus, nær opp til hans blødende side. La en saktmodig og stille ånd pryde deres liv, og la deres alvorlige, inderlige og ydmyke bønner om visdom stige opp til ham, slik at dere kan frelse ikke bare deres egen sjel, men også andres sjeler.

Be mer enn dere synger. Har dere ikke større behov for å be enn for å synge? Unge menn og kvinner, Gud kaller dere til arbeid for ham. Dere må begynne å virke på en fullstendig ny måte. Dere kan gjøre et arbeid som ikke kan utføres av dem som forkynner i ord og lære. Dere kan nå en gruppe som pastoren ikke kan påvirke. — Testimonies I, side 511—513.

Hvor skal vi begynne?— De som ønsker å arbeide for Gud, må begynne hjemme, der de bor, i nabolaget og blant venner. Her vil de finne en gunstig misjonsmark. Dette hjemmemisjonsarbeidet er en prøve som vil åpenbare om de er i stand til å tjene på en større misjonsmark eller ikke. — Testimonies VI, side 428.

Den mest fremgangsrike måten.— I vår virksomhet vil bestrebelsene for den enkelte utrette mer enn vi kan beregne. Det er som følge av mangel på slikt arbeid at sjeler går fortapt. En eneste sjel er av uberegnelig verdi. Golgata forteller hva den er verd. En sjel som vinnes for Kristus, vil bli et middel til å vinne andre, og det vil bli en stadig voksende høst av velsignelse og frelse. — Evangeliets tjenere, side 133.

[178]

TJENESTE PÅ FORSKJELLIGE OMRÅDER

Gud kaller mennesker til å være predikanter, bibelarbeidere og kolportører. Vi må la våre unge menn og kvinner arbeide som kolportører, evangelister og bibelarbeidere sammen med erfarne arbeidere. Disse kan vise dem hvordan de kan ha fremgang i arbeidet. Våre kolportører må bringe våre bøker og blad fra hus til hus. Når de får anledning til det, bør de tale om sannheten for denne tid til dem de møter, og synge og be sammen med dem. Når vi i vårt arbeid for Gud følger de rette metodene med handlekraft, vil vi kunne samle en høst av sjeler.

Det er plass i Guds verk for alle som er fylt med en selv-oppofrende ånd. Gud kaller på menn og kvinner som er villige til å fornekte seg selv for andres skyld, villige til å vie alt det de eier og er, til hans verk. Det er behov for mennesker som vil gå stødig fremover når de møter vanskeligheter, og som vil si: Vi vil ikke svikte eller bli mismodige. Det er behov for mennesker som vil styrke og bygge opp det arbeidet som andre forsøker å utføre. — *Review and Herald*, 28. april 1904.

Hvordan blir vi dyktige?— I dette arbeidet, som i alt annet, blir vi dyktige etter hvert som vi utfører arbeidet. Når vi øver oss i livets vanlige plikter, og når vi tjener dem som er i nød og lider, oppnår vi dyktighet. — *Education*, side 268.

[179]

USELVISK TJENESTE

De som så langt det er mulig tar del i arbeidet med å gjøre andre godt ved å vise dem helt praktisk at de er interessert i dem, lindrer ikke bare smertene i menneskelivet ved å hjelpe til med å bære byrdene deres, men yter også samtidig mye for å holde sin egen sjel og kropp sunn. Å gjøre godt er en gjerning som er til gagn både for den som gir og den som tar imot. Dersom du i dine interesser for andre glemmer deg selv, vinner du en seier over dine svakheter. Den tilfredsstillende du opplever ved å gjøre godt, vil hjelpe deg mye til å oppnå en sunn fantasi.

Gleden ved å gjøre godt gir sinnet liv og gjennom trenger hele legemet. Ansiktene hos de menneskene som gjør godt, blir opplyst av glede, og ansiktsuttrykkene deres forteller om den moralske høyheten i deres sinn. Men ansiktene hos dem som er selviske og gjerrige, er nedslåtte, mørke og triste. Vi kan se deres moralske mangler i ansiktsuttrykkene deres. Egoisme og egenkjærlighet setter sitt stempel på dem.

Det mennesket som blir drevet av en virkelig uegennyttig godgjørenhet, får del i den guddommelige natur og er kommet fri fra begjærets fordervelse i verden. Men de egoistiske og gjerrige har nærret sin selviskhets så lenge at den har drept deres sosiale samvittighet, og ansiktsuttrykkene deres gjenspeiler mer den falne fiendens bilde enn bildet av renhet og hellighet. — Testimonies II, side 534.

[180]

BELØNNINGEN FOR FLID

De unge må huske at den late mister den uvurderlige erfaring vi får når vi trofast utfører de daglige plikter i livet. Den som er lat og med vilje uvitende, legger selv hindringer på sin vei. Han nekter å ta imot den utdannelsen som ærlig slit gir. Han raner fra Gud når han unngår å rekke en hjelp ende hånd til sine medmennesker. Hans livsvei er svært ulik den livsveien Gud har stukket ut for ham. Det er nemlig slik at når vi forakter nyttig arbeid, oppmuntrer vi de lavere : lystene, og resultatet blir at vi lammer de mest nødvendige evnene mennesket har.

Ikke bare noen få, men tusener av mennesker eksisterer bare for å forbruke de velsignelsene som Gud i sin nåde skjenker dem. De glemmer å bringe Herren takkoffer for de rike gavene han har betrodd dem ved å gi dem jordens frukt.

De glemmer at Gud vil de skal være forstandige når de bruker de talentene han har lånt dem, slik at de ikke bare forbraker, men også yter noe selv. Dersom de forsto hva det betyr det arbeidet Gud vil at de skal utføre som hans hjelpende hånd, ville de ikke føle det som et privilegium å unngå alt ansvar og bli oppvartet.

Arbeidets velsignelse.— Vi finner virkelig lykke bare der-som vi er gode og gjør godt. De som trofast uttører de pliktene de har, får den reneste og høyeste glede, ikke noe ærlig arbeid er nedverdiggende. Det er dårlig lathet som får mennesker til å se ned på de enkelte pliktene i hverdagslivet. Å nekte å utføre disse pliktene vil resultere i en mental og moralsk svakhet som en dag vil merkes sterkt. En eller annen gang i den lates liv vil hans mangler komme klart til uttrykk. Over regnskapet for livet hans vil disse ordene være skrevet En som forbraker uten å yte noe.

Vi kan dra nyttige åndelige lærdommer fra alle livets gjøremål. Mens de arbeider, kan de som dyrker jorden, studere betydningen av ordene: «Dere er Guds åkerland.» 1 Kor. 3, 9. I menneskehjertet skal sannhetens sæd bli sådd slik at livet kan bære Åndens vakre frukt. Guds stempel på sinnet vil skape det om til en skjønn symmetri. De

[181]

ubearbeidede kreftene, både de fysiske og de mentale, må øves opp til tjeneste for Mesteren. . . .

Kristus har gitt en tjenergjerning til alle. Han er herlighetens konge, men likevel erklærer han: «Slik er heller ikke Menneskesønnen kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene.» Matt. 20, 28. Han er himmelens majestet, men likevel gikk han villig med på å komme til denne jord for å utføre det arbeidet som hans Far la på ham. Han har gitt arbeidet et adelsstempel. Han arbeidet med hendene sine som tømmer-mann, slik at han kunne gi oss et eksempel på flid. Han var med på å underholde familien helt fra han var ganske ung. Han forsto at han var en del av familien og bar villig sin del av byrdene.

Å hjelpe til hjemme.— Barn og unge burde finne glede i å gjøre mors og fars byrder lettere ved å vise at de har en uegennyttig omsorg for hjemmet. Når de med glede bærer de byrdene som faller på dem, får de en utdanning som vil gjøre dem skikket til betrodde og viktige stillinger. Vi må gjøre en jevn fremgang hvert år, og gradvis men sikkert legge til siden den uerfarenhet som følger med gutteog pikeårene, og vinne den modne manns eller kvinnes erfaring. Når de trofast utfører hjemmets enkle plikter, legger gutter og jenter et grunnlag for å nå langt både på det mentale, det moralske og det åndelige området.

Skjebnens vev.— Husk, kjære unge venner, at hver dag, hver time, hvert sekund vever dere på deres egen skjebnes vev. Hver gang skyttelen blir kastet, trekkes det en tråd inn i mønsteret som enten ødelegger det eller gjør det vakkert. Dersom du er likegyldig og lat, [182] ødelegger du det livet som Gud ønsker skal være lyst og vakkert. Dersom du velger å følge dine egne tilbøyeligheter, vil vaner som ikke kommer fra Kristus, binde deg med ståltråd. Og når du vandrer bort fra Kristus, vil mange følge ditt eksempel, og de vil aldri komme til å nyte himmelens herlighet fordi du følger feil kurs. Men dersom du gjør tapre forsøk på å vinne over egoisme og ikke tillater at du mister noen anledninger til å hjelpe andre, vil lyset fra ditt eksempel [183] lede andre til korset.— The Youth's Instructor, 5. desember 1901.

ARBEIDETS VERDIGHET

Det var Guds mening at hardt arbeid skulle dempe det onde som kom inn i verden ved menneskets ulydighet. Satans fristelser kan bli gjort kraftløse, og det ondes tidevann kan bli stanset ved hjelp av hardt arbeid. Og selv om arbeid fører angst, bekymring og smerte med seg, er det likevel en kilde til glede og utvikling og en beskyttelse mot fristelse. De krav arbeidet setter til oss, begrenser selvtilfredsstillelse og fremmer flid, renhet og fasthet. På den måten blir det en del av Guds store plan for å reise oss opp etter fallet.

Kroppsarbeid i motsetning til lek. — Folk flest mener at kroppsarbeid er nedverdiggende, samtidig som de tar del i cricket, baseball eller boksing uten å mene at det er nedverdiggende. Satan fryder seg når han ser mennesker bruke sine fysiske og mentale krefter på slikt som ikke er oppdragende, som ikke er nyttig, som ikke hjelper dem til å være til vel-signelse for dem som trenger deres hjelp. Mens de unge blir eksperter i lekser som ikke har noen virkelig verdi for dem eller andre, leker Satan med deres liv og tar fra dem de talentene som Gud har gitt dem, og gir dem i stedet sine egne onde egenskaper. Han anstrenger seg for å få mennesker til å ringeakte Gud. Han forsøker å oppta og fylle sinnet så fullstendig at det ikke blir noen plass for Gud. Han vil ikke at folk skal vite noe om deres Skaper, og han er godt fornøyd dersom han kan få i stand leker og skuespill som vil forvirre de unges sanser så mye at de kommer til å glemme Gud og himmelen.

Et av de sikreste forsvar mot det onde er å være opptatt med noe nyttig, for lediggang er en av de største forbannelsene som finnes. Laster, forbrytelse og fattigdom følger i dens spor. De som alltid er opptatt, og som går til sine daglige gjøremål med glede, er nyttige medlemmer i samfunnet. Når de trofast utfører de ulike pliktene som kommer på deres vei, gjør de sitt liv til en velsignelse for seg selv og for andre. Flittig arbeid redder mange fra de snarene som den onde leg-ger for de lediges føtter.

[184]

En stillestående dam begynner snart å stinke, men en ren-nende bekk sprer sunnhet og glede hvor den går. Den første er symbol på den dovne, den andre er symbol på den flittige. . . .

Kristi eksempel.— Den arbeidets sti som jordens beboere må gå på, kan være tung og bekymringsfull, men den er bæret med Frelserens fotspor. Den som følger etter på denne hellige veien, er trygg. Helt fra sine tidligste år levde han et liv fylt med hardt arbeid. Han tilbrakte storparten av sin ungdom i tømmermannsverkstedet i Nasaret. I en vanlig arbeiders drakt vandret livets Herre til og fra sitt beskjedne arbeid gjennom gatene i den vesle byen der han bodde. Tjenende engler var med ham der han uten å få noen ære gikk sammen med bønder og arbeidere som ikke visste hvem han var. . . .

Ærlig arbeid er et sunt styrkemiddel for menneskeslekten. Det gjør den svake sterk, den fattige rik og den ulykkelige glad. Satan ligger i bakhold og er klar til å ødelegge dem som i sin fritid gir ham anledning til å komme til dem i en eller annen tiltrekkende forkledning. Aldri har han så mye hell med seg som når han kommer til mennesker i deres ledige timer.

Lærdommen om tilfredsstillende flid.— En av de største onder som velstand har ført med seg, er den alminnelige forestillingen om at arbeid er nedverdiggende. Profeten Esekiel sier: «Se, dette er Sodomas, din søsters misgjerning: overmot, overflod av brød og stor lediggang hadde hun og hennes døtre; men den elendige og fattige hjalp hun ikke.» Esek. 16, 49, eng. overs. Her får vi fremstilt de fryktelige følgene av lediggang. Den svekker sinnet, fornedrer sjelen og fordreier forstanden. Det er den arbeidende mann og kvinne som ser det store og gode i livet, og som er villig til å bære livets ansvar med tro og håp.

[185]

Mange av Kristi etterfølgere har ennå igjen å lære den viktige lærdommen: å vise tilfredsstillende flid i livets plikter. Det kreves mer nåde og en fastere karakter for å arbeide for Gud som mekaniker, kjøpmann, advokat eller bonde som vil ta kristendommens forskrifter med seg inn i livets daglige gjøremål, enn det kreves for å arbeide som en anerkjent misjonær. Det kreves en sterk åndelig kraft til å ta religionen med seg inn på verkstedet eller på kontoret, helliggjøre alle enkelthetene i hverdagslivet og bringe enhver handling i overensstemmelse med Guds ord. Men det er det Herren krever.

Apostelen Paulus betraktet dovenskap som synd. Han lærte seg fullt ut å lage telt, og på samme tid som han reiste rundt og prekte, arbeidet han ofte i dette håndverket for å underholde seg selv og andre. Paulus anså ikke den tiden han brukte på denne måten, som tapt. I sitt arbeid kom apostelen i kontakt med en klasse mennesker som han ikke kunne ha nådd på annen måte. Han viste vennene sine at det er en gave fra Gud å være flink med hendene. Han lærte dem at Gud skal bli æret også i hverdagslivets strev. De slitte hendene hans forringet ikke på noen måte kraften i de inderlige appellene han ga som en kristen forkynner.

Gud ønsker at alle skal være arbeidere. Det dyret som sliter med sin byrde, svarer mer til hensikten med at det ble skapt enn hva det dovne mennesket gjør. Gud arbeider hele tiden. Englene er arbeidere, for de er Guds tjenere blant menneskebarna. De som ser frem til å bli belønnet med et liv i uvirksomhet i himmelen, kommer til å bli skuffet, for i himmelen er det ingen plass for dovenskap. Men det er blitt lovt hvile til dem som strever og har tungt å bære. Det er den trofaste tjeneren som vil bli ønsket velkommen fra sitt arbeid og inn til sin Herres glede. Han vil ta av seg rustningen sin med glede, og han vil glemme kampens uro når han får den hvilen som er gjort i stand for dem som seirer ved hjelp av Kristi kors. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 274—280.

SÅ VED ALLE VANN

Herren kaller på sitt folk til å ta del i forskjellige grener av misjonsarbeid, til å så ved alle vann. Vi utfører bare en liten del av det arbeidet som han ønsker vi skal utføre blant våre naboer og venner. Når vi er vennlige mot de fattige, de syke eller dem som sørger, kan vi påvirke dem slik at den guddommelige sannheten kan få innpass i hjertene deres. Vi burde ikke forsømme å benytte oss av slike anledninger til å tjene Gud. Det er det største misjonsarbeidet vi kan utføre. Når vi går fra hus til hus og forkynner sannheten med kjærlighet og sympati, er det i harmoni med den undervisningen Kristus ga disiplene da han sendte dem ut på deres første misjonsreise.

Sangens gave.— Det er behov for slike som har fått sangens gave. Sang er et av de mest virkningsfulle midler til å la åndelige sannheter gjøre inntrykk på hjertet. Angerens og troens kilde er ofte blitt åpnet ved hjelp av ordene i en hellig sang. Alle menighetens medlemmer, både unge og gamle, burde bli opplært til å gå ut og forkynne dette siste budskapet for verden. Dersom de går ut i ydmykhet, vil Guds engler gå med dem og lære dem hvordan de skal heve stemmen i bønn, hvordan de skal bruke stemmen i sang, og hvordan de skal forkynne det evangeliske budskapet for vår tid.

Unge menn og kvinner, ta fatt på det arbeidet som Gud kaller dere til å utføre. Kristus vil lære dere å bruke evnene deres til et godt formål. Når dere tar imot den Hellige Ånds livgivende påvirkning, og dere forsøker å undervise andre, vil sinnene deres bli oppfrisket, og dere vil bli i stand til å fremstille ord som er nye og vidunderlig skjønne for dem som hører på dere. . . .

[187]

Misjonsarbeid i helsesektoren.— Misjonsarbeid i helse-sektoren gir oss mange anledninger til å tjene andre. Umåtehold i spisevaner og uvitenhet om naturlover er årsak til mye av den sykdom som finnes, og hindrer oss i å gi Gud den æren vi skylder ham. Mange av Guds folk er ikke i stand til å nå det høye åndelige målet som Gud har satt frem for dem, fordi de ikke forneker seg selv. Lær folket at det er bedre å vite hvordan de skal holde seg friske enn å

vite hvordan de skal kurere sykdom. Vi burde være kloke lærere og advare alle mot å tilfredsstille selvet. Hvordan kan vi unnlate å opplyse de uvitende og hjelpe dem som lider når vi betrakter den elendighet, skrøpelighet og sykdom som er kommet inn i verden som en følge av uvitenhet?

Fordi den tyrannen som heter Fordom, har stengt veien inn til sjelen, er det mange som ikke har kjennskap til prinsippene for sunt levevis. Vi kan gjøre en god tjeneste ved å lære folk hvordan de skal lage sunn mat. Dette arbeidet er like viktig som noe annet. Vi burde opprette flere kokeskoler, og noen burde gå fra hus til hus og gi undervisning i kunsten å lage fullverdig mat. Mange, ja, svært mange vil bli reddet fra fysisk, mental og moralsk svekkelse ved hjelp av helsereformen. — *Review and Herald*, 6. juni 1912.

[188]

MANGE ARBEIDSGRENER

Menigheten er organisert for å tjene, og et av de første stegene for en som vil vie sitt liv til tjeneste for Kristus, er å forene seg med menigheten. Dersom vi vil være lojale overfor Kristus, kreves det av oss at vi trofast utfører menighetens plikter. Dette er en viktig del av vår utdanning, og i en menighet som har Mesterens liv som sitt forbilde, vil vi straks bli ledet til å arbeide for verden omkring oss. Det finnes mange grener der de unge kan finne anledning til å hjelpe andre. — *Education*, side 268, 269.

Alle har sin plass.— Alle har sin plass i himmelens evige plan. Alle skal samarbeide med Kristus til sjelers frelse. Like sikkert som det er beredt et sted for oss i de himmelske boligene, er det planlagt et sted for oss på jorden, der vi skal arbeide for Gud. — *Christ's Object Lessons*, side 326, 327.

Sabbatsskolearbeidet.— Herren kaller på unge menn og kvinner som vil vie seg til en livslang alvorlig oppgave i sabbatsskolearbeidet. . . . Herren ønsker lærere til sabbatsskolearbeidet som kan gi en helhjertet tjeneste, som vil utvikle sine evner gjennom øvelse og forbedre det som de allerede har oppnådd. — *Testimonies on Sabbath-School Work*, side 53.

Bibelarbeid.— Planen om å holde bibelstudier er en himmelsk plan. Den åpner muligheten til å sette hundrevis av unge menn og kvinner inn i et viktig arbeid som ellers ikke ville blitt utført.

[189] Bibelen har ikke lenker. Vi kan ta den med oss til ethvert menneskes dør, og sannhetene som finnes i den, kan vi fremholde for ethvert menneskes samvittighet. Det er mange som gjerne vil være som de troende i Berøa, som var av et edlere sinn. Daglig vil de granske Skriftene for seg selv når sannheten blir fremstilt, for å undersøke om det er slik som det blir sagt. Kristus har sagt: «Dere gransker skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem — og nettopp de vitner om meg!» Joh. 5, 39. Jesus, verdens Frelser, ber menneskene ikke bare om å lese, men å granske skriftene. Dette er et stort og viktig arbeid, og det er blitt betrodd oss. Når vi utfører

dette, vil vi få store fordeler av det, for lydighet mot Kristi befaling blir ikke uten lønn. Dem som er lydige og følger det lyset som er åpenbart i Guds Ord, vil han krone med spesielle tegn på sin gunst. — Testimonies on SabbathSchool Work, side 29, 30.

Kolportasje.— Herren kaller våre unge til å arbeide som kolportører og evangelister, til å arbeide fra hus til hus på steder der folk ennå ikke har hørt sannheten. Han taler til våre unge menn og sier: «Vet dere ikke at . . . dere tilhører ikke lenger dere selv: Dere er kjøpt, og prisen betalt. Bruk da legemet til Guds ære.» 1 Kor. 6, 19. 20. De som vil gå til arbeidet under Guds ledelse, vil bli velsignet på en vidunderlig måte. — Testimonies for the Church VIII, side 229.

En av de aller beste måter unge menn kan gjøre seg skikket til forkynnergjerningen på, er å begynne som kolportører. La dem dra ut til byer og landsbyer og selge bøker som inneholder sannheten for denne tid. I dette arbeidet vil de få anledning til å tale livets ord, og den sannhetssæd som de sår, vil spire og bære frukt. Når de treffer folk og viser dem vår litteratur, får de en erfaring som de ikke ville kunne få ved å preke. . . .

Alle som ønsker å få anledning til å utføre et virkelig misjonsarbeid, og som uten forbehold vil overgi seg til Gud, vil i kolportasjen finne anledning til å tale om mange ting som angår det kommende udødelige liv. — Gospel Workers, side 96.

Undervisning.— Når det gjelder å opplære og danne sinnet hos de unge og å gjennomføre på en lykkelig måte de mange virkegrener som skal utføres av lærerne i våre menighetsskoler, trenger vi de aller beste talenter som kan skaffes. . . .

[190]

Særlig for barnas vedkommende er det behov for lærere som er rolige og vennlige og som viser overbærenhet og kjærlighet nettopp mot dem som trenger det mest. . . .

Menighetsskolene våre trenger lærere som har høye moralske egenskaper og som man kan stole på, slike som er sunne i troen og som eier takt og tålmodighet, slike som vandrer med Gud og avstår fra ethvert skinn av ondt. — Veiledning for menigheten II, side 366, 367.

Forretningsvirksomhet.— Gud ønsker i sin tjeneste intelligente mennesker, mennesker med kvalifikasjoner for arbeid av de forskjellige slag. Det trengs forretningsfolk som vil flette de store sannhetsprinsipper inn i alle sine transaksjoner. Og deres talenter

burde være gjort fullkomne ved det grundigste studium, den mest samvittighetsfulle opplæring. Om mennesker på noe felt trenger til å bruke sine anledninger for å bli kloke og effektive, må det vel være slike som utnytter sine evner til å bygge opp Guds rike i denne verden. Om Daniel hører vi dette: Da hans måte å håndtere sakene på i statens styre og stell ble gått riktig grundig etter i sømmene, var det ikke en eneste feil å finne hos ham. Han er mønsteret for hva en offentlig tjenestemann kan bringe det til. Hans historie viser tydelig hvilke prestasjoner et menneske kan nå om det konsentrerer all sin kraft, både i kropp og sjel, både i hjerne og hjerte, om tjenesten for Gud. — Ord som lever, side 230.

[191] *Helsearbeid.*— Det er ikke noen misjonsgjerning som er viktigere enn den som en trofast og gudfryktig lege utfører. Det finnes ikke noen annen gjerning hvor et menneske kan utføre mer godt eller vinne flere stjerner som skal skinne i hans gledes krone. Han kan ta Kristi nåde med seg som en liflig vellukt inn i alle de sykestuene han besøker. Han kan ta den sanne helbredende balsam med seg til den sjel som er syk av synd. Han kan lede den syke og den døende til Guds Lam som bærer verdens synd. Han skal ikke høre på dem som sier at det er farlig å tale om de evige spørsmål til dem som er i livsfare, av frykt for at det vil gjøre dem verre. I ni av ti tilfelle vil kunnskapen om Frelseren som tilgir synd, gjøre dem bedre både i sinn og legeme. Jesus kan bekjempe Satans kraft. Han er den legen som den synde-syke kan stole på, for han vil lege ikke bare et sykt legeme, men også en syk sjel. — Testimonies V, side 448, 449.

Nesten på hvert sted finnes det en hel del mennesker som ikke vil høre Guds ord bli forkynt eller overvære et religiøst møte. Dersom evangeliet skal nå disse menneskene, må det bli brakt til dem i deres hjem. Lindring av deres legemlige lidelser er ofte den eneste måten en kan nå dem på. Den troende som pleier de syke og hjelper de fattige i deres nød, finner mange anledninger til å be med dem, lese Guds Ord og tale med dem om Frelseren. De kan be for de hjelpeløse som ikke eier kraft til å motstå de lyster som lidenskapene har ødelagt. De kan bringe en håpets stråle til de falne og forsagte. Deres kjærlighet, som kommer til syne i uegennyttig handling, vil gjøre det lettere for disse lidende å tro på Kristi kjærlighet. — I den store læges fodspor, side 148.

Predikantvirksomhet.— Forkynnelsen av evangeliet må ikke undervurderes. Ikke noe arbeid bør bli utført på en slik måte at forkynnelsen av ordet vil bli betraktet som en under-ordnet sak. Det er nemlig ikke slik. De som undervurderer predikantens arbeid, undervurderer Kristus. Predikantvirksomheten i dens forskjellige grener er det høyeste av alt arbeid. Det bør fremholdes for de unge at det ikke finnes noe arbeid som Gud velsigner mer enn det å forkynne evangeliet.

Våre unge menn må ikke bli avskrekket fra å gå inn i predikantvirksomheten. Det er fare for at noen på grunn av sterke påstander vil bli trukket bort fra den stien Gud byr dem å gå på. Noen som burde berede seg til å bli predikanter, er blitt oppmuntret til å studere medisin. Herren kaller på flere predikanter til å arbeide i sin vingård. Disse ordene ble talt: «Styrk forpostene og ha trofaste vakter i alle deler av verden.» Gud kaller på dere unge menn. Han kaller på hele hærer med unge menn som er varmhjertet og storsinnet og som har en dyp kjærlighet til Kristus og sannheten. — Testimonies VI, side 411.

[192]

Misjonsarbeid i utlandet. — Det er behov for unge menn. Gud kaller dem til misjonsmarkene. Fordi de er forholdsvis fri for bekymringer og ansvar, er de bedre i stand til å ta del i arbeidet enn de som må sørge for at en stor familie blir underholdt og får utdanning. Dessuten kan unge menn lettere tilpasse seg et nytt klima og et nytt samfunn, og kan bedre tåle vanskeligheter og et ubehagelig liv. Ved takt og utholdenhet kan de nå menneskene der de er. — Testimonies V, side 393.

Unge menn bør gjøre seg skikket til arbeidet ved å bli kjent med andre språk, slik at Gud kan bruke dem som redskaper til å bringe hans frelsende sannheter til andre nasjoner. Disse unge menn kan skaffe seg kunnskap om andre språk, også mens de arbeider for syndere. Dersom de bruker tiden godt, kan de utvikle sitt sinn og utdanne seg til å bli til større nytte. Dersom unge kvinner, som bare har båret et lite ansvar, ville vie seg til Gud, kunne de utdanne seg til å bli til nytte ved å studere og bli kjent med fremmede språk. De kunne ta fatt på arbeidet med å oversette. — Testimonies III, side 204.

Ungdommelig tjeneste.— Barn kan være gode misjonsarbeidere i hjemmet og i menigheten. Gud vil at de skal være her i verden for å

utføre en nyttig tjeneste, og ikke bare for moro skyld. I hjemmet kan de bli øvd opp til å gjøre misjons-arbeid som vil gjøre dem skikket til å gjøre større nytte siden. Foreldre, hjelp barna deres til å oppfylle

[193] Guds hensikt med dem. — Review and Herald, 8. desember 1910.

EN GOD TJENESTE

I sin uendelige nåde og kjærlighet har Gud gitt oss lys fra sitt Ord, og Kristus sier til oss: «For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det.» Matt. 10, 8. Dere må la det lyset Gud har gitt dere, skinne på dem som er i mørke. Når dere gjør det, vil himmelske engler være ved deres side og hjelpe dere til å vinne sjeler for Kristus.

...

Kjære unge venner, husk at det ikke er nødvendig å være en ordinert pastor for å kunne tjene Herren. Det er mange måter vi kan arbeide på for Kristus. Kanskje menneskelige hender aldri er blitt lagt på dere ved ordinasjon, men Gud kan gjøre dere skikket til hans tjeneste. Han kan arbeide gjennom dere til sjelers frelse. Dersom dere har gått i Kristi skole og lært å være saktmodig og ydmyk av hjertet, vil han gi dere ord til å tale for ham. . . .

Når vi feiler.— Gjør alt du kan for å bli fullkommen, men tro ikke at du er utelukket fra Guds tjeneste fordi du begår feil. Herren vet hvordan vi er. Han husker at vi er støv. Når du trofast bruker de talentene Gud har gitt deg, vil du få kunnskapen som vil gjøre at du blir misfornøyd med deg selv. Du vil forstå behovet for å sikte bort skadelige vaner så du ikke skal skade andre ved å være et dårlig eksempel.

Arbeid flittig og gi til andre den sannheten som er så dyre-bar for deg. Når det så blir en ledig post som skal fylles, skal du få høre ordene: «Kom høyere opp.» Kan hende du vil nøle med å svare på kallet, men gå fremover i tro og bring en frisk og ærlig iver inn i Guds verk.

Det er bare den store lærer som kan lære oss hemmelig-heten med å vinne sjeler. Som duggen og det lette regnet faller stille på den tørre planten, slik skal våre ord falle vennlig og kjærlig på de sjelene vi forsøker å vinne. Vi skal ikke vente til anledningene kommer til oss. Vi skal lete etter dem og holde hjertet løftet opp i bønn, slik at Gud kan hjelpe oss til å tale det rette ord i rette tid. Dersom det skulle dukke opp en anledning, må du ikke overse den. For dersom

[194]

du benytter deg av den anledningen, kan det bety en sjel frelst fra døden. — The Youth's Instructor, 6. februar 1902.

Det viktigste arbeidet.— Det arbeidet som står over alt annet, og som burde sette alle sjelens krefter i virksomhet, er arbeidet med å frelse sjeler som Kristus døde for. Gjør dette til den største og viktigste oppgaven i ditt liv. Samarbeid med Kristus i dette store og edle arbeidet og bli misjonær hjemme og i fremmede land. Gjør deg skikket til å arbeide hjemme eller i fjerne strøk for sjelers frelse. Utfør Guds verk og vis din tro på Frelseren ved å arbeide ivrig for andre. Tenk om unge og eldre var fullstendig omvendt til Gud og ville ta fatt på de pliktene som ligger nærmest! Tenk om de ville gjøre det de fikk anledning til, og være Guds medarbeidere! —The

[195] Youth's Instructor, 4. mai 1893.

TROFASTHET I TJENESTEN

De som er utro i de minste timelige gjøremål, vil være utro når det gjelder ansvar av større betydning. De vil rane fra Gud og ikke møte kravene i den guddommelige lov. De vil ikke forstå at evnene deres tilhører Gud, og at de burde være viet til tjeneste for ham. De som ikke gjør mer for sine arbeidsgivere enn akkurat det som blir pålagt dem, selv om de vet at fremgang i arbeidet er avhengig av en ekstra anstren-gelse fra deres side, vil ikke bh betraktet som trofaste tjenere. Det er mange ting som venter på å bli utført. De er kanskje ikke beskrevet i enkeltheter, men den som er ansatt, bør likevel gi akt på dem.

Det oppstår tap og forsømmelser som kunne vært unngått dersom det ble vist nøye flid og uselvsk anstrengelse, dersom de kjærlighetsprinsippene som Jesus påla oss, ble ført ut i livet av dem som bekjenner seg til hans navn. Men mange av dem som arbeider i Guds verk, er nedtegnet som «øyentjenere».

Utroskap nedtegnet.— Det er den mest avskyelige form for egoisme som får en arbeider til ikke å benytte seg av tiden eller å ta vare på sine eiendeler når han ikke er direkte under sin leders oppsyn. Men tenker slike arbeidere på at deres forsømmelser og deres utroskap blir nedtegnet? Dersom øynene deres kunne blitt åpnet, ville de oppdage en vokter som ser på dem og skriver deres likegyldighet ned i himme-lens bøker.

De som er utro i Guds verk, mangler prinsipper. Motivene deres er ikke av en slik karakter at de får dem til å velge det rette under alle forhold. Guds tjenere må hele tiden føle at de er under oppsyn av ham som har ansatt dem. Han som betrakter Belsasars vanhellige fest, er til stede i alle våre institusjoner, på kjøpmannens kontor og i det private verk-stedet. Og den usynlige hånden nedtegner like sikkert din forsømmelse som den skrev på veggen den fryktelige dom-men over den gudsbespottende kongen. Fordømmelsen over Belsasar ble skrevet ned i ildbokstaver: «Veid er du på vekt-skålen

[196]

og funnet for lett.» Dersom du unnlater å oppfylle de forpliktelsene Gud har gitt deg, vil fordømmelsen over deg bli den samme.

Sanne motiver til tjeneste.— Det er mange som bekjenner seg til å være kristne uten å være forent med Kristus. Deres dagligliv, deres ånd, vitner om at Kristus, herlighetens håp, ikke har fått sin skikkelse i dem. De er ikke pålitelige, ikke til å stole på. De forsøker å redusere sin tjeneste til et minimum av anstrengelser og samtidig kreve den største lønn. Tittelen «tjener» gjelder alle mennesker, for vi er alle tjenere. Det ville være godt for oss om vi la merke til hvilken karakter vi er av. Er vi utro eller tro?

Er det vanlig blant tjenere å gjøre så mye som mulig? Er det ikke heller alminnelig å gjøre arbeidet så fort og så lett som mulig for å få sin lønn for så få anstrengelser som mulig? Det er ikke målet å være så grundig som mulig, men å få betalingen. De som bekjenner seg til å være Kristi tjenere, bør ikke glemme den befalingen apostelen Paulus ga: «Dere slaver skal adlyde deres jordiske herrer i alle ting. Vær ikke øyentjenere som bare vil gjøre mennesker til lags, men adlyd dem av et oppriktig hjerte og i frykt for Herren. Alt dere gjør, skal dere gjøre villig, som for Herren og ikke for mennesker. For dere vet at Herren skal gi dere sin arv som lønn. Kristus skal være den herre dere tjener.» Kol. 3, 22—24.

De som går til arbeidet som «øyentjenere», vil oppdage at de tåler hverken menneskers eller englers inspeksjon. Det som er avgjørende for å ha fremgang i arbeidet, er kunnskap om Kristus, for denne kunnskapen vil gi sunne og rette prinsipper og en ren og uselvvisk ånd, lik den som vår Frelser har, han som vi bekjenner oss til å tjene. Trofasthet, sparsomhet, omhu og grundighet burde karaktisere alt

[197]

— Review and Herald, 22. september 1891.

[198]

— Review and Herald, 22. september 1891.

Helse og dyktighet

Fordi sinn og sjel kommer til uttrykk gjennom legemet, er både mental og åndelig kraft i stor grad avhengig av fysisk styrke og aktivitet. Alt det som fremmer fysisk helse, fremmer også utviklingen av et sterkt sinn og en avbalansert karakter. Ingen kan uten å være sunn og frisk, tydelig forstå eller fullt ut oppfylle de forpliktelsene vi har overfor oss selv, overfor våre medmennesker eller overfor vår Skaper. Derfor burde helsen voktes like omhyggelig som karakteren. Kunnskap om fysiologi og hygiene burde danne grunnlaget for all oppdragelse. — Education, side 195.

LIVSVITENSKAP

Hva kan vi gjøre for å holde stand mot den strøm av sykdom og kriminalitet som river vår slekt med seg mot ødeleggelse og død? Fordi den største årsaken til dette onde er at vi gir etter for tilfredsstillelsen av appetitt og lidenskaper, må det første og største reformarbeidet være at vi lærer og praktiserer måtehold og selvkontroll.

[199] Skal det bli gjennomført en varig forandring til det bedre for samfunnet, må opplæringen av massene begynne tidlig i livet. De vanene som blir dannet i barndommen og ungdommen, den smaken vi da tilegner oss, den selvkontrollen vi da lærer oss, de prinsippene vi får innprentet helt fra vi ligger i vuggen, vil for en stor del bestemme fremtiden for en mann eller kvinne. Den kriminalitet og fordervelse som skyldes umåtehold og en slapp moral, kan vi unngå hvis vi oppdrar de unge riktig.

Helse og selvkontroll.— Et av de beste hjelpemidler de unge kan ha for å utvikle edle og rene karakterer og gi dem styrke til å kontrollere appetitten og holde seg borte fra nedverdiggende utskeielser, er en sunn fysisk helse. På den andre siden er nettopp denne vanen til å øve selvkontroll viktig for å opprettholde en god helse.

Det er av den største betydning at menn og kvinner blir undervist i vitenskapen om menneskelivet og om hvordan de best kan oppnå og bevare helsen. I ungdommen er det særlig viktig at vi tilegner oss et kunnskapsforråd som skal føres ut i daglig praksis livet igjennom. Det er i ungdommen vi må tilegne oss gode vaner og rette på dårlige vaner som vi allerede har lagt oss til. Det er da vi må oppnå og beholde makten til selvkontroll. Det er da vi må legge planer og lære oss til å følge dem. Vi må legge alle livets gjøremål inn under Guds vilje og til våre medskapningers beste. . . .

Jesus overså ikke legemets krav. Han hadde respekt for menneskets fysiske tilstand og gikk omkring og helbredet de syke og gjenskapte tapte evner. . . .

Livet en betrodd gave.— Vi må la de unge forstå at de ikke har frihet til å gjøre som de vil med sitt liv. I dag er livet betrodd dem, og snart kommer den dagen da de må stå til regnskap. Gud vil ikke holde dem uskyldig som behandler hans dyrebare gaver med lettsindighet. Verdens Frelser har betalt en uendelig pris for dem, og deres liv og deres evner tilhører ham. Til slutt vil de bli dømt etter hvor tro eller utro de har forvaltet de talentene Gud har betrodd dem. De må lære å forstå at jo flere midler og anledninger de har fått, desto tyngre hviler ansvaret for Guds verk på dem, og desto mer blir det krevd av dem. Dersom de unge på denne måten blir oppdratt til å føle det ansvaret de har overfor Skaperen, og hvor viktig den gaven er som er betrodd dem i deres eget liv, vil de betenke seg på å kaste seg ut i den virvel av utsvevelser og kriminalitet som oppsluker så mange lovende unge i vår tid. — Review and Herald, 13. desember 1881.

[200]

VERN OM HELSEN

Helsen er en velsignelse som bare få verdsetter høyt nok. Likevel er våre mentale og fysiske krefters yteevne for en stor del avhengig av den. Våre impulser og lyster har sitt sete i legemet, og det må bli holdt i best mulig fysisk form og være under den beste åndelige innflytelse for at våre evner kan yte størst mulig tjeneste. Alt som nedsetter den fysiske styrken, svekker sinnet og gjør det dårligere i stand til å skjelne mellom godt og ondt.

Når vi misbruker våre fysiske krefter, forkorter vi den tiden vi i vårt liv kan ære Gud, og vi gjør oss uskikket til å utføre det arbeidet Gud har gitt oss å utføre. Når vi tillater oss å danne dårlige vaner, som å være sent oppe eller å tilfredsstille appetitten på bekostning av helsen, legger vi grunnlaget for svakhet. . . .

De som på den måten forkorter sitt liv og gjør seg uskikket til tjeneste ved ikke å ta hensyn til naturens lover, gjør seg skyldige i å rane fra Gud. Og de raner også sine medmennesker. Anledningen til å være til velsignelse for andre, som jo nettopp er det arbeidet Gud sendte dem til verden for å utføre, er på grunn av dem selv blitt forkortet. Og de har gjort seg uskikket til å utføre selv det som de for en kortere tid kunne ha gjort. Herren holder oss ansvarlige når vi ved våre skadelige vaner berøver verden det gode. — Review and

[201] Herald, 20. juni 1912.

HELSENS HELLIGHET

Satan kommer som en lysets engel til mennesket med sine fristelser, på samme måte som han kom til Kristus. Han har arbeidet på å føre mennesket inn i en tilstand av fysisk og moralsk svakhet, slik at han kan overvinne det med sine fristelser og i neste omgang triumfere over at mennesket er ødelagt. Og han har hatt hell med seg i å friste mennesket til å gi etter for appetitten, uansett følgene. Han vet godt at det er umulig for mennesket å oppfylle sine plikter overfor Gud og sine medmennesker når det svekker de evnene Gud har gitt det. Hjernen er sentrum for kroppen. Dersom sansene blir lammet ved en eller annen form for umåtehold, vil vi ikke kunne fatte evige ting.

Helsens forhold til karakterutviklingen.— Gud tillater oss ikke å krenke hans lover. Men når mennesket gir etter for Satans fristelser til å hengi seg til umåtehold, bringer det de høyere evner inn under de dyriske lyster og lidenskaper. Når disse får overherredømmet, vil mennesket, som ble skapt bare litt ringere enn englene og er i stand til å utvikle sine evner til det ytterste, overgi seg til Satan for å bli styrt av ham. Og han vinner lett innpass hos dem som er appetittens slaver. Gjennom umåtehold ofrer noen halvparten og andre to tredeler av sine fysiske, mentale og moralske krefter, og de blir fiendens leketøy.

De som ønsker å ha sinnet klart for å kunne skjelne Satans bedrag, må få sine fysiske lyster inn under forstandens og samvittighetens kontroll. De kraftige moralske gjerningene som sinnets høyere krefter utfører, er avgjørende for utviklingen av en fullkommen kristen karakter. Og sinnets styrke og svakhet har svært mye å gjøre med hensyn til det vi kan utføre i dette liv og vår endelige frelse. Den uvitenhet som har hersket om Guds lovs forhold til vår fysiske natur, er beklagelig. All mangel på måtehold er en krenkelse av lovene for vårt liv. I en fryktelig utstrekning hersker det uvitenhet. Synd blir gjort tiltrekkende ved at Satan dekker den til med et lysskjær. Han er godt fornøyd når han kan få de kristne til å leve med sine vaner

[202]

under skikkens tyranni på samme måte som hedningene, og få dem til å la lystene styre dem.

Umåtehold en nedverdigeelse.— Dersom forstandige menn og kvinner på en eller annen måte har fått sine moralske krefter sløvet ved umåtehold, står de i mange av sine vaner ikke stort høyere enn hedningene. Hele tiden drar Satan folket bort fra det frelsende lyset og til skikker og vaner som ikke tar hensyn til fysisk, mental eller moralsk helse. Den store fienden vet at dersom lyster og lidenskaper får herredømmet, vil kroppens helse og forstandens styrke bli ofret på tilfredsstillelsens alter, og mennesket blir styrtet i en rask ødeleggelse. Dersom et opplyst forstandig menneske holder tømmene og styrer de dyriske lystene ved å underkaste dem de moralske kreftene, vet Satan så godt at hans makt til å lykkes med sine fristelser er svært små. . . .

En stor del av den kristne verden har ingen rett til å kalle seg kristne. Deres vaner, deres ødselhet og den behandlingen de i allminnelighet gir sitt legeme, er overtredelse av de fysiske lovene og står i motsetning til det bibelske forbildet. Ved sin måte å leve på er de selv årsak til sine fysiske lidelser, til sin mentale og moralske svakhet. — *Review and Herald*, 8. september 1874.

Selvbeherskelse en plikt.— Legemet må undertvinges. Våre høyere evner og krefter skal herske. Lidenskapene må beherskes av viljen, som selv må være ledet av Gud. Den kongelige makt fornufte, helliget ved Guds nåde, bør være det rådende i vårt liv. Guds krav må innprentes i samvittighet. Både menn og kvinner må våkne opp så de forstår sin plikt med hensyn til selvbeherskelse. De må innse nødvendig-heten av renhet og av å være befriet for enhver fordervelig lyst og besmittende vane. De må forstå betydningen av den sannhet at alle deres sjelelige og legemlige evner og krefter er en Guds gave som skal bevares i den best mulige stand til å brukes i hans tjeneste. — I den store læges fodspor, side 132,133.

EN ALLSIDIG UTDANNELSE

Den tiden som blir brukt til fysisk mosjon, er ikke bort-kastet. Den eleven som hele tiden fordyper seg i bøkene sine og bare sjelden får litt mosjon i frisk luft, skader seg selv. Det er viktig at kroppens ulike organer og evner får en passende mosjon for at hver av dem skal kunne yte sitt beste. Når hjernen stadig blir belastet mens de andre organene forblir uvirksomme, går fysisk og mental styrke tapt. De fysiske kreftene blir frarøvet sin sunnhet, sinnet mister sin friskhet og kraft, og en sykelig hissighet blir resultatet.

Dersom menn og kvinner ønsker å ha et avbalansert sinn, må de bruke og utvikle alle de kreftene mennesket har. Det finnes mange i denne verden som er ensidige fordi de bare har utviklet en type evner, mens de andre er blitt forkrøplet fordi de ikke er blitt brukt. Den utdannelsen mange unge får, er en fiasko. De forleser seg mens de forsømmer det som hører det praktiske livet til. For å holde sinnet i balanse må vi være fornuftige og forene fysisk arbeid med mental virksomhet, slik at det kan foregå en harmonisk utvikling av alle krefter. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 295,296. [204]

UTDANNELSE PÅ BEKOSTNING AV HELSEN

Noen elever bruker alle sine krefter på sine studier og tenker bare på å få seg en utdanning. De arbeider med hjernen, men lar de fysiske kreftene være uvirksomme. På den måten blir hjernen overanstrengt mens musklene blir svake fordi de ikke blir brukt. Når disse elevene får sine vitnemål, er det helt tydelig at de har fått sin utdanning på bekostning av helsen. De har studert dag og natt, år etter år og hele tiden holdt sinnet i spenning, mens de har unnlatt å bruke musklene sine tilstrekkelig. . . .

Unge kvinner gir seg ofte i kast med å studere på bekostning av andre grener av utdannelsen som er enda viktigere for det praktiske liv enn teoretiske studier. Og etter at de har fått sin utdanning, er de ofte invalider for livstid. De har forsømt sin helse ved å være for mye innendørs og berøvet seg selv himmelens rene luft og sollyset som Gud har gitt oss. Disse unge kvinnene kunne ha kommet friske fra skolen dersom de hadde kombinert sine studier med huslig arbeid og mosjon i frisk luft.

Helsen er en stor skatt. Den er den største rikdom dødelige mennesker kan eie. Velstand, ære eller kunnskap er dyrt kjøpt dersom vi har fått disse ting på bekostning av en god helse. Ingenting av dette kan gjøre oss lykkelige dersom vi mangler en god helse. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 285, 286.

[205]

TEGN PÅ STORHET

Daniel og hans venner holdt under sin treårige utdannelse fast på sine avholdsvaner, sin lydighet mot Gud og sin stadige avhengighet av hans kraft. Da tiden kom da kongen skulle prøve dem i deres evner og ferdigheter, ble de eksaminert sammen med andre kandidater som skulle gå inn i rikets tjeneste. Men «det fantes ikke blant alle de unge gutter noen som kunne måle seg med Daniel, Hananja, Misael og Asarja». Deres skarpe forstand, deres utsøkte og korrekte tale og deres utstrakte kunnskaper vitnet om at deres mentale evners styrke og kraft ikke var svekket. Derfor sto de for kongen. «Og i enhver sak som krevde visdom og forstand, og som kongen spurte dem om, fant han at de ti ganger overgikk alle de tegnsutleggere og åndemanere som fantes i hele hans rike.» Dan. 1, 19. 20.

Gud ærer alltid det som er rett. Alle de mest lovende unge fra alle de land som den store erobreren hadde lagt under seg, var blitt samlet i Babylon. Likevel kunne ingen måle seg med de hebraiske fangene. Den ranke holdningen, den faste, myke gangen, det ærlige ansiktet, de klare sansene, den friske pusten — alt dette er tegn på den storhet som naturen bærer dem med som er lydige mot dens lover.

Virkingen av fysiske vaner på sinnet. — Vi gjør vel i å tenke over den lærdommen som blir gitt oss her. Streng lydig-het mot Bibelens krav vil være til velsignelse både for legeme og sjel. Åndens frukt er ikke bare kjærlighet, glede og fred, men også måtehold. Vi er blitt pålagt ikke å forurense våre legemer, for de er den Hellige Ånds tempel.

De hebraiske fangene var menn med de samme lystene som vi har. De sto fast midt i den besnærende innflytelsen Babylons luksuriøse hoff representerte. De unge i dag er omgitt av fristelser til å tilfredsstillte selvet. Alle former for sanselige nytelser er innbydende og lett tilgjengelige, særlig i våre store byer. De som på samme måte som Daniel nekter å skitne seg til, vil høste belønningen for måte-

[206]

holdne vaner. Med sin større fysiske styrke og utholdenhetskraft har de innskudd i en bank der de kan ta ut i nødsfall.

Riktige fysiske vaner fremmer mental overlegenhet. Intel-lektuell kraft, fysisk styrke og livslengde er avhengig av uforanderlige lover. Naturens Gud vil ikke gripe inn for å bevare menneskene fra resultatene av å overtre naturens krav. Den som streber etter å seire, må være avholdende i alt. Daniels klare sinn og faste forsetter, hans evne til å tilegne seg kunnskap og til å motstå fristelser, skyldtes i høy grad hans enkle levesett og hans bønneliv.

Vi skaper vår egen skjebne.— Det er mye god sannhet i ordtaket: «Enhver er sin egen lykkes smed.» Selv om for-eldrene er ansvarlige for karakterens preg og for sine sønners og døtres oppdragelse og utdanning, er det likevel sant at vår stilling og nytte i verden for en stor del er avhengig av vår egen handlemåte.

Daniel og vennene hans nøt velsignelsen av en riktig oppdragelse og utdanning tidlig i livet, men disse fordelene alene kunne ikke ha gjort dem til det de var. Tiden kom da de måtte handle selvstendig, da fremtiden var avhengig av deres egne handlinger. Da bestemte de seg for å være tro mot det de hadde lært i barndommen. Guds frykt, som er begynnelsen til visdom, var grunnlaget for deres storhet.

Historien om Daniel og hans unge venner er blitt skrevet ned med inspirerte ord til velsignelse for senere tiders unge. Gjennom det som er skrevet om deres troskap mot prinsippene om måtehold, taler Gud i dag til unge menn og kvinner. Han ber dem samle de dyrebare lysstrålene han har gitt dem om kristent måtehold og sette seg selv i det rette forhold til helselovene.

[207] *Rik lønn for måtehold.*— Nå er det behov for mennesker som på samme måte som Daniel har vilje og mot. Det er behov for et rent hjerte og en sterk, uredde hånd i verden i dag. Gud ønsker at mennesket skal forbedre seg hele tiden og hver dag nå et høyere trinn på fullkommenhetens stige. Han vil hjelpe oss dersom vi forsøker å hjelpe oss selv. Vårt håp om lykke i to verdener er avhengig av at vi forbedrer oss. Overalt burde vi vokte oss for den første fristelsen til ikke å være måteholdne.

Kjære unge, Gud kaller dere til å utføre et arbeid som dere ved hans nåde kan utføre. Gud formaner dere «til å bære legemet frem som et levende og hellig offer som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste.» Stå frem som menn og kvinner i den

tiden Gud har gitt dere. Ha en ren smak, rene lyster og rene vaner som kan tåle sammenligning med Daniel. Gud vil lønne dere med rolige nerver, en klar hjerne, en sunn dømmekraft og skarpe sanser. Dagens ungdom som har faste og stødige prinsipper, vil bli velsignet med helse til legeme, sinn og sjel. — *The Youth's Instructor*, 9. juli 1903.

Religion og helse.— «Å frykte Herren er begynnelsen til visdom.» Sal. 111, 10. Når mennesker med dårlige vaner og syndige tilbøyeligheter gir etter for kraften i den guddom-melige sannhet, gir Guds Ord lys og forstand til den enfoldige. Sannheten virker på hjertet, og den moralske kraften som tilsynelatende har vært lammet, kommer til live igjen. Den som tar imot sannheten, får en sterkere og klarere forstand enn tidligere. Han har festet sin sjel til den evige Klippen. Helsen blir bedre når vi vet at vi kan være trygge i Kristus. Slik går religion og helselovene hånd i hånd. — *Testimonies IV*, side 553, 554.

[208]

Et liv i hengivenhet og hellighet

Guds Hellige Ånd, som er vår lærer og rettleder, er i hans Ord. Fra hver eneste side i Bibelen strømmer det ut et gud-dommelig lys, et stadig nytt lys. Sannheten er åpenbart i det, og det vil stadig bli klarere og klarere for sinnet. Det vil være til hjelp i alle livets plikter. Det blir som en røst fra Gud som taler til sjelen.

Den Hellige Ånd vil gjerne tale til de unge. Den søker å legge frem for dem Guds herlige skatter. De ord som den store Lærer har uttalt, vil fengsle deres oppmerksomhet og styrke sjelens evner. Da vil Guds kraft bli åpenbart gjennom dem. De vil da gå frem i kunnskap om det som hører Guds rike til, og dette vil gi dem et sikkert vern mot fristerens angrep. — Ord som lever, side 81.

BØNN — VÅR FASTE BORG

[209] Midt i disse siste dagers farer ligger de unges eneste sikkerhet i at de bruker mer tid på å våke og be. Den unge som finner sin glede i å lese Guds Ord og i å bruke tid til å be, vil hele tiden bli styrket av strømmen fra livsens kilde. Han vil nå en høyde av moralsk storhet og en tankebredde som andre ikke kan forestille seg. Samfunn med Gud oppmuntrer gode tanker, rene hensikter, en klar forståelse av sannheten og en opphøyet fremferd. De som på denne måten forener seg med Gud, anerkjenner han som sine sønner og døtre. Hele tiden når de høyere og høyere og får et klarere syn på Gud og evigheten, inntil Herren gjør dem til redskaper som skal bringe lys og visdom til verden.

Hvordan vi skal be.— Men vi har ikke den forståelsen av bønn som vi burde ha. Bønnene våre skal ikke informere Gud om noe han ikke vet. Herren er kjent med enhver sjels hemmeligheter. Bønnene våre behøver ikke være lange og høye. Gud leser de skjulte tankene. Vi kan be i lønndom, og han som ser i lønndom, vil høre og lønne oss i det åpne.

De bønnene vi sender opp til Gud for å fortelle ham om all vår elendighet, når vi ikke føler oss elendige i det hele tatt, er hykleriske bønner. Det er den angrende synders bønner Herren gir akt på. «For så sier den Høye, den Opphøyede, han som troner evinnelig, og hvis navn er hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyet i ånden, for å gjenopplive de nedbøyes ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende.» Es. 57, 15.

Bønn har ikke til hensikt å påvirke Gud til å forandre seg. Den bringer oss i harmoni med Gud. Den tar ikke pliktens plass. Samme hvor ofte og hvor alvorlig vi ber, så vil Gud aldri godta bønner som en erstatning for tienden. Vi kan ikke betale det vi skylder Gud, ved å be. . . .

Bønn gir kraft.— Den styrken vi får når vi ber til Gud, vil berede oss til våre daglige plikter. De fristelsene som vi møter hver dag, gjør bønn til en nødvendighet. Dersom vi skal bli holdt oppe av

Guds kraft ved tro, må vi hele tiden sende opp en stille bønn fra vårt sinn. Når vi er omringet av innflytelser som vil lede oss bort fra Gud, må vi utrettelig be om hjelp og styrke. Dersom vi ikke gjør det, vil vi aldri klare å bryte ned stoltheten og vinne over fristelsen til å gi etter for syndige tilbøyeligheter som vil fjerne oss fra Frelseren. Den som tar imot sannhetens lys, vil oppdage sine egne syndige lyster som forsøker å få herredømmet i hjertet. Han vil forstå at det er nødvendig for ham å spenne hver nerve og bruke alle sine krefter for å motstå Satan, slik at han kan seire ved Kristi fortjeneste. — *The Youth's Instructor*, 18. august 1898.

[210]

BØNNENS MAKT

Det var på fjellet hos Gud Moses så avbildningen av den vidunderlige bygningen som skulle bli hans herlighets bolig. Det er på fjellet hos Gud — det stedet hvor vi taler med ham i enrom — at vi skal betrakte hans herlige ideal for menneskene. Da blir vi satt i stand til å bygge vår karakter på en slik måte at dette løfte kan oppfylles på oss: «Jeg vil bo i dem og vandre i dem; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.» 2 Kor. 6, 16, eng overs.

Mens vi er opptatt med vår daglige gjerning, bør vi løfte sjelen opp mot himmelen i bønn. Disse tause bønnene stiger opp som røkelse for nådens trone, og fienden blir forstyrret. En kristen hvis hjerte slik holder fast ved Gud, kan ikke overvinnes. Ingen onde kunster kan ødelegge hans fred. Alle løftene i Guds Ord, all den guddommelige nådes kraft, alle Herrens hjelpemidler er lovt for å frelse ham. Det var på denne måten Enok vandret med Gud. Og Gud var med ham som en nærværende hjelp i enhver nødens stund. . . .

I berøring med den evige.— Bønn er sjelens åndedrett. Den er hemmeligheten ved åndelig kraft. Ikke noe annet nådemiddel kan erstatte den dersom sjelens helse skal bli bevart. Bønn bringer hjertet i umiddelbar forbindelse med livets guddommelige kilde og styrker marg og ben i vår kristelige erfaring. Dersom du bare forsømmer å be, eller du bare ber støtvis nå og da, etter som det synes å passe, så vil du miste forbindelsen med Gud. De åndelige evnene slappes, og den religiøse opplevelsen vil mangle sunnhet og kraft. . . .

Det er vidunderlig at vi kan be med virkning, og at uverdige, feilende og dødelige mennesker har evnen til å kunne legge sine ønsker frem for Gud. Hvilken større makt kan mennesker ønske seg enn denne — å være knyttet til den evige Gud? Skrøpelige, syndige mennesker har den forrett å kunne tale med sin skaper. Vi kan uttale ord som når frem til tronen for universets monark. Vi kan tale med Jesus når vi går på veien, og han sier: Jeg er ved din høyre hånd. Se Sal. 16, 8.

Enhver oppriktig bønn blir besvart.— Vi kan samtale med Gud i våre hjerter. Vi kan vandre sammen med Kristus. Når vi utfører våre daglige sysler, kan vi uttrykke vårt hjertes ønske, uhørlig for noe menneskelig øre. Men dette ordet kan ikke dø hen i taushet, heller ikke kan det gå til spille. Ingenting kan drukne sjelens attrå. Den hever seg opp over støyen på gaten, opp over menneskers larm. Det er Gud vi taler til, og vår bønn blir hørt.

Be derfor! Be, så skal du få. Be om ydmykhet, visdom, mot og større tro. Enhver oppriktig bønn vil bli besvart. Kanskje kommer ikke svaret akkurat på den måten du ønsker det, men det vil komme på den måten og på det tidspunktet som svarer best til ditt behov. De bønnene du sender opp når du er ensom, når du er trett og når du blir prøvd, vil Gud besvare, ikke alltid slik du venter det, men alltid til ditt beste. — Evangeliets tjenere, side 189—192.

[212]

VÅR STILLING UNDER BØNN

Både i offentlig og i privat tilbedelse er det vår forrett å kunne boye våre kne for Herren når vi sender våre bønner opp til ham. Jesus, som er vårt eksempel, «falt på kne» og ba. Om hans disipler sies det at også de «falt på kne og ba». Paulus uttalte: «Derfor bøyer jeg mine kne for Faderen.» Da Esras bekjente Israels synder for Gud, knelte han. Om Daniel står det at «tre ganger om dagen bøyd han sine kne med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn». Luk. 22, 41; Ap. gj. 9, 40; 20, 36; 21, 5; Ef. 3, 14. Se Esras 9, 5; Dan. 6, 11.

Vi får sann ærefrykt for Gud når vi erkjenner hans uendelige storhet og forstår at han er til stede. Denne erkjennelsen av den usynlige burde prentes dypt inn i hvert eneste hjerte. Stunden og stedet er hellig fordi Gud er der. Når vi i vår stilling og oppførsel viser ærefrykt, vil den følelsen som inspirerer den, bli styrket. «Hans navn er hellig og forferdelig,» sier Salmisten. Sal. 111, 9. Når englene uttaler dette navnet, skjuler de sitt ansikt. Med hvilken ærefrykt burde da ikke vi, som er falne og syndige, ta det på våre lepper!

Det ville være godt for gamle og unge å tenke over de ordene i Skriften som viser hvordan vi bør betrakte det stedet der Gud er nærværende. «Dra dine sko av dine føtter,» bød han Moses ved den brennende busken, «for det sted du står på, er hellig jord.» Etter å ha sett englene i et syn utbrøt Jakob: «Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke.» ...2 Mos. 3, 5; 1 Mos. 28, 16. — Gospel Workers,

[213] side 178, 179.

TRO OG BØNN

Når vi tror på Kristus, kan enhver mangel i vår karakter bli erstattet, alt urent kan bli rensset bort, enhver feil kan bli rettet og enhver god egenskap bli utviklet.

«Dere er fylt i ham» (Kol. 2, 10).

Tro og bønn er nært knyttet sammen, og vi må betrakte dem samtidig. I troens bønn finnes det en guddommelig visdom. Dette er en visdom som de som vil ha fremgang i livet, må lære å forstå. Kristus sier: «Alt det dere ber om i bønnene deres — tro at dere har fått det, og dere skal få det.» Mark. 11, 24. Han sier tydelig at vår bønn må være i over-ensstemmelse med Guds vilje. Vi må be om de tingene han har lovt oss, og hva vi enn tar imot, så må det bli brukt til å gjøre hans vilje. Når betingelsene blir oppfylt, er løftet utve-tydig.

Vi har lov til å be om tilgivelse for våre synder, om den Hellige Ånd, om et sinn som ligner Kristi sinn, om visdom og kraft til å arbeide for ham og om enhver gave som han har lovt å gi oss. Så skal vi tro at vi får det, og takke Gud for at vi har mottatt det.

Vi behøver ikke å se oss om etter ytre bevis for velsignelsen. Gaven ligger i løftet, og vi kan gå til vår gjerning og være sikker på at Gud er mektig til å utføre det han har lovt, og at gaven, som vi allerede eier, vil bli virkeliggjort når vi trenger den mest. — Education, side 257, 258.

[214]

VERDIEN AV BIBELSTUDIUM

Bibelstudium overgår alle andre studier når det gjelder å styrke forstanden. Hvilke rike felt for tankene kan ikke de unge utforske i Guds Ord! Sinnet kan søke dypere og dypere og gjøre det det kan for å samle styrke til å forstå sannheten, og likevel vil det være en evighet igjen.

De som bekjenner seg til å elske Gud og ha ærbødighet for det som er hellig, men likevel tillater sinnet å senke seg ned til overflatiske og uvirkelige ting, stiller seg nå Satans grunn og utfører hans gjerning. Dersom de unge ville studere Guds herlige verk i naturen og hans majestet og kraft slik det er blitt åpenbart i hans Ord, ville de kunne friske opp og utvikle sine evner. De ville motta en kraft som ikke har noe med hovmod å gjøre. Når vi betrakter den guddommelige krafts under, vil sinnet lære den vanskeligste men nyttigste av alle lærdommer, nemlig at dersom menneskelig visdom ikke blir forent med den evige visdom og helliggjort ved Kristi nåde, er den bare dårskap.

Kristi midlertjeneste.— Det at Guds kjære Sønn har tatt på seg å forene den skapte med den uskapte, den begrensede med den evige, i sin egen guddommelige person, er et emne som godt kan oppta tankene våre gjennom et helt liv. Kristus utførte sitt verk for å stadfeste andre verdners beboere i deres uskyldighet og trofasthet, og for å frelse de fortapte på denne kloden. Han åpnet en mulighet for den ulydige til å vende om og være lydige mot Gud, på samme tid som han opprettet et vern rundt dem som allerede var rene, slik at de ikke skulle bli besmittet.

[215] Mens vi fryder oss over at det finnes verdener som aldri har falt, priser og ærer disse Jesus Kristus for frelsesplanen som skulle frelse Adams falne sønner og stadfeste deres stil- ling og deres rene karakter. Den armen som løftet den men-neskelige familie opp fra den ødeleggelsen som Satan ved sine fristelser har brakt over oss, er den samme armen som har bevart beboerne i andre verdener fra synd. Enhver verden utover i det uendelige verdensrommet nyter Faderens

og Sønnens omsorg og støtte, og denne omsorgen blir hele tiden vist overfor den falne menneskeheten. Kristus megler for mennesket, og de usette verdener blir også holdt oppe ved hans meglertjeneste. Er ikke disse emnene store og viktige nok til å oppta tankene våre og få oss til å takke og tilbe Gud?

Intellektuell utvikling.— Vi må åpne Bibelen for våre unge og rette deres oppmerksomhet til dens skjulte skatter. Lær dem å lete etter dens sannhetsperler. Da vil de oppnå en intellektuell styrke som studiet av all slags filosofi ikke kan gi. De store emnene som Bibelen behandler, den fine og enkle måten de inspirerte ordene blir uttrykt på, de opphøyde emnene den lar sinnet arbeide med, og det skarpe og klare lyset som kommer fra Guds trone og opplyser forstanden, vil utvikle sinnets krefter i en slik grad at vi neppe kan forstå det og aldri fullt ut forklare det.

Bibelen gir oss et uendelig felt for fantasien. Det ligger så mye høyere og er av en så mye renere karakter enn den over-flatiske innflytelsen fra en vanhellig intelligens som himlene er høyere enn jorden. Vår slekts inspirerte historie er lagt i hendene på hver eneste en av oss. Nå kan alle begynne å granske. De kan bli kjent med våre første foreldre da de oppholdt seg i Eden i hellig uskyld og nøt Guds og syndfrie englers selskap. De kan undersøke hvordan synden kom inn i verden og de virkningene den har hatt på menneskeslekten. Steg for steg kan de følge sporene ned gjennom den hellige historien og lese det som er skrevet ned om menneskets ulydighet og ubotferdighet og den rettferdige lønnen for synd.

Den høyeste utviklingen.— Leseren kan samtale med patriarker og profeter. Han kan oppleve de mest inspirerte scenene. Han kan se Kristus, som var konge i himmelen og Guds Sønn, komme ned til menneskene og utføre frelsesplanen, idet han bryter de lenkene Satan har bundet menneskene med og gjør det mulig for dem å gjenvinne sin likhet med Gud. Det at Kristus kler seg i menneskelighet og lever som menneske i tretti år, for så å la sin sjel bli til et offer for synd, slik at menneskene ikke skulle bli overlatt til fortapelse, er et emne for de dypeste tanker og det mest konsentrerte studium. . .

Når sinnet blir grepet av åpenbaringsens overveldende sannheter, vil det aldri bli tilfreds med å bruke sine evner på overflatiske emner. Det vil med avsky vende seg bort fra den verdiløse litteraturen og den tomme fornøyelsen som bryter ned de unges moral i dag. De

som har vært sammen med Bibelens poeter og vismenn, og har latt sjelen bli grepet av trosheltenes strålende gjerninger, vil komme tilbake fra disse rike tankeområdene mye renere i hjertet og mer opphøyet i sinnet enn om de hadde vært opptatt med å studere de mest berømte verdslige forfattere eller med å betrakte og lovprise denne verdens Faraovers, Herodesers og Cæsarers bedrifter.

De unges krefter ligger for det meste i dvale fordi de ikke lar guds frykt være begynnelsen til visdom. Herren ga Daniel visdom og kunnskap fordi han ikke ville la seg påvirke av noen makt som ville gripe inn i hans religiøse prinsipper. Grunnen til at vi har så få menn med et stabilt og solid sinn, er at de tror de kan være store uten å ha forbindelse med himmelen.

Menneskenes barn frykter og elsker og ærer ikke Gud. De etterlever ikke sin religion slik de bekjenner den. Herren kan bare utføre så lite for mennesket, for det har så lett for å opphøye seg selv og tro at det er så betydningsfullt. Gud vil at vi skal utvikle våre evner og gjøre bruk av enhver anledning til å utfolde, utvikle og styrke forstanden. Mennesket ble født til et høyere og edlere liv enn det det oppnår. Den tiden vi lever her, er en forberedelse til det livet som

[217]

kan måle seg med Guds liv.

Bibelen vår største lærer.— Hvilke emner er ikke gitt oss i Den hellige skrift, som vårt sinn kan dvele ved! Hvor kan vi finne høyere emner å tenke på? Hvor finner vi temaer som er så ytterst interessante? Hvordan kan vi sammenligne menneskers vitenskapelige undersøkelser med det opphøyde og gåtefulle i den bibelske vitenskap? Hvor kan vi finne noe som vil anspreke vår intellektuelle styrke til å tenke så dypt og alvorlig som den?

Dersom vi lar Bibelen tale til oss, vil den lære oss noe som ikke noe annet kan lære oss. Men akk! Sinnet dveler ved alt annet enn Guds Ord. Det sluker grådige verdiløse litteratur og oppdiktede fortellinger mens Bibelen og alle dens skatter av hellig sannhet ligger forsømt på bordene våre. Dersom vi lot det hellige Ord styre vårt liv, ville det rense, opphøye og helliggjøre oss. Det er Guds røst til mennesket. Vil vi gi akt på det?

«Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Sal. 119, 130. Det står engler ved siden av den som gransker Skriften, for å gjøre inntrykk på sinnet og gi det lys. Kristi bud kommer til oss med den samme kraft i dag som da det ble gitt til de

første disiplene for atten hundre år siden: «Dere gransker skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem — og nettopp de vitner om meg!» Joh. 5, 39.

[218]

GRANSK SKRIFTEN SELVSTENDIG

De unge burde granske Skriften selvstendig. De må ikke føle at det er nok at de som har større erfaring, finner sannheten, og at de som er yngre, kan godta det de sier som om de var en autoritet. Jødene gikk til grunne som en nasjon fordi deres herskere, prester og eldste dro dem bort fra Bibelens sannheter. Dersom de hadde gitt akt på Jesu lære og gransket Skriften selvstendig, ville de ikke ha gått til grunne. . . .

Det er umulig for noe sinn å fatte hele rikdommen og storheten i bare et eneste av Guds løfter. En oppfanger herligheten i ett synspunkt, en annen oppfanger skjønnheten og nåden i et annet punkt, og sjelen blir fylt av det himmelske lys. Dersom vi så all herligheten, ville ånden besvime. Men vi kan tåle langt større åpenbaringer av Guds rike løfter enn det vi nå har. Det gjør meg vondt i hjertet når jeg tenker på hvordan vi mister den rikdommen av velsignelse som er beregnet for oss. Vi slår oss til tåls med kortvarige glimt av åndelig belysning, når vi dag etter dag kunne ha vandret i lyset av hans nærvær. — Testimonies to Ministers, side 109—111.

[219]

UTHOLDENHET I BIBELSTUDIUM

«Gransk skriftene!» Joh. 5, 39, eng. overs. Å granske betyr å lete omhyggelig etter noe som er mistet. Let etter de skjulte skattene i Guds Ord. Du har ikke råd til å være uten dem. Dersom du studerer de skriftstedene som er vanskelige, og sammenligner vers med vers, vil du oppdage at det ene skriftstedet er nøkkelen til forståelse av det andre.

De som under bønn studerer Bibelen, blir visere etter hvert studium enn de har vært før. Noen av vanskelighetene deres er blitt løst, for den Hellige Ånd har utført det arbeidet som er omtalt i Joh. 14, 26: «Talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere.»

Vi får ikke noe som er verd å eie uten at vi viser alvorlige, utholdende anstrengelser. I forretningslivet er det bare de som har vilje til å handle, som ser gode resultater. Og uten alvorlig anstrengelse kan vi ikke vente å få kunnskap om åndelige ting. De som vil få tak på sannhetens juveler, må grave etter dem som en gullgraver graver etter den verdifulle åren i jorden.

De som arbeider likegyldig og halvhjertet, vil aldri få fremgang. Unge og gamle bør lese Guds Ord. De bør ikke bare lese det, men de bør studere det i dypeste alvor, idet de ber, tror og gransker. På den måten vil de finne den sjulte skatten, for Herren vil skjerpe forstanden.

Ha et åpent sinn.— Når du begynner å studere Guds Ord, må du legge dine forutfattede meninger og oppelskede idéer fra deg. Du kommer aldri til å finne sannheten dersom du studerer Skriften for å forsvare dine egne idéer. Legg disse igjen ved døren og gå med et angrende hjerte inn for å høre hva Herren har å si deg. Når en ydmyk sannhetssøker sitter ved Kristi føtter og lærer av ham, vil Ordet hjelpe ham til å forstå. Jesus siér til dem som i sine egne øyne er for vise til å studere Bibelen: Dere må bli saktmodige og ydmyke

[220]

av hjertet dersom dere ønsker å få en visdom som kan lede dere til frelse.

Les ikke Ordet i lyset av tidligere meninger, men les det med et sinn som er fritt for fordommer. Gransk det nøye og under bønn. Dersom du ved lesningen blir overbevist og forstår at de meningene du har nært, ikke er i harmoni med Ordet, må du ikke forsøke å få Ordet til å føye seg etter disse meningene. La meningene dine føye seg etter Ordet. Du må ikke tillate at det du har trodd eller gjort tidligere, skal kontrollere din forståelse. Du må åpne ditt sinns øyne og se de underfulle ting i Guds lov. Finn ut hva som står skrevet, og sett så føttene dine på den evige Klippen.

Kunnskap om Guds vilje.— Vår frelse er avhengig av den kunnskapen vi har om Guds vilje, slik den er skrevet ned i hans Ord. Hold aldri opp med å be om og lete etter sannheten. Du må vite hva som er plikten din. Du må vite hva du skal gjøre for å bli frelst. Og det er Guds vilje at du skal vite hva han har sagt til deg. Men du må øve din tro. Når du gransker Skriften, må du tro at Gud er til, og at han lønner dem som flittig søker ham.

Ja, gransk Bibelen med et hjerte som hungrer etter åndelig mat! Grav i Ordet som en gullgraver graver i jorden for å finne gullårene. Gi ikke opp med å lete før du har fått vite hvilket forhold du står i til Gud, og hans vilje med deg. — *The Youth's Instructor*, 12. juli 1902.

Ærbødighet for bibelstudium.— Vi bør komme med ære-frykt når vi studerer Bibelen, og føle at vi er i Guds nærvær. Vi bør legge all lettsindighet og fjas til side. Mens vi lett kan forstå noen deler av Ordet, er det ikke så lett å fatte hva som er den sanne meningen i noen andre deler. Vi må studere tålmodig og under overveielse og alvorlig bønn. Enhver bibel gransker som åpner Skriften, bør be om den Hellige Ånds opplysning. Da har vi fått det løftet at det skal skje.

[221]

Den ånden du er fylt av når du kommer for å undersøke Skriften, vil bestemme karakteren av den hjelpen du får. Engler fra lysets verden vil være med dem som med et ydmykt hjerte søker guddommelig ledelse. Men dersom vi åpner Bibelen med uærbødighet, med en følelse av selvgodhet, og dersom hjertet er fylt med fordommer, er Satan ved siden av deg, og han vil sette den klare læren i Guds Ord i et skjevt lys. — *Testimonies to Ministers*, side 107, 108.

[222]

BELØNNING FOR FLITTIG BIBELSTUDIUM

Hver gang vi leter etter sannheten, vil vi bli belønnet, og hver eneste oppdagelse vil åpne rikere felter for undersøkelse. Mennesker forandrer seg i forhold til det de opptar tankene med. Dersom vi fyller vår oppmerksomhet med dagligdagse tanker og gjøremål, kommer vi til å bli dagligdagse. Dersom vi er for likegyldige til å ta imot noe annet enn en overflatisk forståelse av Guds sannhet, kommer vi ikke til å få de rike velsignelsene som Gud så gjerne vil gi oss. Det er en lov som sier at sinnet vil bli trangt eller utvidet i forhold til størrelsen på de tingene det er opptatt med.

Våre mentale krefter vil ganske sikkert snevre seg sammen og miste evnen til å fatte de dypere meningene i Guds Ord dersom de ikke kraftig og iherdig blir brukt til å lete etter sannheten. Sinnet vil vide seg ut dersom det er opptatt med å finne forholdet mellom de ulike emnene i Bibelen, idet skriftsted blir sammenlignet med skriftsted og åndelige ting med åndelige ting. Gå under overflaten, for de rikeste skattene for tankene venter på den dyktige og flittige bibelgranskeren.— *Review and Herald*, 17. juli 1888.

Bibelen som ledesnor.— Den som studerer, må ta Bibelen som sin ledesnor og holde fast på dens prinsipper. Dersom han gjør det, kan han strebe etter å nå hvilken som helst høyde. — *Ministry of Healing*, side 465.

[223]

BIBELN SOM LÆREMESTER

Som læremester er Den hellige skrift uten sidestykke. Bibelen er den eldste og mest omfattende historie som menneskene eier. Den kom frisk ut fra den evige sannhets kilde, og ned gjennom århundrer har en guddommelig hånd bevart dens renhet. Den belyser den fortiden som ligger langt borte, der menneskelige undersøkelser forgjeves forsøker å trenge inn. Det er bare i Guds Ord vi får se den kraft som la jordens grunnvoll og utstrakte himlene. Bare der finner vi en autentisk beretning om nasjonenes opprinnelse. Bare der finnes vår slekts historie ubesmittet av menneskers stolthet og fordommer.

Den eviges stemme.— I Guds Ord finner sjelen emner for den dypeste tanke og de høyeste lengsler. Der kan vi samtale med patriarker og profeter og lytte til den Eviges røst når han taler med mennesker. Der kan vi skue himmelens Majestet da han ydmyket seg selv til å bli vår stedfortreder, vårt pant, for å kjempe alene mot mørkets makter og for å seire for oss. Dersom vi betrakter slike emner som dette med ærefrykt, kan det ikke unngå å bløtgjøre, rens og foredle hjertet, på samme tid som det vil inspirere sinnet med ny kraft og styrke.

De som mener det er kjekt og mandig å behandle Guds krav med likegyldighet og ringeakt, avslører med det sin egen dårskap og uvitenhet. Mens de skryter av at de er frie og uavhengige, er de i virkeligheten syndens og Satans treller.

[224] *Sann livsfilosofi.*— Dersom vi får en klar oppfatning av hva Gud er og hva han forlanger at vi skal være, vil det lede oss til en sunn ydmykhet. Den som studerer det hellige Ord riktig, vil lære at den menneskelige forstand ikke er allmektig. Han vil lære at uten den hjelpen som bare Gud kan gi, er menneskelig styrke og visdom ikke noe annet enn svakhet og uvitenhet.

Den som følger den guddommelige ledelsen, har funnet den eneste sanne kilden til en frelsende nåde og en virkelig lykke. Han har fått kraft til å spre lykke til alle han omgås. Ikke noe menneske kan virkelig nyte livet uten religion. Kjærlighet til Gud rens og

foredler enhver smak og ethvert ønske, forsterker vår hengivenhet og lyser opp enhver hederj lig fornøyelse. Den gjør mennesker i stand til å sette pris på og nyte alt som er sant og godt og vakkert.

Men det som mer enn noe annet burde få oss til å verdsette Bibelen, er at Guds vilje med menneskene er åpenbart i den. Der kan vi lære hva hensikten var med vår skapelse, og hvordan denne hensikten kan bli oppfylt. Vi lærer hvordan vi med visdom kan gjøre dette livet bedre, og hvordan vi kan sikre oss det fremtidige liv. Ikke noen annen bok kan tilfredsstillende sjelens spørsmål og hjertets lengsler. Når mennesker får kunnskap om Guds Ord og gir akt på det, kan de reise seg fra det aller dypeste forfall til å bli Guds sønner og syndfrie englers venner. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 52—54.

[225]

ÆREFRYKT

Det er deres forrett, kjære unge venner, å lovprise Gud på jorden. Skal dere kunne gjøre det, må dere lede tankene deres bort fra overflatiske, lettsindige og ubetydelige ting og over til slikt som har evig verdi.

Vi lever i en tid da alle burde gi særskilt akt på Frelserens formaning: «Våk og be om at dere ikke må komme i fristelse.» Matt. 26, 41. En av våre sterkeste fristelser er å glemme å vise ærbødighet. Gud er høy og hellig, og hans hus på jorden, det stedet der hans folk møtes for å tilbe, er som porten til himmelen for den ydmyke og troende sjel. Lovsangen og de ordene som Kristi tjener taler, er av Gud utpekt til å være redskaper som skal berede et folk for menigheten der oppe, hvor ikke noe urent og vanhellig får ta del i den opphøyde gudstjenesten. . . .

Oppførsel i Guds hus.— De unge i denne tiden trenger i høy grad å lære seg ærefrykt. Det gjør meg vondt når jeg ser barn og unge av kristne foreldre vise så liten aktelse for den orden og riktige oppførsel som burde finnes i Guds hus. Mens Guds tjener fremholder livets ord for folket, er det noen som leser, og andre hvisker og ler. De synder ved at de avleder oppmerksomheten til dem som sitter omkring dem. Dersom denne vanen får lov å fortsette uhemmet, vil den vokse og påvirke andre.

Barn og unge må aldri føle at det er noe å være stolt av når de ikke er oppmerksomme på møter hvor Gud blir tilbedt. Gud ser enhver uærbødig tanke og gjerning, og det blir skrevet ned i himmelens bøker. «Jeg vet om dine gjerninger,» sier han. Åp. 3,1. Ingenting er skjult for hans altseende øyne. Dersom du mer eller mindre har tilegnet deg den vanen å være uoppmerksom og likegyldig i Guds hus, så bruk de kreftene du har, til å rette på dette. Vis at du eier selvspekt. Vis ærefrykt til det blir en del av deg selv.

[226]

Du må ikke ha så lite ærefrykt for Guds hus og gudstjenesten at du snakker med andre under prekenen. Dersom de som begår denne feilen, kunne se Guds engler som ser på dem og skriver ned det de

gjør, ville de bli fylt med skam og avsky over seg selv. Gud ønsker oppmerksomme tilhørere. Det var mens menneskene sov at fienden sådde ugress.

Det som er hellig, eller som har med gudstjenesten å gjøre, må vi aldri behandle uvørent eller likegyldig. Når livets ord blir talt, bør du huske at du lytter til Guds stemme gjennom hans utpekte tjener. Du må ikke være uoppmerksom og gå glipp av disse ordene, for dersom du gir akt på dem, kan de holde føttene dine fra å komme inn på feil sti.

Å spøke med religiøse ting.— Jeg blir bedrøvet over å se at mange unge som bekjenner seg til å være kristne, ikke kjenner noe til et forandret hjerte. Deres karakter forandrer seg ikke. De forstår ikke at det er en alvorlig ting å si at en er en kristen. Deres liv er i fullstendig disharmoni med et religiøst sinn. Dersom de var blant dem som virkelig er Guds sønner og døtre, ville de ikke være fylt av tomhet, spøk og fjas. Heller ikke ville andres dumme bemerkninger og oppførsel vekke det samme i dem. Et sinn som er bestemt på å nå målet, å sikre seg et liv i himmelen, vil fast og bestemt avslå ethvert forsøk på å spøke og drive gjøn med religiøse ting.

Det ligger en stor fare i å være likegyldig med dette. Det er ingen dårskap som er så slud som tankeløshet og lettsindighet. Overalt ser vi unge som har en lettsindig karakter. Vi burde unngå alle slike unge, for de er farlige. Dersom de sier at de er kristne, er det enda større grunn til å frykte for dem. Deres sinn står på et lavere nivå, og det vil være langt lettere for dem å føre deg ned på deres nivå enn det vil være for deg å bringe dem opp til opphøyde og foredlede tanker og en riktig oppførsel. Velg venner som er anstendige i ord og oppførsel.

[227]

Skal du kunne ære Gud på den beste måten, må vennene dine være slike som kan hjelpe deg til å skjelne mellom hellige og verdslige ting. Dersom du ønsker å ha et vidt syn, edle tanker og rene tilbøyeligheter, så velg venner som vil styrke riktige prinsipper. La enhver tanke og motivet for enhver handling gå ut på å sikre deg det kommende livet, der det finnes evig lykke. — *The Youth's Instructor*, 8. oktober 1896.

[228]

ET VELGRUNNET HÅP

Hvordan kan du vite at Gud har godtatt deg? Studer hans ord under bønn. Legg ikke Bibelen til side for å lese andre bøker. Denne boken overbeviser om synd. Den åpenbarer tydelig veien til frelse. Den får oss til å se en strålende og herlig belønning. Den åpenbarer for deg en fullkommen Frelser, og lærer deg at bare gjennom hans uendelige nåde kan du vente å bli frelst.

Unnlatt ikke å be i lønndom, for det er religionens sjel. Be alvorlig og inderlig om at sjelen din må bli ren. Bønnfall så alvorlig og inderlig som du ville gjøre det om det var ditt timelige liv som stod på spill. Vær hos Gud helt til det er født en usigelig lengsel etter frelse inni deg, og du har oppnådd en salig forvissning om at din synd er tilgitt.

Vi skal ikke ta imot håpet om et evig liv på et flyktig grunnlag. Det er en sak som skal avgjøres mellom Gud og din egen sjel, avgjøres for evigheten. Et antatt håp og ikke noe mer vil bli din egen undergang. Fordi du skal stå eller falle ved Guds Ord, er det det du må hente vitnesbyrd fra. Der kan du finne ut hva som kreves av deg for at du skal bli en kristen. Ta ikke rustningen din av og forlat ikke slagmarken før du har vunnet seier og triumferer sammen med din Frelser. — Testimonies I, side 163, 164.

Litteratur og musikk

Unge menn og unge kvinner, les den litteraturen som vil gi dere sann kunnskap, og som vil være til hjelp for hele fami-lien. Si bestemt: «Jeg vil ikke bruke verdifull tid på å lese slikt som ikke vil være til nytte for meg, og som bare vil gjøre meg uskikket til å kunne tjene andre. Jeg vil vie min tid og mine tanker for å bli skikket til tjeneste for Gud. Jeg vil lukke øynene mine for lettsindige og syndige ting. Ørene mine er Herrens ører, og jeg vil ikke lytte til fiendens slue argumenter. Stemmen min skal ikke på noen måte være underlagt en vilje som ikke står under Guds Ånds påvirkning. Legemet mitt er den Hellige Ånds tempel, og alle mine krefter vil jeg vie til hederlige formål.» — Testimonies VII, side 64.

VALG AV LESESTOFF

Utdannelse er ikke noe annet enn en utvikling av de fysiske, intellektuelle og åndelige kreftene slik at de best mulig kan utføre livets plikter. Evnen til å holde ut og hjernens styrke og aktivitet blir svekket eller styrket alt etter som de blir brukt. Sinnet bør bli trent slik at alle dets krefter blir symmetrisk utviklet.

[230] Mange unge er ville etter bøker. De har lyst til å lese alt de kan komme over. Men de må passe på hva det er de leser, og hva det er de hører på. Jeg er blitt vist at de er i den største fare for å bli fordervet på grunn av usømmelig lesning. Satan bruker tusenvis av måter til å rokke ved de unges sinn. De kan ikke være trygge et øyeblikk dersom de ikke er på vakt. De må sette vakt for sitt sinn, slik at de ikke skal bli forført av fiendens fristelser.

Virkingen av usunn lesning.— Satan vet at sinnet i stor grad blir påvirket av det som det blir foret med. Han forsøker å lede både de unge og dem som er kommet opp i en modnere alder, til å lese romaner, noveller, eventyr og annen litteratur. De som leser slik litteratur, blir uskikket til å utføre de pliktene som ligger foran dem. De lever et uvirkelig liv og har ikke lyst til å granske Skriften, til å bli nær av den himmelske manna. Sinnet, som trenger å bli styrket, blir svekket og mister sin evne til å studere de store sannhetene som har med Kristi misjon og gjerning å gjøre, sannheter som ville forsterke sinnet, vekke fantasien og stimulere et sterkt og alvorlig ønske om å seire slik som Kristus seiret.

Fiender av det åndelige liv.— Dersom en stor del av de bøkene som blir utgitt, kunne blitt brent, ville det ha stanset en plage som utfører et forferdelig verk på sinn og hjerte. Kjærlighetsfortellinger, lettsindige og opphissende eventyr, er til en forbannelse for leseren. Det samme er de såkalte religiøse romaner, bøker der forfatteren fletter en moralsk lærdom inn i fortellingen. Det kan bli vevd religiøse følelser inn gjennom en hel roman, men som regel er det ikke noe annet enn Satan som er kledd som en engel, for at han skal ha lettere for å narre og bedra. Ingen er så stadfestet i de rette prinsippene eller

så sikre på å kunne motstå fristelser at de er trygge når de leser slike fortellinger.

De som leser oppdiktet litteratur, gir seg hen til et onde som ødelegger det åndelige liv og formørker det vakre på de hellige sidene. Det skaper en usunn opphisselse, gjør fantasien syk, gjør sinnet uskikket til å være til nytte, venner sjelen av med å be og nedsetter evnen til å utføre åndelig arbeid.

Gud har skjenket høye evner til mange av våre unge, men altfor ofte har de gjort evnene sine kraftløse og forvirret og svekket sitt sinn fordi de har vært uforstandige i valg av lesestoff. I årevis har de ikke vokst i nåden eller gjort noen fremgang i kunnskapen om vår tro. De som venter på at Herren snart skal komme igjen og ser frem til den vidunder-lige forvandlingen da «dette forgjengelige er kledd i uforgjengelighet» (1 Kor. 15, 54), burde i denne prøvetiden stå på et høyere handlingsplan.

[231]

Mine kjære unge venner, se på deres egen erfaring og spør dere selv hvilken innflytelse opphissende fortellinger har på dere. Kan dere etter at dere har lest slike fortellinger, åpne Bibelen og med interesse lese livets ord? Synes dere at Guds bok er uinteressant? Kjærlighetshistoriens tiltrekningskraft virker på sinnet og ødelegger den sunne sans. Den gjør det umulig for dere å feste oppmerksomheten på viktige og alvorlige sannheter som angår deres evige liv.

Vær bestemt og legg vekk all verdiløs litteratur. Den vil ikke styrke deres åndelige liv, men vil gi sinnet følelser som forderver fantasien og får dere til å tenke mindre på Jesus og til å dvele mindre ved hans dyrebare lærdommer. Hold sinnet rent for alt som vil kunne lede det i feil retning. Fyll det ikke opp med verdiløse fortellinger som ikke gir noen styrke til de mentale kreftene. Tankene vil være av samme karakter som den føden som man nærer sinnet med.

Bøkenes bok.— Den religiøse erfaringen et menneske har, vil åpenbare seg gjennom den slags bøker det velger å lese i sin fritid. De unge må leve i samfunn med Gud gjennom hans ord dersom de ønsker et sunt sinn og sunne religiøse prinsipper. Bibelen peker ut veien til frelse gjennom Kristus og er en lærebok i å oppnå et høyere og bedre liv. Den inneholder de mest interessante og den mest lærerike historie og biografi som noen gang er blitt skrevet. De som ikke har fått sin fantasi fordervet av å lese oppdiktete fortellinger, vil synes at Bibelen er den mest interessante av alle bøker.

[232] Bibelen er bøkenes bok. Dersom du elsker Guds Ord og gransker det når du har anledning til det, slik at du kan få eie de rike skattene som finnes i det, og bli fullt ut skikket til å utføre all god gjerning, kan du være sikker på at Jesus drar deg til seg. Men det er ikke nok å lese Skriften på en tilfeldig måte uten å forsøke å forstå Kristi lærdommer for å komme i harmoni med hans krav. Det finnes skatter i Guds Ord som bare kan bli oppdaget dersom vi graver dypt i sannhetens gruve.

Det kjødelige sinnet avviser sannheten, men det sinnet som er omvendt, gjennomgår en vidunderlig forvandling. Den boken som tidligere ikke var tiltrekkende fordi den åpenbarte sannheter som vitnet mot synderen, blir nå mat for sjelen og livets glede og trøst. Rettferdighetens sol lyser på de hellige sidene, og den Hellige Ånd taler til sjelen gjennom dem. ...

Alle som har oppelsket en lyst til lettfattelig lesning, må nå vende sin oppmerksomhet mot profetiens sikre ord. Ta Bible-len din og begynn å studere de hellige nedtegnelsene i Det gamle og Det nye testamentet med ny interesse. Jo oftere og mer omhyggelig du studerer Bibelen, desto vakrere vil den vise seg å være, og desto mindre vil du like lettfattelig lesning. Bind denne dyrebare boken til hjertet ditt. Den vil være en venn og en ledesnor for deg. — The Youth's Instructor, 9. oktober 1902.

[233]

EFESERNES EKSEMPEL

Da efeserne ble omvendt, forandret de sine vaner og skikker. Under den Hellige Ånds overbevisning handlet de raskt og avslorte alle trolldomsysteriene sine. De kom og bekjente og ga til kjenne det de hadde gjort, og i sine sjeler var de fylt av harme over at de i en slik grad hadde hengitt seg til magi, og at de så høylytt hadde lovprikt de bøkene som inneholdt Satans regler for hvordan de skulle utføre trolldomskunster. De var fast bestemt på å vende seg bort fra den ondes tjeneste, og de kom med sine kostbare bokruller og brente dem opp offentlig. På den måten viste de hvor oppriktig de hadde vendt seg til Gud. . . .

De bøkene efeserne overga til flammene da de ble omvendt til evangeliet, hadde de tidligere frydet seg ved og tillatt at de styrte deres samvittighet og ledet deres sinn. De kunne ha solgt dem, men ved å gjøre det, ville det onde ha fortsatt å eksistere. Etterpå avskydde de de sataniske mysteriene og de magiske kunstene, og de hadde motvilje mot den kunnskapen de hadde fått fra dem. Jeg vil gjerne spørre de unge som har lært sannheten å kjenne: Har dere brent deres magiske bøker?

Våre dagers magiske bøker.— Vi anklager ikke dere for de onde tingene som hadde lenket efeserne, eller påstår at dere har praktisert magi eller utført trolldomskunster på samme måte som de hadde. Vi sier ikke at dere har hatt noe med åndemanernes mysterier å gjøre eller hatt samkvem med onde ånder. Men har dere ikke samkvem med opphavet til alt ondt, han som har oppfunnet alle disse mysteriene og helvetes kunster? Lytter dere ikke til de forslagene som kommer fra ham som er denne verdens gud og hersker over alle luftens makter? Har dere ikke latt dere forføre av hans falske bedrag og gjort dere til hans redskaper til å utføre gjerninger som er i harmoni med deres liv før dere ble omvendt? Har dere ikke overgitt dere til å være Satans redskaper, og har dere ikke på en måte forbindelse med falne engler og lærer av dem hvordan dere skal bedra deres egne og andres sjeler?

[234]

Hva med de magiske bøkene? Hva har dere lest? Hvordan har dere benyttet tiden deres? Har dere forsøkt å studere de hellige oraklene for å kunne høre Guds stemme tale til dere gjennom hans ord? Verden er oversvømmet av bøker som sår skeptisismens, vantroens og ateismens sæd, og i større eller mindre grad har dere tatt lærdom fra disse bøkene. Og de er magiske bøker. De trenger Gud ut fra sinnet og skiller sjelen fra den sanne hyrden.

Sinnet blir fremmed for alvorlige tanker.— De bøkene dere har lest, er blitt tenkt ut av Satans redskaper for at deres sinn skal bli forhekset av teorier som er formet i Satans synagoge. De vil vise dere hvordan dere kan tjene den onde med en satanisk verdighet. Hvor mange bøker finnes det ikke med en vantro tendens som er beregnet på å rokke sinnet med besnærende tvilstanker! Satan har pustet sin giftige ånde på dem, og de sjelene som leser dem, vil bli angrepet av en dødelig, åndelig malaria.

Hvilken stor masse av oppdiktet lesestoff finnes det ikke i verden, som er egnet til å fylle sinnet med innbilte ting og dårskap, og som på den måten skaper en avsmak for sannhetens og rettferdighetens ord! Sinnet blir på den måten fremmed for alvorlige tanker og for å undersøke Skriften med tålmodighet og utholdenhet. Og det er Skriften som er læreboken som leder deg til Guds paradys.

Det er mye som er skrevet om hvordan vi skal kunne samle oss jordiske skatter, som om denne verdens velstand kunne gi oss inngang til himmelen. Hvor mange bøker er ikke blitt skrevet som inneholder fortellinger om dristige og overmodige bedrifter som er utført av mennesker som i sitt liv ikke kaster en eneste lysstråle på den stien som fører til et bedre land!

[235] *Villedende bøker.*— Hvor mange bøker finnes det ikke om krig og blodsutgytelse som fører de unge vill! Mens de leser, står Satan ved siden av dem og oppildner dem til den samme krigsånd som de leser om. Blodet blir opphetet i årene deres, og de blir opphisset til å utføre grusomme ting. Hvor mange umoralske bøker finnes det ikke som fremkaller vanhellige ønsker, tenner hjertets lidenskaper og leder bort fra alt som er rent og hellig!

Dere har hatt deres magiske bøker der de forskjellige scenene og bildene var inspirert av ham som en gang var en opphøyet engel i himmelens saler. . . .

Bryt Satans trolldom.— Jeg spør dere: Vil dere brenne de magiske bøkene? I Satans synagoger finnes det tiltrekkende steder der tøylesløshet blir fostret og næret. Men det er et vitne til stede, og den usynlige gjesten vil vitne om det som er blitt utført i mørke. Det er Satan som er lederen i de forfengeliges, de stoltes og de lystiges selskap, og det er han som er drivkraften bak det lettsindige liv. Han er til stede i forkledning. Overalt omkring oss utføres det djevle-kunster, og både verden og menighetene blir påvirket av en som vil få dem til å gjøre ting som de aldri har drømt om å gjøre. Dersom de fikk høre om de gjerningene de vil komme til å utføre, ville de bli like forbauset som Hasael da profeten fortalte ham hva han ville gjøre i fremtiden. . . .

Hver eneste mann og kvinne og hvert eneste barn som ikke er under Guds Ånds ledelse, blir påvirket av Satans trolldom, og ved sine ord og sitt eksempel vil de lede andre bort fra sannhetens sti. Når Kristi forvandlende nåde virker på hjertet, vil en rettfærdig harme gripe sjelen fordi synderen så lenge har forsømt den store frelsen som Gud har beredt for ham. Da vil han overgi seg selv, med legeme, sjel og ånd, til Gud, og ved hjelp av den nåden som Gud har gitt ham, vil han trekke seg bort fra samfunnet med Satan. På samme måte som efeserne vil han avstå fra trolldom, og han vil skjære av den siste tråden som knytter ham til Satan. Han vil forlate mørkets fyrstes fane, og han vil stille seg under fyrst Emmanuels blodstenkte banner. Han vil brenne de magiske bøkene. — *The Youth's Instructor*, 16. november 1883.

RIKTIG MENTAL FØDE

Hva skal barna våre lese? Det er et alvorlig spørsmål som krever et alvorlig svar. Jeg blir bekymret over å se at det også i kristne familier finnes tidsskrifter, ukeblad og aviser som inneholder føljetonger som ikke etterlater noe godt inntrykk på sinnet. Jeg har betraktet slike som har fått utviklet en smak for oppdiktet litteratur på denne måten. De har eid den forretten det er å kunne lytte til sannhetene i Guds Ord og å bli kjent med grunnlaget for vår tro, men de har nådd opp til moden alder blottet for sann fromhet.

Disse kjære unge trenger så sterkt til å bruke det aller beste materialet i deres karakterutvikling — kjærlighet og gudsfrykt og kunnskap om Kristus. Men det er mange som ikke har en fast forståelse av sannheten slik den er i Jesus. Sinnet fryder seg over sensasjonelle fortellinger. De lever i en uvirkelig verden og er uskikket til å utføre livets praktiske plikter.

Virkingen av å lese oppdiktet litteratur.— Jeg har betraktet barn som har fått lov til å vokse opp på denne måten. De er hvileløse og drømmende både hjemme og ute, og de er ikke i stand til å føre en samtale, selv om de mest dagligdagse ting. De edlere evnene, som var ment å skulle tjene høyere formål, er blitt vant til å betrakte ubetydelige ting eller det som verre er, helt til de er tilfreds med slike emner og neppe har kraft til å nå opp til noe høyere. De har mistet smaken på religiøse tanker og samtaler.

Den mentale føden som de har fått en smak for, virker besmittende og leder til urene og sanselige tanker. Jeg synes oppriktig synd på disse sjelene når jeg tenker på hvor mye de mister ved å forsømme mulighetene til å få kunnskap om Kristus, som vårt håp om evig liv dreier seg om. Hvor mye dyrebar tid kaster de ikke bort, som kunne vært brukt til å studere forbildet for sann godhet.

Jeg kjenner personlig noen som har ødelagt et sunt sinn ved dårlige lesevaner. De går gjennom livet med en syk fantasi som gjør hver liten vanskelighet til noe stort. Ting som et sunt og fornuftig

sinn ikke ville bry seg med, blir for dem utålelige prøvelser og uoverstigelige hindringer. For dem er livet stadig på skyggesiden.

De som legger seg til den vanen å fare gjennom opphissende fortellinger, lammer sin mentale styrke og gjør seg uskikket til kraftig tankevirksomhet og gransking. Det finnes menn og kvinner som nå står ved slutten av livet, som aldri har kommet over virkningene av at de ikke har vist måtehold i valg av lesestoff.

Den vanen som ble dannet i tidligere år, har vokst etter som de har vokst, og blitt sterkere etter som de er blitt sterkere, og de anstrengelsene de har gjort for å vinne over den, har bare delvis vært vellykket, selv om de har vært bestemte nok. Noen har aldri fått tilbake sine opprinnelige sinnsevner. Alle forsøk på å bli praktiske kristne stopper med ønsket. De kan ikke bli virkelig lik Kristus og samtidig fortsette å mate sinnet med slik litteratur.

De fysiske virkningene er ikke mindre katastrofale. Nerve-systemet blir unødig belastet ved denne leselysten. I noen tilfeller er unge, og selv slike som er eldre, blitt plaget med lammelser som ikke har noen annen årsak enn overdrevet lesing. Sinnet blir holdt i stadig opphisselse helt til hjernens fine maskineri ble så mye svekket at det ikke virket lenger, og resultatet ble lammelse.

Mentale drankere.— Når lysten til opphissende, sensasjonelle fortellinger blir utviklet, blir den moralske smaken fordervet, og sinnet er ikke tilfreds uten at det hele tiden blir matet med denne verdiløse og usunne føden. Jeg har sett unge kvinner, som sier at de er Kristi etterfølgere, som var virkelig ulykkelige dersom de ikke hadde en ny roman eller et nytt novelleblad for hånden. Sinnet krevde stimulans på samme måte som drankeren krever en giftig drikk. Disse unge viste ikke at de var i besittelse av en gudhengiven ånd, og de kastet ikke noe himmelsk lys på sine venner, slik at in det kunne lede dem til kunnskapens kilde. De hadde ikke noen dyp, religiøs erfaring. Dersom de ikke hadde hatt denne form for litteratur med seg hele tiden, kunne det ha vært håp om at de kunne forandre seg, men de forlangte den og ville ha den.

Det smerter meg å se unge menn og kvinner som på denne måten ødelegger sin evne til å være til nytte i livet, og unngår å få en erfaring som vil berede dem til et evig liv i et himmelsk samfunn. Vi kan ikke finne et mer passende navn for dem enn «mentale drankere».

Det å overdrive i sine lesevaner har en skadelig innflytelse på hjernen like sikkert som umåtehold i spiseog drikke-vanene har det.

Hjelpemidlet.— Det beste vi kan gjøre for å hindre at det onde skal vokse, er å ta jorden i bruk først. Vi burde vise den største omhu og oppmerksomhet når det gjelder å utvikle sinnet og så Bibelens sannheters dyrebare sæd i det. I sin store nåde har Herren i Skriften åpenbart reglene for et hellig liv for oss. ...

Han har inspirert hellige menn til å skrive ned til fordel for oss undervisning om de farer som omringer stien, og om hvordan vi skal unnsnippe dem. De som er lydige mot hans formaning om å granske Skriften, vil ikke være uvitende om disse tingene. Midt i de siste dagers farer burde alle med-lemmer av menigheten forstå grunnene for vårt håp og vår tro, grunner som det ikke er vanskelig å fatte. Det er nok å oppta sinnet med dersom vi ønsker å vokse i nåden og i kunnskapen om vår Herre, Jesus Kristus. — Christian Temperance and Bible Hygiene, side 123—126 (1890).

[239] *De første stegene på syndens vei.*— Før den kristne begår åpenbar synd, foregår det i hjertet en lang forberedende prosess som verden ikke vet noe om. Sinnet forandrer seg ikke plutselig fra å være rent og hellig til å være lastefullt, fordervet og kriminelt. Det tar tid å nedverdige dem som er formet etter Guds bilde, til å bli brutale og djevlelske. Vi ble forvandlet ved å beskue Kristus. Et menneske kan opplære sitt sinn ved å hengi seg til urene tanker, slik at synd som han tidligere avskydde, vil bli behagelig for ham. — Patriarchs and Prophets, side 459.

[240]

BIBELN ER DEN MEST INTERESSANTE BOKEN

Både gamle og unge forsømmer Bibelen. De gjør den ikke til sitt studium og til sin livsregel. De unge er særlig skyldige i denne forsømmelsen. De fleste av dem finner tid til å lese andre bøker, men de studerer ikke daglig den boken som viser veien til det evige liv. De leser meningsløse bøker, men Bibelen blir forsømt. Denne boken er ledesnoren vår til et høyere og helligere liv. De unge ville erklære at det var den mest interessante boken de noen gang hadde lest, dersom det ikke var for at de hadde fordervet fantasien sin ved å lese oppdiktede historier.

De unge sinnene får ikke den edleste utviklingen når de forsømmer å bruke den høyeste visdomskilden — Guds Ord. At vi lever i Guds verden, sammen med vår skaper, at vi er gjort i hans bilde, at han vokter oss og elsker oss og har omsorg for oss — alt dette er vidunderlige temaer for tankene å arbeide med, og leder sinnet til store og opphøyde meditasjonsemner. Den som åpner sinn og hjerte for å be-trakte slike temaer som dette, vil aldri bli tilfreds med trivielle og sensasjonelle emner.

Vi kan knapt vurdere hvor viktig det er å prøve å få en grundig kunnskap til Skriften. Fordi Bibelen er «inngitt av Gud» og kan gjøre oss vise «til frelse» og kan fremstille det Guds menneske «fullkomment, rustet til all god gjerning» (2 Tim. 3, 15—17), har den rett til å stille de høyeste krav til vår ærbødige oppmerksomhet. Vi bør ikke være tilfreds med å få en overflatisk kunnskap, men burde forsøke å få fatt i den fulle meningen i sannhetens ord, og på den måten drikke dypt av den aller helligstes ånd. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 138, 139.

Syndens avbildning. — Det var best om de unge aldri leste bøker med sensasjonelle overskrifter, som er utgitt og spredt for å tjene penger på dem. Det finnes en djevlesk for-tryllelse i slike bøker. De nedverdiggende skildringene av forbrytelser og grusomheter har en fortryllende makt over mange, og stimulerer dem til å prøve å gjøre

[241]

noe som vil vende oppmerksomheten mot dem, selv om det skal skje ved de ondeste gjerningene. Uhyrligheten, grusomheten og de tøylesløse gjerningene som er skildret i noen av de rent historiske bøkene, har virket som en surdeig på manges sinn, og fått dem til å utføre lignende gjerninger. Bøker som avbilder menneskers djevlelske gjerninger, gir det onde reklame. Disse grusomme detaljene trenger ikke å bli gjenopplivet, og ingen som tror på sannheten for denne tid, burde ta del i å bevare minnet om dem. Når forstanden blir matet og stimulert med denne fordervede føden, blir tankene urene og sanselige. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 133,

[242] 134.

BEVOKT NØYE INNGANGENE TIL SJELEN

«Bevar ditt hjerte fremfor alt det som bevares», er vismannens råd, «for livet utgår fra det.» Som mennesket «tenker i sin sjel, så er han». Hjertet må bli fornyet ved guddommelig nåde, ellers vil det forgjeves prøve å oppnå et rent liv. Den som forsøker å utvikle en edel og ærbar karakter uavhengig av Kristi nåde, bygger sitt hus på den løse sanden. Det vil ganske sikkert bli revet over ende av fristelsens fryktelige stormer. Hver eneste sjel burde be Davids bønn: «Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg!» Og når vi har fått del i den himmelske gaven, skal vi vokse til fullkommenhet idet vi «gjennom Guds makt blir bevart ved troen». Ord. 4, 23; 23, 7; Sal. 51, 12; 1 Pet. 1, 5.

Vi har fremdeles noe å gjøre for å motstå fristelser. De som ikke vil falle som et bytte for Satans knep, må bevokte inn-gangene til sjelen godt. De må unngå å lese, se eller høre noe som vil gi urene tanker. Sinnet må ikke få lov til å vandre tilfeldig omkring til det som sjelefienden måtte foreslå.

«Spend derfor beltet fast om livet,» sier apostelen Peter, «vær våkne! ... La dere ikke lenger lede av de lyster dere fulgte den gang dere levde i uvitenhet. Han som kalte dere, er hellig! så vær også dere hellige i all deres ferd.» Paulus sier: «Alt som er sant, alt som er edelt, rett og rent, alt som er verd å elske og akte, all god gjerning og alt som fortjener ros, legg vinn på det!» 1 Pet. 1, 13—15; Fil. 4, 8. Dette vil forutsette at vi ber alvorlig, og at vi uten stans er på vakt. Vi må bli hjulpet ved at den Hellige Ånds innflytelse får bo i oss, og den vil trekke sinnet oppover og verme det til å dvele ved rene og hellige ting. Og vi må studere Guds Ord flittig. «Hvorved skal den unge holde sin sti ren?» «I mitt hjerte», sier Salmisten, «har jeg gjemt ditt ord for at jeg ikke skal synde imot deg.» — Patriarchs and Prophets, side 460.

[243]

Halmen og kornet.— Kjære unge, hold opp med å lese blader som inneholder historier. Legg alle romaner til side. ... Vi ville gjøre best i å rense våre hus for alle novelleblad og trykksaker som

inneholder latterlige bilder, som er der fordi djevlelske redskaper vil det. De unge har ikke råd til å forgifte sitt sinn med slike ting. «Hva har halmen å gjøre med kornet?» Alle som hevder at de er Kristi etterfølgere, bør bare lese det som er sant og av evig verdi.

Vi må berede oss til å utføre de alvorligste pliktene. En verden skal frelles. . . . Når vi betrakter det store arbeidet som skal utføres, hvordan kan da noen ha råd til å kaste bort dyrebar tid og midler de har fått fra Gud, til å utføre disse tingene som ikke er til deres eget beste eller til Guds ære? — *The Youth's Instructor*, 14. august 1906.

Å UTVIKLE EN KRISTEN KARAKTER*

Det finnes svært viktige bøker som våre unge ikke ser i. De blir forsømt fordi de ikke synes at de er så interessante som lettere lesestoff.

Vi bør råde de unge til å velge å lese slikt som hjelper til å oppbygge en kristen karakter. Vi bør presse de viktigste av sannhetspunktene våre inn i de unges hukommelse. De har fått et glimt av disse sannhetene, men er ikke blitt kjent med dem så mye at de vil studere dem med velvilje. Våre unge burde lese slikt som virker sunt og helliggjørende på sinnet.

De trenger det for å kunne skjelne mellom sann og falsk religion. Det finnes mye god litteratur som ikke er helliggjørende.

Det er nå vi har tid og anledning til å arbeide for de unge. Fortell dem at vi er i en farlig krise nå, og at vi ønsker å vite hvordan vi kan skjelne mellom sann og falsk gudsfrykt. Våre unge trenger hjelp. De må bli løftet opp og bli oppmuntret, men på den rette måten. Hjelpen vil kanskje ikke være slik som de ønsker den, men den må være slik at deres sinn blir helliggjort. De trenger en god og helliggjørende religion mer enn noe annet.

Jeg venter ikke at jeg skal leve lenge nå. Min gjerning er snart endt. Fortell våre unge at jeg ønsker at mine ord skal oppmuntre dem til å leve et liv som de himmelske skapningene vil synes best om, og at de kan ha en foredlende inn-flytelse på andre.

Utvalgte bøker.— I løpet av natten pekte jeg ut og la til side bøker som de unge ikke har godt av å lese. Vi bør velge ut bøker for dem som vil oppmuntre dem til å leve oppriktig og få dem til å åpne Guds Ord. Dette er blitt fremstilt for meg tidligere, og jeg tenkte jeg ville legge det frem for dere og si hvor viktig det er. Vi har ikke råd til å gi de unge verdiløs litteratur. Vi trenger bøker som er til velsignelse for både sinn og sjel. Vi behandler disse tingene for lett, og derfor burde vårt folk få kjennskap til hva jeg sier.

Jeg tror ikke jeg vil få flere budskaper til vårt folk. De av våre menn som har et fast sinn, vet hva som skal til for å løfte opp og

[245]

bygge opp verket. Men med Guds kjærlighet i hjertet trenger de å studere Guds saker dypere og dypere. Jeg vil svært gjerne at de unge skal få ordentlig lesestoff, for da vil de eldre få det også. Vi må holde øynene våre festet på den religiøse tiltrekningen sannheten har. Vi må holde sinn og hjerne oppe for sannhetene i Guds Ord. Satan kommer når menneskene er uoppmerksomme. Vi må ikke være tilfreds selv om advarselsbudskapet er blitt sendt ut en gang. Vi må sende det ut om og om igjen.

Vi kunne begynne et lesekurs som var så interessant at det ville tiltrekke og påvirke mange sinn. Dersom jeg fikk anledning til å arbeide igjen, ville jeg med glede hjelpe til med å lage bøker for de unge.

Det må utføres et arbeid for de unge, slik at deres sinn kan bli preget og formet av Guds helliggjørende sannhet. Det er mitt oppriktige ønske for de unge at de vil forstå hva som virkelig menes med rettferdiggjørelse ved tro og den full-komne karakteren som vil berede dem til det evige liv. Jeg venter ikke at jeg skal leve lenge nå, men jeg etterlater meg dette budskapet til de unge, at de ikke må vike bort fra det målet de har satt seg.

Jeg formaner mine brødre til å oppmuntre de unge til alltid å holde Guds verdifulle nåde høyt hevet. Arbeid og be stadig for at de skal få en forståelse av hvor dyrebar sann religion er. Vis hvor tiltrekkende et hellig liv og Guds nåde er, ved å forklare hvilke velsignelser dette kan gi. Jeg har følt en byrde for dette fordi jeg vet at det er blitt forsømt.

[246] Jeg har ingen forsikring om at mitt liv vil vare lenge nå, men jeg føler at Gud har godkjent meg. Han vet hvor mye jeg har lidd når jeg har vitnet om den lave standarden i de såkalte kristnes liv. Jeg har følt at det var viktig at sannheten kunne bli sett i mitt liv, og at mitt vitnemål skulle gå til folket. Jeg ønsker at dere skal gjøre alt dere kan for at det jeg har skrevet, skal komme i hendene til folk i andre land.

Fortell de unge at de har hatt mange åndelige fordeler. Gud vil at de skal gjøre alvorlige anstrengelser for å gi sannheten til folket. Jeg oppfatter det som min særlige plikt å si disse tingene.

[247] — Fundamentals of Christian Education, side 547—549.

* Dette budskapet kom fra søster White under hennes siste sykdom, og er hennes siste budskap til de unge.

VIRKNINGEN AV OPPDIKTET LITTERATUR

Mange av de unge sier: «Jeg har ikke tid til å lese leksene mine.» Men hva gjør de? Noen bruker hvert minutt til å tjene seg noen få ører mer, mens de ville ha spart mer enn det beløpet de tjener på overtid dersom de hadde studert Bibelen og praktisert det den lærer i den tiden de har brukt til arbeid. Det ville ha spart dem for mye som blir brukt til unødvendig pynt, og de ville ha bevart sinnet til å forstå gudfryktighetens hemmelighet. «Å frykte Herren er begynnelsen til visdom.» Sal. 111, 10.

Men de samme unge som bekjenner seg som kristne, til-fredsstiller sitt kjødelige hjertes begjær ved å følge sine egne tilbøyeligheter. Den nådetiden som Gud har gitt dem for at de skal få kunnskap om Bibelens dyrebare sannheter, blir brukt til å lese oppdiktet eventyr. Når denne vanen en gang er dannet, er den vanskelig å vinne over. Men det kan gjøres, og det må gjøres av alle dem som ønsker å komme inn i himmelen.

Det sinnet som får lov til å gi seg hen til å lese fortellinger, blir ødelagt. Fantasien blir syk, sinnet blir sentimentalt og grepet av en urolig og merkelig lyst til usunn mental føde som stadig fører sinnet ut av balanse. Det finnes i dag tusener i sinnsykeasyl fordi deres sinn er kommet ut av balanse ved å lese romaner. De har begynt å bygge luftslott og er blitt grepet av en sentimental kjærlighetssyke. — The Signs of the Times, 10. februar 1881.

[248]

FORDELENE VED MUSIKK

Lovsang er som himmelens luft, og når himmelen kommer i berøring med jorden, blir det musikk og sang, «takksigelse og lovsang». Es. 51,3.

Over den nyskapte jorden som lå der skjønn og ubesmit-tet, mens Gud smilte til den, jublet alle morgenstjerner, «og alle Guds sønner ropte av fryd». Job 38, 7. Slik har men-neskehjerter forent seg med himmelen i lovsangstoner som svar på Guds godhet. Mange av begivenhetene i menneskenes historie har vært knyttet til sang. . .

Musikk er en verdifull gave.— Sangens historie i Bibelen forteller oss mye om hvordan musikk og sang skal bli brukt og være til velsignelse. Musikk blir ofte fordervet for å tjene onde formål, og på den måten blir den et av de mest fortryllende redskaper til å friste med. Men dersom den blir brukt på den rette måten, er den en dyrebar gave fra Gud. Den er i stand til å lede tankene opp til høye og edle emner, og til å inspirere og opphøye sjelen.

På samme måte som Israels barn under vandringen i ørkenen ble oppmuntret av de hellige sangenes toner, byr Gud i dag sine barn å glede seg under sin pilegrimsreise. Det finnes få midler som er bedre egnet til å feste hans ord til hukommelsen enn å gjenta dem i sang. Og en slik sang har en vidunderlig makt. Den har makt til å kue rå og ukultiverte menneskesinn. Den har makt til å gi tankene liv og til å vekke sympati, til å fremkalle et fredelig samarbeid og til å jage bort et nedtrykt og angstelig sinn som nedbryter motet og svekker handlekraften.

Sang er et av de mest virksomme midler til å prege åndelige sannheter inn i hjertet. Hvor ofte kommer ikke et ord fra Gud til en hardt tyngt sjel som er nær ved å fortvile! Kan- skje er det et kor [249] fra en barnesang som har vært glemt i lang tid. Fristelsene mister sin makt, livet får en ny mening og en ny hensikt, og andre sjeler blir fylt av mot og glede!

Vi burde aldri miste av syne sangens verdi som et oppdragelsesmiddel. Vi bør synge i hjemmene, sanger som er vakre og rene. Da vil vi ikke trenge så mange irettesettende ord, men i stedet vil det være mer glede og håp og lykke. Vi må synge på skolen. Da vil elevene bli trukket nærmere Gud, nærmere lærerne og nærmere hverandre.

Som en måte å tilbe på er sang like viktig som bønn. I virkeligheten er mange sanger en bønn. Dersom barnet lærer å forstå dette, vil det tenke mer på betydningen av de ordene det synger og bli mer mottakelig for deres makt.

Når vår Frelser fører oss til evighetens treskel og Guds herlighet stråler imot oss, kan vi oppfange tonene av lovsang og takk som kommer fra det himmelske koret som står rundt tronen. Og når ekkoet av englenes sang lyder i hjemmene våre, vil hjertene bli dratt nærmere de himmelske sangerne. Samfunnet med himmelen begynner på jorden. Det er her vi lærer grunntonen i himmelens

[250] lovsang. — Education, side 161—168.

BRUKEN AV MUSIKK

Musikk fikk sin opprinnelse for å tjene et hellig formål. Den skulle løfte tankene opp mot det som er rent, hellig og utviklende, og vekke sjelen opp til hengivenhet og takk-nemlighet til Gud. Hvilken kontrast er det ikke mellom den gamle skikken og hvordan musikken altfor ofte blir brukt i dag! Hvor mange bruker ikke denne gaven til å opphøye seg selv i stedet for å bruke den til å ære Gud! Kjærlighet til musikk leder den ubefestede til å være sammen med slike som elsker verden, på fornøyelsessteder som Gud har forbudt sine barn å gå til. På den måten blir det som er en stor vel-signelse når det blir riktig brukt, et av de mest virksomme redskapene Satan bruker for å lokke sinnet bort fra livets plikter og fra å tenke på evige ting.

Musikk er en del av gudstjenesten i himmelens saler, og vi burde anstrenge oss for å komme så mye som mulig i harmoni med himmelens kor i våre lovsanger. Det å øve stemmen ordentlig opp er en viktig del av utdannelsen, som ikke burde forsømmes. — Patriarchs and Prophets, side 594.

Et innflytelsesrikt talent.— Det er noen som eier en spesiell sangergave, og det er tider da et spesielt budskap kan bæres frem av en som synger alene eller av flere som synger sammen. Men en sang burde sjelden bli sunget bare av noen få. Evnen til å synge er et innflytelsesrikt talent som Gud vil at alle skal utvikle og bruke til å ære hans navn med. — Testimonies VII, side 115, 116.

I harmoni med himmelske musikere.— Når mennesker synger med ånd og forstand, vil himmelske musikere ta opp melodien og synge med i deres takkesang. Han som har skjenket oss alle de gavene som gjør oss i stand til å arbeide sammen med Gud, forventer av tjenerne sine at de utvikler stemmene sine slik at de kan tale og synge på en måte som alle kan forstå. Det er ikke nødvendig å synge høyt, men vi må betone klart og uttale tydelig. Alle bør ta seg tid til å øve opp stemmen slik at Guds pris kan bli sunget i klare og myke toner, og ikke så hardt og skrikende at det gjør vondt i ørene. Evnen til å synge er en gave fra Gud. La oss bruke den til hans ære.

[251]

Når det blir holdt møter, bør noen bli valgt ut til å ta del i sang-gudstjenesten. La sangen bli akkompagnert av musikk-instrumenter som blir behandlet av slike som kan det. Vi skal ikke være imot at instrumentalmusikk blir brukt i vårt arbeid. Dette er en del av gudstjenesten, som bør bli ledet med omhu, for det er Gud vi priser i sangen.

Sangen bør ikke alltid bli utført av noen få. La hele for-samlingen ta del så ofte som det er mulig. — Testimonies IX, side 143,144.

[252] *Gud blir lovprist gjennom sang.* — Gud blir lovprist gjen-nom lovsanger som kommer fra et hjerte som er fylt av kjær-lighet og hengivenhet til ham. — Testimonies I, side 509.

FEIL BRUK AV MUSIKK

Englene kretser omkring en bolig. De unge er samlet der, og man kan høre lyden av sang og musikk. Det er kristne som er samlet der, men hva er det du hører? Det er en sang, en lettsindig vise, som hører hjemme i en dansesal. Men se, de rene englene samler sitt lys tettere omkring seg, og mørket innhyller dem som er i huset. Englene beveger seg derfra. Man kan se på ansiktene deres at de er bedrøvet. Ja, se, de gråter. Dette så jeg bli gjentatt mange ganger blant sabbatsholderne, og særlig i —. Musikk har opptatt de timene som burde blitt benyttet til bønn. Musikk er den avguden som mange bekjennende sabbatsholdende kristne tilber. Satan har ingen ting å innvende mot musikk dersom han kan bruke den som et middel til å komme inn i de unges sinn. Alt som kan lede sinnet bort fra Gud og bruke opp den tiden som skulle bli brukt til å tjene ham, tjener Satans formål. Han arbeider gjennom de redskapene som vil øve den sterkeste innflytelsen til å holde flest mulig i en behagelig forblindelse mens de blir lammet av hans kraft. Når musikken blir brukt riktig, er den en velsignelse, men ofte blir den gjort om til et av de mest tiltrekkende redskapene Satan bruker når han skal overliste sjeler. Når musikk blir misbrukt, leder den dem som ikke har helliget seg til Gud, til stolthet, forfengelighet og dårskap. Når den får lov til å innta den plassen andakt og bønn skulle hatt, blir den til en forferdelig forbannelse. Unge mennesker samles for å synge, og selv om de sier at de er kristne, vanærer de ofte både Gud og sin tro ved den lettsindige samtalen de fører, og den musikken de velger. Hellig musikk passer ikke deres smak. Min oppmerksomhet ble ledet til Guds Ords klare lære, som de slett ikke har gitt akt på. I dommen vil alle disse inspirerte ordene fordømme dem som ikke har gitt akt på dem. — Testimonies I, side 506.

[253]

Musikk kan utføre mye godt.— Musikk kan gjøres til en stor kraft i det godes tjeneste. Vi har ennå ikke gjort det vi kan for å benytte oss av denne form for tilbedelse. Som regel synger vi bare av tilfeldige innfall eller for å møte et spesielt behov, og til andre tider synger

vi helt tankeløst. Dette gjør at musikken ikke får den innflytelsen som den skulle hatt over dem som er til stede. Musikken bør være preget av skjønnhet, patos og kraft. Løft stemmene opp i sanger som uttrykker pris og hengivenhet. Få hjelp av musikkinstrumenter dersom det er mulig, og send den herligste harmonien opp til Gud som et velbehagelig offer. — Testimonies IV, side 71.

[254]

Forvaltning

Samme hvor lite ditt talent er, så har Gud en plass for det. Dersom det ene talentet blir brukt med forstand, vil det utføre sin bestemte gjerning. Dersom vi trofast utfører våre små plikter, vil Gud stadig betro oss mer og mer arbeid. Disse små gjerningene vil ha den mest dyrebare innflytelsen i hans verk. — Christ's Object Lessons, side 360.

KUNNSKAP OM ØKONOMI

Det er mye som kan bli sagt til de unge om de privilegiene de har til å hjelpe Guds sak ved å være økonomiske og vise selvfornektelse. Det er mange som tror at de må ta del i den og den fornøyelsen, og for å klare det, blir de vant til å bruke opp hele sin inntekt. Gud ønsker at vi skal gjøre det bedre enn dette.

Vi synder mot oss selv når vi er fornøyd bare vi har nok å spise og drikke og til å kle oss med. Gud har noe høyere for oss enn dette. Når vi er villige til å legge våre egoistiske begjær til side og gi hjertets og sinnets krefter til arbeid i Guds sak, vil himmelske redskaper samarbeide med oss slik at vi blir til velsignelse for våre medmennesker.

[255] *Spar til misjonsarbeidet.*— Selv om de unge er fattige, så kan de spare litt til Guds sak hvis de bare er flittige og økonomiske. Da jeg bare var tolv år gammel, visste jeg hva det vil si å være økonomisk. Sammen med min søster lærte jeg meg et yrke, og selv om vi bare kunne tjene noen få cent om dagen, var vi i stand til å spare litt av disse pengene for å gi til misjonen. Vi sparte litt og litt til vi hadde tretti dollars. Da så budskapet om Herrens snare gjenkomst kom til oss, og det ble bedt om menn og midler, følte vi det som et privilegium å gi de tretti dollars til far. Vi ba ham om å bruke dem til traktater og brosjyrer som kunne bringe budskapet ut til dem som var i mørket.

Alle som har noe med Guds verk å gjøre, har plikt til å lære seg hvordan de skal bruke tid og penger riktig. De som er dovne, åpenbarer at de fatter lite av hvor viktige de er de herlige sannhetene som er betrodd oss. De trenger å bli undervist i hvordan de skal være flittige, og de må lære seg å arbeide bare med Guds ære for øye.

Selvfornektelse.— De som ikke klarer å bedømme hvordan de skal bruke sin tid og sine penger riktig, burde søke råd hos dem som er mer erfarne. Min søster og jeg skaffet oss klær av de pengene vi hadde tjent på vårt håndverk. Vi ga pengene våre til mor og sa: «Kjøp slik at det vil være noe igjen å gi til misjonsarbeidet etter at

vi har betalt for klærne våre.» Og hun gjorde det, og oppmuntret på den måten vår misjonsånd.

Det å gi som en frukt av selvfornektelse, er til en vidunderlig hjelp for giveren. Det oppdrar oss slik at vi mer fullt ut kan forstå arbeidet til ham som gikk omkring og gjorde godt, lindret smertene til dem som led, og ga dem som var i nød, det de trengte. Frelseren levde ikke for å tilfredsstill seg selv. I hans liv fantes det ikke spor av egoisme. Selv om han var i en verden som han selv hadde skapt, gjorde han ikke krav på noen del av den som sitt hjem. «Revene har hi, og himmelens fugler har reder», sa han, «men Menneskesønnen har ikke noe han kan hvile sitt hode på.» Matt. 8, 20.

Riktig bruk av talentene.— Dersom vi gjør det beste vi kan med de talentene vi har, vil Guds Ånd hele tiden lede oss til å gjøre det bedre. Herren sa til ham som hadde benyttet sine talenter trofast: «Det er bra, du gode og tro tjener. Du har vært tro i lite, jeg vil sette deg over mye. Kom inn til gleden hos din herre!» Det ble også ventet av ham som hadde fått ett talent, at han gjorde sitt beste. Dersom han hadde handlet med sin herres gods, ville Herren ha mangfoldiggjort talentet. [256]

Gud har gitt alle en oppgave, alt etter som vi har evner til. Gud vet hvor store evner vi har, slik at han kan pålegge oss plikter i akkurat passe mål. Om den som er funnet trofast, lyder befalingen: «Betro ham større ansvar.» Dersom han viser seg trofast mot dette også, blir ordene sagt enda en gang: «Betro ham enda mer.» Ved Kristi nåde vokser han på denne måten opp til et menneskes fulle mål i Kristus Jesus.

Har du bare ett talent? Gi det til vekslerne og forøk det til to ved å benytte det forstandig. Gjør det som hendene dine har styrke til å utføre. Bruk ditt talent så forstandig at det oppfyller den misjon som det er ment å utføre. Det vil bety alt for deg til sist å høre ordene talt: «Det er bra.» Men disse ordene vil bare bli talt til dem som har gjort vel.

Ingen tid å miste.— Unge kvinner og menn, dere har ingen tid å miste. Forsøk alvorlig å bruke solid tømmer i deres karakterbygning. Vi bønnfaller dere å være trofaste for Kristi skyld. Forsøk å bruke den tiden dere har. Hellige dere hver dag til tjeneste for Gud. Da vil dere finne at dere ikke behøver å tilbringe mange fridager i lediggang eller bruke mange penger på å tilfredsstill dere selv. Himmelen ser

etter slike som prøver å forbedre seg og bli formet lik Kristus. Når et menneske overgir seg til Kristus, vil den Hellige Ånd utføre et stort arbeid for det.

[257] Enhver sann, selvoppofrende arbeider for Gud er villig til å yte og la seg bruke for andres skyld. «Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv», sier Kristus. Joh. 12, 25. Der-som den sanne kristne er alvorlig og omtenkksom i sine an-strengelser for å hjelpe til der det er behov for hjelp, vil han gjennom dette vise sin kjærlighet både mot sin Gud og mot sine medmennesker. Han vil kanskje miste livet sitt i denne tjenesten, men når Kristus kommer for å samle sammen sine juveler, vil han finne det igjen. — The Youth's Instructor, 10. september 1907.

[258] *Belønningen for å være selvoppofrende.*— Det vi bruker til å velsigne andre med, vil gi oss noe igjen. Dersom rikdom blir benyttet riktig, vil den utføre mye godt. Sjeler vil bli vunnet for Kristus. De som følger Kristi plan for livet, vil i Guds saler få se dem som de har arbeidet og ofret seg for på jorden. De som er blitt løskjøpt, vil med takknemlighet huske dem som har vært redskaper for deres frelse. Himmelen vil bli et verdifullt sted for dem som har vært trofaste i arbeidet for å frelse sjeler. — Christ's Object Lessons, side 373.

EN OPPOFRENDE ÅND

Begjærlighetens ånd, det å strebe etter den høyeste stillingen og den høyeste lønnen, er utbredt i verden. Det er altfor sjelden vi møter den gammeldagse selvfornektende og selvoppofrende ånden. Men det er den eneste ånden som kan drive en sann Kristi etterfølger. Vår guddommelige mester har gitt oss et eksempel på hvordan vi skal arbeide. I sin innbydelse til sine etterfølgere tilbød han ikke noen bestemt sum som belønning for deres tjeneste. «Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!» Matt. 4, 19. De måtte dele med ham hans selvfornektelse og selvoppofrelse.

De som sier at de følger Mesteren, og som tar del i hans tjeneste som Guds medarbeidere, må i sitt arbeid vise den samme nøyaktighet og dyktighet, takt og visdom som den fullkomne Gud krevde da det jordiske tabernaklet skulle bygges. Og hengivelse til Gud og en oppofrende ånd bør betraktes som de første vilkår for at vår tjeneste skal bli god-tatt i dag på samme måte som den gangen og under Kristi virksomhet på jorden. Gud vil ikke at det skal bli vevd noen egenkjærlig tråd inn i hans verk. — Review and Herald, 4. januar 1906.

Tegn på Guds nåde i hjertet.— Ydmykhet, selvfornektelse, velgjørenhet og troskap i tienden er tegn på at Guds nåde arbeider i hjertet. — Counsels on Health, side 590.

[259]

TIENDEN

Det store arbeidet som Jesus sa at han kom for å utføre, ble betrodde hans etterfølgere på jorden. Som vårt hode leder Kristus det store frelsesverket, og han ber oss å følge hans eksempel. Han har gitt oss et budskap som omfatter hele verden. Denne sannheten må bli forkynt for alle nasjoner, tonger og folk. Satans makt skulle bekjempes, og han skulle bli overvunnet både av Kristus og hans etterfølgere. Det skulle foregå en omfattende krig mot mørkets makter. Og det ble bedt om midler for at dette arbeidet kunne bli utført med hell. Gud har ikke til hensikt å sende midler direkte fra him-melen, men han gir i hendene på sine etterfølgere de midlene som er ment å bli brukt for å holde denne kampen oppe.

Han har gitt sitt folk en plan som vil gi penger nok til å gjøre arbeidet selvunderholdende. Guds plan i tiendesystemet er vakkert i sin enkelhet og rettferdighet. Alle kan ta del i den i tro og med mot, for den har en guddommelig opprinnelse. Enkelhet og nytte er forent i den, og man behøver ikke være lærd for å forstå og benytte den. Alle kan føle at de kan spille en rolle i å bringe fremover det verdifulle frelsesarbeidet. Enhver mann, kvinne og ungt menneske kan bli en skattmester for Herren, og de kan bli redskap som kan tilfredsstille de kravene som blir stilt til skattkammeret. Hver første dag «skal hver enkelt legge til side hjemme hos seg selv så mye som han er i stand til», sier apostelen.

Ved hjelp av dette systemet oppnås store mål. Dersom alle som en ville ta del i det, ville hver eneste en bli en våken og trofast skattmester for Gud. Da ville det ikke være mangel på midler til å utføre det store arbeidet i å få det siste advarselsbudskapet til å lyde over hele verden. Skattkammeret ville vært fullt dersom alle tok del i dette systemet, og de som ga, ville ikke bli fattigere. For hver gang de gir, vil de bli mer knyttet til arbeidet med å spre sannheten for vår tid. De vil legge seg opp «en god grunnvoll for den kommende tid, slik at de kan gripe det virkelige liv». — Testimonies III, side 388, 389.

[260]

Anerkjenn Gud som eier. — Dersom vi helliger til Gud en tiendedel av all inntekt, enten det er fra frukthagen, fra åkeren og fra hjorden, eller det er fra hjernearbeid eller håndarbeid, og dersom vi gir en annen tiende til hjelp for de fattige eller andre gode formål, vil det hjelpe oss til alltid å fremholde den sannheten for folk at Gud eier alt, og vise dem de anledningene de har til å være redskaper for hans velsignelser. Det ville øve dem opp til å utrydde all trangsynt egoisme og til å utvikle en vidsynt og edel karakter. — *Education*, side 44.

Hører Herren til.— «All landets tiende . . . hører Herren til.» 3 Mos. 27, 3. Her blir det brukt den samme uttrykks-form som i sabbatsbudet. «Den syvende dag er sabbat for Herren din Gud.» 2 Mos. 20, 10. Gud forbeholder seg en spesiell del av menneskets tid og midler, og ikke noe menneske kan uten å bli skyldig i overtredelse, stjele noe av dette for å bruke på sine egne interesser. — *Patriarchs and Prophets*, side 525, 526.

[261]

ÆR GUD MED DET DU EIER

«Hvor mye skylder du min herre?» Luk. 16, 5. Skal vi motta alle velsignelsene fra Guds hånd uten å gi noe tilbake til ham, ikke en gang vår tiende, den delen som han har for-beholdt seg selv? Det er blitt alminnelig å vende seg bort fra virkelig selvoppofrelse til selvtilfredsstillelse. Men skal vi hele tiden ta imot hans goder med likegyldighet og ikke gjengjelde hans kjærlighet?

Vil dere ikke, kjære unge, bli Guds misjonærer? Vil dere som aldri for lære dere den verdifulle lærdommen det er å gi Herren gaver ved å legge i skattkammeret noe av det som han helt gratis har gitt dere? Hva dere enn mottar, så la en del gå tilbake til giveren som et takkoffer. Dere burde også legge en del i skattkammeret til det misjonsarbeidet som skal utføres både hjemme og i andre land.

Skatter i himmelen.— Guds sak burde ha en høy plass i hjertene våre. Det sannhetslyset som har vært til velsignelse for en familie, vil bli til like stor velsignelse for andre familier dersom foreldre og barn lar det gå videre. Men når de rikelige gaver som Gud har gitt oss i overflod, blir holdt tilbake fra ham og i egoisme brukt på oss selv, vil vi ganske sikkert erfare Guds forbannelse i stedet for hans velsignelse, for det har Herren lovt. Det som Gud krever, må gå foran alle andre krav, og må bli betalt først. Deretter må det bli sørget for de fattige og trengende. Vi må ikke overse disse, samme hva det måtte koste oss.

[262] «Så det kan finnes mat i mitt hus.» Mal. 3, 10. Vi har plikt til å vise måtehold i alle ting, i det vi spiser, i det vi drikker, i det vi kler oss i. Vi bør bygge og møblere hjemmene våre med den tanken at vi med villig hjerte skal gi Gud det som er hans, ikke bare tienden, men så mye som mulig når det gjelder gaver og offer også. Det er svært mange som kan legge seg opp skatter i himmelen ved å bære til Herrens forrådshus den delen som han gjør krav på, sammen med gaver og offer.

De som i oppriktighet vil vite hva Gud krever av dem når det gjelder det de eier, burde granske de gammeltestament-lige skriftene

og se hva Jesus, Israels usynlige leder under deres lange reise i ørkenen, lærte sitt folk til å gjøre når det gjelder dette. Hver eneste en av oss burde heller være villig til å leve mer ubekvemt og tåle større besvær enn å rane fra Gud den delen som burde komme inn i hans hus. De som leser Bibelen og tror på den, vil høre et klart «så sier Herren» i denne saken.

Uten unnskyldning. — På den dagen da alle skal bli dømt etter sine gjerninger, vil enhver egoistisk unnskyldning som vi gjør oss nå for å holde tiende, gaver og offer tilbake fra Herren, smelte som dugg for solen. Hvor mange var det ikke som med glede ville gå tilbake og på nytt bygge opp sin karakter dersom det ikke var for at det da for alltid ville være for sent! Men da vil det være for sent å forandre det som er skrevet ned om dem som i uker, måneder og år har ranet fra Gud. Deres skjebne vil være avgjort, uforanderlig avgjort

Egoisme er et livsfarlig onde. Egenkjærlighet og en ufor-siktig likegyldighet overfor bestemmelsene i avtalen mellom Gud og mennesket, det å nekte å handle som hans trofaste forvaltere, har ført hans forbannelse over dem, akkurat som han sa ville skje. Disse sjelene har skilt seg fra Gud. Gjennom ord og eksempel har de ledet andre til å ringeakte Guds tydelige befalinger, og derfor kan han ikke skjenke dem sin velsignelse.

Tienden.— Herren har tydelig sagt: En tiendedel av alt det dere eier, tilhører meg. Deres gaver og offer skal bringes inn i skattkammeret for å bli brukt til min saks fremme, til å sende ut forkynnere som skal åpne Skriften for dem som sitter i mørket. [263]

Vil så noen løpe den risikoen å holde tilbake fra Gud det som er hans, og gjøre slik som den utro tjeneren gjorde, og gjemme sin Herres penger i jorden? Skal vi, slik som denne mannen gjorde, forsøke å rettferdiggjøre vår utroskap ved å bebreide Herren og si: «Herre! jeg visste at du er en hård mann, som høster hvor du ikke sådde, og sanker hvor du ikke strødde; derfor ble jeg redd, og gikk bort og gjemte din talent i jorden; se, her har du ditt.» Matt. 25, 24. Skal vi ikke heller komme med våre takkoffer frem for Gud? — The Youth's Instructor, 26. august 1897. [264]

PERSONLIG ANSVAR

Vår himmelske Far krever hverken mer eller mindre av oss enn det han har gitt oss evne til å gjøre. Han legger ikke noen byrde på sine tjenere som de ikke er i stand til å bære. «Han vet hvorledes vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv.» Sal. 103, 14. Gjennom guddommelig nåde kan vi klare alt det han krever av oss.

«Den som har fått mye, ventes det mye av.» Luk. 12, 48. Vi vil personlig bli holdt ansvarlige for å ha gjort et grann mindre enn det vi har evner til å gjøre. Herren vet nøyaktig hvor mye han kan vente av oss. De ubrukte evnene blir like mye regnet med som de vi har benyttet oss av. Gud holder oss ansvarlige for det vi kunne ha gjort dersom vi hadde brukt talentene våre riktig. Vi vil bli dømt etter det vi burde ha gjort, men som vi ikke utførte fordi vi ikke brukte kref-tene våre til å ære Gud med. Selv om vi ikke mister vår sjel, vil vi i evigheten forstå resultatet av at vi ikke brukte talentene våre. All den kunnskapen og dyktigheten som vi kunne ha tilegnet oss uten å gjøre det, vil være tapt for evig.

Men når vi fullt og helt overgir oss til Gud og følger hans ledelse i det vi gjør, gjør han seg ansvarlig for det som blir utført. Han vil ikke at vi skal være i tvil om at vårt arbeid skal lykkes dersom vi anstrenger oss oppriktig. Vi burde ikke en eneste gang tenke at det ikke skal lykkes. Vi skal sam-arbeide med ham som ikke vet hva nederlag er.

Vi burde ikke tale om vår svakhet og om hvor lite dyktige vi er. Dette er en tydelig mistillit til Gud, en fornektelse av hans ord. Når vi klager over våre byrder eller nekter å ta de ansvar han kaller oss til å bære, sier vi i virkeligheten at han er en hard mester, og at han krever av oss noe som han ikke har gitt oss kraft til å utføre. — Ord som lever, side 239, 240.

[265]

Pengenes verdi.— Vi har ikke fått pengene våre for at vi skal ære og forherlige oss selv. Som trofaste forvaltere skal vi bruke dem til å ære og forherlige Gud med. Noen tror at det bare er en del av deres midler som tilhører Herren. Etter at de har satt til side en del

til religiøse og veldedige formål, betrakter de resten som sitt eget som de kan bruke som de vil. Men der tar de feil. Alt vi eier, tilhører Herren, og vi skal stå til regnskap overfor ham for hvordan vi bruker det. For hver eneste øre vi bruker, vil vise om vi elsker Gud over alle ting og vår neste som oss selv.

Penger har stor verdi fordi de kan utføre mye godt. I hendene på Guds barn er de mat for sultne, drikke for de tørste og klær for de nakne. De er et forsvar for den undertrykte og midler til hjelp for den syke. Men penger er ikke mer verd enn sand dersom de ikke blir brukt til det som er nødvendig i livet, til velsignelse for andre og til fremgang for Kristi sak. — Ord som lever, side 230, 231.

[266]

JULEGAVER

Helligdagene nærmer seg. Det vil derfor være godt for oss å tenke over hvor mange penger vi bruker hvert år for å gi j presanger til dem som ikke trenger dem. Denne skikken er så sterk at det å la være å gi gaver til våre venner ved disse anledningene, ville få oss til å synes at vi forsømte dem. Men la oss huske at vår gode himmelske velgjører har langt større krav på oss enn noen jordiske venner. Skal vi ikke i de helligdagene som kommer, gi våre offer til Gud? Til og med barna kan ta del i dette. Vi kan gi klær og andre nyttige ting til de fattige som er verdige til å få det, og på den måten kan vi utføre en gjerning for Mesteren.

Farene ved selvtilfredsstillelse.— La oss huske at julen blir feiret til minne om fødselen til verdens Frelser. Vanligvis blir denne dagen brukt til festing og fråtsing. Det blir brukt store summer på unyttig selvtilfredsstillelse. Man gir etter for appetitten og sanselige lyster på bekostning av fysiske, mentale og moralske krefter. Likevel er dette blitt en skikk. Stolthet, mote og ganens tilfredsstillelse har oppslukt enorme pengesummer som i virkeligheten ikke har vært til velsig-nelse for noen. I stedet har det oppmuntret til å sløse med midler på en måte som mishager Gud. Man bruker disse dagene til å forherlige seg selv i stedet for Gud. Helsen er blitt ofret, penger er blitt verre enn kastet bort. Mange har mistet livet ved forspising eller demoraliserende utsvevelser, og sjeler har gått tapt på grunn av dette. Gud ville bli forherliget av sine barn dersom de ville nyte en enkel kost og bruke de pengene som er blitt betrodd dem, som et offer til hans skattkammer. Enten det er mye eller lite, kan de bli brukt til å sende sannhetens lys til sjeler som lever i villfarelsens mørke. Enkens og den farløses hjerter vil juble over disse gavene som øker deres velvære og tilfredsstiller deres sult.

[267]

Gaver til Gud.— Alle som bekjenner seg til å tro på sannheten for vår tid, bør regne ut hvor mye de hvert år, og særlig i de årlige høytidene, bruker for å tilfredsstille egoistiske og vanhellige begjær, hvor mye de bruker for å tilfredsstille appetitten, og hvor mye de

bruker på å konkurrere med andre i ukristelig pomp og prakt. Legg sammen de midlene som på denne måten blir brukt uten å være til nytte, og beregn hvor mye som kunne vært spart som hellige gaver til Guds sak uten å være til skade for sjel eller legeme.

Små skjerver så vel som større gaver bør bringes inn, alt etter giverens evne, for å lette på den gjelden som ligger over de kirkene som er innviet til Gud. Det bør sendes misjonærer inn i nye arbeidsfelter, og andre må få hjelp der de arbeider. Disse misjonærene må vise den strengeste økonomi og til og med nekte seg de tingene som dere nyter hver dag og som dere tror er en livsbetingelse. De nyter lite luksus. — *Review and Herald*, 21. november 1878.

[268]

ØKONOMI I KLÆR

Guds folk burde være strengt økonomiske når de legger ut penger, slik at de kan ha noe å gi ham idet de sier: «Av ditt eget har vi gitt deg.» På den måten gir de takkoffer til Gud for de velsignelsene de har mottatt fra ham. Og på den måten samler de seg skatter ved Guds trone.

Verdslige mennesker bruker til klær store pengesummer som burde bli brukt til mat og klær til dem som lider av sult og kulde. Mange av dem som Kristus ga sitt liv for, har knapt nok til de billigste og mest nødvendige klær, mens andre bruker tusenvis av kroner for å prøve å tilfredsstillte motens umettelige krav.

Herren byr sitt folk å gå ut fra verden og skille seg fra den. Det passer seg ikke for dem som tror at vi lever i den siste nådetid, å bruke lettsindige og dyre klær. «Jeg vil altså,» skriver apostelen Paulus, «at mennene på hvert sted skal be så at de oppløfter hellige hender, uten vrede og trette; likeså og at kvinnene skal pryde seg med sømmelig kledning, i tukt og ære, ikke med fletninger og gull eller perler eller kostelig klædebon, men som det sømmer seg for kvinner som bekjen-ner seg til gudsfrykt, med gode gjerninger.»

Selv blant dem som bekjenner seg å være Guds barn, finnes det dem som bruker mer enn nødvendig på klær. Vi bør kle oss pent og smakfullt, men, mine søstre, når dere kjøper og lager deres egne og deres barns klær, så tenk på at arbeidet i Herrens vingård fremdeles venter på å bli utført. Det er riktig å kjøpe godt stoff og at arbeidet blir utført om-hyggeilig. Dette er økonomi. Men klærne trenger ikke mye pynt, og å bruke slikt er å bruke penger til sin egen tilfreds-stillelse i stedet for å bruke dem i Guds sak.

[269] Det er ikke klærne dine som gjør deg verdifull i Herrens øyne. Det er den innvortes prydelsen, Åndens nådegaver, det vennlige ordet, omhuen for andre, som Gud setter pris på. Klar dere uten den unødvendige pynten, og legg til side til Guds saks fremme de midlene som dere sparer på denne måten.

Selvfornektelse behager Gud.— Lær deg å fornekte deg selv, og lær barna dine opp til det samme. Alt det som kan bli spart ved selvfornektelse, er det nå bruk for i det arbeidet som skal utføres. Den som lir nød, må få lindring, den nakne må få klær, den sultne må få mat. Sannheten for denne tiden må bli forkynt for dem som ikke kjenner den. . . .

Vi er Kristi vitner, og vi har ikke lov til å la verdslige inte-resser oppta vår tid og oppmerksomhet slik at vi ikke gir akt på de tingene som Gud har sagt må komme først. Det står høyere interesser på spill. «Søk først Guds rike og hans rett-ferdighet.» Matt. 6, 33. Kristus ga alt han hadde til det arbeidet han kom for å utføre, og hans ord til oss er: «Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.» «Og dere skal bli mine disipler.» Matt. 16, 24; Joh. 15, 8. Kristus ga seg selv villig og med glede for å utføre Guds vilje. Han ble lydig inntil døden, ja, korsets død. Skal vi føle at det er vanskelig å fornekte oss selv? Skal vi unnlate å ta del i hans lidelser? Hans død burde vekke opp hver fiber i oss, og gjøre oss villige til å hellige alt vi har og er, til hans verk. Når vi tenker på det som han har gjort for oss, burde hjertene våre bli fylt av kjærlighet.

Når de som kjenner sannheten, praktiserer den selvfor-nektelsen som blir pålagt oss i Guds Ord, vil budskapet gå fremover med kraft. Herren vil høre våre bønner om at sjeler må vende om. Guds folk vil la sine lys skinne, og når de som ikke tror, ser deres gjerninger, vil de lovprise vår himmelske Far. — Review and Herald, 1. desember 1910.

Lyst til å vise seg frem.— Lysten til å vise seg frem fører til ødselhet, og hos mange unge mennesker dreper den lysten til å leve et edlere liv. I stedet for å skaffe seg en utdanning får de seg tidlig et eller annet arbeid slik at de kan tjene penger til å tilfredsstille den lysten de har til å få klær. Og det er mange unge jenter som er blitt drevet til undergang på grunn av denne lysten. — Education, side 247.

[270]

Puritansk enkelhet.— Boligene og klærne til dem som tror de alvorlige sannhetene for denne tiden, burde være preget av puritansk enkelhet. Alle midler som blir unødvendig brukt på klær eller til pynt i husene våre, er ødselhet med vår Herres penger. Det er det

samme som å bedra Guds sak for å kunne tilfredsstille stoltheten.

[271] — Testimonies I, side 189.

FORFENGELIGHET

Når jeg besøker hjemmene til vårt folk og skolene våre, ser jeg at all tilgjengelig plass på bordene, etasjerene og hyllene er fylt med fotografier. Til høyre og venstre kan man se bilder av menneskeansikter. Gud vil at dette skal for-andres. Dersom Kristus var på jorden, ville han si: «Ta disse tingene bort.» Det er blitt vist meg at disse bildene er like mange avguder som opptar tid og tanker som på en hellig måte skulle vært viet til Gud.

Disse fotografiene koster penger. Er det forsvarlig av oss, som vet hvilket arbeid som må utføres i denne tiden, å bruke Guds penger til å fremstille bilder av våre egne ansikter og ansiktene til vennene våre? Burde ikke hver eneste krone vi kan unnvære, bli brukt til å bygge opp Guds sak? Disse bildene opptar de pengene som på en hellig måte burde vært viet til tjeneste for Gud, og de avleder tankene fra sann-hetene i Guds Ord.

En slags avgudsdyrkelse.— Når vi lager og bytter foto-grafier, tar vi del i en slags avgudsdyrkelse. Satan gjør alt han kan for å skygge for himmelen for oss. La oss ikke hjelpe ham ved å lage billed-avguder. Vi må nå et høyere mål enn det disse ansiktene av mennesker antyder. Herren sier: «Du skal ikke ha andre guder foruten meg.» 2 Mos. 20, 3. De som hevder at de tror på Kristus, må forstå at de skal gjenspeile hans bilde. Det er hans likhet vi må ha i tankene våre. De ordene som blir talt, skal være fylt med himmelsk inspira-sjon. . . .

De første tingene først.— De som har tatt del i dåpens hellige seremoni, har lovt å søke de himmelske ting, der hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd. De har lovt å arbeide alvorlig for synderes frelse. Gud spør dem som tar hans navn: Hvordan bruker du de kreftene som er blitt forløst ved min Sønns død? Gjør du alt som står i din makt, til å nå høyere opp når det gjelder åndelig forstand? Stiller du dine interesser og gjerninger i harmoni med evighetens viktige krav?

[272]

Det må komme en reformasjon blant Guds folk. «Enten dere altså eter eller drikker, eller hva dere gjør, så gjør alt til Guds ære!» De som Herren har gitt byrden av sitt verk, arbeider det de kan for å forkynne budskapet, slik at sjeler som forgår av uvitenhet, kan bli advart. Kan du gjennom selvfornektelse gjøre noe for å hjelpe dem i arbeidet deres? Reis deg opp og vis gjennom din uselviske iver og oppriktig-het at du er omvendt.

Det er behov for hver eneste krone i arbeidet for å frelse sjeler. De pengene som blir brukt av dem som bekjenner seg til å være Guds folk, til å skaffe seg bilder av menneskers ansikter, kunne underholde mange misjonærer. Mange små bekker blir til en stor elv når de løper sammen. Vi underslår Herrens gods når vi til egenkjærlig fornøyelse bruker de midlene som skulle vært brukt til å forkynne det siste advarselsbudskapet. Dersom du bruker Herrens penger på å til-fredsstille deg selv, hvordan kan du da vente at han vil fortsette å gi deg av sitt gods? Hvordan betrakter Mesteren dem som i egoisme bruker hans penger på fotografier? Akkurat de pengene kunne ha vært brukt til å kjøpe litteratur for, som kunne blitt sendt til dem som er i uvitenhetens mørke.

Den sannheten som Gud har gitt oss, må bli forkynt for verden. Vi har fått det privilegiet å utføre dette arbeidet. Vi skal så sannhetens sæd ved alle vann. Herren kaller oss til å vise selvfornektelse og selvoppofrelse. Evangeliet krever en fullstendig helligelse. De behov saken har, trenger alt det vi kan gi. Vår svakhet for fotografier er blitt til en egoistisk tilfredsstillelse for oss og bærer et taust vitnesbyrd mot oss. Denne svakheten har brakt en hel del ved, halm og strå til vår grunnvoll, og dette vil bli fortært av flammene på den siste dag.

Plikten til å vise selvfornektelse. — Etter å ha gått fra hjem til hjem og sett de mange fotografiene, fikk jeg se at jeg måtte advare vårt folk mot dette ondet.

Så mye kan vi gjøre for Gud. Vi kan sette disse billedavgudene ut av syne. De utøver ingen god kraft, men kommer imellom Gud og sjelen. De kan ikke gjøre noe som kan hjelpe oss til å så sannhetens sæd. Gud kaller på dem som hevder at de følger ham, til å ta på seg Guds fulle rustning.

Våre utdannelseinstitusjoner trenger å føle Guds Ånds forvandlende kraft. «Når saltet mister sin kraft, hva skal det så saltes med? Det duer ikke lenger til noe, uten til å kastes ut og tredes ned av

mennesker.» Matt. 5, 13. De som er ansatt som lærere på våre skoler og sanatorier, burde stå på et høyt og hellig plan. Og elevene ved disse institusjonene, som utdanner seg til å gå ut som misjonærer, burde lære å vise selvfornektelse.

Vi er Guds husholdere, og det «kreves av husholdere at de må finnes tro». De pengene som Gud har betrodd oss, må vi forvalte med omhu. Vi skal forøke våre evner ved å gjøre best mulig nytte av de talentene vi har fått, slik at vi når han kommer igjen, kan betale tilbake med renter det som er hans. — Review and Herald, 13. juni 1907.

Å ta bilder om og om igjen.— De unge har hjertene sine fulle av kjærlighet til seg selv. De åpenbarer dette gjennom sin lyst til å se sine egne ansikter som er fotografert av foto-grafen. Og de er ikke fornøyd med å bli fotografert én gang. Nei, om og om igjen sitter de foran kameraet, og hver gang håper de at dette vil bli bedre enn det forrige, og at de vil bli vakrere enn sist. På denne måten sløser de bort sin Herres penger, og hva blir vunnet? — Testimonies I, side 500.

ØKONOMI OG GODGJØRENHET

Det er mange som forakter økonomi fordi de forveksler den med gnienhet og smålighet. Men økonomi er forenelig med den største rundhåndethet. Ja, i virkeligheten finnes det ingen sann rundhåndethet uten den som bygger på økonomi. Vi skal spare for å kunne gi.

Ingen kan praktisere sann godgjørenhet uten å øve selv-fornektelse. Bare ved et liv i nøysomhet, selvfornektelse og streng økonomi er det mulig for oss å utføre den oppgaven som er pålagt oss som Kristi representanter. Stolthet og verdslig ærgjerrighet må tas ut av hjertene våre. I all vår gjerning må et uselvvisk prinsipp, slik det ble åpenbart i Kristi liv, ligge til grunn. På veggene i hjemmene våre, på bildene og møblene, skal vi kunne lese: «La hjemløse stakkarer komme i hus.» I klesskapene våre skal vi kunne lese som om det var Guds finger som hadde skrevet det: «Kle den nakne.» På bordet i spisestuen som er tynget ned av en overflod av mat, burde vi kunne skimte ordene: «Mon ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter?» Es. 58, 7.

Rikelig med anledninger.— Det finnes tusener av anledninger hvor vi kan være til nytte. Vi klager ofte over hvor snaue de er de midlene vi har til rådighet, men dersom de kristne var virkelig alvorlige i sin tro, kunne de mangfoldiggjøre disse midlene tusenfold. Det er egoisme og selvtilfredsstillelse som står i veien for at vi er til nytte.

Hvor mye blir ikke brukt på ting som ikke er noe annet enn avguder, ting som opptar tanker, tid og krefter som skulle vært brukt til et høyere formål! Hvor mange penger blir ikke brukt på dyre hus og møbler, på egoistiske fornøyelser, luksus, usunn mat og skadelige lyster! Hvor mye blir ikke sløst bort på gaver som ikke er til vel-signelse for noen! Men-nesker som kaller seg kristne, bruker i dag mer, mange ganger mer, på ting som er unyttige og ofte skadelige, enn de bruker på å forsøke å redde sjeler fra fristeren.

[275]

Mange av dem som kaller seg kristne, bruker så mye på klær at de ikke har noe til overs for å dekke andres behov. De tror de må ha kostbar pynt og dyrebare klær, og tenker ikke på behovene hos dem som har vanskelig for å skaffe seg selv de enkleste klærne.

Spar restene.— Mine søstre, dersom dere ønsker å bringe deres klesvaner i samsvar med de reglene som er gitt i Bibelen, vil dere få en overflod av klær som dere kan hjelpe deres fattigere søstre med. Dere ville ikke bare ha midler, men også tid. Det er ofte det det er størst behov for. Det er mange dere kan hjelpe med deres råd, deres smak og deres dyktighet. Vis dem hvordan de kan kle seg enkelt og smak-fullt. Det er mange kvinner som holder seg borte fra Guds hus fordi deres tarvelige klær som sitter så dårlig, står i en så sterk kontrast til andres klær. Mangen følsom sjel har på grunn av denne kontrasten en følelse av bitter ydmykhet og av å være urettferdig behandlet. Og på grunn av dette har mange kommet til å tvile på at religionen er sann, og de har forherdet hjertene sine mot evangeliet.

Kristus byr oss: «Sank sammen stykkene som er blitt til overs, for at ikke noe skal spilles!» Joh. 6, 12. Fordi tusener hver dag dør av hungersnød, blodsutgytelse, ild og plager, bør hver den som elsker ham, se til at ingenting går til spille, at ingenting som kan være til hjelp for et menneske, blir brukt til ingen nytte.

Det er galt av oss å kaste bort tiden vår og tankene våre. Vi mister enhver stund som vi bruker på å tilfredsstille oss selv. Dersom vi verdsatte hvert eneste øyeblikk og brukte det riktig, ville vi ha tid til alt det vi trenger å gjøre for oss selv og for verden. I bruk av penger, tid, krefter og anledninger bør enhver kristen vende seg til Gud for å få råd. «Dersom nogen av dere mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.» — Ministry og Healing, side 206—208. [276]

Hvordan vi kan lære økonomi. — Det er ikke nødvendig her å spesifisere hvordan vi kan være økonomiske i hver detalj. De som har overgitt hjertene sine fullt og helt til Gud, og som bruker hans Ord som sin ledesnor, vil vite hvordan de skal handle i alle livets plikter. De vil lære av Jesus, som har et saktmodig og ydmykt hjerte. Og ved å utvikle Kristi ydmykhet vil de stenge døren til utallige fristelser. — Fundamentals of Christian Education, side 152. [277]

I hjemmet

Arbeidet med å gjenoppbygge og løfte opp menneskeheten begynner i hjemmet. Det foreldrene utretter, ligger til grunn for alt annet. Samfunnet består av familier og er det som familieoverholdene gjør det til. «Livet utgår fra» hjertet, og samfunnets, menighetens og nasjonens hjerte er familien. Samfunnets vel, menighetens fremgang og nasjonens trivsel er avhengig av hjemmets innflytelse. — Ministry of Healing, side 349.

ET KRISTENT HJEM

De som bekjenner seg til å elske Gud, burde på samme måte som patriarkene i oldtiden opprette et alter for Herren hvor som helst de reiser teltet sitt. Dersom det noen gang var en tid da ethvert hus burde være et bedehus, er det i dag. Fedre og mødre burde ofte oppløfte hjertene til Gud i ydmyk bønn for seg selv og sine barn. Som familiens prest bør faren legge morgenog aftenofferet på alteret, mens konen og barna tar del i bønn og pris. I en slik familie vil Jesus elske å være.

[278] Det burde skinne et hellig lys ut fra enhver kristen familie. Kjærlighet burde bli åpenbart i handlinger. Den burde være til stede i all omgang i hjemmet og vise seg i omtenksom vennlighet og mild og uselvvisk høflighet. Det finnes hjem der dette prinsippet gjennomføres, hjem der Gud blir tilbedt og sann kjærlighet hersker. Fra disse hjemmene stiger morgen- og aftenbønner opp til Gud som liflig røkelse, og hans nåde og velsignelser faller på dem som markens dugg.

[279] En velordnet kristen familie er et kraftig argument for den kristne religions virkelighet, et argument som den vantro ikke kan motsi. Alle kan se at det er en innflytelse som er virksom i familien og som påvirker barna, og at Abrahams Gud er med dem. — Patriarchs and Prophets, side 144.

TROFASTHET I HJEMMETS PLIKTER

De største pliktene som faller på de unge, møter de i sine egne hjem. De bør være til velsignelse for sine foreldre og søsken ved at de viser omsorg og sann interesse for dem. Her kan de vise selvfornektelse og glemme seg selv ved at de gjør vel imot andre. En kvinne vil aldri bli nedverdiget ved dette arbeidet. Det er den helligste og mest opphøyde oppgaven hun kan utføre. Tenk på den innflytelsen en søster kan ha over brødre! Dersom hun handler riktig, kan hun bestemme sine brødres karakter. Hennes bønner, hennes vennlighet og hennes omsorg kan utrette mye i en familie.

Min søster, disse edle egenskapene kan aldri bli formidlet til andre uten at de først finnes hos deg. Ditt tilfredse sinn, din hengivenhet, din vennlighet og ditt sollyse temperament som vil nå alles hjerter, vil gjenspeile på deg det du gir til andre. Dersom ikke Kristus styrer i hjertet, vil du være utilfreds og ha en moralsk skjevhet. I ren egenkjærlighet vil du forlange av andre det som du ikke er villig til å gi dem. . . .

Det er ikke bare store oppgaver og store kamper som prøver sjelen og krever mot. Hverdagslivet fører med seg sine vanskeligheter, sine prøvelser og sitt mismot. Det er det beskjedne arbeidet som oftest stiller krav til tålmodigheten og gir styrke. Det trengs selvtillit og besluttsomhet for å kunne møte og beseire alle vanskeligheter. Vær sikker på at Herren er med deg, og at han overalt er din oppmuntring og trøst. — Testimonies III, side 80, 81.

[280]

HJEMMETS RELIGION

Det er stort behov for en hjemmets religion. Ordene våre i hjemmet burde være av en riktig karakter, for ellers vil ikke våre vitnesbyrd i kirken være verd noen ting. Dersom vi ikke er ydmyke, vennlige og høflige i hjemmet, vil vår religion være forgjeves. Dersom det ble praktisert mer ekte religion i hjemmet, ville det være mer kraft i menigheten.

Uvennlig tale i hjemmet. — Hvor mye skade blir det ikke gjort i familien ved at det blir talt utålmodige ord, for et utålmodig ord fra en får andre til å svare i samme ånd og på samme måte. Så svarer de igjen med ord som skal rettferdig-gjøre dem. Det er ved slike ord at tungt og bittert åk blir lagt på skuldrene våre. Alle disse bitre ordene vil komme tilbake til vår sjel som en ond høst.

De som bruker et slikt språk, vil møte skam, tap av selvtillit og miste respekten for seg selv. De vil få samvittighetsnag og angre at de mistet selvkontrollen og talte på denne måten. Hvor mye bedre ville det ikke ha vært om slike ord aldri ble talt. Hvor mye bedre er det ikke å ha nådens olje i hjertet for å kunne overse all irritasjon og tåle alle ting med en slik ydmykhet og tålmodighet som Kristus gjorde!

Dersom du oppfyller betingelsene for Guds løfter, vil løftene bli oppfylt på deg. Dersom tankene dine er vendt mot Gud, vil du ikke gå fra ekstase til motløshetens dal når du møter prøvelser og fristelser. Du vil ikke tale tvil og mørke til andre.

[281] Satan kan ikke lese tankene våre, men han kan se hva vi gjør og høre hva vi sier, og fordi han har et så langvarig kjennskap til menneskeslekten, kan han forme sine fristelser slik at de angriper våre svake karaktertrekk. Og hvor ofte innvier vi ham ikke i hemmeligheten om hvordan han kan vinne seier over oss! Tenk om vi kunne kontrollere ordene og handlingene våre! Hvor sterke ville vi ikke bli dersom ordene våre var av en slik art at vi ikke ville skamme oss over å høre dem bli lest opp på dommens dag. Hvor forskjellige

vil de ikke virke på Guds dag fra det vi syntes de var da vi talte dem!
— Review and Herald, 27. februar 1913.

Hjemmet skal være en anskuelsesundervisning.— Hjemmets misjon strekker seg lenger enn til dets egne medlemmer. Det kristne hjemmet skal være en anskuelsesundervisning og illustrere hvor ypperlige livets sanne prinsipper er. En slik illustrasjon vil være en kilde til det gode i verden. Den innflytelsen et virkelig hjem kan ha på menneskehjerter og menneskeliv, er langt sterkere enn noen preken som kan bli holdt. Når de unge går ut fra slike hjem, deler de det de har lært, med andre. Edlere prinsipper blir ført inn i andre hjem, og en oppløftende innflytelse vil gjøre seg gjeldende i samfunnet. — Ministry of Healing, side 352.

[282]

HJEMMET ER EN SKOLE

De unge vil ikke bli sløve eller uduelige ved å vie sitt liv til tjeneste for Gud. Gudsfrykt er begynnelsen til visdom. Det minste barnet som elsker og frykter Gud, er større i hans øyne enn den mest talentfulle og lærde mannen som forsømmer den store frelsen. De unge som helliger sine hjerter og liv til Gud, har ved å gjøre det, stilt seg selv i for-bindelse med kilden til all visdom og storhet.

Hverdagens plikter.— Dersom barna lærer å betrakte de enkle hverdagspliktene som Herren har lagt på dem, som en skole hvor de skal lære å yte trofast og nyttig tjeneste, hvor mye mer behagelig og hederlig vil ikke da deres arbeid virke for dem! Når de utfører enhver plikt som om det var for Herren, vil dette legge en ring av sjarmer rundt den ringeste oppgaven, og knytte arbeiderne på jorden til de hellige vesenene som gjør Guds vilje i himmelen.

Og der hvor vi har fått vår plass, burde vi passe våre plik-ter like trofast som englene gjør det i de høyere sfærer. De som føler at de er Guds tjenere, vil være mennesker som er å stole på overalt. Borgere av himmelen vil utgjøre de beste borgere på jorden. Dersom vi får en riktig forståelse av vår plikt overfor Gud, vil det gi oss en klar forståelse av vår plikt overfor våre medmennesker.

[283] *Morens belønning.*— Når dommen blir satt og bøkene åpnet, når den store dommer uttaler «vel gjort», og når udødelighetens herlige krone blir satt på hodet til dem som har seiret, vil mange løfte sine kroner mens hele universet ser på, og peke på sin mor og si: «Ved Guds nåde gjorde hun meg til alt det jeg er. Hennes undervisning og hennes bønner er blitt velsignet med min evige frelse.» . . .

De unge burde bli lært opp til å stå fast for det som er rett midt i den ugudeligheten som hersker, til å gjøre alt som står i deres makt for å stanse det onde i sin fremgang, og å frem-elske dyd, renhet og sann mandighet. De inntrykkene som virker på sinn og karakter i begynnelsen av livet, er dype og varige. Uklok oppdragelse og dårlige venner vil ofte øve en dårlig innflytelse på det unge sinnet,

og dette kan ikke rettes på etterpå. — The Signs of the Times, 3. november 1881.

Resultater av oppdragelsen i hjemmet.— Det er de unge og barna i dag som bestemmer fremtidens samfunn, og det står til hjemmet å avgjøre hva disse unge og barna skal bli. Årsaken til den stadig større ulykke, elendighet og kriminalitet som er til forbannelse for menneskeheten, kan spores tilbake til mangel på riktig oppdragelse i hjemmet. Hvilken forandring ville vi ikke kunne se i verden dersom familielivet var rent og ekte, og dersom barna som forlot hjemmets omsorg, var beredt til å møte livets ansvar og farer! — Ministry of Healing, side 351.

[284]

RESPEKT FOR OG KJÆRLIGHET TIL FORELDRENE

De som vil følge Kristus i oppriktighet, må la ham få bo i hjertet og la ham få førsteplassen der. De må representere hans ånd og karakter i hjemmet og være høflige og vennlige mot dem de kommer i kontakt med.

Det er mange barn som bekjenner seg til å kjenne sann-heten, men som ikke viser foreldrene sine den ære og hen-givenhet som de burde. De viser bare liten kjærlighet overfor far og mor, de ærer dem ikke ved å føye seg etter deres vilje, og de forsøker ikke å befri dem fra engstelser. Mange av dem som bekjenner seg til å være kristne, vet ikke hva det betyr å «hedre din far og din mor» (2 Mos. 20, 12), og derfor vet de like lite om hva det betyr at «dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir deg». Våre unge bekjenner seg til å være blant dem som holder Guds bud, men likevel overser og bryter mange av dem det femte budet. Derfor kan ikke de rike løftene om velsignelser til dem som holder dette budet, bli oppfylt på dem. Uten at de angrer sin synd og ved Kristi nåde forandrer sin oppførsel og karakter, vil de aldri komme med til den nye jord, der de kan leve evig. De som ikke respekterer og elsker sine foreldre, vil ikke respektere og ære Gud. De som ikke består i prøven, de som ikke ærer sine gudfryktige foreldre, er ikke lydige mot Gud og kan derfor ikke vente å få komme inn i løftets land.

ydighet bestemmer var skjebne.— De unge avgjør nå sin egen evige skjebne, og jeg vil gjerne be dere om å tenke over det budet som Gud har heftet et slikt løfte til: «så dine dager må bli mange i det land Herren din Gud gir deg» (2 Mos. 20, 12). Barn, ønsker dere [285] å få evig liv? Da må dere respektere og ære deres foreldre. . .

Dersom du har syndet og ikke vist kjærlighet og lydighet mot dem, må du nå begynne å gjøre godt igjen det du har gjort i fortiden. Du har ikke råd til å gjøre noe annet, for det vil bety at du mister det evige liv. Han som ransaker hjertene, vet hvilken holdning du har overfor foreldrene dine, for han veier din moralske karakter i

gullskålene i den himmelske helligdommen. Ja, bekjenn at du har forsømt foreldrene dine, bekjenn at du har vært likegyldig overfor dem og at du har foraktet Guds hellige bud. . . .

Foreldrene dine har i sine hjerter vist øm sympati overfor deg. Kan du da gjengjelde deres kjærighet med en kald utakknemlighet? De elsker din sjel, og de vil at du skal bli frelst. Men har du ikke ofte foraktet deres råd, fulgt din egen vilje og gått dine egne veier? Har du ikke fulgt din egen uavhengige dømmekraft selv om du har vist at Gud ikke vil godta en slik sta oppførsel? Mange fedre og mødre har gått i graven med knuste hjerter på grunn av den utakknemlighet og mangel på respekt som barna deres har vist dem. — *The Youth's Instructor*, 22. juni 1893.

[286]

TIL VELSIGNELSE I HJEMMET

Herren sier til den unge: «Min sønn, gi meg ditt hjerte.» Verdens frelser lengter etter at barn og unge skal gi hjertene sine til ham. Det kan bli en stor hær av barn som vil bli funnet trofaste mot Gud, fordi de vandrer i lyset, som Kristus er i lyset. De vil elske Herren Jesus, og det vil være deres lyst å glede ham. De vil ikke være utålmodige dersom de blir irettesatt, men de vil gjøre fars og mors hjerter glade ved å være vennlige, tålmodige og villige til å gjøre alt de kan for å hjelpe til med å bære hverdagslivets byrder. Mens de er barn og unge, vil de bli funnet å være trofaste disipler av vår Herre.

Barn og unge! Mens dere ennå er unge, kan dere være til velsignelse i hjemmet. Hvor sørgelig er det ikke å se barn av gudfryktige foreldre være ustyrlige og ulydige, utakknemlige og egensindige, fullt bestemt på å få det som de selv vil, uten å tenke på de besværigheter og sorger de gir foreldrene sine. Satan fryder seg over å kunne styre barnas hjerter, og dersom han får lov, vil han fylle dem med sin egen hatefulle ånd.

Lydighet mot foreldre.— Foreldre kan gjøre alt som står i deres makt for at barna skal få alle privilegier og den beste undervisning, for at de skal gi hjertene sine til Gud. Men likevel kan barna nekte å vandre i lyset, og ved onde gjeringer kaster de skygge over foreldrene som elsker dem og som av hjertet lengter etter at de skal bli frelst.

Det er Satan som frister barn til å gjøre synd og være ulydige. Dersom han får lov, vil han ta livet av barna mens de ennå lever i synd, for å skille dem fra alt håp om frelse, og for som med sverd å gjennomføre hjertene til gudfryktige fedre og mødre som vil bli bøyd ned av en sorg som aldri kan fjernes på grunn av barnas ubotferdighet og opprør mot Gud. . . .

Barn og unge! Jeg ber dere for Kristi skyld om å vandre i lyset. Legg din vilje inn under Guds vilje. Når «syndere lokker deg, da samtykk ikke» (Ord. 1, 10). Hold deg på Herrens vei, for du vil ikke få fred dersom du går utenfor den. Ved en dårlig oppførsel fører du

skam over dine foreldre og vanærer Kristi religion. Husk at livet ditt blir skrevet opp i himmelens bøker, og at de skal bli åpnet fremfor hele universet. Tenk over hvilken skam og anger du ville oppleve dersom det skulle bli din ulykkelige lodd å gå glipp av det evige liv! «Vend om og gi akt på min tilrettevisning! Da vil jeg la min ånd velle frem for eder, jeg vil kunngjøre eder mine ord. . . . Da skal de kalle på meg. . . . Men den som hører på meg, skal bo trygt og leve i ro uten frykt for ulykke. (Ord. 1, 23. 28. 33). Gi akt på Kristi undervisning: «Vandre den stund dere har lyset, forat ikke mørket skal komme over dere.» (Joh. 12, 35. — *The Youth's Instructor*, 10. august 1893.

[288]

KAR AKT ER UTVIKLING I HJEMMET

Satan frister barna til å være tilbakeholdne overfor sine foreldre og å velge unge og uerfarne venner til sine fortrolige, slike som vil gi dem dårlige råd i stedet for å hjelpe dem. . . .

Barn ville bli spart for mye ondt dersom de ville være mer fortrolige med sine foreldre. Foreldre burde oppmuntre barna til å være åpne og likefremme overfor dem, til å komme til dem med vanskelighetene sine, og å legge tingene akkurat slik som de ser det, frem for foreldrene og spørre om deres råd når de er usikre på hva som er galt og riktig. Hvem andre enn foreldrene kan så lett se og peke på deres farer? Hvem kan forstå sine egne barns spesielle sinnelag så lett som dem? Moren som selv har betraktet hver eneste forandring i sinnet helt fra barndommen av og som derfor er kjent med de na-turlige tilbøyelighetene, er best i stand til å gi sine barn råd. Hvem andre kan fortelle hvilke karaktertrekk som må holdes i tømme, slik som moren kan når hun blir hjulpet av faren.

Å gjøre foreldrene lykkelige.— Barn som er kristne, vil foretrekke sine gudfryktige foreldres skjærlighet og gunst fremfor noen annen jordisk velsignelse. De vil elske og ære sine foreldre. Å gjøre foreldrene lykkelige burde være noe av det som opptar dem mest av alt her i livet. I denne opprørske tiden har barn som ikke har fått den rette oppdragelse og disiplin, bare liten forståelse av hvilke forpliktelser de har overfor sine foreldre. Det er ofte slik at jo mer foreldrene gjør for dem, desto mer utakknemlige er de, og desto mindre respekterer de dem.

[289] Barn som er blitt forkjælet og oppvartet, vil alltid forvente det, og dersom det ikke går som de venter, blir de skuffet og mismodige. Denne tilbøyeligheten vil man kunne merke livet igjennom. De vil være hjelpeløse og avhengige av andre for å få hjelp. De vil vente at andre skal gjøre tjeneste for dem og ofre seg for dem. Og dersom de møter motstand, vil de føle seg mishandlet, selv etter at de er blitt voksne menn og kvinner. På den måten strever de seg gjennom livet

nesten ute av stand til å bære sin egen vekt. De vil ofte klage og være irritert fordi ikke alt passer dem. . . .

Barn burde føle at de står i gjeld til sine foreldre som har våket over dem da de var små og pleiet dem mens de var syke. De burde forstå at foreldrene deres ofte har vært engstelige på grunn av dem. Særlig har samvittighetsfulle og gudfryktige foreldre hatt den største interesse for at barna deres skulle gå på den rette vei. Hvor tungt har de ikke hatt det når de har sett feil hos barna sine. Dersom de barna som får foreldrenes hjerter til å verke, kunne se hva deres opp-førsel er årsak til, ville de ganske sikkert forandre seg. Der-som de kunne se morens tårer og lytte til de bønnene hun sender opp til Gud for dem, dersom de kunne høre hennes undertrykte og forknytte sukk, ville det bevege hjertene deres, og de ville skynde seg å bekjenne feilene sine og be om å bli tilgitt. . . .

Styrke til striden.— Vi lever i en uheldig tid for barna. Det går en strid strøm ned mot fortapelsen, og det trengs mer enn barndommens erfaring og styrke for å stå imot denne strømmen og ikke bli ledet nedover med den. Det virker som om de fleste unge er Satans fanger, og han og englene hans fører dem mot den sikre fortapelsen. Satan og hans hærskarer fører krig mot Guds styre, og alle som ønsker å overgi hjertene sine til Gud og være lydige mot hans krav, vil Satan forsøke å forvirre og beseire med fristelsene sine, slik at de skal bli mismodige og oppgi kampen. . . .

Dersom vi ber alvorlig og har en levende tro, vil vi vinne store seire. Noen foreldre har ikke forstått det ansvaret som hviler på dem og har forsømt å gi barna sine en kristen opp-dragelse. Om morgenen burde den kristnes første tanker vende seg mot Gud. Verdslig arbeid og egeninteresse burde komme i annen rekke. Barna burde bli lært til å respektere og ha ærefrykt for bønnestunden. Før de forlater hjemmet for å gå på arbeid, bør hele familien samle seg, og faren, eller moren dersom faren ikke er hjemme, bør bønnfalle Gud inderlig om å bevare dem gjennom dagen. . . .

Tilrettevisning fører til utålmodighet.— Barn som holder sabba-ten, kan bli utålmodige når de blir irettesatt og synes at foreldrene deres er altfor strenge. Det kan til og med hende at de får harde følelser i hjertet, og at de nærer misfornøyde og dårlige tanker overfor dem som arbeider for deres daglige, fremtidige og evige lykke. Men dersom de får leve noen få år til, vil de prise sine foreldre for at de

[290]

var så strenge og at de passet så trofast på dem i den tiden de var så uerfarne. . . .

Personlig ansvar.— Barn! Gud har sett at det er best for dere at deres foreldre tar seg av dere, for at de skal undervise og oppdra dere og på den måten være med på å forme karakteren deres for himmelen. Og likevel står det til dere å si om dere vil utvikle en god kristen karakter og gjøre det beste ut av de fordelene dere har hatt ved å eie gudfryktige, trofaste og bedende foreldre. Selv om foreldre utviser all omsorg og trofasthet overfor barna sine, kan ikke det alene frelse dem. Det er noe barna må gjøre også. Hvert eneste barn har sitt eget tilfelle som det må ta seg av.

Troende foreldre! Dere har et ansvarsfullt arbeid som ligger foran dere, nemlig å lede deres barns føtter, også når det gjelder deres religiøse erfaring. Når de virkelig elsker Gud, vil de prise og respektere dere for den omsorg dere har vist overfor dem, og for den trofastheten dere har vist i å begrense deres begjær og undertrykke deres vilje. — Testimonies I, side 391—403.

Ikledd Kristi rettferdighet.— Når vi er ikledd Kristi rettferdighet, vil vi ikke ha noen lyst til synd, for Kristus vil arbeide med oss. Vi kan gjøre feil, men vi vil hate den synden som var årsaken til at Guds Sønn måte lide. — Review and Herald, 18. mars 1890.

DE UNGE SKAL BÆRE ANSVAR*

Disse unge mennene har plikter i hjemmet, men de overser dem. De har ikke lært å ta fatt på pliktene og bære det ansvar i hjemmet som det er deres plikt å bære. De har en trofast og praktisk mor som har båret mange byrder som barna hennes ikke skulle ha plaget henne med. På dette området har de unnlatt å ære sin mor. De har ikke delt sin fars byrder slik det var deres plikt å gjøre, og de har ikke æret ham slik de burde. De retter seg etter sine egne lyster i stedet for å utføre sin plikt.

I sitt liv har de fulgt en egenkjærlig kurs. De har avskydd alt som heter byrder og anstrengelser og unnlatt å skaffe seg en verdifull erfaring som de ikke har råd til å være uten dersom de vil ha fremgang i livet. De har ikke kjent hvor viktig det er å være trofast i de små tingene, og de har heller ikke forstått de forpliktelsene de har overfor foreldrene sine til å være fullstendig trofaste når det gjelder å utføre de enkle og små pliktene i livet som ligger like foran dem. De overser de mest vanlige kunnskapsgrenene, som er så veldig viktige for det praktiske livet.

Gjør hjemmet til et lykkelig sted.— Dersom disse unge mennene skulle være til velsignelse noe sted, burde det være i hjemmet. Dersom de gir etter for sine egne tilbøyeligheter i stedet for å bli ledet av en klar forstands forsiktige avgjørelser, en sunn dømmekraft og en opplyst samvittighet, kan de ikke være til velsignelse hverken for samfunnet eller for sin fars familie, og deres fremtidsutsikter i denne verden og i den kommende står på spill.

Mange unge får det inntrykket at de ikke behøver å gjøre noe i sine unge år, men at de kan gi seg over til meningsløs sport, spøk og gjøn og følge sine dårlige tilbøyeligheter. Når de tar del i dårskap og sanselige tilbøyeligheter, er det noen som ikke tenker på annet enn den tilfredsstillelsen de har i øyeblikket. Deres lyst til fornøyelser og deres kjærlighet til verden, til skravl og latter blir større når de gir etter for disse lystene, og de mister interessen for livets alvorlige virkelighet og hjemmets plikter. Det er ikke nok forandring til å [292]

tilfredsstillende deres sinn, og de blir rastløse, gretne og irriterte. Disse unge mennene burde føle det som en plikt å gjøre hjemmet til et lykkelig og godt sted. . . .

For en tid kan det være nødvendig med en forandring fra fysisk arbeid som har anstrengt legemet lenge. Da kan de igjen ta fatt på sitt arbeid med forøkt kraft og nå bedre resultater. Men det skulle ikke være nødvendig med full-stendig hvile, for det vil ikke gi det beste resultatet når det gjelder deres fysiske styrke.

Selv om de er lei av et slags arbeid, trenger de ikke å kaste bort sin dyrebare tid. Da kan de forsøke å gjøre noe som ikke er så anstrengende, og som kan være til velsignelse for deres mor og søstre. Dersom de letter deres arbeid ved å ta på seg de tyngste byrdene, kan de finne den atspredelsen som springer ut av gode prinsipper og som vil gi dem sann lykke. Da vil de ikke bruke sin tid på fjas og egoistiske tilbøyeligheter. — Testimonies III, side 221—223.

[293]

* Skrevet om to unge menn.

ANDAKTSTUNDEN

Dersom vi skal vekke og styrke kjærligheten til bibelstudium, er mye avhengig av andaktstunden. Morgenog kveldsandaktene burde være dagens skjønneste og rikeste stunder. Det må være klart at disse stundene ikke må bli forstyrret av noen bekymrede eller uvennlige tanker. Foreldre og barn bør samles for å møte Jesus og innby hellige engler til å være gjester i hjemmet. La andakten være kort og livfull og pas-sende for anledningen, og la den fra tid til annen skifte form. La alle ta del i bibellesningen. Alle bør lære Guds lov og gjenta den ofte. Dersom barna av og til får velge hva som skal leses, vil det øke deres interesse. Still dem spørsmål, og la dem selv spørre. Tal til dem om alt som kan tjene til å kaste lys over det de har lest. Når andakten på den måten ikke blir for lang, så la barna ta del i bønnen, og la dem være med å synge, om det så bare er et enkelt vers.

Dersom en slik andakt skal bli det den burde være, må den være forberedt med omtanke. Og foreldre burde hver dag ta seg tid til å studere Bibelen sammen med barna. Det vil uten tvil kreve arbeid og planleggelse og en del oppofrelse for å gjennomføre dette, men anstrengelsene vil bli rikt belønnet. — Education, side 186.

[294]

KRISTEN GJESTFRIHET

Vi ville bli mye lykkeligere og mer til nytte dersom livet i hjemmet og vårt samkvem med andre var preget av Kristi saktmodighet og enkelhet. I stedet for å streve for å ha noe å vise frem, og som kunne skape beundring eller misunnelse hos de besøkende, burde vi anstrenge oss for å gjøre alle omkring oss lykkelige ved vår egen glede, sympati og kjærlighet. La de besøkende se at vi strever etter å rette oss etter Kristi vilje. La dem se i oss at vi er fylt av en tilfreds og takknemlig ånd, selv om vi har en beskjeden stilling her i livet. Hele atmosfæren i et virkelig kristent hjem er full av fred og ro. Et slikt eksempel vil ikke være uten virkning. . . .

Når vi anstrenger oss for å gjøre det hyggelig og godt for gjestene våre, må vi ikke glemme de forpliktelsene vi har overfor Gud. Bønnestunden må vi ikke sette til side til fordel for noe annet. Vi må ikke snakke sammen og more oss så lenge at alle er for trette til å ta del i andaktstunden. Gjør vi det, gir vi et lytefullt offer til Gud. Vi bør sende opp våre ydmyke bønner til Gud og oppløfte stemmene våre i lykkelig og takknemlig pris tidlig på kvelden, mens vi kan be uten å skynde oss, og slik at alle kan forstå dem.

Alle som besøker et kristent hjem, bør få se at bønnestunden er den mest dyrebare, den helligste og den lykkeligste tiden på dagen. Disse andaktstundene øver en forfinende og opphøyende innflytelse på alle som tar del i dem. De bringer fred og behagelig hvile til ånden. — Review and Herald, 29. november 1887.

[295]

Klær og pynt

Et menneskes karakter bedømmes ofte ut fra hvordan det kler seg. En rensert smak og et dannet sinn vil åpenbare seg ved valget av enkle og hensiktsmessige klær. En ren enkelhet når det gjelder klær, og en beskjeden oppførsel vil være til stor hjelp og omgi en ung kvinne med den atmosfæren av hellig tilbakeholdenhet som vil verne henne mot tusenvis av farer. — Education, side 248.

ELEMENTER I KARAKTERUTVIKLINGEN

Det er viktig at barn og unge lærer å vokte seg for hva de sier og gjør, for deres oppførsel er årsak til solskinn eller skygge, ikke bare i deres eget hjem, men også hos alle dem de kommer i kontakt med. Men før de unge kan bli forsiktige og omtensksomme og avstå fra alt som smaker av ondt, må de tilegne seg den visdommen som kommer fra himmelen, og den styrken som bare Jesus kan gi dem. .

..

Virkelig pynt.— Mange bedrar seg selv ved å tro at et godt utseende og lettsindige klær vil gi dem mer aktelse i verden. Men en sjarm som bare består av en ytre klesdrakt, er overflatisk og omskiftende. Man kan ikke stole på den. Den pryd som Kristus gir sine etterfølgere, blekner aldri. Han sier: «Deres pryd skal ikke være den utvortes med hårfletning og påhengte gullsmykker eller kledebon, men hjertets skjulte menneske i den uforgjengelige prydelse med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud.»

[296]

Dersom halvparten av den tiden de unge bruker på å gjøre seg tiltrekkende ved sitt utseende, ble brukt til å utvikle sjelen, til å fremkalle den indre pryd, hvilken forskjell ville vi ikke da kunne se i deres oppførsel, i deres ord og gjerninger. De som virkelig forsøker å følge Kristus, vil ha samvittighetsskrupler når det gjelder klærne. De vil forsøke å følge den klare befalingen som er gitt av Herren. De pengene de nå ødsler bort på klær, vil de bruke til Guds saks fremme og til å fylle sinnene med nyttig kunnskap, slik at de kan bli kvalifisert til en betrodd stilling. De vil forsøke å leve opp til hva Jesus venter av dem, han som har kjøpt dem til en uendelig pris.

Kjære barn og unge! Jesus har gjort alt som står i hans makt for å gi dere et hjem i de boligene som er beredt for dem som elsker og tjener ham her. Han forlot hjemmet sitt i himmelen og kom til en verden som var ødelagt av synd, til et folk som ikke tok imot ham, som ikke elsket hans renhet og hellighet, som ringeaktet det han lærte, og som til slutt ga ham den grusomste død. «For så har Gud

elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»

Utseendet.— Gud ønsker å få noe igjen for dette store offeret han ga for vår skyld. Han vil at dere skal være kristne, ikke bare i navnet, men også i hvordan dere kler dere og hvordan dere taler. Han vil at dere skal være villige til å kle dere i beskjedne klær, og ikke være utspjåket med folder og fjær og unødvendig pynt. Han vil at deres oppførsel skal være tiltrekkende, slik at himmelen kan anerkjenne den. Vil dere skuffe ham i disse forventningene, kjære unge?

Utseendet er ofte en innholdsfortegnelse over sinnet, og vi burde være forsiktige med hva vi henger ut, for verden vil dømme vår tro etter det den ser. Vi vil at dere skal følge Kristus som kjære barn og være lydige mot hans uttalte vilje i alle ting. Vi vil at dere skal glede deres Frelser ved at dere alvorlig forsøker å tilegne dere den indre prydelser. Ved Jesu hjelp kan dere da dag for dag vinne over selvet. Stolthet og kjærlighet til pomp og prakt vil bli fjernet fra deres hjerte og liv. Saktmodighet og kjærlighet til enkelhet vil bli opp-muntret. På den måten kan de unge bli en hær av stridsmenn som er trofaste mot Kristus.

[297]

Vi lever i en farlig tid, da de som bekjenner seg til å elske og lyde Gud, fornekter ham i sitt daglige liv. «For da vil menneskene være egoistiske, glade i penger, fare med skryt, være overmodige, snakke stygt om andre, være ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten respekt for det hellige, ukjærlige og uforsonlige, fare med sladder, mangle selvbeherskelse, være rå, likegyldige for det gode, svikefulle, oppfarende, innbilske. De elsker lystene høyere enn Gud. I det ytre har de gudsfrykt, men de fornekter dens kraft.» 2 Tim. 3, 2—5. Gud vil ikke at dere skal bli funnet blant denne klassen, kjære unge. I hans ord kan dere lære hvordan dere skal unngå disse ondene og til sist bli seiervinnere. . . .

«Og de har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet.» «Da talte de med hverandre de som fryktet Herren, og Herren lyttet til og hørte det, og det ble for hans åsyn skrevet en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på hans navn.»

Å vitne.— Det er ikke nok at du unngår å se ut som om du er ond. Du må gå lenger enn det. Du må «lære å gjøre det gode». Du må representere Kristus i verden. Det må bli ditt daglige studium å

lære hvordan du skal utføre Guds gjerninger. Hans etterfølgere skal være levende brev, «kjent og lest av alle mennesker».

[298] Du vil aldri oppnå en god karakter dersom du bare ønsker deg den. Det er bare ved arbeid du kan vinne den. De ønskene du har i denne retningen, må komme til uttrykk gjennom alvorlige og oppriktige anstrengelser og tålmodig arbeid. Dersom du hver dag tar noen steg videre på fremskrittstigen, vil du til slutt oppdage at du er på toppen, at du har seiret, ja, at du ved ham som har elsket deg, har mer enn seiret. — *The Youth's Instructor*, 5. november 1896.

[299] *Religionen blir bedømt av klærne.* — Kjære unge! Den tilbøyeligheten dere har til å kle dere etter moten og til å ta på dere slør og gull og annen kunstig pynt, vil ikke gjøre deres religion og den sannheten dere bekjenner dere til, tiltrekkende overfor andre. Forstandige mennesker vil gjennomskue de forsøkene dere gjør på å gjøre deres ytre vakkert, som tegn på at dere har svake sinn og stolte hjerter. Jeg vil anbefale enkle og beskjedne klær for mine unge søstre. Det er ingen bedre måte å la deres lys skinne for andre på, enn ved enkle klær og en likefrem oppførsel. Da vil dere vise for alle at dere forstår å vurdere dette livs saker riktig idet dere sammenligner dem med de evige ting. — *Testimonies III*, side 376.

KLESDRAKT OG KARAKTER

Kristus kaller sine etterfølgere jordens salt og verdens lys. Uten de kristnes frelsende innflytelse ville verden forgå i sin fordervelse. Se på de mange som bekjenner seg til å være kristne, men som er likegyldige med sine klær og sin person. De er like skjødesløse i sine forretningssaker som i sine klær. De er rå, uhøflige og ubehagelige i sin oppførsel og ufine i sitt språk. Men samtidig betrakter de disse dårlige trekkene som tegn på sann ydmykhet og et kristent liv. Tror du at vår Frelser, dersom han var på jorden, ville peke på disse og si at de var jordens salt og verdens lys? Nei, aldri!

Kristne fører et opphøyet språk, og selv om de tror at det er synd å komme med dårlig smiger, er de høflige, vennlige og velvillige. Ordene deres er oppriktige og sanne. De er trofaste i sin omgang med sine brødre og med verden. I måten å kle seg på unngår de det som er overflødig og bare pynt. Klærne deres vil ikke være smakløse, men pene og beskjedne, og sydd med orden og smak. En særskilt omhu vil bli vist når det gjelder å kle seg slik at det blir vist en hellig aktelse for sabbaten og gudstjenesten.

Forskjellen mellom slike mennesker og verden vil være altfor tydelig til at noen kan ta feil. De troendes innflytelse ville ha vært ti ganger så stor dersom menn og kvinner som tar imot sannheten, og som tidligere har vært likegyldige og sløve i sine vaner, nå ville bli så opphøyde og helliggjorte gjennom sannheten at de la seg til vaner som viser seg ved enkelhet, orden og en god smak i måten å kle seg på. Vår Gud er en ordens Gud, og han er ikke i noen grad fornøyd med forstyrrelser, urenheter eller synd.

Vårt forhold til moter.— Kristne bør ikke anstrenge seg for å sette seg i gapestokken ved å kle seg annerledes enn verden. Dersom de finner ut at de ikke er moderne, bør de ikke forandre klærne sine for å bli lik verden. Det ville stri mot deres tro og deres plikt til å kle seg beskjedent og helse-messig. I stedet bør de utvise en edel uavhengighet og et moralsk mot til å gjøre det som er riktig, selv om de er for-skjellig fra verden. Dersom verden innfører en beskjeden,

[300]

behagelig og sunn mote som er i samsvar med Bibelen, vil det ikke forandre vårt forhold til Gud eller til verden om vi bruker slike klær. De kristne skal følge Kristus og innrette klærne sine i harmoni med Guds Ord. De bør sky ytterlig-heter. De bør ydmykt følge en rett kurs uavhengig av bifall eller kritikk, og de bør holde fast ved det rette nettopp fordi det er det rette. — Review and Herald, 30. januar

[301] 1900.

PASSENDE KLÆR

Bibelen lærer oss at vi skal være beskjedne i vår klesdrakt. «Likewise vil jeg at kvinnene skal ha en fin fremtreden; de skal ikke pynte seg utfordrende, men sømmelig, ikke med flotte frisyre, gullsmykker, perler eller dyre klær.» 1 Tim. 2, 9. Dette forbyr oss å kle oss for pyntens skyld, å bruke skrik-ende farger og å utsmykke klærne overdådig. Ethvert forsøk på å tiltrekke seg oppmerksomhet på grunn av klærne, eller på å fremkalle beundring, er upassende når det er tale om den beskjedne klesdrakten som Guds Ord påbyr.

Økonomiske klær.— Klærne våre skal ikke være kostbare. Penger er noe Gud har betrodd oss. De er ikke våre, og vi kan ikke bruke dem på tilfredsstillelsen av vår stolthet eller ærgjerrighet. I hendene på Guds barn er de mat for de sultne og klær for de nakne. De er en beskyttelse for de undertrykte, et legemiddel for de syke, eller de betyr at evangeliet kan bli forkynt for fattige. De kunne bringe glede til mange hjerter dersom de pengene som nå blir brukt til fornøyelse, var blitt brukt fornuftig. Betrakt Kristi liv. Studer hans karakter, og ta del med ham i hans selvfornektelse.

I den såkalte kristne verden brukes det så mye til pynt og unødvendig kostbare klær at det ville vært nok til å gi mat til alle de sultne og kle de nakne. Penger som kunne vært brukt til å gjøre godt for fattige og lidende, blir brukt på moter og lysten til å vise seg frem. De frarøver verden evangeliet om Frelserens kjærlighet. . . .

Kvalitet og smak.— Men selv om klærne våre skal være beskjedne og enkle, bør de være av god kvalitet, ha sømme-lige farger og passe til sitt bruk. Vi bør heller velge dem på grunn av holdbarheten enn på grunn av utseendet. De bør være varme og gi skikkelig beskyttelse. Den kloke kvinnen som er beskrevet i Ordspråkene, «frykter ikke for vinteren for sitt hus, for hun har laget varme klær til dem alle». Ord. 31,21 (eng. The Living Bible).

Sunnhet og renslighet.— Klærne våre bør være rene. Skitne klær er usunne, og de er derfor skadelige for legeme og sjel. «Vet dere

[302]

ikke at dere er Guds tempel. . . . Dersom noen ødelegger Guds tempel, skal Gud ødelegge ham.» 1 Kor. 3, 16. 17.

Klærne bør fremfor alt være helsemessige. «I alle deler» ønsker Gud at vi skal «være ved god helse» (3 Joh. 2), både fysisk og sjelelig. Og vi skal samarbeide med ham for å få en sunn sjel og et sunt legeme. Begge deler vil ha godt av helsemessige klær.

Stil og naturlig skjønnhet.— Klærne våre bør ha den stil og skjønnhet som naturlig enkelhet krever.

Kristus har advart oss mot å være stolte, men ikke mot stil og naturlig skjønnhet. Han pekte på markens blomster, til liljen som utfolder seg i sin renhet, og sa: «Enn ikke Salomo i all sin herlighet var kledd som én av dem.» Matt. 6, 29. Ved hjelp av et bilde fra naturen illustrerer Kristus den skjønnheten som himmelen setter pris på. Det er det be-skjedne, det stilfulle, det enkle, det rene og det naturlige som vil gjøre at våre klær behager ham. — Counsels to

[303] Teachers, Parents, and Students, side 302, 303.

KLÆRNES INNFLYTELSE

Vi har ikke noe imot nette klær. Vi skal ikke forakte eller fordømme en korrekt smak. Dersom vi lever i overensstemmelse med vår tro, vil vi være så enkle i vår klesdrakt og så ivrige etter å gjøre gode gjerninger at vi blir omtalt som noen merkelige mennesker. Men når vi mister smaken for orden og netthet når det gjelder våre klær, går vi i virkeligheten bort fra sannheten, for sannheten fornedrer aldri, bare opphøyer. Når de troende ikke bryr seg om hvordan de går kledd og har en grov og rå oppførsel, skader de sannheten ved sin innflytelse. «For et skuespill er vi blitt for verden», sier apostelen, «både for engler og for mennesker.» Hele himmelen legger merke til den daglige innflytelsen som de som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, utøver på verden. . . .

En fornuftig kvinne som bruker enkle klær, vil ta seg ut til sin egen fordel. Vi bedømmer en persons karakter etter de klærne vedkommende går med. En beskjeden, gudfryktig kvinne vil kle seg beskjedent. En foredlet smak og et kultivert sinn vil åpenbare seg gjennom valget av enkle og passende klær. De unge kvinnene som river seg løs fra motens slaveri, vil være en pryd for samfunnet. Den kvinnen som er enkel og fordringsløs i sine klær og i sin oppførsel, viser at hun forstår at en sann kvinne kjennetegnes ved sin moralske verdi. Hvor sjarmerende og tiltrekkende er ikke en enkel klesdrakt, som i skjønnhet kan sammenlignes med markens blomster. — Review and Herald, 17. november 1904.

[304]

ENKLE KLÆR

«Deres pryd skal ikke være den utvortes med hårfletning og påhengte gullsmykker eller kledebøn, men hjertets skjulte menneske i den uforgjengelige prydelse med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud.»

Den menneskelige fornuft har alltid forsøkt å omgå eller tilsidesette den enkle, direkte undervisningen i Guds Ord. I enhver tidsalder har flertallet av dem som bekjenner seg til å følge Kristus, ringeaktet de forskriftene som omtaler selv-fornektelse og ydmykhet, som krever beskjedenhet og enkelhet når det gjelder tale, oppførsel og klesdrakt. Resultatet har alltid vært det samme: Frafall fra evangeliets lære fører til at man etterligner de motene, skikkene og prinsippene som finnes i verden. En levende gudsfrykt må da vike for en død formalisme. Guds nærvær og kraft finnes hos en klasse ydmyke tilbedere som har trukket seg bort fra dem som elsker verden, og de er villige til å være lydige mot den undervisningen som Den hellige skrift gir. I generasjon etter generasjon har det vært slike som har hatt dette standpunktet. Det ene samfunnet har oppstått etter det andre, men når de har forlatt sin enkle måte å være på, har de tapt mye av den kraften de hadde til å begynne med.

En snare for Guds folk.— Når vi ser den kjærlighet til moter og til utseende som finnes blant dem som bekjenner seg til å tro sannheten for vår tid, spør vi med sorg: Vil ikke Guds folk lære noe av fortidens historie? Det er få som forstår sine egne hjerter. De forfengelige og fjasete moteelskerne kan hevde at de er Kristi etterfølgere, men deres klær og deres samtale røper hva som fyller tankene og opptar følelsene deres. I sitt liv røper de sitt vennskap med verden, og verden gjør krav på dem som sin eiendom.

[305] Hvordan kan en som en gang har smakt Kristi kjærlighet, være fornøyd med motenes tomhet? Det smerter mitt hjerte å se at de som bekjenner seg til å være etterfølgere av vår saktmodige og ydmyke Frelser, forsøker å bli lik verden i klesdrakt. Til tross for at de bekjenner seg til å være gud-fryktige, er det vanskelig å skille dem

fra de vantro. De gleder seg ikke over sitt religiøse liv. De bruker sin tid og sine midler i den ene hensikt å kle seg for å vise seg frem.

Stolthet og overdrevenhet når det gjelder klær, er en synd som særlig kvinner har lett for å henfalle til. Derfor vender apostelen seg direkte til dem i sin formaning: «Likeså og at kvinnene skal pryde seg med sømmelig kledning, i tukt og ære, ikke med fletninger og gull eller perler eller kostelig kledebon, men som det sømmer seg for kvinner som bekjen-ner seg til gudsfrykt, med gode gjerninger.»

Behov for en reformasjon.— Vi ser hvordan et onde som Guds Ord fordømmer, stadig får mer innpass i menigheten. Hvilken plikt har de med autoritet når det gjelder denne saken? Vil menighetens innflytelse være som den burde når mange av dens medlemmer lyder motens befalinger i stedet for Guds klart uttrykte vilje? Hvordan kan vi forvente at den Hellige Ånd skal være til stede og hjelpe oss når vi tillater at disse tingene eksisterer blant oss? Kan vi forholde oss tause mens Kristi lære blir tilsidesatt av dem som bekjenner seg til å være hans etterfølgere? Disse tingene bringer sorg og rådløshet over dem som har oppsyn med Guds menighet. Kan dere ikke, mine kjære søstre, oppriktig og under bønn tenke over dette emnet? Kan dere ikke forsøke å la dere bli ledet av Guds Ord? Den ekstra tiden som blir brukt på å skaffe seg et utseende som stemmer overens med verdens moter, burde bli brukt til å ransake hjertet og studere Skriften. De timene som blir verre enn kastet bort ved tilvirkning av unødvendig pynt, kunne man gjøre mer verdifulle enn gull dersom man benyttet dem til å prøve å skaffe seg riktige prinsipper og solide ferdigheter. Jeg får vondt i hjertet når jeg ser at unge kvinner som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, praktisk talt er uvitende om hans karakter og vilje. Disse unge har vært tilfreds med å spise skall. Verdens glitter virker mer verdifullt for dem enn de evige rikdommene. De mentale kreftene som kunne ha vært utviklet gjennom tankevirksomhet og studium, lider av å ligge i dvale, og følelsene får ingen styring fordi utseendet blir vurdert høyere enn åndelig godhet og mental styrke.

Den indre pryde.— Vil Kristi etterfølgere forsøke å tilegne seg den indre pryde, den saktmodige og stille ånd som Gud verdsetter så høyt, eller vil de kaste bort de få nådetimene til unyttig arbeid i forfengelighe- tens tjeneste? Herren vil at en kvinne hele tiden skal forsøke å styrke både sinn og hjerte og samle intellektuell og moralsk

styrke, slik at hun kan leve et nyttig liv, til velsignelse for verden og til ære for Skaperen.

Jeg vil gjerne spørre dagens unge som bekjenner seg til å tro sannheten for vår tid, hvordan de forneker seg selv for sannhetens skyld. Når de virkelig ønsker seg en klesdrakt eller noe pynt eller en eller annen form for bekvemmelighet, legger de da saken frem for Herren i bønn for å få vite om hans Ånd kan godta den måten de bruker sine midler på? Har de tanke for at de ikke skal vanære den tro de bekjenner, når de gjør klærne sine i stand? Kan de be om Herrens velsignelse over den tiden de bruker til dette? Det er én ting å tilhøre menigheten og en helt annen ting å tilhøre Kristus. En av de mest alvorlige årsakene til at Kristi menighet er svak, er at den har medlemmer som bekjenner seg til å være religiøse, men som elsker verden og ikke frykter Gud.

I våre dager er det en lyst til fornøyelser som det aldri har vært make til før. Utsvevelser og uvøren sløsing finnes over-alt. Massene hungrer etter forlystelser. Tankene blir fylt med fjas og lettsindighet fordi de ikke er vant til ettertanke og studium. Det er vanlig at mennesker er sentimentale på grunn av uvitenhet. Gud krever at enhver sjel skal bli kultivert, forfinet, opphøyet og foredlet. Men altfor ofte må verdifull virksomhet vike plassen for moderne forlystelser og kunstige gleder. Kvinner tillater at deres sjel blir utsultet og forkrøp-let ved hjelp av moter, og på den måten blir de til en forbannelse for samfunnet i stedet for å være til velsignelse. — Review and Herald,

[307] 6. desember 1881.

KLÆR SOM AVGUDER

Å ha klær som avguder er en moralsk sykdom. Den må ikke føres med over til det nye livet. I de fleste tilfeller vil det vise seg at når man gir etter for evangeliets krav, vil det bety en avgjort forandring i måten å kle seg på.

Ingen burde være likegyldig når det gjelder klær. Vi er Kristi vitner, og for hans skyld bør vi forsøke å gjøre vårt utseende så pent som mulig. I tabernakeltjenesten ga Gud detaljerte forskrifter om hvordan de som skulle tjene for hans ansikt, skulle være kledd. Den undervisningen som ble gitt når det gjaldt Arons klær, er særlig detaljert, for hans klær skulle være symbolske. På samme måte burde klærne til Kristi etterfølgere være symbolske. I alle ting skal vi representere ham. Vårt ytre burde i alle henseender være pent, beskjedent og rent. Men Guds Ord gir oss ikke lov til å forandre utseendet bare for motens skyld, for at vi kan bli lik verden. Kristne bør ikke pynte seg med kostbare klær eller dyrebare smykker.

Vi bør omhyggelig tenke over det som Skriften sier om klesdrakt. Vi trenger å forstå hva himmelens Herre setter pris på også når det gjelder våre klær. Alle som i alvor søker etter Kristi nåde, vil gi akt på den dyrebare undervisningen som er inspirert av Gud. Til og med den stil våre klær har, vil være et uttrykk for evangeliets sannhet. — Testimonies VI, side 96.

[308]

SANN PRYDELSE

Overalt er en demoraliserende ødsling fremherskende, og sjeler går til grunne på grunn av kjærlighet til klær og pynt. Ni av ti av dem som er henfalne til moter, bygger sitt liv på en løgn. Hver dag begår de svik og bedrag, for de ønsker å ha et utseende som de ikke har.

En edel sjel, vennlighet og gavmildhet blir byttet bort for at lysten etter onde ting skal bli tilfredsstilt. Tusener selger sin renhet for at de skal få midler til å følge verdens moter. En slik galskap når det gjelder verdens skiftende moter burde fremkalle en hær av reformatorer som vil ta standpunkt for en enkel og liketil klesdrakt. Det er Satan som hele tiden finner opp nye moter som ikke kan bli fulgt uten at penger, tid og helse blir ofret.

Å følge verden.— Hvordan tør de som bekjenner seg til å være kristne, følge de verdsliges sti når vi har for oss bildet av hvordan verden blir demoralisert på grunn av moter? Skal vi gi inntrykk av at vi godtar disse demoraliserende motene ved å følge dem? Det er mange som følger verdens moter, men det er fordi Kristus, herlighetens håp, ikke er dannet inni dem. Et liv i luksus og en overdreven klesdrakt er blitt så vanlig at det utgjør et av tegnene på de siste dager.

Overalt kan vi se stolthet og forfengelighet, men de som liker å beundre seg selv i speilet, har liten lyst til å betrakte Guds lov, det store moralske speilet. Denne avgudsdyrkelsen av klærne ødelegger alt som er ydmykt, saktmodig og elskelig i karakteren. Den legger beslag på de dyrebare timene som burde vært brukt til gransking, til hjerteransaking og til studium av Guds Ord under bønn. I Guds Ord er det skrevet ned lærdommer som gjelder oss. . . .

[309] Når vi er opptatt av hvordan vi går kledd, stjeler vi av de midlene som er betrodd oss til å gjøre godt med, og disse ødslende utleggene røver vi fra Gud. Vi har ikke fått våre midler for at vi skal tilfredsstille vår stolthet og vår lyst til å vise oss frem. Vi skal være kloke forvaltere, kle de nakne, mette de sultne og gi våre midler til

Guds saks fremme. Der-som vi ønsker å pynte oss, vil saktmodighetens, ydmykhetens, beskjedenhetens og klokskapens nåde passe alle, uansett stand og stilling.

Skal vi ikke innta vår stilling som trofaste vakter, og ved ord og gjerning undertvinge den hang til utsvevelse og ødsel-het som finnes i vår tids degenererte mennesker? Skal vi ikke være et riktig eksempel for våre unge, og enten vi eter eller drikker eller hva vi gjør, gjøre alt til Guds ære? — *Review and Herald*, 12. desember 1912.

[310]

Rekreasjon og fornøyelse

Det er forskjell på rekreasjon og fornøyelse. Når rekreasjon svarer til det som ordet egentlig betyr, nemlig gjenskapelse, tjener den til å styrke og gjenoppbygge. Ved å kalle oss bort fra dagliglivets sorger og bekymringer, virker den forfrisk-ende på sinn og legeme, og gjør det mulig for oss å vende tilbake til livets alvorlige gjerning med friske krefter. Fornøyelse, derimot, søkes for å tilfredsstille lysten, og ofte utarter den til utskeielser. Den bruker opp de kreftene som trengs til nyttig arbeid, og står på den måten i veien for virkelig lykke i livet. — Education, side 207.

VERDIEN AV REKREASJON

De kristne bør være de gladeste og lykkeligste menneskene på jord. De kan eie forvissningen om at Gud er deres far og deres evige venn.

[311] Men det er mange bekjennende kristne som ikke representerer sin kristne religion på en riktig måte. De har et mørkt sinn, som om de levde under en sky. De snakker ofte om de store ofrene de har måttet gi for å bli kristne. De som ikke har tatt imot Kristus, må få det inntrykket av deres eksempel og deres uttalelser at de har måttet gi avkall på alt som gjør livet godt og gledelig. De kaster en mørk skygge over den kristnes hellige håp. De gir inntrykk av at Guds krav er en byrde selv for den sjel som er villig, og at alt som vil gi glede eller som vil smake godt, må bli ofret.

Vi nøler ikke med å si at denne klassen bekjennende kristne sitter ikke inne med ekte kristendom. Gud er kjærlighet. Den som blir i Gud, blir i kjærlighet. Alle som gjennom egen erfaring virkelig er blitt kjent med vår himmelske Fars kjærlige og ømme medlidenhet, vil spre lys og glede hvor de enn er. Deres nærvær og innflytelse vil for deres venner være som duften av vakre blomster, for de er knyttet til Gud og himmelen, og himmelens renhet og opphøyde kjærlighet blir gjennom dem formidlet til alle som kommer inn under deres innflytelse. De utgjør verdens lys og jordens salt. De er i sannhet en livsens duft til liv, og ikke en dødsens duft til død.

En kristens rekreasjon.— Det er de kristnes privilegium og plikt å fornye sin ånd og styrke sine legemer gjennom uskyldig rekreasjon i den hensikt at de skal bruke sine fysiske og mentale krefter til Guds ære. Vår rekreasjon bør ikke være slik at den blir til uvetting munterhet, slik at den blir meningsløs. Vi kan gjøre det på en slik måte at det vil være til fordel for og virke utviklende på dem som vi er sammen med. Da vil den gjøre både oss og dem i stand til enda bedre å utføre de pliktene som faller på oss som kristne.

Gud ser ikke med velbehag på oss dersom vi tar del i for-nøyelser som har lett for å gjøre oss uskikket til trofast å utføre livets vanlige

plikter, slik at vi på den måten får mindre lyst til å tenke på Gud og de himmelske ting. Kristi religion gir glede og virker opphøyende. Den er opphøyet over alt slikt som narraktig spøk og tomt og overflatisk snakk. Alltid når vi søker rekreasjon, kan vi få nytt mot og ny kraft fra den guddommelige styrkes kilde, slik at vi med større fremgang kan leve vårt liv i renhet, sann gudfryktighet og hellighet.

Kjærlighet til det vakre.— Til og med den store Gud elsker det vakre. Han har gitt oss sikre bevis på det i hans henders gjerninger. Han plantet i Eden en vakker hage for våre første foreldre. Han lot ranke trær av forskjellige slag vokse opp av jorden til nytte og til pyrd. De vakre blomstene ble dannet med enestående skjønnhet, med alle slags farger og former, og de fylte luften med vellukt. De glade sangfuglene i forskjellig fjærdrakt sang sine lovsanger til Skaperens pris. Det var Guds plan at mennesket skulle finne lykke i å være opptatt med å passe på de tingene han hadde skapt, og at dets behov skulle bli tilfredsstilt ved fruktene av hagens trær.

[312]

Gud, som gjorde våre første foreldres hjem i Eden så usedvanlig yndig, har også gitt oss de prektige trærne, de vakre blomstene og alt som er yndig i naturen, for at vi skal glede oss. Han har gitt oss disse tegnene på sin kjærlighet for at vi skal få et riktig inntrykk av hans karakter.

Han har plantet en kjærlighet til det vakre i sine barns hjerter, men denne kjærligheten er blitt fordervet hos mange. Det nyttige og skjønne som Gud har skjenket oss, er blitt tilbedt, mens den herlige giver er blitt glemt. Dette er en sløv utakknemlighet. Vi burde anerkjenne Guds kjærlighet til oss slik den kommer til uttrykk i all hans gjerning, og som takk for disse bevisene på hans kjærlighet burde vi gi ham hjertets beste og helligste følelser.

Den store kunstneren.— Gud har omgitt oss med alt det vakre i naturen for at det skal interessere og virke tiltrekkende på sinnet. Det er hans plan at vi skal se likheten mellom alt det herlige i naturen og hans karakter. Dersom vi trofast studerer naturens bok, vil vi oppdage at det er en fruktbar kilde til forståelse av Guds uendelige kjærlighet og makt.

Mange priser opp i skyene kunstnerisk dyktighet til å få frem vakre malerier på lerret. Alle menneskets evner blir lagt inn i denne kunsten, men hvordan kommer ikke disse likevel til kort sammenlignet med det naturlige! Malerkunsten kan aldri nå frem til det

[313] fullkomne som vi kan se i naturen. Mange som kaller seg kristne, blir henrykt over et maleri av en solnedgang. De tilber kunstnerens dyktighet. Men de er likegyldige når det gjelder selve den strålende sol-nedgangen som det er deres forrett å betrakte hver eneste skyfri kveld.

Hvor får kunstneren motivene sine fra? Fra naturen. Men den største av alle kunstnere har malt på himmelens stadig skiftende lerret solnedgangens herlighet. Han har fargelagt og smykket himlene med gull, sølv og høyrød farge, som om selve himmelens porter var satt på vidt gap for at vi skal få se dens glans, og for at fantasien vår kan være opptatt av herligheten der inne. Mange vender seg likegyldig bort fra dette bilde som kommer fra himmelen. De legger ikke merke til Guds uendelige kjærlighet og makt i alt det usedvanlig vakre som viser seg på himmelen, men kommer nesten i henrykkelse når de ser og tilber de ufullkomne maleriene som bare er etterligninger av den største kunstneren. — Review and Herald, 25. juli 1871.

[314] *Ute av stand til å motstå fristelser.*— Tro ikke at du kan slutte deg til dem som elsker fornøyelse, lettsindighet og sine egne lyster, og samtidig motstå fristelser. — The Signs of the Times, 20. juli 1900.

KJÆRLIGHET TIL VERDSLIGE FORLYSTELSER

Det er en urovekkende kjensgjerning at kjærlighet til verden er det som i det store og hele opptar de unges sinn. Mange oppfører seg som om nådetidens dyrebare timer, som hurtig svinner, var en eneste stor fridag, og som om de ble satt inn i verden bare for at de skulle more seg og tilfredsstille seg med en uavbrutt strøm av opphisselser og spenning. De har sin glede i verden og i det som hører den til, og er fremmede overfor Faderen og hans Ånds nåde. Mange er uforsiktige med hvordan de taler. De glemmer at det er ordene deres som skal rettferdiggjøre dem eller fordømme dem. Gud blir vanæret av deres lettsindighet og deres tomme og fåfengte tale og latter som kjennetegner livet hos mange av våre unge. . . .

Satan gjør særlige anstrengelser for å få dem til å finne glede i verdslige fornøyelser, og for å få dem til å unnskyldte seg med å forsøke å vise at disse fornøyselsene er uskadelige, uskyldige og til og med nyttige for en god helse. Han prøver å få veien som fører til et hellig liv, til å se så vanskelig ut som mulig, mens de verdslige fornøyselsenes sti blir strødd med blomster.

Han fremstiller for de unge verden og dens forlystelser med falske og smigrende farger. Men jordens forlystelser vil snart slutte, og det som er blitt sådd, må høstes. Er vår personlige dyktighet, våre evner og talenter for verdifulle til å bli viet til Gud, opphavet til vårt liv, han som våker over oss hver stund? Er våre egenskaper for dyrebare til å bli helliget til Gud?

Visdommens vei.— De unge hevder at de trenger noe som kan opplive og underholde tankene. Den kristnes håp er akkurat det som trengs. For den som tror, vil religionen vise seg å være en trøster, en sikker leder og kilden til all virkelig lykke. De unge bør studere Guds Ord og begynne å meditere og be. De vil oppdage at de kan ikke bruke sin fritid til noe bedre. Visdommens «veier er fagre veier, og alle dens stier fører til lykke».

[315]

Paulus skriver til Titus og formaner de unge til å være sindige: «De unge menn skal du likeledes formane til å være sindige, idet du i alle måter ter deg selv som et forbilde i gode gjerninger, og i din lære viser renhet, verdighet, en sunn, ulastelig tale, for at motstanderen må gå i sig selv, idet han ikke har noe ondt å si om oss.»

Jeg ber de unge inntrengende om at de for sine egne sjelers skyld gir akt på apostelens formaning. Alle disse nådige veiledningene, advarslene og irettesettelsene vil enten bli en livets duft til liv eller en dødens duft til død.

De unge er helt naturlig tilbøyelige til å føle at det ikke blir ventet mye av dem når det gjelder å bære ansvar og byrder og å ha omsorg for andre. Men på hver eneste en hviler det en forpliktelse til å nå det målet Bibelen setter opp. Det lyset som skinner på oss gjennom privilegier og anledninger, gjennom ordet som blir forkynt, gjennom råd, advarsler og irettesettelser, vil enten fullkommengjøre karakteren eller fordømme den likegyldige. Dette lyset skal bli skattet av de unge så vel som av dem som er eldre. Hvem vil nå ta stilling for Gud og la tjenesten for ham få den ypperste plassen i deres liv? Hvem vil bære byrder?

«Tenk på din skaper i din ungdoms dager.» Jesus ønsker å bli tjent av dem som har ungdommens friskhet over seg. Han vil at de skal være arvinger til det udødelige liv. De kan vokse til edle voksne menn og kvinner og stå imot den moralske forurensningen som finnes i overflod, den som forderver så mange av de unge i en tidlig alder. De kan bli frigjort i Kristus og være lysets barn i stedet for mørkets barn.

[316] Gud kaller alle unge menn og kvinner til å gi avkall på enhver ond vane, til å vise flid i sin gjerning, være nidkjære i ånden og å tjene Herren. De behøver ikke fortsette å være dovne og ikke gjøre noe forsøk på å vinne over dårlige vaner eller å forbedre sin oppførsel. Om de er oppriktige i sine bønner, vil vise seg i den iveren de legger i å lyde Guds bud. Ved hvert eneste steg kan de gi avkall på onde vaner og ven-ner fordi de tror at Herren ved sin Ånds kraft vil gi dem styrke til å seire.

Troskap i små ting.— Personlige, stadige og forente anstrengelser vil bli lønnet med fremgang. De som ønsker å utføre en hel del godt i vår verden, må være villige til å gjøre det på Guds måte, ved å gjøre

små ting. Den som ønsker å nå opp til de største høyder ved å gjøre noe stort og vidunderlig, vil ikke komme til å gjøre noe som helst.

Jevn fremgang i et godt arbeid og en hyppig gjentakelse av trofast tjeneste er mer verdifull i Guds øyne enn å utføre én stor gjerning. Det gir de unge et godt vitnesbyrd og setter preg på deres anstrengelser. . . .

De unge kan gjøre godt ved å arbeide for sjelers frelse. Gud holder dem ansvarlige for hvordan de benytter de talentene som er blitt betrodd dem. De som gjør krav på å være Guds sønner og døtre, bør sette seg et høyt mål. De bør benytte hver eneste evne som Gud har gitt dem. — *The Youth's Instructor*, 1. januar 1907.

Utilfredsstilte lengsler.— Den stadige trangten etter lystige fornøyelser åpenbarer sjelens dype lengsler. Men de som drikker av denne kilden av verdslige forlystelser, vil oppdage at deres sjeletørst fremdeles ikke er stilt. De er bedratt. De forveksler lystighet og lykke, og når opphisselsen avtar, syn-ker mange ned i motløshetens og fortvilelsens dybder. Tenk hvilken galskap og dårskap det er å velge «de brudne kar» som verdslige fornøyelse er, fremfor «den levende vann-kilde»! — *Fundamentals of Christian Education*, side 422.

Anledninger til å vitne.— Dersom du virkelig tilhører Kristus, vil du få anledninger til å vitne for ham. Du vil bli bedt om å være med til fornøyelsessteder, og da vil du få anledning til å vitne for din Herre. Dersom du er en sann kristen, vil du ikke da forsøke å lage unnskyldninger for at du ikke blir med, men klart og ærbart erklære at du er et Guds barn, og at de prinsippene du har, ikke gir deg tillatelse til å være et sted, selv ikke en eneste gang, hvor du ikke kan invitere din Herre til å være til stede? — *The Youth's Instructor*, 4. mai 1893.

[317]

[318]

GODE RÅD

Ifølge Guds plan skal både de fysiske og de mentale kreftene utvikles. Men karakteren av den fysiske oppøvelsen bør være i fullkommen harmoni med den undervisningen Kristus ga disiplene. Disse lærdommer burde komme til syne i de kristnes liv, slik at all den undervisning og alle de øvelser som lærer og elever er med på, må være slik at de himmelske englene slipper å skrive ned at de «elsker sine lyster». Dette er det som nå blir skrevet ned om mange: «Elsker sine lyster høyere enn Gud.» 2 Tim. 3, 4.

På denne måten legger Satan og hans engler sine snarer for sjeler. De bearbeider læreres og elevers sinn for å få dem til å ta del i øvelser og fornøyer som vil oppta dem fullstendig. De er av en slik karakter at de styrker de lavere driftene og skaper lyster og tilbøyeligheter som vil motarbeide den påvirkningen som Guds Ånd øver på menneskehjertene.

Alle lærerne på en skole trenger øvelse, en forandring i sitt arbeid. Gud har vist oss hvordan det bør være — nyttig, praktisk arbeid. Men mange har vendt seg bort fra Guds plan for å følge menneskepåfunn, til skade for det åndelige liv. Fornøyer motvirker den Hellige Ånds arbeid mer enn noe annet, og Herren blir bedrøvet. . . .

«Vær edrue, våk! Eders motstander djevelen går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke.» 1 Pet. 5, 8. Han er på lekeplassen og betrakter deres fornøyer. Han fanger hver eneste sjel som han oppdager ikke er på vakt. Han sår sin sæd i menneskehjertene og får kontroll over menneskenes sinn. Han er til stede ved hver eneste øvelse i klasserommet. De elevene som tillater at tankene blir svært opphisset over lek, er ikke i god stand til å motta den undervisningen, de rådene og irettesettelsene som er så viktige for dem.

[319]

Visdommens Gud henviser oss til fysiske øvelser. Elever bør hver dag bruke noen timer til nyttig undervisning i form av arbeid som vil hjelpe dem til å lære det praktiske livs plikter, noe som er viktig for alle unge.

Det er nødvendig at hver eneste en i våre skoler og alle andre institusjoner står som Daniel i så nær forbindelse med kilden til all visdom, at de kan være i stand til å nå det høyeste mål på alle områder. Daniel elsket og fryktet Gud, og fordi han forstod det ansvaret han hadde overfor Gud, oppøvde han alle sine krefter for å kunne gjengjelde så mye som mulig den kjærlige omsorgen den store læremesteren hadde for ham. De fire unge hebreerne tillot ikke at egoistiske motiver og kjærlighet til fornøyelser opptok livets dyrebare tid. De arbeidet med villig hjerte og åpent sinn. Dette er ikke noe større mål enn det alle kristne ungdommer kan nå. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 281—284.

[320]

FARLIGE FORNØYELSER FOR DE UNGE

Lysten etter spenning og behagelig underholdning er en fristelse og en snare for Guds folk, og særlig for de unge. Satan finner hele tiden på noe som skal trekke tankene bort fra det alvorlige arbeidet som skal berede oss for de begi-venhetene som ligger like foran oss. Gjennom verdslige men-nesker gir han oss en stadig strøm av opphisselser for å få dem som ikke er på vakt, til å ta del i verdslige forlystelser. Det er kino, foredrag og en uendelig variasjon av underholdning som er beregnet på å få oss til å elske verden, og når vi forener oss med verden, blir troen svekket.

Satan er en tålmodig arbeider, en oppfinnsom og livsfarlig fiende. Alltid når et uforsiktig ord blir uttalt, enten det er for å smigre eller for å få de unge til å betrakte en eller annen synd med mindre avsky, benytter han sjansen og gir den onde sæd næring, slik at den kan slå rot og gi en rik høst. Han er på alle måter en bedrager, en dyktig forfører. Han har mange garn som er fint vevd. De ser uskyldige ut, men de er så dyktig lagt at de kan fange de unge og uforsiktige. Vårt naturlige sinn ynder å dvele ved forlystelser og selvtilfredsstillelse. Det er Satans plan å fylle sinnet med et begjær etter verdslige fornøyelser, slik at det ikke er rom for spørsmålet: Hvordan står det til med min sjel?

En vanskelig tid.— Vi lever i en vanskelig tid for de unge. Den rådende påvirkningen i samfunnet går i retning av å la de unge få lov til å følge sine naturlige tilbøyeligheter. Dersom barna er veldig viltre, beroliger foreldrene seg selv med å si at når de blir eldre og begynner å resonnerer selvstendig, vil de legge av seg sine dårlige vaner og bli nyttige menn og kvinner. Hvilken feiltakelse! De tillater i årevis en fiende å så sin sæd i hjertets hage og finner seg i at dårlige prinsipper får gro og bli sterkere og sterkere. Det virker som om de ikke ser de skjulte farene og den fryktelige slutten på den stien som for dem synes å ende i lykke. I mange tilfeller vil alt det arbeidet som senere blir ofret på disse unge, være til ingen nytte.

[321]

Stort sett står det dårlig til med fromheten blant slike som kaller seg kristne, og det er vanskelig for de unge å motstå den verdslige innflytelsen som mange menighetsmedlemmer er med på å fremme. Storparten av dem som i navnet er kristne, lever i virkeligheten for verden, selv om de bekjenner seg til å leve for Kristus. De fatter ikke hvor ypperlige de himmelske tingene er, og kan derfor ikke virkelig elske dem. Mange kaller seg kristne fordi kristendommen har et hederlig omdømme. De forstår ikke at ekte kristendom betyr å bære korset, og deres religion har liten makt til å hindre dem i å ta del i verdslige forlystelser.

Noen kan gå inn i ballsalen og ta del i alle de fornøyselsene som den kan tilby. Andre kan ikke gå så langt som dette, men likevel kan de ta del i lystige selskaper, utflukter, kino og andre verdslige fornøyselser. Og det skarpeste øyet vil ikke kunne oppdage noen forskjell mellom deres og de vantros oppførsel.

Slik som selskapslivet er i dag, er det ikke en lett oppgave for foreldre å holde barna i tømme og å undervise dem om det som Bibelen forteller er riktig. Barn blir ofte utålmodige når de blir holdt i tømme, og de ønsker å gjøre som de selv vil og gå og komme som det passer dem. Særlig i alderen fra ti til atten år har de lett for å mene at det kan ikke være farlig å gå dit hvor verdslig ungdom samles. Men erfarne kristne foreldre kan se faren. De kjenner barnas særegne sinnelag og vet hvilken virkning disse tingene kan ha på dem. Og fordi de ønsker at de skal bli frelst, bør de holde dem borte fra disse spennende fornøyselsene.

Tenk hvilken byrde som blir fjernet fra forsiktige og trofaste foreldres hjerte når barna av seg selv bestemmer seg for å forlate verdens forlystelser og bli Kristi disipler! Men selv ikke da må foreldrenes anstrengelser holde opp. Disse unge har nettopp for alvor begynt å kjempe mot synden og mot ondskaper i det naturlige hjertet, og de trenger på en særlig måte de råd og den påpasselige omsorgen som deres foreldre kan gi.

En tid med prøvelser foran de unge.— Unge sabbatsholdere som gir etter for verdens innflytelse, kommer til å bli satt på prøve. Vi er midt inni de siste dagers farer, og foran de unge ligger det en prøve som mange ikke har ventet. De vil bli ført inn i en forvilt forvirring, og det vil vise seg om deres tro er ekte. De bekjenner seg til å vente på Menneskesønnen, men likevel har noen av dem vært et dårlig

eksempel for de vantro. De har ikke vært villige til å gi slipp på verden, men har tatt del i utflukter og andre lystige samlinger. Og så har de unnskyldt seg med at de tok del i uskyldige fornøyelser. Men likevel er det svakhet for slike ting som skiller dem fra Gud og gjør dem til verdens barn.

Det er noen som alltid vender seg til verden. Deres meninger og følelser står mer i harmoni med den ånden som er der, enn med den ånden som Kristi selvfornektende etterfølgere skal ha. Det er helt naturlig at de vil foretrekke å være sammen med slike som er av en ånd som er mest mulig lik deres egen. Og slike har altfor stor innflytelse blant Guds folk. De er sammen med dem og har et navn iblant dem, men de er et eksempel for de vantro og for de svake og uomvendte i menigheten. I denne renselsestiden vil disse som kaller seg kristne, enten bli helt omvendt og helliggjort gjennom lydighet mot sannheten, eller de vil bli igjen i verden for å motta lønnen sammen med de verdslige.

Slike som søker forlystelser, kan Gud ikke regne med som sine etterfølgere. Bare slike som fornekter seg selv og som lever et måteholdent, ydmykt og hellig liv, er Jesu sanne etterfølgere. Og slike kan ikke ta del i den lystige og tomme samtalen med dem som elsker verden.

[323] *Adskilt fra verden.*— Kristi sanne etterfølgere må gjøre ofre. De vil avsky verdslige fornøyessteder fordi de ikke kan finne Jesus der. De finner ikke noe som vil få dem til å tenke på himmelen og øke deres vekst i nåden. Lydighet mot Guds Ord vil hjelpe dem til å vende seg bort fra alle disse tingene og skille seg fra dem.

«Derfor skal dere kjenne dem på fruktene» (Matt. 7, 20), erklærer Frelseren. Alle Kristi sanne etterfølgere vil bære frukt til hans ære. I sitt liv vil de vitne om at Guds Ånd har utført en god gjerning i dem, og deres frukter er hellighetens frukter. Deres liv er opphøyet og rent. Gode gjerninger er den sikre frukt av sann gudsfrykt, og de som ikke bærer denne frukten, åpenbarer at de ikke har noen erfaring om det som hører Gud til. De er ikke grener på vintreet. Jesus sa: «Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære brukt hvis dere ikke blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jegi ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre.» Joh. 15, 4. 5.

De som ønsker å tilbe den sanne Gud, må vende seg bort fra hver eneste avgud. Jesus sa til den lovkyndige: «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu. Dette er det største og første bud.» Matt. 22, 37. 38. De første fire budene i dekalogen krever at ikke noe må svekke vår hengivenhet til Gud. Heller ikke må noe hindre oss i å ha vår største lyst til ham. Vi kan ikke ha fremgang i vår kristne erfaring uten at vi legger til side alt som skiller oss fra Gud.

Menighetens store hode, som har valgt sitt folk ut av verden, krever av dem at de skal være skilt fra verden. Det er hans ønske at den ånd som finnes i hans bud, skal dra hans etterfølgere til ham og skille dem fra verdslige ting. Å elske Gud og holde hans bud er langt fra å elske verdens forlystelser og dens vennskap. Kristus og Bileal har ikke noe felles.

Løfter til de unge.— De unge som følger Kristus, står foran en kamp. De har et daglig kors de må bære for å komme ut fra verden og etterligne Kristi liv. Men det er mange dyrebare løfter som er skrevet ned for dem som tidlig søker Frelseren. Visdommen henvender seg til menneskenes barn: «Jeg elsker dem som elsker mig, og de som søker mig, skal finne mig.» Ord. 8, 17. [324]

«Spenn derfor beltet fast om livet og vær våkne! Sett håpet fullt og fast til den nåde dere skal få når Jesus Kristus åpenbarer seg. Vær lydige barn, og la dere ikke lenger lede av de lyster dere fulgte den gang dere levde i uvitenhet. Han som kalte dere, er hellig; vær også dere hellige i all deres ferd: 1 Pet. 1, 13—15. «For Guds nåde er blitt åpenbart for å gi frelse til alle mennesker. Og hans nåde oppdrar oss til å si fra oss ugudeligheten og de verdslige lyster og leve i selvtukt, rettferd og gudsfrykt i den verden som nå er, mens vi venter på at vårt håp skal få sin salige oppfyllelse, og at vår store Gud og frelser Kristus Jesus skal komme til syne i herligheten. For Kristus gav seg selv for oss for å fri oss ut fra all uretferdighet og rense oss så vi kan være hans eget folk, som med iver gjør gode gjerninger.» Titus 2, 11—14. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 325— [325]

Å TILEGNE SEG RIKTIGE PRINSIPPER I UNGDOMMEN

De unge bør ledes av faste prinsipper slik at de best mulig kan utvikle de kreftene Gud har gitt dem. Men de unge følger sine impulser så mye og så blindt, uten å ta hensyn til prinsipper, at de hele tiden er i fare. Siden de ikke alltid kan være under sine foreldres og ledes veiledning og beskyttelse, trenger de å bli øvd opp til selvkontroll og selvtilit. De må lære å tenke og handle etter samvittighetsfulle prinsipper.

Avslapning og fornøyelse.— De som er opptatt med studier, bør kunne slappe av. Sinnet må ikke hele tiden være anspent av hard tenkning, for det fine mentale maskineriet blir utslitt. Legemet så vel som sinnet må ha trening. Men det er viktig med måtehold når det gjelder fornøyer som i alt annet en foretar seg. Karakteren av disse fornøyerne bør overveies omhyggelig og nøye. Alle unge burde spørre seg selv: Hvilken virkning vil disse fornøyerne ha på min fysiske, mentale og moralske helse? Vil jeg bli så forblindet at jeg kommer til å glemme Gud? Skal jeg slutte med å ha hans ære for øye?

Kortspill bør være forbudt. Omgangskretsene og tendensene er farlige. . . . Det er ingenting i slike fornøyer som gjør godt for sjel eller legeme. Det er ingenting som styrker intellektet, ingenting som gir nyttige idéer for fremtiden. Samtalen dreier seg ofte om trivielle og nedverdige emner. . . .

[326] Når man blir dyktig til å spille kort, får man ofte lyst til å bruke denne kunnskapen og evnen til personlig vinning. Man satser en liten sum, så en større, inntil man har fått en tørst etter spillet, en tørst som fører til den sikre ruin. Hvor mange er ikke på grunn av denne fordervelige fornøyerne blitt ført inn i all slags syndige gjerninger, fattigdom, fengsel, mord og galgen! Og likevel er det mange foreldre som ikke ser den forferdelige avgrunnen som åpner sitt gap for våre unge.

Blant de aller farligste fornøylesstederne er teateret. I stedet for å være en skole for moral og dyd, som det så ofte blir påstått å være, er det selveste drivhuset for umoral. Onde vaner og syndige tilbøyeligheter blir styrket og stadfestet gjennom disse underholdningsstederne. Nedverdiggende sanger, uanstendige bevegelser, uttrykk og holdninger, forderver fantasien og forringer moralen. De unge som har for vane å være til stede ved slike forestillinger, vil få sine prinsipper fordervet. Det er ingenting i vårt land som er bedre i stand til å forgifte fantasien, ødelegge religiøse inntrykk og sløve lysten til rolige forlystelser og et sindig og virkelignetsnært liv enn fornøylessteder ved teateret.

Kjærligheten til disse scenene blir bare større etter hvert som man gir etter for den, på samme måte som lysten på berusende drikk blir sterkere når en nyter slik drikk. Det eneste sikre er å avsky teateret, sirkuset og alle andre tvil-somme fornøylessteder.

Det finnes former for rekreasjon som i høy grad er for-delaktig for både legeme og sinn. Et opplyst og kritisk sinn vil finne en overflod av måter å få underholdning og atspredelse på, fra kilder som ikke bare er ufarlige, men også lærerike. Rekreasjon i frisk luft, der en kan betrakte Guds verk i naturen, vil være til største fordel. — Testimonies IV, side 651—653.

Skaff til veie ufarlige forlystelser.— De unge kan ikke være så rolige og alvorlige som de eldre. Barnet kan ikke være så nøkternt som sin far. Når syndige fornøylessteder blir fordømt som de burde, må foreldre, lærere og veiledere finne frem til ufarlige forlystelser i stedet, som ikke vil skitne til eller forderve moralen. Lenk ikke de unge til strenge regler og restriksjoner som vil få dem til å føle seg undertrykt. Da vil de bryte seg løs og begi seg på dårskapens og ødeleggelsens stier. Hold tøylene med en fast, vennlig og forstandig hånd når du veileder og styrer deres sinn og deres hensikter. Vær så mild, vis og kjærlig at de vil forstå at du har deres beste i tanke. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 335.

Rekreasjon i form av misjonsarbeid.— De timene som så ofte blir brukt til fornøylessteder som styrker hverken legeme eller sjel, burde vært brukt til å besøke de fattige, de syke og dem som lider, eller til å forsøke å hjelpe noen som er i nød. — Testimonies VI, side 276.

[327]

[328]

VANHELLIG INNFLYTELSE I VIRKSOMHET

Jeg ber elevene ved våre skoler om å være sindige. Gud ser ikke med velbehag på de unges lettsindighet. Den sport og de leker de er opptatt av, åpner døren for en strøm av fristelser. De har fått sine intellektuelle evner som en gave fra himmelen, så de burde ikke tillate tankene å dvele ved det som er lettsindig og lavt. En karakter som er dannet i over-ensstemmelse med forskriftene i Guds Ord, vil åpenbare faste prinsipper og rene og edle lengsler. Den Hellige Ånd samarbeider med kreftene i menneskesinnet, og høye og hellige impulser er et sikkert resultat. . .

Dårlige selskaper som blir holdt for forlystelsens skyld, og som blir kalt sammen bare for at de unge skal spise, drikke synge og spille på instrumenter, er inspirert av en ånd som kommer nedenfra. De er et offer til Satan. . . .

De som tar ledelsen i disse lettsindige selskapene, påfører vår sak en flekk som det ikke er lett å få vekk. De skader sin egen sjel, og de vil bære arrene gjennom hele livet. Den som gjør ondt, kan se sine synder og angre, og Gud vil tilgi lovovertrederen. Men evnen til klarsyn innsikt, som alltid bør være skarp og følsom for å kunne skjelne mellom det hellige og det verdslige, er i høy grad ødelagt.

[329] — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 366—368.

GLEDE I RELIGIONEN

De rettferdiges fremtidige bolig og deres evige lønn er høye og foredlende temaer som de unge burde tenke på. Dvel ved den vidunderlige frelsesplanen, det store offeret som herlighetens konge ga for at du kunne bli opphøyet gjennom hans blods fortjeneste og ved lydighet til slutt komme opp til Kristi trone. Dette emnet burde være sinnets edleste tanker. Å stå i gunst hos Gud — hvilket privilegium! . . .

Unge venner, jeg så at dere kunne vært lykkelige dersom dere var opptatt av dette. Men grunnen til at dere er rastløse, er at dere ikke søker den eneste virkelige kilden til lykke. Dere forsøker hele tiden å finne utenfor Kristus den gleden som bare finnes i ham. I ham finnes ingen brutte håp. Bønn, ja, hvordan blir ikke dette dyrebare privilegiet forsømt! Lesning av Guds Ord forbereder sinnet til bønn. En av de viktigste årsakene til at dere har så liten lyst til å dra nærmere Gud gjennom bønn, er at dere har gjort dere uskikket til denne hellige virksomheten ved å lese fengslende fortellinger som har opphisset fantasien og vekket vanhellige lyster. Guds Ord smaker ikke godt lenger, og bønnestunden blir glemt. Bønn er den kristnes styrke. Når han er alene, er han likevel ikke alene, for han føler at han er til stede som har sagt: «Se, jeg er med dere alle dager.»

De unge trenger akkurat det de ikke har, nemlig religion. Ingenting kan tre i stedet for dette. Det er ikke nok med bare bekjennelsen. Det er navn som blir skrevet inn i menighetsprotokollene uten at de blir skrevet inn i livets bok. Jeg så at det er ikke én av tjue av de unge som vet hva en erfarings-messig religion er. De tjener seg selv, men likevel bekjenner de seg til å være Kristi tjenere. Dersom den trolldommen som ligger over dem, ikke blir brutt, vil de snart oppdage at de må dele lovovertrederens skjebne. Når det gjelder selv fornektelse og offer for sannhetens skyld, har de funnet en lettere vei utenom det hele. Når det gjelder oppriktig bønn med tårer og høye rop til Gud om hans tilgivende nåde og om å få styrke fra ham til å motstå Satans fristelser, mener de det er unødvendig å være så opp-

[330]

riktig og nidkjær. De klarer seg godt uten det. Kristus, herlighetens konge, gikk ofte alene opp i fjellene og til øde steder for å tømme sin sjels begjæringer fremfor sin Far. Men det syndige mennesket, som ikke har noen styrke i seg selv, tror at det kan leve uten så mye bonn. — Testimonies I, side 503—505.

Jesu eksempel.— Jesus irttesatte nytelsessyke i alle dens former, men likevel var han selskapelig av natur. Han tok imot gjestfriheten fra alle klasser, besøkte hjemmene til rike og fattige, de lærde og de ulærde, og forsøkte å høyne tankene deres fra hverdagslige spørsmål til det som er åndelig og evig. Han ga ingen tillatelse til utsvevelser, og ingen skygge av verdslig lettsindighet satte flekk på hans oppførsel. Likevel fant han behag i uskyldig glede, og ved selv å være til stede ga han sitt samtykke til selskapelig samvær. — The

[331] Desire of Ages, side 150, 151.

KRISTEN REKREASJON

Gud vil at vi alltid skal bruke alle våre krefter til de beste formål, på samme tid som vi forsøker å oppfriske vårt sinn og styrker våre legemer. Vi kan og bør drive vår rekreasjon på en slik måte at vi blir bedre i stand til med fremgang å utføre de pliktene som faller på oss, og at vi vil øve en enda bedre innflytelse på dem vi er sammen med. Etter slike anledninger kan vi vende tilbake til våre hjem med et sterkere sinn og et friskere legeme, og vi vil være i stand til å utføre vårt arbeid med større håp og større mot. . . .

Vi er her for å hjelpe menneskeheten og for å være til velsignelse for våre medmennesker. Men dersom vi tillater våre tanker å løpe bare på det lave trinnet hvor mange av dem som bare søker tomhet og dårskap, lar tankene sine løpe, hvordan kan vi da være til hjelp for våre medmennesker og vår generasjon? Hvordan kan vi da være til velsignelse for menneskene omkring oss? . . .

Motsatte prinsipper.— Det er en skarp motsetning mellom de sammenkomster som Kristi etterfølgere har for å drive kristen rekreasjon, og verdslige forsamlinger bare for forlystelsens og fornøyelsens skyld. I stedet for bønn og sam-tale om Kristus og hellige ting vil det fra de verdsliges lepper høres tåpelig latter og fjasete ord. Hensikten er jo å ha en hyggelig stund. Deres fornøyelser begynner i dårskap og ender i tomhet. Vi burde ha det slik ved våre sammenkomster at vi kan ha god samvittighet overfor Gud og mennesker når vi går hjem. Vi bør være sikker på at vi ikke på noen måte har såret eller skadet dem vi har vært sammen med, og at vi ikke har hatt en nedbrytende innflytelse over dem.

Vårt naturlige sinn vil helst søke forlystelser og selvtilfredsstillelse. Det er Satans plan å gi oss overflod av dette. Han forsøker å fylle menneskenes sinn med et begjær etter verdslige fornøyelser, slik at de ikke får tid til å stille seg selv dette spørsmålet: Hvordan står det til med min sjel? Kjærlighet til forlystelser er smittsom. Når man er opptatt av det, haster tankene fra det ene til det andre på jakt etter noe som kan være underholdende. Lydighet mot Guds lov mot-

[332]

virker denne tilbøyeligheten og bygger barrierer mot ugudelighet. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 336,337.

De unge bør huske at de skal stå til ansvar for alle de privilegiene de har hatt, og for den tiden og de evnene de har fått. De vil kanskje spørre: Skal vi ikke ha noen form for fornøyelse eller rekreasjon? Skal vi arbeide, arbeide og arbeide uten avbrudd?

Enhver fornøyelse som du i tro kan be om Guds velsignelse over, vil ikke være farlig. Men enhver fornøyelse som gjør deg uskikket til å be i lønnkammeret, og som gir deg ulyst til å dvele ved bønnens alter eller til å ta del i bønnemøtene, er ikke trygg, men farlig. —

[333] *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 337.

SELKAPELIGE SAMMENKOMSTER

Selskapelige sammenkomster kan i høy grad være av det gode og oppbyggende når de som samles, har Guds kjærlighet brennende i sine hjerter. Kan hende de møtes for å utveksle tanker som angår Guds ord, eller for å samtale om metoder som kan fremme hans verk og være til velsignelse for deres medmennesker. Når den Hellige Ånd blir betraktet som en velkommen gjest, og ingenting blir sagt eller gjort for å be-drøve den og drive den bort, blir Gud æret, og de som er samlet, blir oppmuntret og styrket.

Men det finnes selskapelige sammenkomster av en annen karakter, der man altfor ofte kan se stolthet over utseendet, lystighet og tøv. I sitt begjær etter fornøyelser står de som er til stede, i fare for å glemme Gud, og ting som får de vaktende englene til å gråte, finner sted. Det stedet hvor de kan finne forlystelse, blir i øyeblikket deres paradys. Alle gir seg over til forlystelse og munterhet. Øynene stråler, kinnene rødmer, men samvittigheten sover.

Mangel på åndelighet.— En slik begeistring og inspirasjon har ikke en himmelsk opprinnelse. Alt slikt er fullt og helt av denne verden. Bedrøvede himmelske engler betrakter hvordan de som Kristus har gjort så mye for, glemmer alt dette. Når sykdom og død kommer til dem som bare har levd for å tilfredsstille seg selv, oppdager de for sent at de ikke har olje i sine lamper, og at de i høy grad er uskikket til å avslutte livet.

Innholdet av den samtalen som blir ført ved mange selskapelige sammenkomster, åpenbarer hva som bor i hjer-tene. Den muntre samtalen og de tåpelige morsomhetene som bare blir uttalt for å skape latter, representerer ikke Kristus på riktig måte. De som uttaler dem, vil ikke være villige til å møte igjen det de har sagt. De som hører på dem, får et dårlig inntrykk, og det blir kastet skam over Kristus. Tenk om de unge ville vokte sine ord vel! For det er ved dem de skal bli stående rettferdige eller bli dømt. Husk at Jesus er ved siden av deg hvor du enn går, og at han legger merke til dine

[334]

gjerninger og lytter til dine ord. Ville du skamme deg dersom du hørte hans stemme tale til deg og visste at han hører hva du sier? . . .

Den engang så alvorlige kristne som tar del i verdslige fornøyelser bare for en eneste gang, er på farlig grunn. Han har forlatt det stedet som er gjennomsyret av himmelens livgi-vende atmosfære, og har kastet seg ut i en tåkete og disig atmosfære, for i mange tilfelle er lystige selskaper og sam-menkomster en skam for Kristi religion.

Den som opprettholder forbindelsen med Gud, kan ikke ta del i dem. De ordene som han hører, tiltaler ham ikke, for de blir ikke talt i Kanaans språk. De som taler, gir ingen bevis på at de synger for Gud i sin hjerter.

En slu påvirkning.— De som bare har en karakter og religiøs erfaring av kunstig art, har altfor lett for å samles til forlystelser og fornøyelser, og deres innflytelse trekker andre med. Noen ganger blir unge menn og kvinner som forsøker å være bibel-kristne, overtalt til å være med i selskapet. Fordi de ikke har lyst til å være alene, og fordi de ganske naturlig er tilbøyelige til å følge andres eksempel, stiller de seg under innflytelse av dem som kanskje aldri har følt den guddom-melige berøringen av sinn og hjerte. Dersom de under bønn hadde spurt hva som var Guds vilje, og hva Kristus har sagt når det gjelder den frukten som skal finnes på det kristne treet, ville de ha forstått at disse underholdningene i virkeligheten var fester som var gjort i stand for å hindre sjeler i å ta imot innbydelsen til Lammets bryllups-nattverd.

[335] Det hender noen ganger at unge som ofte besøker fornøylessteder, blir ført på avveier av menneskers fortryllende innflytelse, til tross for at de er blitt nøye undervist om Herrens vei. De knytter seg til dem som har fått en verdslig oppdragelse og utdanning. De selger seg selv til et liv i trelldom ved å forene seg med mennesker som ikke har den kristne ånds pryd. De som virkelig elsker og tjener Gud, vil være redd for å stige ned på det verdslige plan ved å velge selskap med dem som ikke har latt Kristus få førsteplassen i deres liv. De vil være modige og stå på Kristi side selv om de må leve et liv i selvfornektelse og selvoppofrelse.

Motgift mot lettsindighet.— Kristus levde et slitsomt og oppofrende liv for oss, og skulle ikke vi da fornekte oss selv for hans skyld? Er ikke den forsoningen han gjorde for oss, og den rettferdigheten han venter på å få gi oss, emner som er verdige til å oppta våre

tanker? Dersom de unge vil hente de skattene som finnes i Bibelens forrådshus, dersom de vil tenke over den nåden, den freden og den evige rettferdig-heten som kroner et liv i selvfornektelse, vil de ikke lenger ha noen lyst til tvilsomme opphisselser og fornøyelser.

Kristus gleder seg når de unges tanker er opptatt av frelsens store og foredlende emner. Han tar bolig i hjertene til alle slike og fyller dem med glede og fred. Og Kristi kjærlighet er for sjelen som «en kilde med vann som veller frem til evig liv». . . . De som eier denne kjærligheten, vil finne glede i å tale om de tingene som Gud har gjort i stand for dem som elsker ham.

Den evige Gud har trukket en skillelinje mellom de hellige og synderne, mellom de omvendte og de uomvendte. De to klassene glir ikke umerkelig inn i hverandre, som regnbuens farger gjør, men er like forskjellige som høylys dag og mid-natt. Guds folk kan ikke være trygge når de inngår fortrolig vennskap med slike som kjenner sannheten uten å ville følge den. Patriarken Jakob utbrøt da han talte om enkelte avskyelige gjerninger som sønnene hans hadde utført: «Møt ikke i deres hemmelige råd, min sjel, ta ikke del i deres sam-menkomster, min ære!» Han følte at han ville gå på akkord med sin egen ære dersom han var sammen med syndere i det de gjorde. Han løftet faresignalet og råder oss til å avsky dårlige venner, for dersom vi ikke gjør det, vil vi bli smittet av det onde. Og den Hellige Ånd gir oss gjennom apostelen Paulus en lignende advarsel: «Ha intet å gjøre med mørkets ufruktbare gjerninger, men refs dem heller!»—The Youth's Instructor, 4. februar 1897.

[336]

Selskapelige sammenkomster som kan anbefales.— Hvert eneste talent som kan øve noen innflytelse, bør bli oppmuntret på en hellig måte og brukt i den ene hensikt å samle sjeler til Kristus. Unge menn og kvinner må ikke tro at den sporten de driver, de aftenselskaper og musikalske underholdninger de tar del i, slik som de vanligvis foregår, kan bli godtatt av Kristus.

Jeg har gang etter gang fått lys om at alle våre sammen-komster bør være preget av en klar religiøs innflytelse. Dersom de unge ville samles for å lese og granske Skriften og spørre seg selv: «Hva skal jeg gjøre for å få evig liv?», og så stille seg på sannhetens side, ville Herren Jesus velsigne deres hjerter.

Tenk om hvert eneste menighetsmedlem, hver eneste arbeider i våre institusjoner, kunne forstå at dette livet er en skole hvor vi

skal forberede oss til en eksamen for himmelens Gud, som vil prøve oss om vi har rene tanker og uegennyttige gjerninger! Hvert ord og hver gjerning, hver eneste tanke blir skrevet ned i himmelens regnskapsbøker. . . .

Det er ved sannhetens kraft vi må bli helliggjort og opp-høyet til det sanne verdige mål som er satt for oss i Ordet. Bare når vi viser den mest omhyggelige lydighet mot Guds ord, kan vi lære Herrens vei å kjenne. — The Youth's Instructor, 14. august 1906.

HVORDAN SKAL VI BRUKE FRIDAGENE VÅRE?

Det er nødvendig med rekreasjon for dem som har et fysisk arbeid, og enda mer nødvendig er det for dem som hovedsakelig er opptatt med mental virksomhet. Hverken for vår egen frelse eller for å ære Gud er det nødvendig å la sinnet arbeide intenst og hele tiden selv med religiøse emner. Det finnes fornøyelser som dans, kortspill, sjakk, dam, etc. som vi ikke kan godkjenne fordi himmelen fordømmer dem. Disse fornøyselsene åpner døren for mye ondt. De øver ingen god innflytelse, men virker heller opphissende, og hos noen skaper disse spillene en lidenskap som fører til veddemål og sløsing. Alle slike spill burde fordømmes av kristne, og noe som er helt og holdent uskadelig burde bli satt i deres sted.

Jeg så at fridagene våre bør ikke bli brukt på samme måte som verden gjør det. Likevel bør de ikke forbigås i stillhet, for det vil ikke barna våre være fornøyd med. På disse dagene, da det er fare for at barna skal bli utsatt for dårlig innflytelse og bli fordervet av verdens forlystelser og opphisselse, burde foreldrene gjøre det de kan for å finne på noe som kan oppta plassen for farligere fornøyelser. La barna forstå at dere tenker på deres beste og deres lykke.

Flere familier som bor i en by eller en landsby, kunne slå seg sammen og forlate alt som opptar dem og har vært dem til byrde både fysisk og mentalt, og dra ut på landet, til bredden av en fin sjø eller til en vakker skog, der naturens omgivelser er tiltrekkende. De burde ha med seg enkel og sunn mat, de aller beste frukter og kornsorter, og dekke bord i skyggen av et tre eller under åpen himmel. Reisen, leken og omgivelsene vil gi dem en god appetitt, og de kan nyte et måltid som konger kan misunne dem.

Ved slike anledninger burde barn og foreldre føle seg fri fra byrder, arbeid og bekymringer. Foreldrene burde bli barn sammen med barna og gjøre alt så tiltrekkende for dem som mulig. La hele dagen være viet til rekreasjon. [338]

De som har hatt stillesittende arbeid, vil for sin helses skyld ha godt av å bruke kroppen ute i friluft. Alle som kan, bør føle det som en plikt å gjøre dette. De vil ikke tape noe, men i stedet vinne mye. De kan vende tilbake til det de er opptatt med, med nytt liv og nytt mot til å utføre sitt arbeid med iver, og de er bedre i stand til å motstå sykdom. — Testimonies I, side 514, 515.

Kilder til kristne fornøyer.— Gud har gitt alle mulighet til å ta del i fornøyer som både rike og fattige kan nyte likt, de forlystelser som består i å dyrke rene tanker og uselviske handlinger, og som oppstår når en taler forståelsesfulle ord og utfører vennlige gjerninger. Fra dem som utfører en slik tjeneste, vil Kristi lys skinne og opplyse livet hos dem som er formørket av mange sorger. —

[339] Testimonies IX, side 57.

LITTERÆRE FORENINGER

Det blir ofte spurt om litterære foreninger er til fordel for våre unge. For å gi et godt svar på dette spørsmålet må vi ikke bare vurdere formålet med slike foreninger, men også den innflytelsen som de virkelig har, slik erfaringene har vist oss. Vi har plikt overfor oss selv, overfor samfunnet og overfor Gud til å utvikle sinnet. Men vi må aldri finne på å bruke midler til å utvikle intellektet hvis det skjer på bekostning av det moralske og åndelige liv. Bare ved en harmonisk utvikling av de mentale og åndelige evnene kan vi oppnå den høyeste fullkommenhet. Blir disse resultatene garantert i de litterære foreningene slik som de stort sett blir ledet?

Litterære foreninger øver nesten alltid en innflytelse som går på tvers av det som navnet skulle tilsi. Slik de vanligvis blir ledet, er de til skade for de unge, for Satan kommer seg inn for å sette sitt stempel på det som skjer der. Alt som gjør menn og kvinner modne, er gjenspeilet fra Kristi karakter. Jo mindre vi har av Kristus i slike foreninger, desto mindre har vi av det opphøyende, rene og foredlende innhold som burde være fremherskende. Når verdslige mennesker leder disse sammenkomstene for å tilfredsstille sine behov, blir Kristi ånd utelukket. Tankene blir dratt bort fra alvorlige emner, bort fra Gud, bort fra det som er virkelig og vesentlig, og hen til det som er oppdiktet og overflatisk. Litterære foreninger — tenk om navnet uttrykte deres virkelige karakter! Hva har agnene med hveten å gjøre?

Hensikten og formålet med å opprette litterære foreninger kan være god, men dersom ikke visdom fra Gud får kontrollere disse foreningene, vil de bli til et aktivt onde. Irreligiøse og uomvendte i hjerte og liv får vanligvis adgang og blir ofte satt i de mest ansvarfulle vervene. Det kan hende at det blir vedtatt regler og vedtekter som har til hensikt å holde all skadelig innflytelse på avstand. Men Satan er en slu general som arbeider for å forme foreningen slik at den kan passe inn i hans planer, og i vår tid lykkes det altfor ofte for ham. Den store fienden finner lett adgang til dem han har hatt

[340]

kontroll over tidligere, og gjennom dem får han utført det han vil. Forskjellig underholdning blir innført for å gjøre møtene interessante og tiltrekkende for verdslige mennesker, og på denne måten blir det som skjer i de såkalte litterære foreningene, altfor ofte fornedret til demoraliserende teater-forestillinger og billig tøv. Alt dette tilfredsstiller det kjødelige sinnet, som er i fiendskap med Gud, men det er hverken intellektuelt eller moralsk oppbyggende.

Det at de gudfryktige er sammen med de vantro i disse foreningene, forvandler ikke syndere til hellige. Når Guds folk frivillig forener seg med verdslige og vanhellige mennesker og overlater ledelsen til dem, vil de bli ledet bort fra Gud av den vanhellige innflytelsen som de selv har stilt seg under. En kort tid vil det kanskje ikke være noe å sette fingeren på, men sinn som ikke er brakt under kontroll av Guds Ånd, vil ha vanskelig for å la seg påvirke av slike ting som smaker av sannhet og rettferdighet. Dersom de tidligere hadde hatt noen som helst lyst til åndelige ting, ville de ha stilt seg i Jesu Kristi rekke. De to klassene blir kontrollert av to forskjellige mestere, og er stikk motsatte når det gjelder hensikter, håp, smak og ønsker. Jesu etterfølgere er glad i nøkterne, håndgripelige og oppbyggende emner, mens de som ikke har kjærlighet til hellige ting, bare finner glede i disse sammenkomstene når det overflatiske og uvirkelige får utgjøre en viktig del av programmet. Litt etter litt vil det åndelige element bli beseiret av det irreligiøse, og anstengelsene for å harmonere prinsipper som av naturen strir mot hverandre, viser seg å slå fullstendig feil.

[341] Det er blitt gjort forsøk på å tenke ut en plan for hvordan det kan opprettes en litterær forening som kan bli til vel-signelse for alle som har noe med den å gjøre, en forening der alle medlemmene vil føle en moralsk forpliktelse til å gjøre den til det den burde være, og å hindre at de ondene som ofte gjør slike foreninger farlige for religiøse prinsipper, får innpass. Personer med godt skjønn og god dømmekraft, som har en levende forbindelse med himmelen, som vil se de onde tendensene, og som vil gå frem på rettskaffenhetens vei uten å la seg bedra av Satan, med Kristi banner hele tiden høyt løftet — det er slike som trengs til å styre disse foreningene. En slik innflytelse vil gi respekt og gjøre disse sammenkomstene til en velsignelse i stedet for en forbannelse.

Dersom modne menn og kvinner ville gå sammen med de unge for å organisere en slik litterær forening, ville den kunne bli både nyttig og interessant. Men når slike sammenkomster synker ned til å bli anledninger til moro og støyende lystigheter, er de alt annet enn litterære eller oppløftende. Da vil de skade både sinnet og moralen.

Bibellesninger, inngående undersøkelser av bibelske emner, artikler som er skrevet over emner som vil foredle sinnet og øke kunnskapen, studium av profetiene eller Kristi dyrebare undervisning — slikt vil være en innflytelse som styrker de mentale kreftene og øker åndeligheten. Et nøye kjennskap til Skriften skjerper forstanden og styrker sjelen mot angrep fra Satan.

Det er få som forstår at vi har plikt til å øve kontroll over tankene og fantasien. Det er vanskelig å holde et udisiplinert sinn konsentrert omkring nyttige emner. Dersom tankene ikke blir riktig brukt, kan ikke religionen blomstre i sjelen. Sinnet vil dyrke bagateller og overflatiske tanker dersom det ikke blir opptatt med hellige og evige ting. Både de intellektuelle og de moralske kreftene må disiplineres, og de vil styrkes og utvikles ved øvelse. . . .

Intellektet så vel som hjertet må bli viet til tjeneste for Gud. Han gjør krav på alt vi har. En Kristi etterfølger bør ikke leve for å tilfredsstille seg selv eller ta del i noe foretak, samme hvor uskyldig og rosverdig det kan virke, dersom en opplyst samvittighet forteller ham at det vil dempe hans iver eller svekke hans åndelige interesser. Alle kristne må arbeide for å skyve det ondes tidevann tilbake og redde våre unge fra den innflytelsen som vil styrte dem ned i ødeleggelsen. Må Gud hjelpe oss til å bane oss vei mot strømmen. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 541—544.

DANS

En sann kristen vil ikke ha lyst til å gå til noe fornøyelsessted eller ta del i noe tidsfordriv som han ikke kan be om Guds velsignelse over. Han vil ikke bli funnet i teateret, i biljardrommet eller i bowling-hallen. Han vil ikke svinge seg i de lystige valsene eller ta del i noen annen forheksende forlystelse som vil utelukke Kristus fra sinnet.

Til dem som forsvarer slikt tidsfordriv, svarer vi at vi kan ikke ta del i dem i Jesus fra Nasarets navn. Guds velsignelse kan ikke hvile over de timene som blir brukt i teateret eller i dansesalen. Ingen kristne ønsker å møte døden på et slikt sted. Ingen ønsker å bli funnet der når Kristus kommer igjen.

Når vi kommer til vår siste time og står ansikt til ansikt med det som er opptegnet om vårt liv, vil vi da angre at vi har tatt del i så få forlystelsesselskaper? Eller at vi har hatt så få stunder med tankeløs munterhet? Vil vi ikke heller angre bittert at vi har kastet bort så mange dyrebare timer på å tilfredsstille selvet, at vi har forsømt så mange anledninger som, dersom de var blitt benyttet riktig, ville ha skaffet oss udødelige skatter?

Det er blitt vanlig blant religionsbekjennere å unnskyldde nesten hvilken som helst ondartet tilbøyelighet som hjertet gir etter for. Ved å være fortrolig med synden blir de blinde for hvor omfattende den er. Mange som hevder at de er Guds barn, dekker over synder som hans ord fordømmer, ved at de knytter en eller annen kirkelig veldedighetsgjerning til sine ugudelige gilder. På den måten låner de den himmelske kledning for å tjene Satan i den. Sjeler blir bedratt og ledet på avveier, og moral og rettskaffenhet må gi tapt på grunn av disse moderne atspredelsene.

[343] *På utsvevelsens sti.*— I mange religiøse familier blir dans og kortspill gjort til hjemlige tidsfordriv. Det blir hevdet at dette er rolige, hjemlige fornøyelser som man trygt kan ta del i når foreldrene er til stede. Men på denne måten utvikles det en kjærlighet til spennende forlystelser, og det som blir betraktet som uskadelig i

hjemmet, vil ikke lenger bli ansett som ufarlig utenfor hjemmet. Det gir ingen kraft hverken til legemet eller til sinnet. Det gir ikke sjelen en eneste hellig eller riktig moralsk følelse. Tvert imot ødelegger det all lyst til alvorlige tanker og til religiøs tjeneste. Det er sant at det er sterk kontrast mellom den bedre klasse utsøkte selskaper og de utuktige og forfalne forsamlingene på de dårlige dansestedene. Likevel er de alle steg på utsvevelsens sti.

Slik som dans blir brukt som fornøyelse i våre dager, er det en skole i hvordan man skal tilegne seg laster, en fryktelig forbannelse for samfunnet. Dersom vi kunne samle alle dem i våre store byer som hvert år blir ruinert på grunn av dette, hvilke historier om ødelagte liv ville ikke da bli åpenbart! Hvor mange av dem som nå er rede til å forsvare denne praksis, ville ikke da bli fylt av kvaler og forbauselse over resultatet! Hvordan kan bekjennende kristne foreldre gå med på å lede sine barn inn på fristelsens vei ved å la dem få lov til å ta del i slike festlige fornøyer? Hvordan kan unge menn og kvinner bytte sjelene sine bort for denne forblindende forlystelsen? — *Review and Herald*, 28. februar 1882.

Faren ved fornøyer.— Kjærligheten til forlystelser er en av de største farer fordi den er en av de mest skjulte av de mange fristelsene som angriper barna og de unge i byene. Fridagene er mange, veddemål og hesteløp tiltrekker tusener, og i tummelen av opphisselse og forlystelse blir de dratt bort fra livets alvorlige plikter. Penger som burde ha vært spart til bedre formål — i mange tilfeller den fattiges kummerlige lønning — blir kastet bort på fornøyer. — *Fundamentals of Christian Education*, side 422.

Ledet av prinsipper.— Det er mange som er så redde for å komme til å høre uvennlig kritikk eller ondskapsfulle rykter at de ikke tør handle ut fra prinsipper. De tør ikke identifisere seg med dem som følger Kristus fullt og helt. De ønsker å rette seg etter verdslige skikker og sikre seg aner-kjennelse fra verden. Kristus ga seg selv for oss «for å forløse oss fra all urettferdighet og rense seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger». — *Review and Herald*, 29. no-vember 1887.

[344]

[345]

Vår omgang med andre

Det er når mennesker er sammen med andre mennesker, at kristendommen kommer i kontakt med verden. Hver eneste mann eller kvinne som har mottatt det guddommelige lys, må la dette lyset skinne på den mørke stien til dem som ikke kjenner den rette vei. Selskapielig innflytelse, helliget ved Kristi Ånd, må bli benyttet for å bringe sjeler til Frelseren. — Ministry of Healing, side 496.

OMGANG MED ANDRE FOR Å HJELPE DEM Å BLI FRELST

Det eksempelet Kristus ga ved å gjøre seg til ett med menneskene i deres interesser, bør bli fulgt av alle som preker hans ord og som har mottatt hans evangelium om nåde. Vi bør ikke skille oss ut fra andre mennesker. For å kunne nå alle klasser i samfunnet må vi møte dem der de er. De vil sjelden av seg selv søke oss. Det er ikke bare fra prekestolen den guddommelige sannhet påvirker menneskenes hjerter. Det finnes et annet arbeidsfelt, kanskje noe mer beskjedent, men likevel fullt så lovende. Vi finner det i den fattiges hjem, i den mektiges herskapsbolig, ved et gjestfritt bord og ved sammenkomster til uskyldig selskaperlig glede.

[346] Som Kristi disipler skal vi ikke blande oss med verden bare fordi vi vil forlyste oss og forene oss med verden i dens dårskap. Slik omgang kan bare få skadelige følger. Hverken med våre ord eller våre handlinger, vår taushet eller vårt nærvær bør vi noen sinne gi synden medhold. Hvor vi enn går, skal vi ta Jesus med oss og åpenbare for andre hvor dyrebare vår Frelser er. Men de som søker å bevare sin religion ved å skjule den innenfor stenvurer, forspiller dyrebare anledninger til å gjøre godt. Ved at mennesker har omgang med hverandre kommer kristendommen i berøring med verden. Enhver som har fått guddommelig opplysning, skal opplyse stien for dem som ikke kjenner livets lys.

Vi bør alle bli Jesu vitner. Vår evne til å omgås andre bør bli helliget ved Kristi nåde og benyttet til å vinne sjeler for Frelseren. La verden få se at vi ikke er opptatt av våre egne interesser, men at vi ønsker at andre skal få del i våre velsignelser og privilegier. La den få se at vår kristendom ikke gjør oss usympatiske eller fordringsfulle. Alle som bekjenner at de har funnet Kristus, bør gjøre tjeneste til menneskenes gagn slik som han gjorde!

Vi bør aldri gi verden et usant bilde av at de kristne er et tungsindig og ulykkelig folk. Dersom øynene våre er festet på Kristus, vil vi se en medlidende gjensvarer, og vi vil oppfange lys fra hans

ansikt. Og der vil det også være glede, fordi der er en stille, hellig fortrøstning til Gud.

Kristus er fornøyd med etterfølgerne sine når de viser at de, selv om de er mennesker, har fått del i den guddommelige natur. De er ikke statuer, men levende menn og kvinner. Oppfrisket av den guddommelige nådes dugg åpner de sine hjerter for rettferdighetens sol. Det lyset som faller på dem, lar de skinne tilbake på andre i gjerninger som stråler av Kristi kjærlighet. — *The Desire of Ages*, side 152, 153.

Vår innflytelse kan avgjøre andres skjebne.— Guds Ord legger stor vekt på den innflytelse vi i vår omgang har på andre, selv på voksne kvinner og menn. Hvor mye større er ikke dens makt på utviklingen av sinn og karakter hos barn og unge! De vennene de har, de prinsippene de følger, de vanene de danner, vil bestemme deres dyktighet her og deres fremtidige skjebne. — *Counsels to Teachers, Parents, and Students*, side 220.

[347]

KRISTEN OMGJENGELIGHET OG HØFLIGHET

Guds folk gjør altfor lite for å lære seg å omgås andre mennesker på en kristen måte. Skolene våre må ikke overse betydningen av denne delen av oppdragelsen.

Elevene bør bli undervist om at de ikke er uavhengige atomer, men at hver av dem er en tråd som sammen med andre tråder skal bli til et stykke tøy. Det finnes ikke noe sted hvor en slik undervisning kan være mer virkningsfull enn i skolehjemmet. Der har elevene hver dag anledninger som vil være til stor hjelp i å utvikle de sosiale trekkene i karakteren, dersom de blir benyttet. Det står i deres makt å benytte tiden og anledningene slik at de vil utvikle en karakter som vil gjøre dem lykkelige og nyttige. De som lukker seg inne i seg selv, og som ikke er villige til å være vennlige og omgjengelige og til velsignelse for andre, går glipp av mange velsignelser. For ved gjensidig kontakt blir sinnet rensket og dannet. Det er ved sosial omgang kjennskap blir opprettet og vennskapsbånd blir knyttet, og resultatet er at hjerter blir forent og det blir opprettet en kjærlighetens atmosfære som himmelen finner behag i.

De som har smakt Kristi kjærlighet, har en spesiell grunn til å utvikle sine sosiale evner, for på den måten kan de vinne sjeler for Frelseren. Kristus må ikke bli gjemt bort i hjertet, lukket inne som om han var en hemmelig skatt, hellig og dyrebar, til glede bare for dem selv. De må heller ikke åpenbare Kristi kjærlighet bare for dem som faller i deres smak. Elevene må få lære at de er Kristus lik når de viser en vennlig interesse og har en sosial innstilling overfor dem som har størst behov for det, selv om disse ikke er de vennene som de selv har valgt. Jesus viste alltid og overalt en kjærlig interesse for menneskefamilien, og han lot det skinne et lys av glad gudsfrykt ut fra seg. Elevene bør bli opplært til å følge i hans fotspor. De bør bli opplært til å vise kristen interesse, sympati og kjærlighet mot sine unge venner, og å prøve å lede dem til Jesus. Kristus bør

[348]

være i dem som en vannkilde som veller frem til evig liv, slik at de oppliver alle de kommer i kontakt med.

Det er denne villige og kjærlige tjenesten for dem som trenger det, som blir regnet for dyrebar hos Gud. Dersom de er tro mot sin bekjennelse, kan elevene mens de ennå går på skolen, være levende misjonærer for Gud. Alt dette vil ta tid, men når tiden blir brukt på denne måten, blir den utnyttet riktig. Det er nemlig på denne måten elevene lærer hvordan de skal fremstille kristendommen for verden.

Kristus nektet ikke å blande seg med andre i vennlig sam-vær. Når han ble invitert til et måltid av en fariseer eller en tollar, tok han imot innbydelsen. Hvert ord han sa ved slike anledninger, var en liv-givende kraft for tilhørerne, for han gjorde timen ved middagsbordet til en anledning hvor han kunne dele ut mange dyrebare lærdommer som var avpasset etter deres behov. På denne måten lærte Kristus disiplene sine hvordan de skulle oppføre seg når de var sammen med andre, enten de var religiøse eller ikke. — Testimonies VI, side 172, 173.

[349]

LEDENDE PRINSIPPER

Hjertet tilhører Jesus. Han har gitt en uendelig pris for sjelen, og han går i forbønn hos Faderen som vår mellom-mann. Han ber ikke som en tigger, men som en seierherre som gjør krav på det som er hans eget. Han er i stand til å frelse til det ytterste, for han lever alltid for å gå i forbønn for oss. Et ungt hjerte er et dyrebart offer, den mest verdifulle gaven Gud kan få. Alt det du er, alle evnene du eier, kommer fra Gud som noe hellig, og det er meningen at du skal gi dette tilbake til ham som et villig og hellig offer. Du kan ikke gi noe som helst til Gud som ikke han først har gitt deg. Når du derfor gir hjertet ditt til Gud, gir du ham en gave som han har kjøpt og som er hans egen.

Det er mange som gjør krav på de unges tid, hengivenhet og styrke. Satan gjør krav på de unge som sin eiendom, og svært mange gir ham alle de evner og talenter de eier. Verden gjør krav på hjertet, men hjertet tilhører ham som forløste det. Dersom det blir gitt til verden, vil det bli fylt med be-kymringer, sorger og skuffede håp. Det vil bli urent og for-dervet. Dersom du gir hjertet ditt til verden, vil det være det samme som å begå den verste form for ran. Du vil ikke få noen fordeler ved å gi hjertet ditt til forlystelser.

Rettferdighetens fiende har alle former for forlystelse beredt for de unge i alle livets forhold, og det er ikke bare i de tett befolkede byene disse blir presentert, men overalt hvor det bor mennesker. Det er Satans store lidenskap å verve de unge som soldater til sine tropper. Erkefienden vet godt hvilket materiale han har med å gjøre, og han har brukt sin djevlelske visdom til å tenke ut skikker og forlystelser for de unge, som vil bryte deres kjærlighet til Kristus. . . .

[350] *Den fortapte sønn.*— Lignelsen om den fortapte sønn er gitt for at de unge skal lære av den. I et utsvevende liv med forlystelser og syndige gleder bruker han opp sin del av arven. Han er uten venner, i et fremmed land, kledd i filler, sulten, og lengter til og med etter å få spise restene fra svinenes mat. Hans siste håp er å vende tilbake til sin fars hus i anger og ydmykhet, der han vil være velkommen, tilgitt

og ønsket velkommen tilbake til farens hjerte. Mange av de unge gjør slik som han gjorde, når de lever et likegyldig, nytelsessykt og ødselt liv. De vender ryggen til den levende vannkilden, kilden til sann glede, og graver seg sprukne brønner som ikke kan holde vann.

Guds nådige innbydelse.— Guds innbydelse til hver eneste av de unge lyder: «Min sønn, gi meg ditt hjerte. Jeg vil holde det rent, jeg vil tilfredsstille dets lengsler med sann glede.» Gud finner glede i å gjøre de unge lykkelige, og det er derfor han vil at de skal overgi hjertene sine i hans varetekt. Da vil alle de evnene som mennesket har fått i gave fra Gud, bli bevart sterke og sunne. Det er Gud som har gitt dem livets gave. Han får hjertet til å slå, han gir styrke til hver eneste funksjon i kroppen. Rene gleder vil ikke ødelegge en eneste av Guds gaver. Vi synder mot våre egne legemer, og vi synder mot Gud når vi søker fornøyer som skiller oss fra Gud. De unge bør tenke over at de er satt i verden på prøve for å finne ut om de har karakterer som vil gjøre dem skikket til å leve sammen med engler.

Når vennene dine prøver å få deg til å vandre på veier som fører mot last og dårskap, og når alle omkring deg forsøker å få deg til å glemme Gud, til å ødelegge alle de evnene Gud har betrodd deg, og til å forringe alt det som er edelt i din natur, *så stå dem imot.* Husk at du er Herrens eiendom, kjøpt til en pris, selve Guds Sønnns lidelse og angst. . . .

Herren Jesus gjør krav på din tjeneste. Han elsker deg. Dersom du tviler på hans kjærlighet, så se på Golgata. Det lyset som skinner fra korset, viser deg hvor stor den kjærlig-heten er som ingen tunge kan forklare. «Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker mig.» Gjennom flittig studium må vi gjøre oss kjent med Guds bud for så å vise at vi er hans lydige sønner og døtre.

[351]

Omgitt av Guds nådige omsorg.— Guds nådige omsorg omgir deg til enhver tid, og du ville ha godt av å tenke over hvordan og når dine velsignelser kommer til deg hver eneste dag. Du må la Guds dyrebare velsignelser vekke takknem-lighet i deg. Du kan ikke telle Guds velsignelser, hans stadige inderlige kjærlighet som blir vist mot deg, for de er like mange som regnets forfriskende dråper. Skyer av nåde henger over deg, klar til å dryppe ned på deg. Dersom du vil sette pris på frelsens verdifulle gave, vil du også oppdage den daglige velsignelsen som Jesu beskyttelse og kjærlighet gir deg. Du vil bli ledet frem på fredens vei.

Betrakt alt det herlige Gud har skapt i naturen, og la hjertet bryte ut i takknemlighet til Giveren. I naturen finner vi ting å studere som vil være nyttige for sinnet. Vær ikke tankeløs og likegyldig. Lukk din forstands øyne opp, se hvordan den skjønne harmonien i Guds lov kommer til uttrykk i naturen, og vis ærefrykt og ærbødighet for din Skaper, den mektige herskeren over himmel og jord. Se ham med troens øye, hvordan han bøyer seg over deg og sier medlidende: «Min sønn, min datter, gi meg ditt hjerte.» Overgi deg til Jesus slik at du med takknemlig hjerte kan si: «Jeg vet min gjeløser lever.» Din tro på Jesus vil gi deg styrke til alt du gjør, og den vil gi deg en fast karakter.

All din lykke, fred, glede og fremgang i dette livet er av-hengig av at du har en ekte og tillitsfull tro på Gud. Denne troen vil komme til uttrykk gjennom en sann lydighet mot Guds bud. Din kunnskap om Gud og din tro på ham er det sterkeste forsvar mot enhver ond handling og drivkraften til alle gode gjerninger.

Tro på Jesus som en som har tilgitt alle syndene dine, en som ønsker at du skal bli lykkelig i de boligene han har gått bort for å gjøre i stand for deg. Han ønsker at du skal leve i hans nærvær, at du skal få evig liv og en herlighetens krone. — The Youth's Instructor,

[352] 5. januar 1887.

PÅVIRKET AV VENNER

Det er ikke til å unngå at de unge får venner, og de vil nødvendigvis merke deres innflytelse. Vi forstår ikke de lenkene som binder sjeler sammen, slik at hjertet til en svarer til hjertet hos en annen. Den ene griper de idéene, de følel-sene og den ånden som den andre har. Vennskapet kan bli til en velsignelse eller en forbannelse. De unge kan hjelpe og styrke hverandre, forbedre hverandres oppførsel, tilbøyelig-heter og kunnskaper. Men dersom de tillater seg å være like-gyldige og utro, kan de øve en innflytelse som er nedbry-tende.

Det å velge venner er noe som elever burde lære å overveie nøye. Blant de unge som går på skolene våre, vil det alltid være to klasser, nemlig de som ønsker å være til behag for Gud og være lydige mot lærerne sine, og de som er fylt av lovløshetens ånd. Dersom de unge går sammen med den store massen for å gjøre det som er ondt, vil deres innflytelse stå på sjelefiendens side. De vil villede dem som ikke har utviklet prinsipper som fører til urokkelig troskap.

Det er et sant ordtak som sier: «Si meg hvem du omgås, og jeg skal si deg hvem du er.» De unge har vanskelig for å forstå hvor følsom både deres karakter og deres rykte er på valget av venner. De har lett for å søke vennskap hos dem som har en smak, vaner og en oppførsel som tiltaler dem. Den som foretrekker å være sammen med den uvitende og onde fremfor den vise og gode, viser at hans egen karakter er skadet. Hans smak og vaner kan til å begynne med være helt ulik den smak og de vaner hans venner har, men etter hvert som han blander seg med denne klasse mennesker, vil hans tanker og følelser forandre seg. Han ofrer de rette prinsipper, og ubevisst men uunngåelig synker han ned på sine venners nivå. På samme måte som en elv alltid tar med seg deler av den jorden som den renner langs, vil også de unges prinsipper og vaner uvilkårlig bli farget av karakteren hos de vennene de blander seg med. . . .

[353]

Styrkens mål.— Karakterstyrke består av to ting — vilje-kraft og selvkontroll. Mange unge forveksler sterke, ukon-trollerte følelser med en sterk karakter, men sannheten er at den som lar seg bli

styrt av følelsene, er et svakt menneske. Et virkelig stort og edelt menneske blir målt i forhold til hans kraft til å beherske følelsene, og ikke i forhold til hvordan følelsene behersker ham. Det sterkeste mennesket er han som behersker sine følelser og tilgir sine fiender selv om han kunne ha god lyst til å ta igjen.

Gud har gitt oss intellektuell og moralsk kraft, men i stor utstrekning er hver og en arkitekt for sin egen karakter. For hver dag blir byggverket mer og mer ferdig. Guds Ord råder oss til å gi akt på hvordan vi bygger, så vi kan passe på at bygningen blir grunnlagt på den evige klippen. Tiden er snart inne da vårt arbeid vil bli åpenbart akkurat som det er. Nå er tiden da vi alle skal utvikle de kreftene Gud har gitt oss, slik at vi kan danne karakterer som kan være til nytte her, og som kan være skikket til et høyere liv etterpå.

Tro på Kristus som en personlig frelser vil gjøre karakteren sterk og fast. De som eier en ekte tro på Kristus, vil være sindige, de vil huske at Guds øyne hviler på dem, at alle menneskenes dommer veier deres moral for å se hvor mye den er verd, og at himmelske vesener vokter på dem for å se hvilken karakter de utvikler.

Grunnen til at de unge gjør så mange alvorlige feil, er at de ikke tar lærdom av de erfaringene de som har levd lenger enn de, har hatt. Elever har ikke råd til å avvise med spøk og hån de råd og den undervisning som foreldre og lærere gir dem. De burde være glad for hver eneste lærdom og forstå at de ved siden av dette har behov for en dypere undervisning enn noe menneske kan gi. Når Kristus ved tro får bo i hjertet, vil hans Ånd bli en kraft som styrker og gir liv til sjelen. Sannheten i hjertet kan ikke unngå å ha en positiv innflytelse på livet. ...

[354]

De elevene som er borte fra hjemmene sine og ikke lenger under foreldrenes direkte innflytelse, må huske at deres himmelske Fars øyne hviler på dem. Han elsker de unge. Han vet hva de trenger, og han forstår deres fristelser. Han ser i dem store muligheter, og han er klar til å hjelpe dem å nå det høyeste mål, hvis de bare vil forstå sitt eget behov og søke hjelp hos ham.

Elever! Dag og natt stiger deres foreldres bønner for dere opp til Gud. Deres kjærlige omsorg følger dere dag etter dag. Lytt til deres tryglende bønner og advarsler, og bestem dere for at dere skal gjøre alt som står i deres makt for å heve dere over det onde som omgir dere. Dere kan ikke fatte hvor snikende fienden vil arbeide for å

forderve sinnene og vanene deres, og for å utvikle usunne prinsipper i dere.

Du ser kanskje ikke noen fare i å ta det første steget mot utsvevelser og fornøyelser, og du tror kanskje at når du en gang ønsker å forandre kurs igjen, vil det være like lett for deg å gjøre det gode som før du begynte å gjøre det som er galt. Fordi de har valgt onde venner, er mange blitt ført steg for steg bort fra dydens vei og ned i ulydighetens og utsvevelsens dybder. En gang trodde de det var umulig for dem å synke så dypt.

Den eleven som gir etter for fristelser, svekker sin gode innflytelse. Den som blir sjelefiendens representant på grunn av sin dårlige fremferd, må overfor Gud stå til ansvar for at han har lagt snublestener i veien for andre. Hvorfor skulle elever knytte seg til den store forførelsen? Hvorfor skulle de som hans representanter friste andre? Hvorfor skulle de ikke heller gjøre det de kan for å hjelpe og oppmuntre sine med-elever og sine lærere? Det er deres privilegium å kunne hjelpe sine lærere til å bære de byrdene og møte de vanskelighetene som Satan vil gjøre så tunge og prøvende at de er nær ved å miste motet. De kan skape en atmosfære som er til hjelp og oppmuntring. Hver eneste elev kan få eie vissheten om at han har stått på Kristi side, at han har vist respekt for orden, flid og lydighet, og at han har nektet å gi det aller minste av sine evner eller sin innflytelse til den store fienden av alt som er godt og oppløftende. [355]

Den eleven som har en samvittighetsfull respekt for sannheten og en sann oppfatning av sin plikt, kan gjøre mye for å påvirke sine medelever til å følge Kristus. De unge som går i åk sammen med Frelseren, vil ikke være ustyrlige. De vil ikke være opptatt av sine egne egoistiske forlystelser og tilfredsstillelser. Fordi de er ett med Kristus i ånd, vil de være ett med ham i gjerning. De eldste elevene ved skolene våre burde huske at det står i deres makt å forme de yngre elevenes vaner og handlemåte, og de burde prøve å gjøre det beste ut av enhver anledning. Disse elevene må bestemme seg for at de ikke vil bruke sin innflytelse til å forråde vennene sine i hendene på fienden.

Jesus vil hjelpe alle som stoler på ham. De som er forent med Kristus, er sikret lykke. De følger etter på den stien der Frelseren fører dem, og for hans skyld korsfester de kjødet med dets tilbøyelig-

heter og lyster. De har bygd sitt håp på Kristus, og jordens stormer har ikke kraft nok til å feie dem bort fra den sikre grunnvoll.

Pålitelig og trofast.— Det står til dere, unge kvinner og menn, å avgjøre om dere vil være pålitelige og trofaste, beredt og fast bestemt på å ta standpunkt for det som er rett under alle omstendigheter. Ønsker dere å danne riktige vaner? Om dere gjør det, må dere søke vennskap blant dem som har en sunn moral, og som har som mål å gjøre det som er godt. Nådetidens dyrebare timer er gitt dere for at dere skal kunne fjerne enhver feil på karakteren. Dette må dere forsøke å gjøre, ikke bare for å oppnå et fremtidig liv, men også for å kunne være til nytte i dette livet. En god karakter er en kapital av større verdi enn gull og sølv. Den lar seg ikke rokke av panikk og skuffelser, og på den dagen da jordiske eiendeler skal bli sopt vekk, vil den gi rik lønn. Rettskaffenhet, fasthet og utholdenhet er egenskaper som alle alvorlig burde forsøke å utvikle, for de kler den som eier dem, med en kraft som er uimotståelig, en kraft som gjør ham sterk nok til å gjøre det gode, sterk nok til å motstå det onde og sterk nok til å bære motgang.

[356]

Kjærlighet til sannheten og ansvarsfølelse når det gjelder å ære Gud, er de mest virkningsfulle av alle midler til å utvikle intellektet. Dersom dette får være drivkraften, vil ikke eleven kunne være en tøvekopp. Han vil alltid være alvorlig. Han vil studere som om han var under Guds oppsyn, og han vil vite at hele himmelen er interessert i hans utdanning. Han vil få et edelt sinn, bli gavmild, vennlig, høflig, Kristuslik og dyktig. Hjerte og sinn vil arbeide i harmoni med Guds vilje. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 220—226.

[357]

INNFLYTELSE

Kristi liv var som et grenseløst bølgende hav av innflytelse. Denne innflytelsen knyttet han for evig til Gud på den ene siden og til den menneskelige familie på den andre. Gjennom Kristus har Gud også beriket mennesket med en innflytelse som gjør det umulig for det å leve for selvet. Som individer er vi knyttet til våre medmennesker som en del av Guds store helhet, og vi har gjensidige forpliktelser. Ikke noe menneske kan være uavhengig av sine medmennesker, for den enes ve og vel er uten videre også den andres. Det er Guds plan at den enkelte skal føle at han er nødvendig for andres velvære og gjøre sitt beste for å gjøre dem lykkelige.

Hver sjel er omgitt av en egen atmosfære. Det kan godt være en atmosfære som er ladet med livgivende kraft, tro, mot og håp, og gjennomstrømmet av en mild duft av kjærlighet. Men det kan også være en atmosfære som er fylt av misnøye og egoisme, gjennomtrengt av kulde og mørke, ja, helt forgiftet av synd som stadig næres. Hvert menneske vi kommer i kontakt med, blir, bevisst eller ubevisst, påvirket av denne atmosfæren som omgir oss.

Vårt ansvar.— Dette medfører et ansvar vi ikke kan rive oss los fra. Våre ord, våre handlinger, vårt antrekk, vår oppførsel — ja, til og med ansiktsuttrykket — øver en bestemt innflytelse. Det inntrykket andre får av alt dette, får avgjørende følger av godt eller ondt som ikke noe menneske kan måle. Hver liten impuls som på denne måten får andre til å reagere, er en sæd som må gi sin høst. Den blir et ledd i den lange kjeden av menneskelige handlinger med en rekkevidde vi ikke aner. Dersom vi med vårt eksempel hjelper andre til å utvikle gode prinsipper, styrker vi samtidig deres evne til å gjøre det som er godt. Og de i sin tur øver en lignende innflytelse på andre, disse på atter andre, og så videre i det uendelige. Takket være vår ubevisste innflytelse kan altså tusener bli velsignet.

Kast en sten i vannet. En bølgering blir straks dannet, bortenfor denne en ny ring, så en annen og så en annen. Og etter hvert som ringene blir større, øker deres rekkevidde, inntil de når helt inn

[358]

til stranden. Slik er det med vår inn-flytelse. Den virker på andre, til velsignelse eller forbannelse, langt ut over vår kunnskap eller kontroll.

Karakteren er en maktfaktor. Det stille vitnesbyrdet som går ut fra et sant, uegennyttig og gudhengivent liv, vil bære en nesten uimotståelig innflytelse. Ved å åpenbare Kristus i vårt eget liv virker vi sammen med ham i å frelse sjeler. Ja, det finnes ikke noen annen måte å samarbeide med ham på enn å la hans karakter bli åpenbart i vårt liv.

Og jo videre våre innflytelsessfærer er, desto mer godt kan vi utrette. Tenk om alle som bekjenner seg til å tjene Gud, ville følge Kristi eksempel og sette lovens prinsipper ut i livet! Tenk om hver handling kunne bære vitnesbyrd om at de elsket Gud over alle ting og sin neste som seg selv! Da ville menigheten ha makt til å ryste verden. — Christ's Object Lessons, side 339, 340.

[359]

VALG AV VENNER

Vi bør søke omgang med mennesker som best vil kunne hjelpe oss med vår åndelige fremgang. Vi bør søke all den hjelp som måtte være innenfor vår rekkevidde. Satan vil nemlig skape mange hindringer for å gjøre vår vei fremover mot himmelen så vanskelig som mulig. Vi møter kanskje prøvelser, for det er mange som ikke kan få de omgivelsene som de ønsker. Men vi burde ikke frivillig utsette oss for påvirkninger som kan være skadelige for utviklingen av en kristen karakter. Dersom plikten kaller oss til å gjøre det, bør vi våke og be dobbelt så mye som ellers, slik at vi ved Kristi nåde fortsatt kan være ufordervet.

Lot valgte å bo i Sodoma fordi han så mer på de timelige fordelene han ville kunne skaffe seg der, enn på den innflytelsen som ville omgi ham og hans familie. Hva vant han når det gjelder ting av denne verden? Hans eiendeler ble ødelagt, flere av barna hans omkom da den onde byen ble ødelagt, konen hans ble til en saltstøtte på veien, og han selv ble frelst som gjennom ild. Men de onde resultatene av hans egoistiske valg endte ikke her. Den moralske fordervelsen på det stedet var så innvevd i karakteren hos barna hans at de ikke kunne skjelne mellom godt og ondt, mellom synd og rettferdighet. — The Signs of the Times, 29. mai 1884.

[360]

DEN GYLNE REGEL

I vårt forhold til andre må vi forsøke å tenke oss i deres sted. Vi må forsøke å sette oss inn i deres følelser, deres vanskeligheter, deres skuffelser, deres gleder og deres sorger. Vi må tenke oss i deres sted, og så være mot dem som vi gjerne ville de skulle være mot oss dersom vi virkelig hadde byttet plass. Dette er regelen for sann rettskaffenhet. Det er det som menes med loven: «Du skal elske din neste som deg selv.» Det er hovedinnholdet i profetenes budskaper. Det er et himmelsk prinsipp, og det må bli et grunntrekk hos alle som skal få del i himmelen.

Den gylne regel er grunnlaget for all sann høflighet og hensynsfullhet, og den fant sitt sanneste uttrykk i Jesu liv og karakter. Ingenting kunne være vakrere enn vår Frelzers daglige liv. Det strålte godhet ut fra ham. Hans barn vil være fylt av den samme ånd. Når Jesus tar bolig i menneskenes hjerter, vil de være omgitt av en guddommelig atmosfære. Karakterens rene, hvite klær vil dufte av den himmelske vel-lukt fra Herrens hage. Deres ansikter vil gjenspeile lyset fra hans ansikt og gjøre stien for trette og snublende føtter lysere.

Den som setter et høyt mål for sin karakter og sitt kristen-liv, vil vise den samme godhet og sympati som Jesus viste. Jesu nåde mildner menneskehjertet, renser og foredler følelsene og gir hans barn den hensynsfullhet og høflighet som kommer fra himmelen.

[361] — Thoughts from the Mount of Blessing, side 192, 193.

SANN DANNEELSE

Herren Jesus krever av oss at vi skal anerkjenne ethvert menneskes rettigheter. Vi må vise aktelse både for menneskenes borgerrettigheter og deres rettigheter som kristne. Alle må bli behandlet hensynsfullt og mildt som om de var Guds sønner og døtre.

Kristendommen forandrer et menneske til det bedre. Kristus var høflig selv mot dem som forfulgte ham, og de som er hans sanne etterfølgere, vil vise den samme ånd. Se på Paulus da han ble ført frem for herskerne. Den talen han holdt for Agrippa, er en illustrasjon på sann høflighet samtidig som den viser oss hva en overbevisende veltalenhet kan utrette. Evangeliet oppmuntrer oss ikke til å vise formell høflighet på samme måte som verden, men en høflighet som springer ut fra et virkelig vennlig hjerte.

Selv om vi gjør det vi kan for å tilegne oss sømmelige former i vårt liv, er ikke det nok til å fjerne all irritasjon, streng dom og upassende tale. Vi kan aldri åpenbare sann dannelselse så lenge vi betrakter selvet som det viktigste. Kjærligheten må bo i hjertet. En virkelig oppriktig kristen vil handle fordi han har en dyp kjærlighet til Mesteren i sitt hjerte. Fra roten av hans kjærlighet til Kristus springer det ut en uselvisk omsorg for dem som er hans brødre. Den som eier kjærlighet, vil få nåde, sømmelig fremferd og en tiltalende oppførsel. Denne kjærlighet opplyser ansiktsuttrykket og mildner stemmen. Den opphøyer hele mennesket. — Ministry of Healing, side 489, 490.

Sann høflighet nødvendig.— Det er et stort behov for at menn og kvinner som kjenner Guds vilje, lærer hvordan de skal bli fremgangsrike arbeidere for hans sak. De bør være rene og forstandige mennesker. De må ikke ha den bedrageriske utvendige glansen og det påtatte vesenet som de verdslige har. I stedet skulle de eie den fine dannelsen og den sanne høfligheten som er som en duft fra himmelen, og som enhver kristen eier dersom han er delaktig i den gud-dommelige natur. Det at det mangler sann verdighet og kristen dannelselse blant sabbatsholdere i vår tid, vitner imot oss som et folk

[362]

og gjør den tro som vi bekjenner oss til, utiltrekkende. Arbeidet med å oppdra sinn og oppførsel må fortsette til det fullkomne. Dersom de som bekjenner seg til sannheten, ikke nå benytter seg av de privilegiene og anledningene de har til å vokse opp til modne menn og kvinner i Jesus Kristus, kan de ikke være til ære for sannheten og heller ikke til ære for Kristus. — Testimonies IV, side 358, 359.

Valg av venner.— De unge som lever i harmoni med Kristus, vil velge venner som vil hjelpe dem til å handle rett. De vil avsky å være sammen med slike som ikke vil kunne hjelpe dem til å utvikle riktige prinsipper og edle hensikter. Overalt finnes det unge som får sitt sinn kastet ned i en mindreverdig støpeskje. Når de som uten reserverasjoner har stilt seg på Kristi side, blir ført sammen med slike mennesker, vil de holde fast ved det som fornuften og samvittigheten forteller dem er riktig. — Counsels to Teachers, Parents, and Students, side 226.

[363]

UNNGÅ VERDSLIG SELSKAP

De unge bør tenke alvorlig over hva som skal være deres mål og gjerning i livet, og legge et slikt grunnlag at vanene deres vil være fri for alt som heter fordervelse. Dersom de ønsker å innta en stilling hvor de kan påvirke andre, må de være selvstendige. Vannliljen stikker røttene sine dypt under den mudrete og slimete overflaten, og gjennom den porøse stilken suger den opp den næringen som den trenger for å utvikle seg. Derfor kan den bringe for lyset en feilfri blomst som kan hvile som en ren flekk på sjøens overflate. Den unngår alt som kan skitne til og ødelegge dens plettfriske skjønnhet.

Liljen kan lære oss en lekse. Selv om vi er omgitt av ting som vil kunne forderve vår moral og ødelegge sjelen, kan vi unngå å bli fordervet. Vi kan stille oss slik at våre hjerter ikke blir fordervet av en ond omgangskrets. Hver enkelt av de unge bør søke venner blant slike som arbeider for å nå høyere med sikre skritt. De bør avsky selskap med slike som tar imot enhver dårlig innflytelse, slike som er uvirksomme, slike som ikke har et alvorlig ønske om å få høynet sin karakter, slike som ikke vil være trofaste overfor prinsipper. De unge må søke omgang med slike som frykter og elsker Gud, for det er disse edle og faste karaktertrekkene som blir representert av liljen som åpner sin rene blomst på sjøens overflate. De nekter å la seg forme av en demoraliserende innflytelse. I stedet tar de bare til seg slikt som vil være til hjelp for utviklingen av en ren og edel karakter. De vil forsøke å bli formet etter det guddommelige mønster. — *The Youth's Instructor*, 5. januar 1893.

Våre ord som hjulpekilde.— De kristne taler altfor lite om alt det verdifulle de har erfart. Guds gjerninger blir revet fra hverandre, og Gud blir vanæret ved at de misbruker tale-gavene sine. Misunnelse, ond sladder og egoisme blir nært i hjertet, og ordene åpenbarer hvor fordervet de er innvendig. Onde tanker og ond tale finnes hos mange som tar Kristi navn på leppene sine. Disse nevner sjelden den godhet, nåde og kjærlighet som Gud har vist dem ved at han ga sin Sønn for verden. Han har gjort dette for oss, og skulle ikke vi da

[364]

la vår kjærlighet og takknemlighet komme til uttrykk? Skulle ikke vi streve for å gjøre ordene våre til en hjelpekilde og oppmuntring for hverandre i vår kristne erfaring? Dersom vi virkelig elsker Kristus, vil vi lovprise ham med våre ord. Vantro mennesker blir ofte omvendt når de hører hvordan Gud blir prist og takket i rene ord. — Review and Herald, 25. januar 1898.

[365] *Vår innflytelse.*— Den kristnes eksempel og oppførsel så vel som hans tale burde være slik at den fikk synderen til å få lyst til å komme til Livets Kilde. — Review and Herald, 29. november 1887.

EN OPPHØYD TALE

De som har fått den beste vitenskapelige utdannelsen, er ikke alltid de som er de beste redskapene for Gud. Det er mange av disse som vil oppdage at de blir skjøvet til side, mens de som har hatt dårligere anledning til å skaffe seg boklig lærdom, tar deres plass fordi de har kunnskap om praktiske ting som er viktige i det daglige arbeid. De som anser seg for å være lærde, vil imidlertid ofte slutte å være elever fordi de er selvgode og hevet over det å lære noe nytt, selv fra Jesus som var den største lærer som verden noen gang har kjent.

De som har vokst og utviklet seg og fått sine forstandsevner utvidet fordi de har gransket Skriften grundig for å få kjennskap til Guds vilje, vil kunne være til nytte. Guds Ord har nemlig fått inngang i deres liv og karakter. Det må få utføre sin særskilte gjerning, ja, det må få trenge inn i marg og ben og få innpass i hjertets tanker og råd. Guds Ord må bli den næringen som den kristne skal få hjelp av for å kunne vokse seg sterk både åndelig og intellektuelt, slik at han kan bli i stand til å kjempe for sannheten og rettferdigheten.

Grunnen til at noen står så lavt.— Hva er grunnen til at våre unge og til og med de som er noe eldre, så lett blir ført inn i fristelse og synd? Det er fordi de ikke studerer og grunner på Guds Ord så mye som de burde. Dersom de satte pris på det, ville det fremkalle en indre rettskaffenhet, en åndsstyrke som ville kunne motstå Satans fristelser til å gjøre ondt. De har ingen fast og bestemt viljekraft i liv og karakter, fordi de ikke studerer og grunner på Guds hellige undervisning. De anstrenger seg ikke slik de skulle for å forene sinnet med rene, hellige tanker og å skille det fra alt som er urent og falskt. De velger ikke den bedre del, nemlig å sitte ved Jesu føtter som Maria, for å motta den aller helligste undervisning fra den guddommelige lærer. Da ville de fått lærdom-mer som de kunne gjemme i hjertet og praktisere i dagliglivet. De som grunner på hellige ting, vil få et opphøyet og rensset sinn, og de vil utvikle seg til å bli kristne kvinner og menn.

[366]

Gud vil ikke godta en eneste en som forringer sine evner ved jordiske lyster, i tanker, ord eller gjerninger. Himmelen er et rent og hellig sted hvor ingen kan komme inn uten at de er foredlet, åndelig innstilt, rensset og lutret. Det er et arbeid vi må utføre med oss selv, og vi vil bare være i stand til å gjøre det dersom vi mottar styrke fra Jesus. Vi burde gjøre Bibelen til vår lærebok fremfor noen annen bok. Vi burde elske den og følge den som om den var Guds stemme som talte til oss. Vi må se og forstå de grenselinjer og krav han setter opp for oss, hans «du skal» og «du skal ikke», og fatte den virkelige meningen i Guds Ord.

Behov for et himmelvendt sinn.— Når vi gjør Guds Ord til vår rådgiver, og når vi gransker Skriften for å finne lys, kommer himmelens engler nær til oss for å påvirke sinnet og opplyse forstanden slik at det virkelig kan bli sagt: «Dine ords åpenbaring opplyser, den gjør enfoldige forstandige.» Det er slett ikke underlig at det er så få av de unge som har et himmelvendt sinn. Selv om de bekjenner seg til kristen-dommen, viser de så lite oppmerksomhet til Guds Ord. De gir ikke akt på de guddommelige råd. Formaningene blir ikke adlydt. De søker ikke nåde og himmelsk visdom, slik at de kan unngå tidligere synder og få rensset bort enhver antydning av fordervelse fra karakteren. Davids bønn lød: «La mig forstå dine befalingers vei! Så vil jeg grunde på dine under-gjerninger.»

[367] Dersom både de unges og de eldres tanker ble ledet i riktig retning når de er sammen, ville deres samtale dreie seg om opphøyde emner. Når sinnet er rent og tankene er opphøyet av Guds sannhet, vil ordene være av samme karakter, «som epler av gull i skåler av sølv». Men med den forståelsen de har i dag, med de vanene og den lave standarden som til og med bekjennende kristne er tilfreds med å nå opp til, beveger samtalen seg på et lavt og nytteløst plan. Den er «av jorden, jordisk», og ikke en duft av sannheten eller av himmelen. Den når ikke en gang opp til den norm for samtale som den mer kultiverte klasse verdslige fører.

En kraftig fremgang i helliggjørelse.— Når Kristus og himmelen er det tankene våre er opptatt av, vil vår tale være et bevis for det. Våre ord vil være krydret med nåde, og den som taler, vil vise at han har fått sin utdannelse i den skolen som den guddommelige lærer driver. Salmisten sier: «Trofasthets vei har jeg utvalgt, dine lover har jeg satt for meg.» Han satte pris på Guds Ord. Det fikk inngang i

hans forstand, ikke for å bli ringeaktet, men for å bli etterlevd i hans hverdagsliv. . . .

Dag for dag og time for time må det foregå en kraftig fremgang når det gjelder selvfornektelse og helliggjørelse i vårt indre. Da vil de gjerningene vi utfører, vitne om at Jesus ved tro bor i hjertet vårt. Helliggjørelse stenger ikke sjelens veier til kunnskap, men vil utvide sinnet og inspirere det til å lete etter sannheten som om det var etter skjulte skatter. Kunnskapen om Guds vilje vil fremme helliggjørelsens verk. Det finnes en himmel, og hvor alvorlig burde vi ikke streve etter å nå den.

Jeg oppfordrer elevene ved skolene våre til å tro på Jesus som deres Frelser. Tro at han ved sin nåde står klar til å hjelpe dere når dere kommer til ham i oppriktighet. Dere må stride troens gode strid. Dere må kjempe om livets krone. Anstreng dere, for Satan har tak i dere. Dersom dere ikke klarer å rive dere løs fra ham, vil dere bli lammet og ødelagt. Fienden er både til høyre og til venstre, foran og bak, så dere må trå ham under føttene deres. Anstreng dere, for lønnen er en krone. Anstreng dere, for dersom dere ikke vinner kronen, mister dere alt både i dette og i det fremtidige liv. Anstreng dere, men la det være i kraft av den oppstandne frelser. — *Review and Herald*, 21. august 1888.

Å SÅ VILL HAVRE

Dersom dere bruker bare aldri så liten tid på å så vill havre, kjære unge venner, vil det gi en høst som vil gjøre hele livet bittert. Bare en time i tankeløshet, bare en eneste ettergivenhet for fristelse, kan snu hele livsbanen i feil retning. Dere er unge bare en gang, så bruk tiden flittig. Når dere har gått over grunnen en gang, kan dere ikke snu for å rette på de feilene dere har gjort. Den som nekter å la seg forene med Gud, og stiller seg midt i fristelsens vei, vil helt sikkert falle.

Gud prøver alle unge. Mange som er likegyldige og har dårlig oppførsel, unnskylder seg med at noen som er mer erfarne kristne, har gitt dem et dårlig eksempel. Men dette fritar ikke noen fra å handle rett. På den store regnskapsdagen kan dere ikke komme med slike unnskyldninger som dere kommer med nå. Dere vil bli helt rettferdig fordømt fordi dere visste om veien, men valgte ikke å gå på den.

Fristelse.— Satan, den store erkebedrageren, forvandler seg til en lysengel og kommer til de unge med sine besnærende fristelser. Skritt for skritt har han hell med seg i å lokke dem bort fra pliktens vei. Han blir beskrevet som en anklager, en bedrager, en løgner, en torturist og en morder. «Den som gjør synd, er av djevelen.» Ethvert lovbrudd gjør at sjelen blir fordømt og sårer Gud. Han kan se hjertets tanker. De urene tankene vi nærer, trenger ikke å komme til uttrykk gjennom ord eller handling for at de skal bli til synd og føre fordømmelse over sjelen. Dens renhet er allerede blitt sølt til, og fristeren har vunnet en seier.

[369]

Ethvert menneske blir fristet når det blir lokket av sine egne lyster og svakheter. Han blir vendt bort fra dydens vei og fra det virkelig gode når han følger sine egne tilbøyeligheter. Dersom de unge har en moralsk rettskaffenhet, vil selv de sterkeste fristelsene være forgjeves. Det er Satan som frister dere, men det er dere selv som gir etter for fristel-sene. Ikke hele Satans hærs-kare har makt til

å tvinge den som blir fristet, til å overtre Guds lov. Det finnes ingen unn-skyldning for å synde.

Mens noen unge bruker opp sine krefter på forfengeligheit og dårskap, er det andre som oppdrar sitt sinn, samler seg kunnskap og ifører seg rustningen for å ta del i livets kamp, fast bestemt på å seire. Men samme hvor høyt de forsøker å klatre, kan de ikke seire i livet uten at de hengir seg helt til Gud. Dersom de vil vende seg til Herren med hele hjertet og avvise smigeren fra dem som på den aller minste måte vil svekke deres motiver for å gjøre det som er rett, vil de finne styrke og tillit i Gud.

Tomme fornøyelser er ikke sann lykke.— De som elsker selskaphet, driver dette ofte så vidt at det blir en frem-herskende lyst hos dem. Å kle seg, å besøke fornøysessteder, å le og å prate om ting som bare er forfengeligheit, det er dette som er deres mål i livet. De har ikke tålmodighet til å lese i Bibelen og samtale om himmelske emner. De er ulykkelige dersom det ikke er noe som er spennende. De eier ikke i seg selv evnen til å være lykkelige. Dersom de vil være lykkelige, er de avhengige av å være sammen med andre unge som er like tankeløse og likegyldige som dem selv. De kreftene som kunne vært brukt til edle formål, bruker de til dårskap. . . .

De vinge som blir glade og lykkelige av å lese i Guds Ord og å be, vil hele tiden få styrke ved å drikke av Livets kilde. Deres moralske standard vil nå så høyt, og deres tanker vil nå så langt som ingen andre kan tenke seg. Samfunn med Gud utvikler gode tanker, edle tilbøyeligheter, en klar forståelse av sannheten og opphøyde motiver for ens oppførsel. De som på denne måten forener sine sjeler med Gud, blir anerkjent av ham som hans sønner og døtre. Hele tiden når de høyere og høyere og får et klarere bilde av Gud og evigheten, helt til Herren gjør dem til kanaler som skal føre lys og visdom til verden. . . .

[370]

De som blir i Jesus, vil bli lykkelige, glade og frydefulle i Gud. En mild vennlighet vil prege stemmene deres, en respekt for åndelige og evige ting vil komme til uttrykk gjennom deres gjerninger, og musikk, frydefull musikk som er båret fra Guds trone, vil lyde fra leppene deres. Dette er gudfryktighetens mysterium. Det er ikke lett å forklare, men desto mer kan det føles og nytes. Et sta og opprørsk hjerte kan stenge døren for all den gode innflytelsen som Guds nåde kan bringe, og all den glede som den Hellige Ånd kan gi. Men

visdommens vei er en god vei å gå på, og alle dens stier er fredelige. Jo nærmere vi er forbundet med Kristus, desto mer vil våre ord og gjerninger vise hvilken mild, forvandlende kraft det er i Guds nåde.

[371] — Testimonies IV, side 622—626,

VANTRO BESØKENDE

Det er ikke trygt for de kristne å velge til selskap slike som ikke står i samfunn med Gud, og som mishager ham i sitt liv. Hvor mange bekjennende kristne er det ikke likevel som våger seg ut på forbudt område. Mange inviterer til sitt hjem slektninger som er forfengelige, fjasete og ugudelige. Ofte skaper det eksempelet og den innflytelsen disse vantro gjestene gir, varige inntrykk på sinnene til barna i hjemmet. Den påvirkningen som på denne måten blir utøvd, er lik den som ble en følge av at hebreerne blandet seg med de ugudelige kanaanittene. . . .

Mange synes at de må gjøre noen innrømmelser for å behage sine vantro slektninger og venner. Fordi det ikke alltid er lett å trekke linjen, bereder den ene innrømmelsen vei for den andre, helt til de som en gang var trofaste Kristi etterfølgere, i liv og karakter er omskapt etter verdens skikker. Forbindelsen med Gud blir brutt. De er kristne bare i navnet. Når prøvelsens time kommer, vil det vise seg at deres håp er uten grunnlag. De har solgt seg selv og sine barn til fienden. De har vanæret Gud, og når hans rettferdige dom blir åpenbart, vil de høste hva de har sådd. Kristus vil si det samme til dem som han sa til det gamle Israel: «Dere hørte ikke på mine ord; hva har dere gjort!» — *The Signs of the Times*, 2. juni 1881.

[372]

Frieri og ekteskap

Familiebåndet er det inderligste, det ømmeste og det helligste av alt på denne jord. Det var Guds plan at det skulle være en velsignelse for menneskene. Og det er alltid en velsignelse når ekteskapspakten blir inngått med forstand, i gudsfrykt og med den riktige forståelsen av hvilke ansvar som følger med. — Ministry of Healing, side 356, 357.

SANN KJÆRLIGHET

Kjærlighet er en dyrebar gave fra Jesus. En ren og hellig hengivenhet er ikke en følelse, men et prinsipp. De som blir drevet av en sann kjærlighet, er hverken urimelige eller blinde. Fordi de blir undervist av den Hellige Ånd, elsker de Gud over alt annet og sin neste som seg selv.

De som tenker på å gifte seg, bør veie hver følelse og merke seg utviklingen av hvert karaktertrekk hos den som de tenker å knytte sin livsskjebne til. Hvert skritt i retning av en ekteskapsforbindelse bør være preget av sømmelighet, enkelhet, oppriktighet og en fast beslutning om å behage og ære Gud. Ekteskapet påvirker det fremtidige liv både i denne verden og i den kommende. En alvorlig kristen vil aldri legge slike planer som Gud ikke kan godkjenne.

[373] *Søk råd.*— Dersom du er velsignet med gudfryktige foreldre, så søk råd hos dem. Legg ditt håp og dine planer frem for dem, og ta imot den undervisningen som deres livserfaring har lært dem. Da vil du unngå mange sorger. Gjør fremfor alt Kristus til din rådgiver. Les hans ord under bønn til Gud.

Under en slik rettleiding bør den unge kvinnen velge til sin livsledsager bare en slik person som eier rene, mandige karaktertrekk, en som er flittig, målbevisst og ærlig, en som elsker og frykter Gud. Til å stå ved sin side bør den unge mannen søke en som er skikket til å bære sin del av livets byrder, en som ved sin innflytelse vil foredle og utvikle ham, en som vil gjøre ham lykkelig ved sin kjærlighet.

«En forstandig kvinne er en gave fra himmelen.» «Hennes manns hjerte liter på henne. . . . Hun gjør ham godt og intet ondt alle sitt livs dager.» «Hun opplater sin munn med visdom, og kjærlig formaning er på hennes tunge. Hun holder øye med hvorledes det går til i hennes hus, og dovenskaps brød eter hun ikke. Hennes sønner står opp og priser henne lykkelig; hennes mann står opp og roser henne: Det finnes mange dyktige kvinner, men du overgår dem alle.» Den som finner en slik hustru, «har funnet lykke og fått en nådegave av Herren». — Ministry of Healing, side 358, 359.

Valg av omgangskrets.— De unge kristne bør vise stor forsiktighet når det gjelder å slutte vennskap, og når de skal velge omgangskrets. Vær forsiktig slik at det de i dag tror er rent gull, ikke viser seg bare å være dårlig metall. En verdslig omgangskrets har lett for å legge vanskeligheter i veien for din tjeneste for Gud. Det er mange sjeler som er blitt ødelagt på grunn av ulykkelige forbund med slike som ikke kan opphøye eller foredle, enten det nå gjelder forretningsliv eller ekteskap. Guds folk burde aldri våge seg ut på forbudt område. Gud har forbudt etkeskap mellom troende og vantro. Men altfor ofte følger det uomvendte hjertet sine egne lyster, og det blir inngått ekteskap som Gud ikke kan godta. — *Fundamentals of Christian Education*, side 500.

[374]

FEIL FORM FOR FRIERI*

Fordi du mangler fasthet og selvfornektelse i din karakter, har du en alvorlig hindring på veien mot en ekte religiøs erfaring, som ikke bør vise seg å være som løs sand. Du burde utvikle fasthet og rettskaffenhet. Disse egenskapene er absolutt nødvendige for et fremgangsrikt kristenliv. Dersom du eier en rettskaffen sjel, vil du ikke bli ført bort fra det som er rett. Ikke noe motiv vil da være sterkt nok til å lede deg bort fra pliktens rette vei. Da vil du være lojal og trofast mot Gud. Da vil ikke din hengivenhet og kjærlighet, det vennskapet som du attrår, få deg til å vende deg bort fra sannheten og plikten. Da vil du ikke ofre plikten for tilbøyeligheten.

Dersom du, min bror, er i ferd med å bli lokket til å forene dine livsinteresser med en ung, uerfaren jente, som i virkeligheten har fått en mangelfull opplæring i de vanlige, praktiske hverdagspliktene, gjør du en feil. Men hennes mangelfulle opplæring er lite i forhold til hennes uvitenhet om hennes plikter overfor Gud. Hun kan ikke si at hun ikke har fått lys, for hun har hatt religiøse privilegier. Men likevel har hun ikke følt hvor ussel og syndig hun er uten Kristus.

Innflytelse over religiøse erfaringer.— Dersom du i din blinde forelskelse gjentatte ganger kan holde deg borte fra bønnemøtet, der Gud møter sitt folk, bare for å være sammen med en som ikke elsker Gud, og som ikke kan se noe tiltrekkende i et religiøst liv, hvordan kan du da vente at Gud skal velsigne en slik forening?

[375] Forhast deg ikke. Jeg kan ikke anbefale tidlige ekteskap. Dersom unge kvinner eller unge menn ikke har respekt for Guds krav, dersom de ikke gir akt på de kravene som knytter dem til deres religion, er det også fare for at de ikke vil ha den riktige respekten for de kravene som en mann eller en kone vil stille. Det er en farlig vane titt og ofte å være sammen med den du selv har valgt, dersom det er på bekostning av dine religiøse privilegier og dine bønnestunder. Da går du tapt av noe du ikke har råd til.

Det er mange som har for vane å sitte lenge oppe om kveldene, men selv om dere begge er kristne, er ikke det til Guds behag. Disse

sene timene skader helsen, gjør sinnet uskikket til å utføre neste dags plikter og har i det hele tatt noe ondt over seg. Min bror, jeg håper du har nok selvrespekt til å avsky denne form for forlovelse. Dersom du bare har Guds ære for øye, vil du bevege deg ytterst forsiktig. Da vil du ikke lide av en kjærlighetssyk sentimentalisme som forblinder deg så mye at du ikke kan se de høye kravene Gud stiller til deg som en kristen. — Testimonies III, side 44, 45.

Tidlige ekteskap.— Jeg kan ikke anbefale tidlige ekteskap. En forbindelse som er så betydningsfull og så vidtrekkende i sine følger som et ekteskap, må en ikke forhaste seg med å gå inn i uten at de nødvendige forberedelsene er gjort og uten at de mentale og fysiske evnene er velutviklet. — Ministry of Healing, ide 358.

[376]

*Fra et personlig vitnesbyrd.

FORBINDELSE MED VANTRO

Kjære søster. Jeg har fått høre at du har tenkt å gifte deg med en som ikke har den samme troen som du. Jeg er redd for at du ikke har overveid denne viktige saken nøye nok. For du tar et slikt skritt, som vil ha innflytelse på hele livet ditt i fremtiden, ber jeg deg innstendig om å overveie dette emnet omhyggelig under mye bønn. Vil dette nye forholdet vise seg å være en kilde til sann lykke? Vil det bli til hjelp for deg i kristenlivet? Vil det behage Gud? Vil du gi et godt eksempel som andre trygt kan følge?

Prøv kjærligheten.— Enhver kvinne som har tenkt å gå inn i ekteskapet, bør spørre seg selv om den hun nå holder på å knytte sin skjebne til, er verd det. Hvordan har hans tidligere liv vært? Lever han et rent liv? Er den kjærligheten han gir uttrykk for, av en edel og opphøyet karakter, eller er den bare en følelsesmessig ømhet? Eier han karaktertrekk som kan gjøre henne lykkelig? Kan hun finne sann fred og glede i hans hengivenhet? Vil hun få lov til å beholde sin egen personlighet, eller må hennes dømmekraft og samvittighet bøyes inn under mannens kontroll? Fordi hun er en av Kristi disipler, er hun ikke sin egen. Hun er dyrt kjøpt. Kan hun sette Frelserens krav som de høyeste i livet? Vil hennes kropp og sjel, tanker og motiver bli bevart rene og hellige? Disse spørsmålene er av avgjørende betydning for en kvinne som skal gå inn i et ekteskap.

Det er behov for religion i hjemmet. Det er bare den som kan hindre de alvorlige ondene som så ofte gjør det ekteskapelige liv så bittert. Bare der Kristus regjerer, kan det være dyp, sann og uselvvisk kjærlighet. Da vil sjel bli knyttet til sjel, og de to liv vil blande seg med hverandre i harmoni. Guds engler vil gjeste hjemmet, og deres hellige årvåkenhet vil gjøre ektesengen hellig. All lav sanselighet vil være bann-lyst. Tankene vil være vendt opp mot Gud, opp til ham vil hjertets hengivenhet være rettet.

Resultat av ulydighet.— Hjertet lengter etter menneskelig kjærlighet, men denne kjærligheten er ikke sterk nok eller ren nok eller dyrebar nok til å erstatte Jesu kjærlighet. Bare i sin Frelser kan hus-

truen finne visdom, styrke og nåde til å møte livets bekymringer, ansvar og sorger. Hun bør gjøre ham til sin styrke og veileder. En kvinne bør overgi seg til Kristus før hun gir seg til noen jordisk venn, og hun må ikke gå inn i noe forhold som kan komme i konflikt med dette. De som ønsker å finne den sanne lykken, må ha himmels velsignelse over alt det de eier og over alt det de gjør. Det er ulydighet mot Gud som gjør at så mange hjerter og hjem blir fylt med elendighet. Min søster, dersom du ikke ønsker deg et hjem hvor skyggene aldri vil løfte seg, så må du ikke knytte deg til en som er Guds fiende.

Fordi du må vente å møte disse ordene i dommen, ber jeg deg inntrengende om å overveie det skrittet du har til hensikt å ta. Spør deg selv: «Vil ikke en vantro mann lede tankene mine bort fra Jesus? Han elsker sine lyster høyere enn Gud. Vil han ikke få meg til å bli glad i de tingene han er glad i?» Stien til det evige liv er bratt og ujevn. Ta ikke på deg noen ekstra byrder som vil hindre deg i å gjøre fremgang

Jeg ønsker å advare deg mot faren før det er for sent. Du hører på smigrende, behagelige ord, og du mener at alt skal bli godt. Men du kjenner ikke motivene som ligger bak disse vakre ordene. Du ser ikke dybdene i den ondskapen som er skjult i hjertet. Du kan ikke trenge inn bak scenen og oppdage de snarene som Satan legger for din sjel. Han ønsker å få deg til å følge en annen vei, slik at han får anledning til å rette sine fristende piler mot deg. Gi ham ikke den minste anledning. Mens Gud virker på sine tjeneres sinn, virker Satan gjennom ulydighetens barn. Det er ikke noe samhold mellom Kristus og Belial. De to kan ikke stemme overens. Dersom du knytter deg til en vantro, stiller du deg på Satans grunn. Da bedrøver du Guds Ånd og mister hans beskyttelse. Har du råd til å stille deg overfor en så fryktelig overmakt i kampen om det evige liv?

En brutt forbindelse.— Du sier kanskje: «Jeg har jo gitt mitt løfte. Skal jeg nå kalle det tilbake?» Mitt svar er at dersom du har gitt et løfte som er i strid med Skriften, så tilbakekall det uten å nøle. Omvend deg i ydmykhet for Gud og vis at du angrer at du lot en blind forelskelse få deg til å gi et så ubesindig løfte. Det er langt bedre å tilbakekalle et slikt løfte i gudsfrykt enn å holde det og på den måten vanære din skaper.

Husk at du har en himmel å vinne og en åpen sti til for-tapelse å unngå. Gud mener det han sier. Da han forbød våre første foreldre å spise frukten av kunnskapens tre, førte deres ulydighet til at slusene for ulykke ble åpnet over hele verden. Dersom vi vandrer i strid med Gud, vil han vandre i strid med oss. Det eneste trygge vi kan gjøre, er å være lydige mot alle de krav han stiller, samme hva det måtte koste. De har alle sammen sin rot i uendelig kjærlighet og visdom. — Testimonies V, side 361—365.

Behov for moden dømmekraft. — Det ville være det beste for hver enkelt elev og for samfunnet som et hele om de ikke forsøkte å velge seg en livspartner så lenge deres egen karakter ennå ikke er utviklet, deres dømmekraft umoden og samtidig ikke er i stand til å gå til sine foreldre for å få råd og veiledning. . . .

De som ønsker å bevare de unge fra fristelser og gjøre dem i stand til å være til nytte i livet, tar del i et nyttig arbeid. Vi er glad hver gang vi ser en skole som forstår hva riktige begrensninger og god disiplin betyr for de unge. Måtte alle anstrengelsene fra slike lærere bli kront med hell. — Fundamentals of Christian Education, side

[379] 62, 63.

Behov for råd og veiledning

I vår tid, da mange farer og stor fordervelse er rådende, blir de unge utsatt for mange prøver og fristelser. Mange seiler inn i en farlig havn. De trenger en los, men de forakter den hjelp som de så sårt trenger til, fordi de synes de er gode nok til å føre sin skute selv. De forstår ikke at de er i ferd med å seile på et skjult skjær som vil få både deres tro og deres lykke til å lide skibbrudd. Når det gjelder forlovelse og ekteskap, er de helt forblindet, og det som betyr mest for dem, er å få det som de selv vil. Mens de nå er i livets viktigste periode, trenger de en feilfri rådgiver, en sikker veileder. Dette vil de finne i Guds Ord. Dersom de ikke flittig studerer det ordet, vil de begå alvorlige feil som vil ødelegge både deres og andres lykke, både i dette og i det kommende liv.

Mange har en tendens til å være overilte og egensindige. De har ikke gitt akt på de vise rådene i Guds Ord. De har ikke kjempet mot selvet og vunnet verdifulle seire. Deres stolte og ubøyelige vilje har drevet dem bort fra pliktens og lydighetens sti. Se tilbake på deres liv, unge venner, og overvei nøye i lyset av Guds Ord den veien dere går på. Har dere vist samvittighetsfull aktelse for den lydighet mot foreldre som Bibelen taler om? Har dere vennlig og kjærlig behandlet den mor som har hatt omsorg for dere siden dere var små? Har dere gitt akt på hennes ønsker, eller har dere ført sorg og smerte over hennes hjerte ved å følge deres egne lyster og planer? Har den sannheten dere bekjenner dere til, helliggjort hjertene deres og bløtgjort og underkuet viljen? Hvis ikke, har dere et stort arbeid å utføre for å gjøre tidligere feil gode igjen.

En fullkommen veileder.— Bibelen fremstiller et full-komment mønster for karakteren. Denne hellige boken, inspirert av Gud og skrevet av hellige menn, er en fullkommen veileder under alle omstendigheter i livet. Den fremstiller tydelig plikten for både unge og gamle. Dersom den blir gjort til livets veileder, vil dens lærdommer lede sjelen oppover. Den vil opphøye sinnet, styrke karakteren og gi hjertet fred og glede. Men mange av de unge har valgt å være

[380]

sin egen rådgiver og veileder og tatt saken i sine egne hender. Slike trenger å studere Bibelens lærdommer enda nøyere. På dens sider vil de finne åpenbart den plikten de har overfor sine foreldre og sine trosbrødre. Det femte bud lyder: «Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i det landet Herren din Gud gir deg.» Og videre leser vi: «I barn! vær lydige mot deres foreldre i Herren! for dette er rett.»

Et av tegnene på at vi lever i de siste dager, er at barn er ulydige mot foreldrene, at de er utakknemlige og ugudelige. Guds Ord er fullt av forskrifter og råd som påbyr oss å ha respekt for våre foreldre. Det forsøker å påvirke de unge til å ta på seg den hellige plikten de har til å elske og glede dem som har ledet dem gjennom barndommen og ungdommen helt frem til manndomsalderen, og som nå for en stor del er avhengige av dem for å oppnå fred og lykke. Bibelen taler ikke utydelig om dette emnet, men det den lærer, er likevel i høy grad blitt oversett.

De unge har mye å lære, og det viktigste er å lære å kjenne seg selv. De bør ha et riktig bilde av de forpliktelsene de har overfor foreldrene sine. Alltid må de gå i Kristi skole og lære å bli ydmyke og saktmodige. Samtidig som de skal elske og ære foreldrene sine, skal de også respektere dømmekraften hos erfarne menn i menigheten de tilhører.

[381] *Hederlig oppførsel.*— Når en ung mann vil være sammen med en ung dame og vinner hennes vennskap uten at hennes foreldre vet det, oppfører han seg ikke som en edel kristen hverken overfor henne eller overfor hennes foreldre. Ved å ha kontakt med henne og møte henne i hemmelighet kan han komme til å få innflytelse over hennes sinn, og ved å gjøre det viser han ikke den edelhet og rettskaffenhet i sjelen som ethvert Guds barn bør eie. For å få det som de selv vil, handler de ikke åpent og ærlig og slik som Bibelen byr dem. De er utro overfor dem som elsker dem og forsøker å være trofaste veiledere for dem. Ekteskap som blir inngått under slike forhold, er ikke i samsvar med Guds Ords forskrifter. En som vil lede en datter bort fra hennes plikt, og som vil ødelegge hennes forståelse av Guds plan og hans tydelige befalinger om å lyde og ære foreldrene, vil vise seg å være utro mot ekteskapets forpliktelser.

Bibelen stiller spørsmålet: «Hvorved skal den unge holde sin sti ren?» Svaret lyder: «Ved å holde sig etter ditt ord.» Den unge

som gjør Bibelen til sin veileder, behøver ikke ta feil av pliktens og sikkerhetens vei. Den velsignede boken vil lære ham å ta vare på en rettskaffen karakter, å være sannferdig og ikke å bedra noen. Med sin egen finger skrev Gud på steintavlene: «Du skal ikke stjele.» Hvor mange er det ikke likevel som i hemmelighet stjeler andres hengivenhet uten å bli anklaget for det.

En mann kan fortsette en svekefull forlovelse og et hemmelig forhold så langt at en uerfaren kvinne som ikke vet hvor vidt dette kan føre, er dratt bort fra foreldrene sine. Nå er hun avhengig av en som selv i sin fremgangsmåte viser at han ikke er verd hennes kjærlighet. Bibelen fordømmer all slags uærlighet og forlanger at man handler rett under alle forhold i livet. Den som gjør Bibelen til sin veileder i ungdommen, som et lys for sin sti, vil være lydig mot alt det den lærer i alle ting. Han vil ikke overtre et grann eller en toddel av loven for å oppnå noe, selv om konsekvensen ville være store ofre. Dersom han tror på Bibelen, vil han vite at Guds velsignelser ikke vil falle på ham om han avviker fra rettskaffenhetens jevne vei. Selv om det for en tid kan virke som om han blir velsignet, vil han helt sikkert hoste frukten av sin gjerning.

Guds forbannelse hviler over mange av de upassende forbindelsene som blir inngått i verden i vår tid. Dersom Bibelen lot disse spørsmålene bli fremstilt i et svakt og uklart lys, ville den fremgangsmåten som mange unge i dag bruker når de knytter seg til hverandre, lettere kunne unnskyldes. Men Bibelens krav er ikke halvferdige befalinger. De forlanger en fullkommen renhet i tanke, ord og gjerning. Vi er takknemlige til Gud for at hans Ord er en lykte for vår fot, og at ingen behøver å ta feil av pliktens vei. De unge burde hver dag hente råd fra Den hellige skrift, for vi begår alltid sørgelige feil når vi avviker fra dens forskrifter.

Behov for sunn dømmekraft.— Dersom det er et emne som burde bli overveid med klar forstand, og en dømmekraft som ikke er påvirket av følelsene, så er det emnet ekteskap. Dersom det noen gang er nødvendig å ta Bibelen med på råd, så er det når man binder noen sammen for resten av livet. Men den fremherskende forestillingen på dette området er at her skal følelsene være veileder. I altfor mange tilfeller får en elskovsyk sentimentalitet styre og lede mennesker inn i den sikre ødeleggelse. Det er på dette området de unge viser mindre forstand enn på noe annet felt. Det er her de nekter å høre

[382]

på fornuft. Spørsmålet om ekteskap synes å ha en forheksende makt over dem. De overgir seg ikke til Gud. Deres sanser er lenket, og de går frem i hemmelighet som om de frykter for at planene deres vil bli ødelagt av noen.

Den skjulte måten som frieri og ekteskap blir innledet på, er årsak til en hel del elendighet som bare Gud kjenner utstrekningen av. På denne klippen har mange sjeler lidd skib-brudd. Bekjennende kristne, som i sitt liv synes å være rett-skafne, og som synes å handle fornuftig når det gjelder alle andre ting, begår forferdelige feil på dette området. De viser en avgjort og bestemt vilje som fornuften ikke kan endre på. De blir så fortryllet av menneskelige følelser og impulser at de ikke får lyst til å granske Bibelen og komme i et nærmere forhold til Gud.

[383] Satan vet akkurat hvilke elementer han har å gjøre med, og han bruker sin djevlelske visdom på ulike bedrag for å lokke sjeler i fordervelse. Han overvåker hvert eneste steg som blir tatt og kommer med mange forslag, og ofte blir disse forslagene fulgt i stedet for rådene i Guds Ord. Dette fint vevde og farlige garnet er dyktig lagt til rette for å fange de unge og dem som ikke er på vakt. Det blir ofte skjult under et lysskjær, men de som blir fanget i det, må kjempe seg ut av det med mange sorger. Som et resultat ser vi menneskevrak overalt.

Foreldre bør bli rådspurt.— Når skal våre unge bli kloke? Hvor lenge skal dette fortsette? Skal barn søke råd bare hos sine egne lyster og tilbøyeligheter og være likegyldige overfor foreldrenes råd og dømmekraft? Det virker som om noen aldri skjenker en tanke på foreldrenes ønsker eller på det de foretrekker, eller hva deres modne dømmekraft kan fortelle dem. Egoisme har stengt hjertedørene deres for kjærlighet til foreldrene. De unges sinn trenger å bli vekket opp på dette punkt. Det femte budet er det eneste bud som det er knyttet et løfte til, men dette løftet blir behandlet lett og til og med direkte skjøvet til side for å gi plass for elskerens lyster. Å ringeakte en mors kjærlighet og å vanære en fars omsorg er synder som blir nedtegnet mot mange unge.

En av de største feilene som blir gjort i forbindelse med dette emnet, er at de unge og uerfarne ikke må bli forstyrret i sin hengivenhet, og at ingen må blande seg inn i deres kjærlighetshistorier. Dersom det finnes en sak som må bli sett fra alle sider, så er det denne. Det

er absolutt nødvendig å motta lærdom fra andre som har erfaring, og få saken vurdert fra begge sider på en rolig og omhyggelig måte. Det er et emne som alt i alt blir behandlet altfor lett av de fleste.

Ta Gud og deres gudfryktige foreldre med på råd, kjære venner. Gjør det til et bønneemne. Vurder hver eneste følelse, og vær våken for den karakterutviklingen som finner sted hos den du planlegger å knytte din livsskjebne til. Det steget som du er i ferd med å ta, er et av de viktigste i livet og må ikke bli tatt forhastet. Du har lov til å elske, men pass på så du ikke elsker blindt.

Du må undersøke nøye for å finne ut om ditt ekteskapelige liv vil bli lykkelig, eller om det vil bli uharmonisk og elendig. Still deg selv spørsmålene: Vil denne foreningen hjelpe meg på veien mot himmelen? Vil den forøke min kjærlighet til Gud? Vil den utvide mine muligheter til å være til nytte i dette livet? Dersom svarene ikke forbyr deg det, så fortsett fremover i gudfryktighet.

[384]

Men selv om du har forlovet deg uten fullt ut å forstå hvilken karakter den har som du har knyttet deg til, så tro ikke at forlovelsen tvinger deg til å gi ekteskapsløftet og for livstid knytte deg til en som du ikke kan elske og respektere. Vær svært forsiktig med å inngå en forlovelse som det er knyttet betingelser til, og det er bedre, ja, langt bedre, å heve forlovelsen før du blir gift, enn å bli skilt etterpå, som mange gjør.

Hvordan behandler han sin mor?— Sann kjærlighet er som en plante som trenger å bli dyrket. Den kvinnen som ønsker seg en fredelig og lykkelig forbindelse, og som vil unngå elendighet og sorger i fremtiden, må spørre seg selv før hun gir etter for sine følelser: Har den jeg elsker, en mor? Hvordan er hennes karakter? Hvordan akter han forpliktelsene sine overfor henne? Tar han hensyn til hennes ønsker og hennes lykke? Dersom han ikke respekterer og ærer sin mor, vil han da vise respekt, kjærlighet, vennlighet og oppmerksomhet mot sin kone? Når ekteskapet ikke lenger er ferskt, vil han da fremdeles elske meg? Vil han vise tålmodighet med feilene mine, eller vil han være kritisk, hoven og herskesyk? Sann hengivenhet vil bære over med mange feil. Kjærligheten vil ikke oppdage dem.

Stol ikke på følelsene.— De unge stoler altfor mye på følelsene. De skulle ikke så lett gi seg hen til og så fort la seg erobre av den elskedes vinnende ytre. Frieri, slik som det foregår i vår tid, er ikke

annet enn en bedragerisk og hyklerisk ond plan som sjelefienden har langt mer med å gjøre enn Herren. Dersom det noe sted trengs god, sunn fornuft, er det her, men faktumet er at den får svært lite å si i denne saken.

[385] Dersom barna ville være mer fortrolige med sine foreldre, dersom de ville betro seg til dem og lette sine egne byrder ved å fortelle dem om sine gleder og sorger, ville de ha spart seg selv for mang en fremtidig hjertesorg. Når de er for forvirret til å vite hva som er riktig, burde de legge saken akkurat slik som de oppfatter den, frem for sine foreldre og spørre dem om råd. Hvem er vel bedre egnet til å peke på deres farer enn gudhengivne foreldre? Hvem kan vel forstå deres spesielle sinnelag bedre enn de?

Kristne barn vil akte sine gudfryktige foreldres kjærlyghet og bifall høyere enn enhver jordisk velsignelse. Foreldrene kan føle med barna og be for og sammen med dem om at Gud vil beskytte og lede dem. Fremfor alt vil de vise dem til deres aldri sviktende venn og rådgiver, han som kjenner deres svakheter. Han som ble fristet i alt på samme måte som vi, men uten å synde, vet hvordan han skal hjelpe dem som blir fristet. — Review and Herald, 26. januar 1886.

Guddommelig kjærlyghet.— I den forbindelsen dere inngår for livstid, skal deres hengivenhet bidra til hverandres lykke. Hver av dere skal hjelpe den andre til å bli lykkelig. Dette er Guds vilje med dere. Men selv om dere skal smelte sammen til en, skal ingen av dere miste sin individualitet. Det er Gud som eier deres individualitet. . . .

Når dere lever for Gud, vil sjelen yte ham sin beste og høyeste hengivenhet. Er det slik at deres største kjærlyghet strømmer til ham som døde for dere? Dersom det er tilfellet, vil den kjærlygheten dere har til hverandre, være i overens-stemmelse med himmelens lov.

[386] — Testimonies VII, side 45, 46.

FOR TIDLIGE EKTESKAP

Gutter og jenter gifter seg med en umoden kjærlighet, en mangelfull dømmekraft og uten å eie edle, opphøyde følelser. De er bare ledet av sine barnslige lidenskaper når de gir ekte-skapsløftet. . . .

Faren ved for tidlige forbindelser.— Forbindelser som er inngått i barndommen, har ofte ført til svært ulykkelige for-eneringer eller skammelige skilsmisses. De forbindelsene som blir inngått uten at foreldrene samtykker, har sjelden vist seg å bli lykkelige. De unges kjærlighet til hverandre bør bli holdt i tømme inntil tiden kommer da de er gamle og erfarne nok til at det er riktig og trygt å slippe dem fri. De som ikke blir holdt i tømme, vil stå i fare for å måtte slepe et ulykkelig liv etter seg. En ung som ennå er tenåring, er en dårlig dommer til å avgjøre om en person på hans egen alder er skikket til å bli hans livsledsager. Etter at deres dømmekraft er blitt modnere, oppdager de at de er knyttet til hverandre for livstid, selv om de ikke er i stand til å gjøre hverandre lykkelige. I stedet for å gjøre det beste ut av situasjonen retter de da beskyldninger mot hverandre, og kløften blir større inntil de overser og er likegyldige overfor hverandre. For dem ligger det ikke noe hellig i ordet «hjem». Hele atmosfæren er forgiftet av ukjærlige ord og bitre bebreidelser. — A Solemn Appeal, side 11, 12.

[387]

KLOKE OG UKLOKE EKTESKAP

For tidlige ekteskap er resultat av en stor del av de ondene som finnes i dag. Et ekteskap som blir inngått for tidlig, er uheldig både for den fysiske helsen og for den mentale styrken. Det blir i det hele brukt altfor lite fornuft på dette emnet. Mange unge handler etter sine egne impulser. Dette steget, som vil påvirke dem alvorlig enten til det gode eller til det onde, til en livsvarig velsignelse eller forbannelse, blir altfor ofte tatt forhastet og påvirket av følelsene. Mange vil ikke høre på fornuft eller undervisning fra et kristent synspunkt. . . .

Verden er full av elendighet og synd i dag på grunn av upassende ekteskap. I mange tilfeller tar det bare noen få måneder for mann og kone å finne ut at de aldri kan komme til å passe sammen. Resultatet blir at det hersker uenighet i hjemmet, der bare himmelens kjærlighet og harmoni skulle eksistere.

Det utvikler seg en bitter ånd i hjemmet fordi det oppstår strid om ubetydelige ting. Åpen uenighet og krangel fører en ubeskrivelig elendighet inn i hjemmet og skyver fra hverandre dem som skulle vært forent ved kjærlighetens bånd. På den måten har tusener ofret seg selv, både sjel og legeme, fordi de har giftet seg uklokt, og de har gått nedover fortapelsens sti.

[388] *Ulikt åk.*— Det er farlig å inngå en verdslig forbindelse. Satan vet godt at når bryllupsklokkene ringer, slutter også mange menn og kvinners religiøse livs historie, og de er ikke lenger til nytte for Guds sak. I en tid gjør de kanskje forsøk på å leve som kristne, men alle deres anstrengelser blir gjort mot en stadig strøm av påvirkning i motsatt retning. En gang så de det som et privilegium å få snakke om sin glede og sitt håp, men snart blir de ulystne på å gjøre dette til et samtaleemne, fordi de vet at den som de har knyttet sin skjebne til, har ingen interesse for disse tingene. Slik sniker Satan seg til å veve et garn av skeptisisme rundt dem, og troen på den dyrebare sannheten dør ut i hjertet.

Satan forsøker hele tiden det han kan for å få de unge til å leve i synd, for da vet han hvor han har dem. Sjelefienden er fylt av et intenst hat mot enhver anstrengelse for å lede de unge på den rette veien. Han hater alt som vil gi dem et riktig bilde av Gud og Kristus. Hans anstrengelser er særlig rettet mot dem som står i en fordelaktig stilling når det gjelder å motta lys fra himmelen, for han vet at enhver bevegelse fra deres side for å komme i forbindelse med Gud, vil gi dem kraft til å motstå hans fristelser. Han kommer som en lysets engel til de unge med sine besnærende bedrag. Altfor ofte lykkes det ham å lokke dem steg for steg bort fra pliktens vei.

Riktige venner.— Unge mennesker som blir kjent med hverandre, kan gjøre forbindelsen til en velsignelse eller en forbannelse. De kan oppbygge, styrke og velsigne hverandre. De kan forbedre sin oppførsel, sitt lynne og sin kunnskap. Men dersom de er likegyldige og utro, vil de øve en nedbrytende innflytelse. — *The Youth's Instructor*, 10. august 1899.

Forhastede ekteskap.— Satan er hele tiden opptatt med å kaste uerfarne unge inn i ekteskapet. Men jo mindre vi roser de ekteskapene som nå finner sted, desto bedre. Når ekteskapets hellige natur og krav blir riktig forstått, vil det selv nå bli anerkjent av himmelen. Resultatet vil være lykke for begge parter, og Gud vil bli æret. . . .

Sann kristendom foredler sinnet, rensar smaken, helliggjør dømmekraften og gir mennesket del i himmelens renhet og innflytelse. Den trekker englene nærmere, og skiller oss mer og mer fra verdens ånd og innflytelse. — *Testimonies II*, side 252, 253. [389]

Satan oppmuntrer til ekteskap.— Satan er travelt opptatt med å påvirke dem som er fullstendig uskicket for hverandre, til å forene sine interesser. Han fryder seg over dette arbeidet, for gjennom det kan han bringe mer elendighet og håpløs sorg til menneskeslekten enn ved å bruke sin dyktighet på noen annen måte. — *Testimonies II*, side 248. [390]

Å TA TIL EKTE OG GI TIL EKTE

Gud har satt menneskene inn i verden, og det er deres forrett å kunne spise, drikke, handle, ta til ekte og gi til ekte. Men det eneste trygge er å gjøre dette i gudsfrykt. Vi bør leve i denne verden med den evige verden for øye. Den store synd i forbindelse med ekteskapet i Noahs dager var at Guds sønner slo seg sammen med menneskenes døtre. De som bekjente seg til å akte og ære Gud, blandet seg med dem som hadde et fordervet hjerte. Uten å skjelne mellom godt og ondt giftet de seg med hvem de ville. Det er mange i vår tid som ikke har noen dyp religiøs erfaring, og de vil gjøre akkurat det samme som ble gjort i Noahs dager. De vil gifte seg uten først å overveie det nøye under bønn til Gud. Mange påtar seg det hellige løftet like tankeløst som om det var en for-retningsforbindelse de inngikk. Det er ikke ekte kjærlighet som er motivet bak slike forbindelser.

Vanhellig blind forelskelse.— Det virker som om tanken på å gifte seg har en fortryllende makt over mange avde unges sinn. To mennesker blir kjent. De blir blindt forelsket i hver-andre, og all deres oppmerksomhet dreier seg om de to. For-nuften blir blindet, dømmekraften blir kastet til side. De vil ikke gi etter for gode råd eller kontroll, men insisterer på å få det som de selv vil, uansett konsekvenser.

Den blinde forelskelsen som har grepet dem, er som en epidemi eller smitte som må gå sin gang. Det virker som om ingenting kan stoppe den. Noen av dem som lever sammen med dem, forstår at det kanskje vil ende i livslang sorg hvis de to som er interessert i hverandre, blir forent i ekteskapet. Men det er forgjeves å komme med inntrengende bønner og formaninger. Den nytten Gud kunne velsigne dem med i sin tjeneste, vil kanskje bli forkrøplet og ødelagt av en slik for- ening. Men fornuftige og overbevisende råd blir likevel ikke aktet.

Alt det erfarne menn og kvinner kan si, er nytteløst og har ingen kraft til å endre de beslutningene som deres begjær har ledet dem til å ta. De mister interesse for bønnemøter og alt som har med religion

å gjøre. De er helt forblindet av hver-andre, og livets plikter blir oversett som om de hadde lite å bety. Kveld etter kveld brenner disse unge opp midnattsoljen for å snakke med hverandre. Samtaler de om alvorlige og betydningsfulle emner? Å nei. De prater heller om lettsindige ting som ikke har noen betydning.

De overtrer sunnhetens og ærbarhetens lover.— Satans engler holder øye med dem som bruker en stor del av kvelden til frieri. Dersom de fikk øynene åpnet, ville de ha sett en engel som noterte alt det de sa og gjorde. De overtrer både sunnhetens og ærbarhetens lover. Det ville være bedre om de lot noen av de timene som de bruker til kurtisering før de blir gift, heller bli lagt til etter at ekteskapet er inngått. Men generelt ser det ut som om ekteskapet gjør slutt på all den hengivenhet som blir vist i forlovelsestiden!

Disse midnattstimene som blir sløst bort i vår fordervede tid, leder ofte til ødeleggelse av begge parter. Satan fryder seg og Gud blir vanæret når menn og kvinner fører vanære over seg selv. Deres gode navn og rykte blir ofret for denne blinde forelskelsens fortryllelse. Det ekteskapet slike personer inngår, kan ikke bli feiret under Guds velsignelse. De gifter seg fordi lystene deres har fått dem til det. Når alt det nye er over, vil de begynne å forstå hva de har gjort. Seks måneder etter at de har gitt ekteskapsløftene, har følelsene deres for hverandre forandret seg. I ekteskapet har hver av dem lært mer om den andres karakter. De oppdager feil som ikke var synlige i deres tidligere blindhet og dårskap. Løftene som ble gitt foran alteret, binder dem ikke sammen. Selv blant slike som bekjenner seg til å være Guds folk, er resultatet av forhastede ekteskap, separasjoner, skilsmisser og stor forvirring i menigheten. *Ringeakt for råd.*— Den- [392]

ne måten å ta til ekte og gi til ekte på er et av Satans spesielle knep, og nesten hver gang har han hell med seg i sine planer. Jeg føler meg så smertelig hjelpeløs når noen kommer til meg for å få råd om dette. Jeg kan tale til dem de ordene som Gud vil at jeg skal tale, men ofte betviler de alt som blir sagt, og prøver å forsvare at det vil være klokt å gjøre som de selv vil. Som regel gjør de det også.

Det virker som om de ikke har kraft til å seire over sine egne ønsker og tilbøyeligheter, og de vil gifte seg koste hva det koste vil. De overveier ikke saken omhyggelig og under bønn. De overgir seg ikke i Guds hender for å bli ledet og styrt av hans Ånd. Det virker

ikke som om de har noen gudsfrykt for øye. De tror de fullt og helt forstår alt uten å motta visdom fra Gud eller råd fra mennesker.

Når det er for sent, finner de ut at de har gjort en feil, og at de har satt i fare både sin lykke i dette livet og sin sjels frelse. De vil ikke innse at noen andre enn de selv hadde greie på noe, og at de kunne ha spart seg selv for år i angst og sorg dersom de hadde tatt imot råd. Men man kaster bare bort gode råd når man gir dem til slike som er fast bestemt på å få det som de selv vil. Lidenskapen fører slike mennesker over alle hindringer som fornuften og dømmekraften kan sette opp.

Kjennetegn på en sann kjærlighet.— Kjærlighet er en plante av himmelsk opprinnelse. Den er ikke ufornuftig, den er ikke blind. Den er ren og hellig. Men den lidenskap som finnes i det naturlige hjerte, er av en helt annen karakter. Mens ren kjærlighet vil ta Gud med i alle sine planer og vil være i fullkommen harmoni med Guds Ånd, vil lidenskapen være egensindig, ubetenksom, ufornuftig, trassig mot alle restriksjoner, og den vil gjøre den som blir valgt, til en avgud.

[393] Guds nåde vil vise seg ved oppførselen hos den som eier sann kjærlighet. Ethvert steg i retning av ekteskap vil være preget av ærbarhet, enkelhet, oppriktighet, god moral og religion. De som blir styrt av dette, vil ikke bli fullstendig opptatt bare av hverandre på bekostning av interesse for bønnemøter og gudstjenester. . . .

Søk guddommelig veiledning.— Dersom menn og kvinner har for vane å be to ganger om dagen, bør de be fire ganger om dagen når de tenker på å gifte seg. Ekteskap er noe som vil berøre og ha innflytelse på ditt liv både i denne verden og i den kommende. En oppriktig kristen vil ikke gjøre noe med dette uten at han vet at Gud vil bifalle det han kommer til å gjøre. Han vil ikke ha lyst til å velge selv, men vil helst at Gud skal velge for ham. Vi skal ikke tilfredsstille oss selv, for Kristus tilfredsstilte ikke seg selv. Jeg vil ikke bli misforstått dithen at noen skal gifte seg med en de ikke elsker. Det ville være synd. Men fantasien og de naturlige følelsene må ikke få lov til å føre noen mot ødeleggelse. Gud gjør krav på hele hjertet og den største hengivenhet.

Storparten av ekteskapene i vår tid er et av tegnene på de siste dager. Menn og kvinner er så hårdnakkede, så sta, at Gud blir satt utenfor. Religion blir skjøvet til side som om den ikke har noe med denne alvorlige og viktige saken å gjøre. Men dersom de som bekjen-

ner at de tror sannheten, ikke blir helliggjort ved den og opphøyd i tanker og karakter, står de ikke en gang i en så gunstig stilling fremfor Gud som synderen som aldri er blitt opplyst om sannhetens krav. — Review and Herald, 25. september 1888.

[394]

ANSVAR I EKTESKAPE

Det er mange som har giftet seg uten å ha de nødvendige midler eller uten å ha noen arv i vente. De har ikke hatt nok fysisk styrke eller åndelig kraft til å skaffe seg midler. Det har vært slike som har hastet med å gifte seg, og som har påtatt seg ansvar som de ikke helt har forstått. De eide ikke edle, opphøyde følelser, og de hadde ingen forestilling om en manns og fars plikter, og hva det ville koste dem å sørge for det som familien trenger. Og de viste ikke større forstand når det gjaldt forøkelsen av sine familier enn hva de viste i sine forretningsforbindelser. . . .

Himmelen hadde bestemt at ekteskapet skulle være til velsignelse for menneskene, men jevnt over er det blitt mis-brukt på en slik måte at det er blitt gjort til en fryktelig for-bannelse. De fleste menn og kvinner som har gått inn i ekte-skapet, har oppført seg som om det eneste spørsmålet de måtte finne svar på, var om de elsket hverandre. Men de burde forstå at i ekteskapet hviler det et ansvar på dem, som går langt videre enn dette. De burde tenke over om deres avkom vil komme til å eie god fysisk helse og mental og moralsk styrke. Men det er få som er blitt drevet av høye motiver og en klar forståelse av hvilke krav samfunnet stiller til dem, og hvilken betydning familiens innflytelse har. — A Solemn Appeal, side 63, 64.

GOD DØMMEKRAFT OG SELVKONTROLL I EKTESKAPET

De som bekjenner seg til å være kristne, burde ikke gå inn i ekteskapet før de har overveid saken omhyggelig og under bønn fra en opphøyet synsvinkel for å finne ut om Gud kan bli æret ved den påtenkte foreningen. Deretter burde de nøye tenke over hva ethvert privilegium i ekteskapet vil medføre. De burde la helliggjorte prinsipper danne grunnlaget for alt de gjør.

Se fremover.— Før familien blir forøkt, bør de unge tenke over om Gud vil bli æret eller vanæret ved at de setter barn til verden. De burde prøve å ære Gud ved den forening de har inngått, fra første stund og gjennom alle årene i sitt ekteskap. De burde være nøkterne og overveie hva de kan gjøre for barna. De har ingen rett til å sette barn til verden dersom de skal være til byrde for andre. Har de et yrke som de kan stole på vil kunne underholde en familie, slik at de ikke trenger å være til byrde for andre? Hvis ikke, begår de en forbrytelse om de setter barn til verden, som må lide på grunn av mangel på skikkelig omsorg, mat og klær.

Behersk lidenskapene.— I denne lettsindige og fordervede tid tenker man ikke over disse tingene. Lyster og lidenskaper løper av med folk, og de vil ikke la seg kontrollere selv om svakhet, elendighet og død er resultatet av å la lystene ha herredømmet. Kvinner blir tvunget til å leve et liv i vanske-ligheter, smerte og lidelse på grunn av menn som ikke kon-trollerer lidenskapene sine. Disse mennene bærer navnet ektefelle, men det ville være riktigere å kalle dem umennes-ker. Mødre lever en elendig tilværelse med barn i armene sine nesten alltid. De prøver enhver utvei for å skaffe brød til munnen og klær til kroppen. En slik opphopet elendighet fyller verden. [396]

Det finnes ikke mye virkelig, ekte, hengiven og ren kjærlig-het. Denne dyrebare varen er svært sjelden. Lidenskap for-veksles med kjærlighet. Det er mangen kvinne som har fått sitt fine og ømme følelsesliv grovt krenket fordi ekteskapet har tillatt ham som hun

kaller sin mann, å behandle henne brutalt. Hun får oppdage at hans kjærlichkeit er av en så lav kvalitet at hun må vemmes.

Nødvendig med selvkontroll.— Svært mange familier lever det mest ulykkelige liv fordi mannen og faren tillater det dyriske i sin natur å herske over det intellektuelle og moralske. Resultatet er at familien ofte føler seg matt og svak, men de innser aldri at årsaken er deres egen uriktige livsstil. Vi har alvorlige forpliktelser overfor Gud til å holde vår ånd ren og vårt legeme sunt, slik at vi kan være til nytte for våre medmennesker og yte Gud en fullkommen tjeneste.

[397] — Testimonies II, side 380, 381.

ISAKS EKSEMPEL

Ingen som frykter Gud, kan uten fare knytte seg til en som ikke frykter ham. «Går vel to sammen uten at de har avtalt det med hverandre?» Et lykkelig og rikt ekteskap er avhengig av at begge parter er enige, men mellom den troende og den vantro er det radikale forskjeller både når det gjelder smak, tilbøyeligheter og hensikter. De tjener to forskjellige herrer som det ikke kan være noen enighet og harmoni mellom. Samme hvor rene og riktige ens egne prinsipper er, så vil påvirkningen fra en vantro ha en tendens til å lede en bort fra Gud.

Den som har giftet seg uten å være omvendt, har etter sin omvendelse enda sterkere forpliktelse til å være trofast mot sin ektefelle, samme hvor langt de står fra hverandre i religiøse spørsmål. Likevel skulle Guds krav settes høyere enn noe jordisk slektskap, selv om resultatet skulle bli prøvelser og forfølgelser. Sammen med en kjærlig og ydmyk ånd vil denne troskapen kunne virke slik at den vantro kan bli vunnet. Men ekteskap mellom kristne og ugudelige blir forbudt i Bibelen. Herrens ordre lyder: «Dra ikke i fremmed åk med vantro!»

Isak ble høyt æret av Gud da han ble gjort til arving av de løftene som verden skulle bli velsignet ved. Men da han var førti år gammel, bøyde han seg likevel for farens dømmekraft da denne bestemte at hans erfarne og gudfryktige tjener skulle velge en kone for ham. Og i Skriften finner vi at dette ekteskapet tegner et ømt og vakkert bilde av et lykkelig hjem: «Og Isak førte henne inn i sin mors Saras telt; han tok Rebekka hjem, og hun ble hans hustru, og han hadde henne kjær. Så ble Isak trøstet i sorgen over sin mor.»

Hvilken kontrast er det ikke mellom Isaks fremgangsmåte og den de unge i vår tid følger, selv bekjennende kristne! De unge mener altfor ofte at hvem de skal skjenke sin hengivenhet, er en sak som de skal avgjøre alene, en sak som hverken Gud eller foreldre på noen måte skal få kontrollere. Lenge før de er blitt modne, mener de at de er gode nok til å velge selv uten å få hjelp av foreldrene. Noen få år i

[398]

ekteskapet er van-ligvis nok til å vise dem at de har tatt feil, men det er ofte altfor sent til å hindre de ødeleggende resultatene. For den samme mangel på visdom og selvkontroll som gjorde at de valgte så forhastet, får lov til å gjøre vondt verre helt til ekteskapet blir til et gnagende åk. Det er manges livslykke og håp om et kommende liv som på denne måten har lidd skib-brudd.

Dersom det er noe emne som skulle bli nøye vurdert og søkt råd om hos eldre og mer erfarne personer, så er det ekteskapet. Dersom Bibelen noen gang trengs som en rådgi-ver, og dersom det noen gang skulle være nødvendig med guddommelig veiledning, så er det før man tar et steg som binder mennesker sammen for livet.

Foreldre burde aldri glemme det ansvaret de har for barnas fremtidige lykke. At Isak representerte farens dømmekraft, var et resultat av at han var blitt oppdratt til å elske et liv i lydighet. Samtidig som Abraham forlangte at barna skulle respektere foreldrenes autoritet, vitnet hans daglige liv om at autoritet ikke var en egoistisk eller tilfeldig kontroll, men at den var grunnlagt på kjærlighet og hadde deres lykke og vel for øye.

Fedre og mødre burde føle at de har plikt til å styre de unges hengivenhet, slik at den kan bli ledet mot dem som vil være passende venner. De skulle føle det som en plikt, ved sine ord og sitt eksempel og ved hjelp av Guds nåde, å forme barnas karakter helt fra de tidligste årene slik at de vil bli rene og edle og bli tiltrukket av det som er godt og sant. Like barn leker best. La kjærligheten til det sanne og rene og gode tidlig bli plantet inn i sjelen. Da vil den unge søke sammen med slike som eier disse egenskapene. . . .

[399] Sann kjærlighet er et høyt og hellig prinsipp, helt ulik i karakter fra den kjærligheten som blir vekket til live av impulser, og som dør plutselig når den blir alvorlig prøvd. Det er ved å være trofaste mot pliktene sine hjemme hos foreldrene at barna forbereder seg til sine egne hjem. Der må de praktisere selvfornektelse og vise vennlighet, høflighet og kristen omsorg. På den måten vil kjærligheten bli holdt varm i hjertet, og han som kommer fra et slikt hjem for å bli familieoverhode i sitt eget hjem, vil vite hvordan han skal gjøre henne som han har valgt til sin livsledsager, lykkelig. Da vil ekteskapet bli begynnelsen på kjærligheten i stedet for å være slutten. — Patriarchs and Prophets, side 174—176.

[401]